

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cehennem Taşı

ELLE JASPER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

OLIMPOS

KARA MÜREKKEP GÜNCELERİ

Cehennem Taşı

GECEDEN KORKMAMIZIN BİR NEDENİ VAR...

Savannah'nın en alışılmadık dövme sanatçısı, Riley Poe için yeraltı dünyası bir hayli tanıdık. Çünkü her gün o uçurumun tam kenarında yaşıyor ve çalışıyor. Şimdi ise neredeyse aşağı atlamak üzere.

Riley, erkek kardeşi yüzlerce yıllık günahkâr bir vampir tarikatı tarafından ele geçirildiğinde gölgeler ve kandan bir dünya ile orada var olanları keşfeder.

İşbirlikçisi ise Eli Dupre adında yakışıklı bir vampirdir. Eli Riley'nin güzelliğinden de en az onun eşsiz kanı kadar etkilenmiştir. Daha da kötüsü Riley'nin kanını çekici bulan sadece Eli değil, başkaları da var.

Riley, erkek kardeşini mutlak ölümsüzlükten kurtarmak için hayal bile edemeyeceği tehlikelerle, kana susamış acımasız düşmanlarla, sonu gelmeyen ve karşısına çıkan herşeyi silip süpüren şeytani bir açlıkla yüzleşmek zorunda.

CEHENNEM TAŞI

Elle Jasper

Orijinal adı: Afterlight

© 2010, Elle Jasper

Sertifika No: 13718

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajansı aracılığıyla Grup Yayıncılık ve Dış Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Işıl Artış

Çeviri: Kıvanç Badur

Redaksiyon: Ayşen Büyükdoğan

Bilgisayar Uygulama: Deniz Karatağ

Kapak Tasarım: Mehmet Akif Atasoy

Kapak Baskı: Çetin Ofset

Tel: (212) 629 00 10

ISBN: 978-605-5433-50-5

Baskı: Ekim 2011

ÜÇ-ER Ofset Matbaacılık Reklamcılık Yayıncılık Amb. San. Tic. Ltd. Şti.

100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 1. Cad. No: 126 Bağcılar/İSTANBUL

Tel: (0212) 629 03 15

OLİMPOS YAYINLARI

E6 Blok B 163 No: 95 Esenler/İstanbul

Tel: (0212) 438 02 20 (pbx) Fax: (0212) 438 20 09

www.olimposyayinlari.com info@olimposyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Olimpos Yayınları, Grup Yayıncılığın tescilli markasıdır.

CEHENNEM TAŞI

Elle Jasper

GİRİŞ

Sethra

Savannah, Georgia
City Market

Ekim

Günbatımı. Gullah¹ halkına göre, günbatımının, iki anlamı vardır. Bir: gece veya alacakaranlık. İki: ölüm; öbür dünya ve sonrası. Ben her ikisiyle de içli dışlıyım. Oldukça uzun zamandır ölümü tanıyorum. Kendisini şahsen gördüm ve aklımdan hiç çıkmayacak, bana dehşet veren bir iz bıraktı. Ama başıma gelen tüm berbat olaylar gibi, onun da üstesinden geldim ve belki ölüm beni daha da güçlendirdi. Öğrendiğim tek şey, onunla nasıl

1 Gullah: Güney Carolina ve Georgia'da yaşayan Afrika kökenli Amerikalılar, Gullah adının Angola veya Gola-Sierra Leone'den geldiği düşünülmektedir.

yüzleşirseniz yüzleşin ve durum ne olursa olsun, hiç değişmeyecek bir hediye getirdiği: sona eriş. Ondan asla kaçış yoktur.

Molly McPherson'ın barında oturduğum köşe masanın penceresinden bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru seyrederken görüntü bulanıklaştı ve ben dışarıdaki sağanak yüzünden daha iyi görebilmek için gözlerimi kırptırdım. Tanrım, nasıl da sigara içmek istiyordum, ama bu günlerde sigara bana kusma isteği veriyordu, ben de çantamdan bir tane nikotin sakızı bulup çıkardım ve ağzıma attım.

Yirmi üç ekim akşamı, saat dokuz, hava nemli ve sıcak -neredeyse 24 derece. Hiçbir şey artık aynı değildi, değişiklikler çoğu kişi tarafından zor algılansa da benim için gün gibi ortadalardı. Başkalarının bilmediklerini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse bundan da çok memnundum. Masum da olsa, bilgisizlikten dolayı beklenmedik bir anda tekmeyi yemekten se, korkularım ve karşımdaki düşmanlarımla doğrudan yüzleşmeye tamamen hazır olmayı tercih ederim. Emin olun, hazırdım. Kısa ve parlak eteğimin altından çıplak kalçama değen saf gümüş bir bıçak bunu bana sürekli hatırlatıyordu.

“Hey, Riley, bir bira daha ister misin?” Barın bir ucundan diğerine yol alarak bana ulaşan haykırış dikkatimi çekti.

Barmen Martin'e elimi kaldırdım ve başımı iki yana salladım. “Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim.” Göz kırpıp sırttı ve işine devam etti. Bu gece, Molly'nin yeri çok kalabalık olmasa da müşterilerinin bitmeyen gevezeliği kafamın içinde uğulduyordu. Eğer biraz daha orada kalırsam, şakaklarım zonklamaya başlayabilirdi.

Avucumun içi ile pencere camındaki buğuyu silip sokak lambalarıyla aydınlatılan parke taşlı işlek Congress Sokağı ve City Market'a göz gezdirdim. Onun Belford's Restoranı'nın tentesinin altında olduğunu fark ettim. Acaba ne kadar zamandır orada dikilip duruyordu? Bu kadar uzaktan ben onun gök mavisi gözlerini göremesem de, Eli'nin hiç zorlanmadan beni görebildiğini ve bakışlarının tamamen benimkilere kilitlendiğini biliyordum.

Sonu gelmeyen, durdurulamaz bir heyecan damarlarıma yayıldı ve ürperdim. Bir an bana bakarak orada durdu ve sonra yağmurlu cuma gecesi dışarı çıkmış insan yığınının içine daldı, kalabalığın arasından kolaylıkla geçerek -neredeyse süzülerek- bana doğru yürüyordu. Genç ve kusursuz olan yüz hatları aynı zamanda geçmişin izlerine de sahipti. Koyu kumral dağınık saçları alnından yanlara doğru düşüyor, ona rahat, seksi bir hava verirken tenlerin en solgunu ve en güzeli ile kontrast yaratıyordu.

O yaklaşırken, yüz hatları netleşti ve görünüşün ne kadar da yanıltıcı olabileceğinin farkına vardım. Bu arada ben de, kızıl-fuşya balyajlı siyah saçlarım, uzun deri çizmelerim, file tişörtüm, solgun tenim ve kan kırmızısı dudaklarımla çoğu kişiye tam bir uçuk izlenimi veriyordum. Belimden omuriliğim boyunca sırtıma yayılan ve iki kolumdan aşağı uzanan -filenin altından görünen- ejderha dövmelerimin insanları tekrar baktırdığına eminim, aynı sol gözümün kenarına işlenmiş siyah melek kanadı gibi. Bir melek olmasam da bunu umursamıyorum. Öyle görünmeyebilirim ama tanıdığım, bildiğim en so-

CEHENNEM TAŞI

rumluluk sahibi kişi benim. Her neyse, şimdi başarılı bir işim var, faturalarımı zamanında ödüyorum ve kendime çeki düzen verdikten sonra küçük erkek kardeşimi de yetiştirerek oldukça iyi bir iş çıkardım. Ve ben böyle kendimi irdelerken, Eli yavaşça kalabalığın içine karıştı, onu insanlarla etkileşim içinde görmek ilgimi çekti; kusursuz, çocuksu, nefes kesen görünümüne, çekiciliğine rağmen onların burunlarının dibindeki güzellik hakkında fikirleri yoktu. Benimse var. Artık var.

Kötü olan ve kesin olarak bildiğim şey onun için ölebileceğimdi, eğer böyle bir şey mümkün olsaydı onun da benim için ölebileceğini biliyordum. Bu aşk mıydı yoksa saplantı mı? Belki her ikisi birden. Ama kesinlikle çok güçlü ve artık üzerinde kontrolümü yitirdiğim bir duyguydu. Hem korkutucu hem de heyecan verici bir uçuş, şimdiye kadar kullandığım tüm uyuşturuculardan daha güçlüydü.

Acele ile kalkıp masaya beş dolarlık bir banknot bıraktım ve artık çiseleyen yağmura doğru ilerlerken Martin'e el salladım. İkimizin arasındaki mesafe azaldıkça, benimkileri arayan güneşliğinden daha parlak gözlerini görebildim ve kalbim kaburgalarımın çarptı. Ölümden daha büyük korkular ve acılar olduğunu biliyordum. Sadece birkaç kısa ay öncesinde varlığını şiddetle tartışacağım akıl almaz şeyler. Vampirler; onlar gerçek, onlar var ve düşündüğünüz gibi değiller.

Ve ben geri dönülmez bir şekilde, her şeyimle onlardan birine âşıktım.

“Şimdi geriye baktığımda, etrafımdaki her şeyin tam olarak ne zaman değiştiğini kavrayabiliyorum. Komik olansa,bunu hemen fark etmeme rağmen, hafızamda asla gerçekten yer etmemesi, sanırım sadece kafam basmadı. Vampirlerin varlığını kabul edinceye kadar bir şeyi fark edemedim. Ne oldu, biliyor musunuz? Ağustosböcekleri... Tüm bunlar olurken, ağustosböcekleri sustu. Bir tanesini bile duymadım. Çocukluğumdan beri, her yaz gecesi, etrafı dolduran binlercesinden birini bile... Onlar benim beyaz gürültümdü ve gitmişlerdi. Uçuşlardı. Etraf rahatsız edici sessizlikteydi. Peki tüm bunlar nasıl başımıza geldi?”

-Riley Poe

BÖLÜM BİR

TACİZ

Ölüm saatinin sıkıntılarını düşündükçe, ölmekten korkmuyorum.

-Anonim mezar yazıtı, Bonaventure Mezarlığı

Savannah, Georgia

Ağustos, gece yarısından sonra

Bonaventure Mezarlığı

“Poe, seni çük, kaldır kıcını!”

“Kapa çeneni! Ben çük değilim!”

“Poe bir çüktür!”

Çatlak sesli, yeni yetme oğlanların gülüşü gecenin içinde yankılandı, eğer bu kadar kızgın olmasaydım, ben de gülerdim. On beş yaşındaki aptal oğlanlar grubundan çük kelime-

CEHENNEM TAŞI

sini duyunca koptum. Ve tam o anda, onların dördünü birden boğmak istedim -özellikle de o çükü. Erkek kardeşim Seth. Bu küçük aptal kendisini kontrol edeceğimi bilirdi -özellikle de planında Riggs Parker'ın evinde kalmak varsa. Yine de ben, cuma gecesinin bir yarısından sonra gizli gizli Bonaventure Mezarlığı'nı çevreleyen demir parmaklıklardan onu gözlüyordum. Hem de bütün gün çalıştıktan sonra. Ağaç yapraklarının arasından parlayan ay, yeniaya dönerken, asırlık mezar taşları ve gölgelerin içinde bir görünüp bir kaybolan küçük daracık kot pantolonlarını belli belirsiz seçebiliyordum.

Riggs'in evinde kalacakmış, kırımın kenarı. Muhtemelen hepsi ailelerine birbirlerinin evinde kaldıklarını söylemişlerdi. Üçkâğıtçıya üçkâğıt yapılamayacağını halen anlamadılar mı? Hiç sanmam, çünkü küçük kardeşimi beladan uzak tutmak için, lanet gecenin ortasında işte burada dikiliyordum. Mezarlığın arkasına doğru yavaşça ilerlediklerinde onları gözledim ve sonra bir meşe ağacına doğru parmaklığı takip edip yamru yumru köklerinin üzerinden atladım -bu da on beş santim topuklu çizmeler konusunda tecrübesizlere gelmezdi... Ama ben, parti günlerim boyunca, River Sokağı'nın parke taşlı zemininde bu sanatı icra etmiş tam bir profesyoneldim. Sonunda tekrar duyabileceğim mesafedeydiler, itişip kakışmakla ve birbirlerine sapık adlar takmakla o kadar meşguldüler ki, hiçbiri yakında olduğumu fark etmedi bile. *Güzel. Onlara gizlice yaklaşabilir, ödlerini kopartabilir ve birisi polisi çağırmadan önce hepsini sürükleyip evlerine götürebilirdim.*

Kıyafetime bir an göz attıktan sonra, önümdeki zorlu işi

tarttım. Bunlar tam da deri mini etekle sivri topuklu çizmeleri mi giyip dükkâna gittiğim gün olmuştu ve şu an ben iki buçuk metrelik parmaklıklara tırmanıp çıkmalıyım. Eğer Riggs'ın annesi biraz daha önce aramış olsaydı, giysilerimi değiştirebilirdim. Ama hemen dükkânı kilitleyip, dışarı çıktım ve sonra onları Victory yolunda gördüğümde, bu mankafaların gizlice Bonaventure'e gireceklerini asla düşünemezdim. Bu iş ilk gençlik yıllarımda olduğu kadar kolay değildi elbet ama sonuçta ben etek ve topuklu çizmelerimle işte buradaydım. Parmaklığın üstünde yalpalarken ölümlerden başka kimsenin kıcıımı görememesi de iyi bir şeydi. Derin bir nefes aldım ve iki elimle demirleri sıkıca tuttum.

Avuçlarımin arasındaki çiğ kaplı metal sıcak ve boğucu Ağustos ayında bile soğuktu. Geçmiş serseri günlerimde benim ve arkadaşlarımin kullandığı aynı meşenin üzerindeki eski çentikleri buldum, çizmemin parmak ucunu bir yarığa sokup diğer bacağımı parmaklığın üzerine gelinceye kadar uzattım. Bu kadar uzun olmaktan nefret ederdim ama bir kere daha 1.75'lik boyum işe yaramıştı. Karnımı ve kollarımı kullanarak kendimi kaldırdım, diğer bacağımı da yukarı çekip öbür tarafa geçirdim ve yavaşça yere kaydım. Eteğim ıslak demire takılıp belime kadar tamamen sıyrıldı, yere bastığımda topuklarım yosun tutmuş toprağa battı. Sessizce küfrederken topuklarımı kurtardım, eteğimi hızla aşağı çektim ve etrafı dinleyerek çömeldim. Bu küçük mankafalar bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Büyük bir gürültü ve ardından bir dizi küfür sessizliği dille geçti. Orada ne iş çeviriyorlardı? Nemli yosun ve dökül-

CEHENNEM TAŞI

müş meşe yaprakları arasından mezarlığın nehre yakın arka tarafına yönelip, usulca seslerini takip ettim. Büyük olasılıkla Bonaventure'daki her bir mezar taşını tanıyordum, çünkü eski günlerde ben ve arkadaşlarım düzenli olarak burada kamp yapardık. Hastalıklı gözükebilir, ama doğru. Ne esrar içerken mezar taşları üzerinden atlamak ne de mezar taşının karşısında sevişmek hayatımın en gurur verici olayları arasında değil. Kayıtlara geçsin, esrarı ve mezarlarda zıplamayı birkaç yıl önce bıraktım. Hâlâ sevişiyorum, sadece mezar taşlarına karşı değil. Dallardan sarkan İspanyol yosunu salkımlarını bir yana itip, çam kozalakları ve pıtraklar arasında, ayak ucumla yoklayarak yolumu buldum ve biraz daha yaklaştım. En sonunda, oğlanlar ay ışığı ve gölgelerin altında göründü, benimse nefesim kesildi, kalakaldım, çünkü Seth ve arkadaşları eski bir kripteye² girerek gözden kayboldular.

Bu da o büyük gürültüyü açıklıyordu. Kahretsin! Pek çok delilik yapmama rağmen ben bile bunu asla denememiştim. Gullah'tan öğrendiklerimi düşününce, lanet olası Seth'in bunu yaptığına inanamadım. Bu özel kriptin üzerindeki isim çok eskiydi, yazılar taşla beraber aşınmış, geri kalansa asırlardır yosun ve bitkilerle kaplanmıştı ve en fazla bir veya iki harfi okunabiliyordu. Preacher³, çok saygı duyulan bir Gullah büyüğü, otacı, büyücü ve tecrübeli hoodooistti, ayrıca annemin ölümünden sonra Seth ve benim büyükbaba figürümüz olmuştu. Çok uzun zaman önce Cehennem Taşı diye adlandırdığı mezardan uzak durmamızı söylemişti. Bir Gullah büyücüsü sizi

² Kript: Mahzen mezar, yeraltı türbesi.

³ Preacher: Vaiz anlamına gelen isim ya da lakap

bir konu hakkında uyardığında en iyisi ona inanmaktır. Ve kafatasınızın içinde şu malum *gri maddeden* sadece bir gram olsa bile onu dinlersiniz. Onlar köle ticareti sırasında doğu kıyısına getirilen Afrikalıların soyundan gelir ve kötücül büyülerini iyi bilirler. *Karanlık işler*. Biraz voodoo, biraz hoodoo, biraz geleneksel kök tıbbi ve bitkisel tedaviler, biraz da büyü. Tüm bunlar Gullah toplumunda büyük saygı görür. Lanet olsun, Seth aklını kaçırmış olmalıydı. Etrafa biraz kulak verdim, ağustos böceklerinin sağır eden ötüşü mezarın içindeki oğlanların konuşmalarını bastırdı. Maalesef bu böcekler çok gürültücüydü.

Arkamı asırlık taşın geçidine bastırıp kriptin yeni açılan pürüzlü girişine doğru yanlamasına kaydım. Sivrisinekler çıplak kalçalarımın daldılar, tenime dokunmadan onlara vurdum ama ısırma devam ettiler.

Kopan dalları, yosunları iteledim, nefesimi tutup, aşağıya dikkatle baktım. Mozole daha çok taştan yapılmış eski bir kulübeye benziyordu. İki buçuk metre uzunluğunda bir buçuk metre genişliğinde ve yerden aşağı yukarı bir metre yirmi santim yükseklikteydi. Preacher'ın dediğine göre, kriptin kendisi yerin altında ve müthiş büyüktü. Oğlanlar girişteki eski paslı demir kapıyı tekmeleyip içeri girdiler. Onları olmasa da titreyen ışığı ve dolanıp duran gölgeleri görebiliyordum. *Harika*. Büyük olasılıkla çakmaklarının alevi etrafında sallanıp, tozlar içindeki asırlık zavallı cesede ve kendilerine ışık tutuyorlardı. *Salak herifler*.

Korkak tavuk olmamama rağmen asla oraya inemezdim. Burası Cehennem Taşı'ydı ve ben bunu şansa bırakamazdım. Sade-

CEHENNEM TAŞI

ce onların ödlerini kopartıp, kriptten çıkmaya çalışan sıska kışlarını seyredecektim. Sonra da, Seth'i kulaklarından çekip hepsini evlerine bırakacaktım. Çocukça olsa da yapabileceğim en iyi şey buydu. *Ama eğer yanımda birkaç tane maytap olsaydı...*

Derin nefes alıp, kendimi hazırladım, sesimi olabildiği kadar kalınlaştırdım. Çok değil, çünkü doğal olarak biraz kalın ve rahatsız ediciydi. "Savannah Polis Departmanı, çabuk buraya gelin, hemen şimdi!"

Zayıf kışlarıyla sürünmelerini beklemek oldukça eğlenceliydi. Lanetlerini, küfürlerini duyarken bir elimle ağzımı kapatarak taş tırmandım, diğer elimle kalçamdan kan emen sivrisinekleri acımasızca öldürdüm. Ve sonra, bir anda pek çok şey oldu.

Çok büyük bir gürültü daha duyuldu, sanki cam bardaklar, seramik tabaklar kırılıyordu ve aniden kriptten çok tiz, adeta uluma gibi rüzgâr sesi geldi. Yüzüme çarpan bu rüzgârdan kaçabilmek için başımı çevirdim, çünkü çürümüş gibi iğrenç kokuyordu. Oğlanlardan biri lanet okuyarak küfretti, hepsi bağıra çağıra mezardan çıktılar ve kendilerini yere attılar sonra acele ile ayağa kalktılar. Rüzgâr birden bire durdu. Sağır edercesine öten ağustos böcekleri tamamen sustu. Bonaventure altında gömülü yatan ölümler kadar sessizdi.

Seth tökezledi ve ben de onu tişörtünden yakalayıp çekerek durdurdum. Derhal döndü, cam gibi gözleri beni tanıyınca kızgınlıkla doldu. Onu bıraktım ve bir kaşımı kaldırdım.

"Tanrım, Riley," diye haykırdı. "Ne yapıyorsun?" Onu tekrar sıkıca yakaladığımda silkindi. "Bırak gideyim."

Diğer çocuklar döndüler. Hepsi gülererek yere yığıldılar. Biri ıslık çaldı. Yedi yaşından beri tanıdığım Riggs, “Poe’nun ablası acayip ateşli,” dedi.

“Kahretsin, Poe! Ablanı nerede saklıyordun?”

“Evli mi?”

“Kim takar, adamım!” dedi Riggs. “Kalçalar muhteşem!” Hepsi güldü.

Seth bakışlarını benden ayırıp, arkadaşının üzerine yürüdü. “Kapa çeneni, Riggs!”

Ben de güldüm. Küçük kardeşim, şu anda ne kadar aptal gözükse de, sapık arkadaşlarına karşı beni savunmak istediği için, bir parçam onunla gurur duydu. Belki de her şeye rağmen, onu yetiştirirken çok kötü bir iş çıkarmamıştım. Seth’i tekrar tişörtünden yakalayıp, geriye çektim, bu o kadar kolay değildi, çünkü çocuk daha şimdiden çizmeli halim kadar uzundu. “Boşver,” dedim, onu mezarlığın arkasına doğru çekiştirmeye başladım. Çok arkada zeminin yukarı meyilli olduğu bir yer vardı ve bizim parmaklıklardan tırmanıp dışarı çıkmamız için uygundu. Seth’in arkadaşlarına göz attım ve başımı eğdim, “Polisler gerçekten gelmeden buradan çıkalım. Eminim bu gece evlerinizin kapısının çalınmasını istemezsiniz. Bildiğiniz gibi, bir mezarı taciz etmek federal suçtur.” İhtiyacımız olan da tam buydu, özellikle polisler benim *kim* olduğumu çok iyi biliyorken.

“Ne tacizi ahbap?” dedi, oğlanlardan biri.

“Bizim seninle gelmemizi mi istiyorsun?” dedi, Riggs, ergen yüzünde yılışık bir sırıtışla. “Böylece bizi ailelerimize

gammazlayacaksın. Hayır, teşekkürler, bebek!” Diğerlerine döndü. “Gelin.”

“Hey, bekle!” birkaç adım atarak seslendim, bu dönen dolapları annesinin de bildiğini Riggs’in kendi başına keşfedeceğini düşündüm. “Hadi, çocuklar, sizi evlerinize götüreceğim.” Hiçbir şekilde gecenin bir yarısı onları orada bırakamazdım. “Yemin ederim, sizi ele vermeyeceğim.”

“Hayır teşekkürler, seksi şey!” Riggs gülererek bağırdı. O ve diğerleri gölgelerin içine daldılar. “Nefes kesicisin, ama beni anneme teslim etmene izin vermiyorum!” Daha da tiz erkek gülüşlerinin ardından, gecenin içinde kayboldular.

Her nasılsa bu durum beni çok rahatsız etti, ne kadar çevik olsam da -sivri topuklu çizmelerle bile-, Riggs ve arkadaşlarını yakalayıp Jeep’ime atamayacağımı biliyordum. İç çekip başımı salladım. “Hadi, kardeşim, buradan gidelim.”

Kardeşıme baktım. Meşelerin gölgesinde bile arkadaşlarına nefret dolu kızgın gözlerle baktığı fark ediliyordu. Onlara gerçekten kızmıştı. “Her neyse,” diye mırıldandı ve toprağı tekmeleyip upuzun kolunu omzuma attı. “Zaten, buraya gelmek istememiştım. Aptalca bir fikirdi.”

Ona bir bakış attım. “Neden geldin?”

Omuz silkti. “Saçma sapan bir iddia yüzünden.”

Riggs ve arkadaşları bizi ekip aksi yöne koşarlarken, yeni yetme kakhahaları gecenin içinde patladı. Şeytan, “polisi ara!” diyordu. Belki onların hak ettiği de buydu: biraz korku. Ancak sonunda fırça yiyecek kişi Seth olduğundan, boşverdim. Hepsinin dışarı çıktıklarından emin olmak için Bonaventure’ın

evresini dolandım, sonra aptal kışlarını evlerine kadar izleyecektim.

“Pislikler,” diye söylenerek Seth’e döndüm. Tecrübelerim onu neden ve nasıllarla boğmamak gerektiğini söylüyordu, onun yaşındayken bana defalarca sorulan sorular hiçbir işe yaramadığı gibi, beni acayip kızdırırdı. Ayrıca Riggs’i ilkokuldan beri tanısa da, bu çocuklarla takılmaktan pişmanlık duyduğunu bile söyleyebilirdim. “Hey, Kristal’s’tan bir şeyler almak ister misin? Daha bir şey yemedim,” dedim. Güneyin en iyi -güzel ve yağlı- hamburgerlerini yaparlar ve yedi gün yirmi dört saat açıklardır.

“Elbette,” dedi, Seth. Eğimli zeminde durup yüzüme baktı. Tıraş etmeye çalıştığı favorilerini ay ışığında görebildim. Gözleri içtenlikle bakıyordu, kardeşimin bu özelliğini severdim. Ne düşündüğü ve ne hissettiği hakkında her şeyi, gözlerinin derinliklerinde görüp söyleyebilirdiniz. “Bu gece için özür dilerim,” dedi. “Sabah işe gideceğini biliyorum.”

Karnına şakadan bir yumruk attım. “Evet, öyle, ama on bir- den önce değil, yani sorun yok.” Kaburgalarını da dirseğimle dürttüm. “Sen de gelip benim için yerleri silebilirsin.” Pis pis sırttım ve çizmemin ucunu ağaçtan çıkan bir budağa yerleştirdim. “Göz banyosu yapmak istemiyorsan başını çevirsen iyi olur.” Şüphesiz, eteğim yine kışıma doğru olan yolculuğuna başlamıştı.

“Sözünü ikiletmem,” dedi ve arkasını döndü.

Dövme demir parmaklıklar üzerinde debelenirken Riggs ve diğerlerinin ısıklıklarını duyabiliyordum. Ses pek uzaktan gelmi-

yordu ve onların karanlığın içinden beni seyrettiklerini biliyordum. Seth'in gırtlğından bir homurtu çıktı. Eğer Riggs yeterince yakında olsaydı, Seth'in onu döveceğini anladım. Kardeşim leylek gibi ince ve uzun olsa da muazzam güçlüydü.

Yumuşak zemine indiğimde topuklarım yine toprağına gömüldü. Bonaventure'ın ölümcül sessizliğinin farkına vardım. Ne tek bir gece kuşu, ne bir böcek, ne bir kurbağına, ne de Riggs ve oğlanlar, tek bir ses yoktu. Ensem ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve derhal bu rahatsız edici duyguyu aklımdan çıkardım.

“Sorun nedir?” dedi Seth ve kendini bırakarak yere benim yanıma indi. “Hayalet görmüş gibisin.”

Gözlerim mezarları, ağaçların arasından bize dikiz atan parlak mermer heykelleri taradı ve orada durdukça kötü his daha da güçleniyordu. “Sen hissetmiyor musun?”

Seth kısa bir an sessiz kaldı. “Evet, nedir bu? Beni huzursuz ediyor.” Mezarlığına göz gezdirdi. “Çok sessiz.”

Ona kısa bir an baktım. “Hangi kriptede girdiğini biliyorsun, değil mi?”

Dökülen perçemlerini yüzünden çekti ve başını evet anlamında salladı. “Riggs'e söylemeye çalıştım, ama o bir aptal. Daha onu durduramadan kapıyı tekmeledi.”

Tamamen aynı fikirdeydim. Riggs bir aptaldı. “Peki, hadi buradan çıkalım.”

İşaret ederek, “Jeep ötede,” dedim.

“Ben kullanabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır.”

“Kahretsin.”

Mezarlığın dışındaki kumluk alan boyunca hızlanıp giriş kapısındaki iki sütunu geçerken sıırıttım. Ama o garip his benimle kaldı, oradan ayrıldıktan sonra bile içimi sıkmaya devam etti. Riggs ve oğlanlara rastlamayı umarak tek şeritli yolda yavaşça ilerledim ve içimi kaplayan içgüdüsel sezgilerim beni endişelendirdi. Yeniyetmelik yıllarımın çoğunu Savannah’ın karanlık sokaklarında arkamı kollayarak geçirmiştim. Kendimi korumalıydım ve içgüdüler dikkat edilmesi gereken şeylerdi.

Birisi bizi izliyor gibi geldi ve bu kişinin Riggs ve arkadaşları olduğunu sanmıyordum. Hiç böyle garip bir şey hissetmemiş, ürkmemiştım. Seth’in yaşlarındayken saldırgan bir çocuktum. Korkusuzdum ve bana dokunmaya cüret eden herkese gününü gösterirdim. Hatta doğal solgun tenim, sonra, siyah-fuşya balyajlı saçlarım, koyu sürmelenmiş gözlerim ve kapkara dudaklarımla korkutucuydum. Tüm yaşamım boyunca, Savannah’ın parke taşlarında yürüdüm, en karanlık ara sokaklarda vakit geçirdim ve olan biten pislikleri gördüm. Dibe indikçe pek çok pisliğin içine de girdim. O zamanlar *kayıp* bir çocuktum ve eğer Preacher olmasaydı, öyle de kalırdım. Şimdiye kadar beni bu kadar etkileyen bir korkum asla olmamıştı. Sürekli omzumun üzerinden arkaya daha da kötüsü *yukarı* bakmak istiyordum. Bunu niye yapıyor olabilirdim? Yukarıda ne olabilirdi?

Üçüncü vitese geçince bataklıktan gelen bunaltıcı hava kırbaç gibi yüzüme çarptı ve Seth’e bir göz attım. Tırnaklarını yiyip penceresinden etrafa ve sanki Jeep’in üstünde neler

CEHENNEM TAŞI

olduğuna bakıyordu. Neden böyle garip şeyler yaptığını biliyordum. Cehennem Taşı'nın içine girmişti. Onun yerinde olsaydım ben de çıldırırdım. Tanrım, böyle bir yere girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama bu gece bir araba dolusu soru sorarak ona işkence etmeyecektim. Yarın, evet yarma kadar bekleyecektim.

“Oradalar,” dedi Seth dar sokağın solunu göstererek. Birilerinin bahçesine girip kestirmeden giden bu ahmaklar kesinlikle onlardı. Küçük, beyaz, betondan bir evin arkasında kayboldular.

“Burası Todd'un büyükannesinin,” dedi Seth. “Bu gece burada kalacaklar.”

Vitesi bire alıp eski evin yanından yavaşça geçtim. Binanın arkasında yanan ışığı görünce, rahatladım, en azından oğlanlar sokaklardan uzaktaydı. Oradan ayrılıp Victory otoyoluna ve artık azalmış olan trafiğe girdik.

Kristal's'in arabaya satış bölümüne gittikten sonra eve yollandık. Kese kâğıdı paketlerden yayılan yağa banılmış ekmek ve kızartılmış hamburger köftelerinin kokusu karnımı guruldattı. Ben tam bir abur cubur delisiyim, bu nedenle de bir düzine satın aldım. Muhtemelen ve hatta en azından, beş veya altı tanesini silip süpürürdüm. Siz hiç Krystal's hamburgeri yediniz mi? Olağanüstüdürler -ya da mideyi cehenneme çevirirler. Ama ben şanslıyım, sindirim sistemimle iyi anlaşıyorlar, hele ben açlıktan ölürken. Abercorn'a döndüm, tüm meydanları ve Bay Sokağı'nı geçtikten sonra parke taşlı yollara girdim. Merchants yoluna sapınca, kalabalık Cuma gecesinin hediyesi

sidik kokusu burun deliklerimi sızlattı, bu da Savannah turistik broşürlerinde belirtilmeyen bir özellikti -tarihi semtte, hafta sonu toplu işeme. İğrenç, çok iğrenç.

Jeep'i Inksomnia⁴'nın arka girişine park ettim. Emniyeti frenini çekip, birinci vites aldım. Yiyecekleri kaptım. "Hadi, ben kese kâğıdını kemirmeye başlamadan gidelim. Hey, Chaz'i yürüyüşe çıkaracak mısın? Herhalde çışı gelmiştir." Chaz bizim üç yaşındaki Avustralya çoban köpeğimizdir. Mavi siyah tüylü, biri mavi, biri kahverengi gözleri olan muhteşem bir köpek, onu iki yıl önce hayvan barınağından aldık.

Dışarı çıkarken Seth'in gözleri halen bulanık bakıyordu. "Elbette."

O an sokaklardaki sessizliği tam olarak fark ettim. İnsan sessizliği değil, çünkü Boar's Head'den yayılan müzik sesini, kahkahaları, tek tük korna ya da polis arabası sirenini halen duyuyordum. Nehir kıyısında saksafon çalan yaşlı Capote'nin melodileri bile kulağıma geldi. Ama ya ağustos böcekleri, cırcır böcekleri, gece kuşları?

Ölüm sessizliği.

Anahtarı kilide soktum ve Seth'le beraber içeri girdik. Chaz hemen geldi, havlıyor ve kışını sallıyordu. "Hey, oğlum," dedim, kulaklarının arasındaki tüyleri okşayarak. "Bizi özledin mi?" Seth duvara asılı kayışı alıp Chaz'in tasmaına taktı, atık torbasını da alıp çıktı. Onlar yolda gözden kayboluncaya kadar, Seth'i seyrettim ve kapıyı kapamadan önce omzumun üzerinden dışarı, günbatımına baktım.

⁴ Inksomnia: İnsomnia- Uykusuzluk' a atfen mürekkepsizlik, dövmesizlik anlamında türetilmiş kelime

CEHENNEM TAŞI

Hiçbir Şey görmedim; her Şeyi hissettim.

Seth ve Chaz parke taşlarda koşarak gelinceye kadar onları bekledim, içeri girdiklerinde kapıyı kilitledim, ikinci sürgüyü çektim. Sonra kilitlerin ve sürgülerin *cahiller* için olduğunu kavradım. Aslında, onlar hiçbir işe yaramazdı.

BÖLÜM İKİ

BAŞLANGIÇ

Ertesi sabah saatin alarmı çaldığında, Bonaventure'daki gece kaçamağına rağmen uykumu almış olduğumu fark edince şaşır-
dım. Yüzde doksan sekiz ne yapacağı belli olmayan biri olsam da,
geri kalan yüzde iki alışkanlıkların insanı olduğumu gösteriyordu,
bu da Gullah çayı demekti. Biliyorum, bana baktığınızda sabahla-
rı şekerli ve sütlü çok demli Afrika çayını seveceğimi bir an bile
aklınıza getiremezsiniz. Daha çok Red Bull tipi bir kız gibi gözü-
kürüm -onu da öğlene sakladım. Ama Gullah çayı istisnasız her
gün içtiğim, saf bir mutluluktur. Yataktan çıkar çıkmaz üzerime
siyah bir tişört, yıpranmış kot şort geçirdim. Chaz'ı kısa bir yü-
rüyüşe çıkardım, yemek kabına tepeleme köpek maması doldur-
duktan sonra Inksomnia'nın arka girişinden dışarı yöneldim. Bir
an aşağıya baktım ve daha sonra ayak tırnaklarıma oje sürmeyi
aklıma not ettim. İki gün önce sürdüğüm mor siyah oje şimdiden
dökülmüştü, dökülen ojeden nefret ederim. Çok çirkindir.

Benimkinin tam yanında yer alan Preacher'ın dükkânının
arka tarafına gitmek için Factor's Walk'tan aşağı yürürken ağır

ve nemli Ağustos havası tokat gibi yüzüme çarptı ve tenime yapıştı. Plat Eye, aslında Gullah dilinde kötü bakış veya kem göz anlamına geliyordu, mükemmel otlar, sihirli iksirler ve büyü dükkânıydı. Preacher ve karısı Estelle, küçük ama birbirine kenetlenmiş Gullah topluluğunun fertleriydi, hepsi kendi çaylarını ve otlarını kısaca Ada dedikleri Savannah kıyısına paralel uzanan küçük engel adalardan birinde yetiştirirlerdi. Dediğim gibi, Preacher hastalıkların her tür tedavisi ve sihirli ilaçlar için oldukça aranan bir otacı ve büyücüydü. Her ne kadar sessiz, acılara dayanıklı ve bir kedi yavrusu kadar tatlı bir tip olsa da, hayal kırıklığı dolu tek bir bakışı sizi yerin dibine geçirip, pişmanlıktan inletmeye yeterdi. Biliyorum, yaşadım. Seth ve Cehennem Taşı konusunu biraz ertelemeye karar verdim; en azından gündüz saatlerinde oraya gidip, ne kadar zarar verildiğini kontrol edinceye kadar. Neyseki bir kapı ve eski bir çömlek parçasından başka bir şey kırılmamıştı. Plat Eye'ın, kötü ruhları dışarıda tutmak için, nazar mavisine boyanmış çift kanatlı dar kapısını itince, başımın üstünde o bildik çan çaldı ve Estelle yukarıdaki evlerini dükkândan ayıran mavi perdenin arkasından derhal çıkıverdi. Kocaman, sıcak, göz kamaştırıcı beyaz gülüşü siyah yüzü boyunca yayıldı. Başının etrafına sarıp, önden düğümlediği parlak kırmızı, siyah, mavi ve sarı renklerdeki Gullah kadınlarının geleneksel eşarbına uyumlu ayak bileklerine kadar inen dökümlü bir etek giymişti. Nazar mavisini Plat Eye tişörtü kalçalarını aşıyordu. En fazla bir elli beş boyundaydı. O benim küçük Gullah büyükanmemdi.

“Ah! İşte benim Riley Poe'm,” dedi ve her sabah olduğu

gibi, çok uzun zamandır görmemişçesine beni kucaklamak için koşturdu. Birisinin sizi bu kadar sevmesinin iyi hissettirdiğini kabul ediyorum. Yüzümün her iki yanını, güçlü ve yıpranmış avuç içleri ile sıkıştırdı, başımı aşağı çekip beni burnumun ucundan öptü. Koyu ve derin gözlerini gözlerime dikip, alaylı bir ifade ile kaşlarını çatı. Seth ve benim yanımda konuştuğuları *yavaşlatılmış* halini bile dinlemekten asla bıkmadığım eşsiz Gullah aksanı ile, “Kardeşin nerede, ha?” diye sordu. Elizabeth İngilizcesi ve büyüleyici Afrika dilinin bu Creole⁵ karışımı dinleyeni geçmiş zamanlara götürüyordu. Bu dili severdim. “O tembel çocuk hâlâ yatıyor mu?”

“Ona şüphe yok,” diye cevapladım ve mutfaklarına yollarırken kolumu onunkine geçirdim. Taze demlenmiş çayın aroması, eski ahşap ve kızarmış domuz pastırması kokusu ile birlikte iki yüz yıllık binayı dolduruyordu. Karnımın guruldaması duyulunca Estelle döndü ve kıkır kıkır güldü.

“Seni zavallı şey, yeterince yemiyorsun,” dedi, başını sallayarak, “Şimdi, içeri git, Preacher çayınla seni bekliyor. Ben kızarmış domuz pastırması ile bisküvileri getiriyorum.”

“Çok hoş,” dedim. Estelle’e çabucak gülümseyip tavandan sarkan paslanmaz çelik kapları, çanak çömleği, kil demlikleri, el örgüsü sepetleri ve gazete sayfaları kaplı duvarları (gazete sayfaları kötü ruhları uzakta tutuyordu, çünkü bir şey yapmadan önce durmaları ve her kelimeyi okumaları gerekiyormuş -başka bir ilginç Gullah inancı) arkada bırakıp hızla mutfağın

5 Creole: Genelde Fransız-Afrikanlı (Fransız sömürgesi Afrika ülkeleri) kökleri olan etnik grup ve kültürleri, İspanyol-Afrikanlı’da olabilir. Özellikle Louisiana’da, ataları Fransız olan beyaz Amerikalılar içinde kullanılır

hemen dışındaki kahvaltı köşesine geçtim. Preacher her zaman olduğu gibi, River Sokağına bakan köşe pencerenin yanında, muhtemelen yüz yıllık sırtı dik ahşap koltuğunda oturuyordu. Ve hava ne kadar sıcak olursa olsun, o her zaman, ama her zaman, eski kotunun içine soktuğu pamuktan, kareli, uzun kollu gömleğini giyerdi. Kısa bembeyaz -kep gibi duran- saçları satensi siyah teni ile çarpıcı bir zıtlık oluştururken tamamıyla bir Gullah kök doktoru görünümündeydi. Her şeyi bilen kahverengi gözleri ona doğru yürüdüğüm sırada beni inceledi, her nasılsa bu kadar yıldan sonra bile, sadece Preacher, başka hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi yapabiliyordu; *beni kıvrım kıvrım kıvrandırarak*. Elbette bunun anlaşılmasına hiçbir zaman izin vermedim ama o bunu biliyordu. Bu, yaşlı ve kurnaz Gullah'ın çok hoşlandığı, aramızda oynadığımız bir oyundu.

Gözlerim, yaşlı kahverengi gözlerin güven dolu, gururlu, inceleyen bakışları ile buluştu ve sessizlik içinde birbirimize bakmaya devam ettik; ta ki, Estelle koşarak gelinceye kadar.

“Ah, siz iki deli, sabah sabah bakışmayı kesin artık!” dedi gülererek. “Bu oyunu oynamaktan hiç yorulmuyor musunuz? Ben bu cılız popoya bir çimdik atmadan önce otur kızım, ben yedim, siz yumulun.”

“Preacher'ın dudağındaki küçük bir seğirme beni güldürdü ve oyun sona erdi. “Tamam, hanımefendi,” dedim ve denileni yaptım. Estelle, Preacher ile aramıza bir şişe şeker kamışı şurubu ve içinde kızarmış kalın domuz pastırması dilimleri ve bisküviler olan bir servis tabağı koymuştu. Dumanı üstünde tüten bir çay demliği de hazırды.

Preacher karısınıninkine benzeyen büyük beyaz gülüşü ile uzunca bir süre bana baktıktan sonra başı ile tabağı işaret etti. “Ye ki, midenin ağladığını duymayayım,” dedi gülerek.

“Tekrar etmene gerek yok,” dedim ve yumuldum. Bir kaç dakika sessiz sedasız yedik, şeker kamışı şurubuna batırılmış iki bisküvi ile üç dilim domuz pastırmasından sonra tabağı kenara itip iki kaşık dolusu kahverengi şeker ve bir damla süt koyarak çayımı içmeye başladım. Bu süre içinde, Preacher her zamankinden daha ilgili bir şekilde beni izledi. Belki de bana böyle hissettiren, Cehennem Taşı hakkında hemen konuşmadığım için duyduğum suçluluktur. Elimden geldiği kadar bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıp çayımı yudumladım. Garip ve gizemli Gullah otlarının keskinliği her zaman olduğu gibi önce boğazımı yaktı, sonra karşı konulmaz yumuşaklığıyla içimi ısıttı. Fincanımın üzerinden Preacher’a baktım, o da kendi demli çayını -şekersiz ve sütsüz- yudumluyordu.

“Bu akşam kardeşini buraya gönder,” dedi, yumuşak ve derin sesi ile. “Benim için üst kattaki duvarları gazeteleyebilir, ona parasını ödeyeceğim, yukarıdaki eski sayfalar yerlere dökülüyor ve kem gözlere kara büyü etki etmiyor.” İçini çekerek ensesini sıvazladı. “Kendim yenilemeye niyetliydim, ama yaşılanıyorum, kızım, eklemelerim ağrıyor.”

Suratım asılmış bir şekilde elimde çayım ile arkama yaslandım. Preacher’ın tüm kalbiyle inandığı Voodoo kötü ruhlar için Gullah kara büyüydü. Tamamen inandığımı söyleyemesem de büsbütün karşı da değildim. Onu birkaç saniye inceledim. “Kıçımın kenarı, hiç de yaşlanmadın, kesinlikle seni ilk gör-

düğüm zamanki gibisin.” Kaşlarımı kaldırdım. “Çok seksisin, Preacher, ciddiylim.”

Estelle’in tiz kahkahaları kırışlardan sarkan çanak çömleği şingırdattı. “Ooo, ne ayıp!”

“Sen, boyalı çılgın bir beyaz kızsın,” dedi Preacher, gülümseyen gözleri ile “Seni kendi çocuğum gibi seviyorum, bunu biliyorsun değil mi? Seth’i de.” Bana yakından baktı ve bir şeylerden şüphelendiğini çok derinden duyumsadım. Gullah geleneklerine inanmasanız da, Preacher’ın yaydığı güçten kaçışınız yoktu. Punk bir çocukken beni kurtaran da buydu, kendini mahvetme yolundan beni çekti çıkardı.

Boyalı: dövmele tenimden dolayı Gullahların bana taktığı ismi her zaman sevdim, tam tamına bana uyuyordu. Çayımı sonuna kadar içtim, kalktım ve bugün aslında biraz yorgun gözükürken -ki bu da beni çok endişelendirmişti- Preacher’a doğru yürüdüm. Kollarımı boynuna sarıp onu sıkıca kucakladım. “Evet, biliyorum, biz de seni seviyoruz.” Old Spice tıraş losyonu ve ev yapımı sabunundan gelen benzersiz ama tanıdık kokusunu burun deliklerime çekerek yanağından öptüm. “Sen ve Estelle olmasaydınız ne yapardık bilmiyorum.” Gözlerine baktım. “Sizler hayatımı kurtardınız. Benim ve Seth’in hayatını.” Onlar da bunu biliyordu ve bunu onlara ilk söyleyişim değildi. Bazı nedenlerle halen hissettiğim, onlara güven verme ihtiyacımı bu şekilde gideriyordum, onlar da buna izin veriyordu.

Preacher sessizce oturdu, bu onun tarzıydı, bana oldukça uzun gelen bir zaman boyunca birbirimize baktık. O, Estelle ve geniş toplulukları, Seth ve benim sahip olduğumuz tek aileydi.

Babamız? Sadece onun hayal meyal görüntülerini hatırlıyorum, bundan da çok memnunum. On yaşıma bastığımda bizi terk etti, Seth bebektir. Annemin saatlerce, günlerce hiç durmadan ağladığını hatırlıyorum, bunun için ondan her zaman nefret ettim. Tam bir ahmaktı. Son duyduğumda Louisiana hapishanelerinden birindeydi. Gerçi Seth bazen onun hakkında sorular soruyor, Seth'in merakının arttığı bir yaşta olduğunu sanıyorum. Her oğlan bir baba ister -bu baba tam bir fiyasko olsa bile.

Koşuşturarak kahvaltılık köşesine geri gelen Estelle popoma vurunca nefret dolu düşüncelerimden sıyrıldım. "Gitsen iyi olur, kızım," dedi, ben kendi tabağımı bile kaldıramadan o hepsini topladı. "Tabii eğer oradaki şu kısa şortlulara dövme yapmayı planlıyorsan."

Yanağına acele bir öpücük kondurdum ve Preacher'a gülmüşedim. "Sağlıcakla kal, Preacher. Seth'i sonra gönderirim."

Preacher başı ile selam verdi, o daha bir şey demeden mavi perdeye varmıştım ki, "Şimdi söylemek istemediğin şeyi söyleyebileceğini hissettiğinde geri gel," dedi. "Bu kulaklar seni dinlemek için."

Omzumun üzerinden merakla ona bakakaldım. Bir şeyler döndüğünü söyleyebileceğini biliyordum. "Bunu nasıl yaptın?" diye ciddiyetle sordum. Suratımın en ifadesiz halinde bile o kendisinden bir şeyler sakladığını biliyordu. Kahretsin.

Preacher yalnızca bir omzunu kaldırdı. "Geri geliyorsun o zaman. Konuşacağız."

CEHENNEM TAŞI

Bana diktığı gözlerine baktım. “Geleceğim.” Perdenin arasından acele ile geçip Plat Eye’ı hemen terk ettim. Preacher’ın bir şeyler döndüğünü anlamasından daha kötü başka bir şey yoktu, çünkü siz ağzınızdan baklaları çıkarıncaya kadar bekleyebilecek sonsuz sabra sahipti. Sizi kıvrandırdığını bilerek eğlenir diyorsam, bana inanın. Her ne kadar dışarıdan öyle gözükme de. Bilgi sakladığım için korkunç suçluluk duyuyordum, ancak çocukların Cehennem Taşı’nda neler yaptıklarını tamı tamına görmem gerekiyordu. Bu büyük bir meseleydi ve Preacher’ın da aynı şekilde düşüneceğini biliyordum.

Inksomnia’ya geri dönüp içeri adımımı attığımda duvardaki Kit-Cat saate baktım: sekiz kırk beş. (Yetmiş beşinci yıl özel ürünü klasik siyah saati eBay’den, pil ve nakliye dahil \$49.99’a almıştım). Bonaventure’a çabucak gidip hasarı kontrol etmek, sonra da geri dönüp zamanında duş alıp dükkânı açmak için hazırlanmaya vaktim vardı. İlk randevum on bir otuzdaydı, yani terlemeye gerek yoktu. Anahtarları kaptım, bir dakika ortalığı dinledim, hiçbir şey duymadım, demek ki Seth halen yukarıda yatıyordu. “Chaz, hadi oğlum!” diye bağırdım ve Chaz gitmeye can atarak koşa koşa merdivenlerden aşağıya indi. Dışarı çıktıktan birkaç dakika sonra, Abercorn’a gitmek üzere hızla Bay Sokağı’na vardık. Chaz yolcu koltuğunda oturmuş, rüzgâr kulaklarını arkaya savururken bir köpek yavrusu kadar mutluydu. O akıllı ve tamamen itaatkâr, muhteşem bir köpekti.

“Ayın ilk Cumartesi olduğu için, tarihi semt çoktan turistler ve alışverişe çıkmış semt sakinleri ile dolmuştu. İlk Cumar-

tesi deyince akla sokak müziği, kaldırım alışverişi (dükkânlar mallarını satmak için kaldırımlara çıkarıyorlardı,) nehir kıyısındaki yiyecek satıcıları (daha sonra bir funnel cake⁶ almayı kendime hatırlattım) ve her şeyden çok okullar yakında açılacağı için tatilin son günlerini değerlendirmek isteyenler geliyordu. Öğleye doğru, kalabalıktan tek bir parke taşı görülmeyecekti ve bence bunun hiç mahsuru yoktu. Spontan bir dövme için Levi's'lerinin altında bir yer bulabilecek turistler her zaman olurdu ve eğer ben müsaitsem beden sanatının eşi benzeri olmayan bir eserini onlara sunmak isterdim.

LaFayette Meydanı'nın etrafında dönerken bir bankın yanında diz çökmüş saksafonunu kutusundan çıkaran Capote'yi gördüm. Kornaya iki kere bastım, Chaz havladı ve Capote yukarı doğru baktı, el sallarken geniş beyaz gülüşünü gösterdi. Gullahti, Preacher'ın kuzenlerinden biri; Gaston Sokağı'nda minik bir dairede yaşıyordu. Ne tatlıydı bu yaşlı adam, bir de saksafonu olağanüstü çalardı. Kendisine bir kere neden profesyonel olmadığını sormuştum ve onun basit cevabı, "*Benim süslü şeylere ihtiyacım yok,*" olmuştu. Savannah'nın değişmeyen demirbaşıydı, Capote.

Bonaventure'a yaklaştıkça, bataklık kokusu ağırlaştı ve üstü açık Jeep'ime girip beni kuşattı; ciğerlerimi onla doldurdum. Bazıları tuzlu su kokusundan nefret eder, bense severdim. Bana çocukluğumu hatırlatırdı, babam gittikten sonrası ve kafa sallayan metalci vahşi bir çocuğa dönüşmemden önceki masum kısmı. Tanrım, zamanı geri almayı nasıl isterdim.

6 Funnel cake: Kuzey Amerika'da popüler bölgesel hamur tatlısı, huniden geçerek sicim gibi dökülen sulu hamur kızgın yağa dökülür, dairesel şekil alırken kızarır, 15 cm çapında yuvarlak şekil alan tatlı, pudra şekeri, çikolata, reçel vs ile sunulur.

CEHENNEM TAŞI

Bir başka üzüntüyü hak etmeyen anneme cehennemi yaşattım. Onunla olduğum son anın acısı -o ölmüş, kollarımda cansız uzanırken- beni hâlâ uykumda bile kovalıyor. Annemi o kadar çok özledim ki bunu düşünmek içimi yakıyor, evet istemesem de her lanet gün bunu düşünüyorum. Birdenbire oldu, beynimi işgal edip özellikle hatırlamak istemediğim gri şeyleri bana hatırlattı. Annemin ölümü için suçlanacak kişi ben olduğumdan sanırım bu benim kefaretim. Muhtemelen geçmişte çılgınlığımı son damlasına kadar partilerde harcamamın sebebi de buydu. Şimdilerde partilere katılmam zor, artık evime çok bağlıyım. Molly McPerson'ın yerinde arada sırada bir içki bana yetiyor. O vahşi hayatı çok gerilerde bıraktım, sadece yara izleri ve geçmişimden geriye kalanlar hâlâ mevcut ve gözle görülebilir. Ve tüm bunları yaşlı olgun yirmi beşime kadar yaşadım...

Victory Otoyolu trafik ışıklarında sola dönüş şeridine geçtim, beklerken vitesi boşa aldım. Güneş, meşe dalları ve İspanyol yosunları arasından şiddetle parlıyor ve sabahın dokuzunda güneş gözlüğüme rağmen gözlerimi kısmama yol açıyordu. Ne sabah, ne de gece insanıydım, günün her iki bölümü ile aynı şekilde baş edebilirdim. Ama zambak beyazı cildimden belli olacağı gibi, güneşe özellikle düşkün değildim. Berbat yanardım. İnce parlak bir ter ve nem tabakası çıplak tenimi kaplayarak en hafif esinti bile beni serinletirdi. Savannah sabahının, çalan kornalara karışmış sesini dinlerken, gelip geçenleri ve trafiği izledim, yan taraftaki arabadan yumuşak bir ses beni içinde kaybolduğum düşüncelerimden ayırdı.

“Hey, bebek, güzel köpek. Gerçekten güzel dövmeler.”

İlgisizce dosdoğru önüme baktım. Chaz'dan alçak bir hırlama geldi, bu ikili red adamı muhtemelen kızdırmasına rağmen belli etmedi. Tek bir bakış atmamama rağmen gözlerinin üzerimde olduğunu seziyordum. Çabuk duyumsadığım, daha da çabuk yok saydığım tüyler ürpertici bir histi.

"Hey, utanma, bebek," dedi, sanki utangaç bir tarafım varmış gibi, "Sonra buluşmak, dövmelerinin hepsini göstermek ister misin?" güldü. "Köpeğini eve bırakabilirsin."

Dönüş ışığı yanınca, Jeep'i ilk vitese aldım. Bir saniye debriyajda kalıp başımı çevirdim, güneş gözlüklerimin üstünden dikkatle adama baktım. Tahmin edin bakalım. Yeni bir Lexus'ta şık giyinmiş yaşlıca bir adam muhtemelen garip bulunduğu şeyi -beni- yatağa atmak istiyordu. Büyük olasılıkla evde bir karısı ve çocukları vardı. Ne şimdi ne de başka bir zaman programımda yeri yoktu. Bazı nedenlerle, erkekler alternatif giyim ve dövmeli tenin eşittir kolay becermek, olduğunu düşünüyorlardı. Komik olansa, ben gerçekte, Goth ya da başka bir şey, hiçbir şey değildim, sadece alışılmadık artistik tarzı olan biriydim. Zoraki gülümsedim, sonra eğlenerek başımı salladım çünkü bence o, hasta iğrenç bir ahmaktı. "Çok beklersin, dedeee!" dedim. Chaz havlarken, ben de sola döndüm. Bana, "Orospu," dediğini işittim, nedense bu beni eğlendirdi. Chaz bile gülümser gibiydi, açık ağzından sarkan dili rüzgârla toplanıyor ve tekrar düşüyordu. Çok daha kötülerini duyduğuma inanabilirsiniz. *Sopalar ve taşlar, bebek*⁷. Beni incitmek için kelimelerden daha fazlası gerekliydi.

7 Sticksand Stones: Bit tekerleme. "Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler beni asla incitemez."

CEHENNEM TAŞI

Küçük Thunderbolt kasabasının içinden geçip Bonaventure Caddesinden aşağı, mezarlığın ön kapısına geldim. Sekizden beri açık olsa da, etraf tamamen ıssız gözükiyordu ve bu bir Ağustos sabahı için garipti. Turistler genelde bekçinin binasına girer çıkarlar, yollar boyunca dolanıp ünlü anıtlara ve kötü şöhretle gömülenlere göz atarlardı. Bekçinin kırmızı tuğladan binasının yanından yavaşça geçip sağa giden yolu takip ettim, arazinin arkasına doğru ikinci viteste ilerledim. Perde gibi dökülen İspanyol yosunu ile kaplanmış iki yüz yıllık çok yüksek meşe ağaçları, ve gri mezar taşları ile beyaz mermer heykellere uzanan düzinelerce dar toprak yolu ile Bonaventure Güney'in simgesiydi. Baharda pembe, fuşya ve beyaz açelyalar toprak patikalarda sıralanır ve sarmaşıklardaki mor salkımlar asmalardan sarkan üzüm salkımlarına benzerdi. Bonaventure gerçekten çok güzeldir. Her zaman hafif tuzlu bir meltem yaprakları ve yoluna çıkan her şeyi hışırdatarak eser geçer. Mezarlık tuz bataklıklarına ve Wilmington Nehri'ne hakim konumdadır ve sanırım, eğer ölüp bir yere gömülmem gerekirse ebedi dinlenme yeri olarak Bonaventure bana uyar, -tabii Cehennem Taşı'ndan olabildiğince uzakta olmak şartıyla- teşekkürler.

Jeep'i kenara çekip, kontağı kapattım, birinci vitese alıp emniyet frenini çektim sonra biraz oturup etrafa baktım. Garip bir şey hissettim. Meşe yapraklarının arasından hafif bir rüzgâr esiyordu, belli belirsiz bir hışırtı mezarlıktaki tek sestti. Mezar taşı sıralarını, beyaz mermer heykelleri ve eski kriptleri taradım ve bir mezarlık için bile çok sessiz olduğunun farkına vardım. Ne bir çekirge, ne bir böcek, ne de bir kuş çıt çıkarmıyordu.

Tamamen sessizdi ve bu beni rahatsız etti. Ve genelde kolay rahatsız olmam. Burnunu yukarı dikmiş ve havayı koklayan köpeğime baktım. O da hissetmişti. “Otur, Chaz” diye emir verdim. Mızımızlandı ama poposunu da koltuğa sıkıca yapıştırdı. Ben ona söyleyinceye kadar yerinden kımlıdamazdı artık.

Jeep’ten indim ve toprak patika boyunca, parmak arası terliklerim topuklarıma çarparak Cehennem Taşı’nın bulunduğu mezarlığın arkasına doğru yürümeye başladım. Kripteye yaklaştıkça daha garip hissettim, tuhaf bir duyguyla tenim sebepsiz yere ürperdi, üzerimde yüzlerce minik karınca dolaşıyor gibi hissediyordum. Birden fazla defa omzumdan arkaya ve bir gece önceki gibi yine yukarıya göz attım. Sanki ayaklarımın kendi akılları varmış gibi, adımlarım hızlandı. Komik olan şeydu: kalp atışım, nefesim, hepsi gaza bastılar.

Cehennem Taşı görüldüğünde, toprak yoldan çıkıp çimenler üzerinde kestirmeden devam ettim, ben yaklaştıkça o garip duygu güçleniyordu. Galiba sadece batıl inançlarım su yüzüne çıkmıştı ama hâlâ gergindim ve daha da hızlandım.

Kripteye yaklaşıncaya gözlerime inanamadım. Açılan pürüzlü delik kısma yaklaştım, artık pürüzlü değildi. Paslı kapı yerinde ve sağlamdı. Sanki hiç bir şeye dokunulmamıştı. Çömelerek parmaklarımı eski demirin üzerinde gezdirdim, kapının kenarları kriptin yerinde duran paslı girişine mükemmel oturmuştu. Sıkıca kilitli, dokunulmamış ve kırılmamıştı. Bu ne demekti böyle? Yerde bir çöp, bir taş, bir gece önce Seth ve arkadaşlarının yaptıklarından bir iz aramaya devam ettim. Bir Converse ayakkabı izi bile görmedim. Yakınlardaki diğer kripteleri bile araştırdım, her şey aynen önceden olduğu gibiydi. Eski, üste-

CEHENNEM TAŞI

lik dokunulmamış. Hiçbir yerde vandalizm izi yoktu. Bir grup oğlan çocuğunun etrafta at koşturup kriptte saygısızlık ettiğini gösteren tek bir delil yoktu.

Birden dönerek sıçradım, elim ensemin arkasına gitti, sanki tenimde birisinin nefesini hissetmişim. Her yere baktım, etrafta kimse yoktu. Mezarlığın uzağında çalışanlardan biri el arabasını itiyordu ama bana yakın kimse yoktu -enseme üfleyecek yakınlıkta kimse. Çocukluk yapmak istemem ama -yedi yıldır kikkoks yapıyorum ve ondan önce de pek çok sokak kavgasına karıştım- Cehennem Taşı ile işim bitti, benden bu kadar. İnsanlar, onlar beni hiç korkutmuyor. Çok yakından ve çok kişisel yollarla insanoğlunun en kötüsünün üstesinden geldim. Ama ruhlar? Daha önce dediğim gibi, var olduklarına tamamen ikna olmuş değildim ama Preacher voodooar konusunda yüzde yüz emindi ve sadece bu bile benim tabanları yağlama-ya yeterdi. Köpeğimim sabırla beklediği Jeep'e süratle geri dönüp içine atladım ve kocaman korkak bir kedi gibi kaçtım. Bonaventure'ın siyah sütunlu kapılarından geçerken birinin beni izlediği hissinden kurtulamadım ve iki kere omzumdan geriye baktım. Çok, çok garipti.

Önceki gece, yanlış kriptte olup olmadığımı merak ettim. Öyle olduğunu sanmıyordum, ben burada büyüdüm. Bonaventure'ı avucumun içi gibi bilirim ve kahretsin ki Cehennem Taşı'nın da nerede olduğunu çok iyi biliyordum. Görevli tamir etmiş olabilirdi, ama bu kadar çabuk mu? Kapı yerinde paslanmıştı, tamir edilmiş gözüküyordu. Antika bir eskilikte gözüküyordu. İşte bunun için kesinlikle Preacher ile

konuşmam gerektiğini biliyordum. Bir şeyler yolunda değildi ve sadece onun ne olduğunu anlayacağını içimde hissediyordum. Bu gece son randevumdan sonra onunla konuşacaktım. Factor's Walk'a dönerken kafamda düşünceler dolanıyordu, bu arada Inksomnia'nın arka kapısına doğru yürüdüğümde, hâlâ cevabı bulamamıştım. Bu da bana cehennem azabı çektiyordu.

Anahtarları tezgâha atıp Chaz paçalarımdaya olduğu halde, yukarı düş almaya koştum. Nyx, en yakın arkadaşım aynı zamanda diğer sanatçım, birazdan burada olurdu ve ben de biraz geç kalmıştım. Banyoya girmeden önce Seth'in odasına bir dikiz attım, kapıyı ittiğim anda bataklık kokusu ve sıcak dalgası üzerime geldi. Tamamen açılmış yatak odası penceresinden gelen boğucu sıcaklık içeriyi doldurmuştu. Seth, gömleksiz önceki gece giydiği pantolon halen üzerinde, yatağının üzerine yayılmıştı. İçeri yürüyüp pencereyi kapattım ve kolunu sarstım. Kapıdan bir hırlama geldi, döndüğümde Chaz'ın boynundaki tüyler diken diken olmuş bir halde orada durduğunu gördüm. "Neyin var, oğlum?" diye sordum. "Bu sadece tembel Seth, aşağı in ve Nyx'i bekle." Yine hırladı ve dönüp koşarak uzaklaştı. Tamamen garipti ama sallamadım ve kardeşime döndüm.

"Hey, mankafa, Georgia Elektrik'e nehir kıyısını soğutsun diye ödeme yapmıyorum. Açık pencere de ne oluyor?" diye sordum. Seth'in koyu kumral saçları terden parlamış, teni ise yapış yapıştı. Kaküllerini gözlerinden çekip onu tekrar sarstım. "Hey, Kardeş, uyan." Derin uykusuna devam etti ve tam cevap vermeyeceğini düşündüğümde, konuştu.

“Biraz daha,” diye mırıldandı Seth ve yüzünü yastığına gömdü. “Rahat bırak.”

Annem öldüğünden beri, bana bir an bile sorun yaratmayan tatlı küçük kardeşime baktım ve karşı koyamadım. “Tamam, yaramaz, keyfin bilir,” dedim, sonra eğilip başını öptüm. *Yeni-yetmeler*. Eskiden ben de ölü gibi uyurdum. İç çekerek odadan ayrılıp duşa daldım.

Favorim olan kırmızı siyah kareli mini eteğimi, (altında kırmızı dantel şort külot ve kalçalarımın üzerinden aşağı dökülen gerçekten muhteşem çelik halkalı zincir bir kemer kuşanmış olarak) yüksek bilekli hantal siyah botlarımı ve önünde kırmızı Inksomnia logosu olan siyah “eskitilmiş tank” atletimi giydim. Uzun saçlarımı at kuyruğu bağladığım sırada Nyx’in aşağıda dükkânı hazırlarken gezindiğini duydum. Boynuma siyah kordon tasma kolyemi taktım. Tam ortasındaki siyah camdan kalbin merkezinde küçük, sevimli bir yakut vardı. Odadan hızla çıkıp dar basamaklardan aşağı koştum. Koridordan geçtiğim anda Nyx döndü, ışıltılı ve coşkulu meşhur gülüşü ile beni aydınlattı. Chaz her zamanki yerinde yani köşede çizgili büyük halının üzerindeydi.

“Hey, Riley,” dedi ve ben duştayken gelmiş olması gereken Skin Candy marka mürekkep kutusunu yere bıraktı. “Bugün harika bir gün olacak!” River Sokağı’na bakan ön cama yürüdü ve jaluzileri yukarı çekti. “Dışarıya bir bak. İlk dövmelemini yaptırmak için yanıp tutuşan mutlu insanlar güneşle beraber sıraya diziliyor!” Döndüğünde elleri kalçalarında, gözleri safça açılmış, beklenti içinde bana baktı. “Öyle değil mi?”

Sırıttım. Dünyada Nyxinnia Foster gibi başka biri daha yoktu. “Bugün en azından *bir* papaz veya rahibenin buraya gelip bizi şeytan işi yapmakla suçlayacağına, Garibaldi’de akşam yemeğine bahse girerim.”

Nyx beni dikkatle inceledi, mükemmel kavisli kaşları birbirine tamamen yaklaşıp ortada buluştu, gözleri kısıldı. “Anlaştık, Poe.”

Eğer şu anda hayatımda güvenebileceğim bir kişi varsa, o da bardağın her zaman boş yerine dolu tarafını gören neşeli Nyx Foster’dı ve bu özelliğini gerçekten çok severdim. Savannah Tasarım ve Sanat Okuluna beraber gitmiştik ve okulun ilk günlerinde de çabucak arkadaş olmuştuk. *Inksomnia*’yı kurduktan sonra ilk aradığım sanatçı o olmuştu. Benim gibi onun da kendi tarzı, kendi düşünce yapısı ve yaşama bakışı vardı. İnsanların genelde alternatif ya da Goth diye sınıflandırdıklarına eğilim gösteriyordu -Nyx tarzı birkaç değişiklikle. On günden dokuzunda ördüğü düz, koyu kestane rengine kaküllü saçları, neredeyse benimki kadar beyaz porselen cildi, dumanlı göz makyajı ve kırmızı dudakları ile kalabalığın içinde kesinlikle fark edilirdi. Bu bizim için sadece, kendimizin artistik ifadesiydi. Bugün ayın ilk cumartesi olduğu için River Sokağı’nın öğleye doğru balık istifi gibi dolacağını bilerek favori kıyafetlerinden birini giymişti (görüntüsü muhteşemdi!) Askılı siyah şort, dizinin üstüne çıkan siyah beyaz yırtık çoraplar, Mary Janes model platform ayakkabılar ve siyah şeritli kırmızı boylu gömleği. Gömleğin arkasına işlenmiş örümcek ağının ortasındaki küçük örümcek ensesine mürekkeple işlenmiş olana mükemmel uyuyordu. Nyx

çok tatlıydı, tanıdığım en sevgi dolu, verici insanlardan biriydi ancak ortak olmayan şey, geçmişimizdi. Benim gibi kendi ile barışık, özgün bir kişi olsa da asla sokaklarda yaşamamış, başı hiç belaya girmemiş, polis merkezinin içini hiç görmemişti ve olağanüstü, destekleyici bir ailesi vardı. Hatta hiç aşırı hız cezası almamıştı. Bense yeniyetme yaşlarımı uçurtma kadar yüksek uçuşlarla harcamıştım, yük treni bacası gibi tüterdim, çok kavgaya karışıp okulu kırdım ve sert çocuklarla yarıştım. Bu millet heavy metal ve Goth kulüplerine takılırdı. Beni yanlış anlamayın; çünkü birinin Goth veya punk olması karanlık, ümitsiz veya tehlikeli olduğu anlamına gelmez. Ben sadece kendini Goth görünümüyle ifade etmeye bayılan bir grup ezikle takıldım. Onlarla beraber hızlı ve sert yaşadım. Bundan da çok pişmanım. Goth ne olduğunuz değil, *kim* olduğunuzdur. Genelde insanların yaptığı hata da budur. Yine kayıtlar için; artık eskiden olduğum gibi çılgın, kaygısız parti kızı değilim. Tüm bunlar beni yaralasa da baş edemeyeceğim hiç bir şey yok.

İşte Savannah ile ilgili komik olan da budur. Seyahat dergilerinde gördüğünüz, tanıtımı yapılan, cennet gibi doğası ve tarihsel görkemi ile turistik Savannah'yı düşününce akıllara Tarihi Güney gelir -at arabaları, koloni zamanından görülme-ye değer yapılar, kiliselerin yüksek çan kuleleri ve belki garip ama Gotik mimarinin rönesansı. Hatta Paula Deen⁸ ve *Midnight in the Garden of Good and Evil*.⁹

8 Paula Deen: Savannah'da yaşayan ve güney mutfağını tanıtan ahçı, restoran sahibi, yazar, oyuncu, Emmy ödüllü televizyon karakteri.

9 *Midnight in the Garden of Good and Evil*: İyi ve Kötü'nün Bahçesinde Gece, John Berendt'in kitabından uyarlanan, konusu Savannah'ta geçen, 1997 yapımı Clint Eastwood'un yönettiği Kevin Spacey ve John Cusack'ın başrollerde oynadığı film.

Savannah'nın, görünmeyen ya da toplumun görmezden geldiği tarafı ise burada, gölgelerde saklıdır. Karanlık. Tehlikeli. Gizli, tabii siz içinde değilseniz. Muhtemelen benim bile neresi olduğunu bilmediğim yerler. Dikkatli olmazsanız bu ümitsizlik çukuru sizi yutabilir ve her zaman kendinizi pisliğin ortasında bulma riski vardır. Biliyorum, ben oradaydım, içine düştüm ve orada debelendim. İçindeyseniz içinde kalırsınız veya oradan cansız çıkarsınız. Ben kaçtım ama hasarsız değil. Büyük hasarlar aldım.

Dükkânı hazırladıktan sonra müziği açtık ve benim randevum yanında dört arkadaşı ile geldi. Hepsi askerdi. Aslında, asker olmak üzere demek daha doğru. Böyle kızlar ve oğlanlar bize sık sık gelirler çünkü Hunter Askeri Havaalanı Savannah'da ve Fort Stewart ise Hinesville yakınlarındadır. Bu sabahki müşterim on dokuz yaşında genç bir adamdı, o ve arkadaşları birkaç güne kadar Parris Adası'ndaki denizci ace mi birliğine gideceklerdi. Hepsi de asker tıraşlı ve çok hevesliydi. Tanrım çok genç görünüyorlardı, Seth'ten sadece dört yaş büyüklerdi. Diğerleri sanat kitaplarına göz gezdirip Nyx ile sohbet ederken, adı Zac olan müşterim utangaç bir tavırla bana doğru yürüdü. Sırık gibi uzun ama zarif, açık mavi gözlüydü, tereddüt içinde gülümseyip gözlerini kollarıma dikti.

"Bu muhteşem uçuk bir sanat eseri," dedi. "Kalanını da görebilir miyim?"

Kaşımı kaldırıp gülümsedim. "Göründüğün kadar utangaç değilsin."

Zac'ın suratı aniden olgun bir domates gibi kıpkırmızı oldu.

“Ah, hayır, kabalık etmek istemedim, hanımefendi. Dövmenizden bahsedildiğini duymuştum, aslında ben sadece...”

Gülüp başımı salladım. “Rahat ol, Asker. Heyecanlanmaya gerek yok. Dükkânımın kapısı her açıldığında neredeyse aynı soruyla karşılaşıyorum. Her zaman hazırlıklıyım.” Pis pis güldüm. “Altımda bikini üstü var ona göre, çok heyecanlanma, tamam mı?”

Zac güldü. “Peki, hanımefendi.” Arkadaşları da anında yanına geldiler. Arkalarında duran Nyx, müziğe uyup kendi tarzında kalçalarını sallarken pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Kaşlarımı oynatıp tek bir hareketle Inksomnia tişörtümü başımın üstüne kadar sıyırdım ve döndüm. Herkes her zaman ejderhalarını görmek ister ve ben de onların çok mükemmel olduklarını kabul ederim. Zümrüt yeşili, siyahın içine rastgele dizilmiş yakut kırmızısı pullar ile işlenmiş bu eser belimden başlayıp sırtımda kıvrılıyordu. Kollarımdaki ejderhalar ise pazularımdan başlayıp bileklerimden aşağı iniyor ve kuyruklarının ucu işaret parmaklarımin etrafında sarıyordu.

“Vay,” dedi Zac, sesinde beğeni vardı. “Mükemmel. Ne kadar sürdü?”

“Acıdı mı?” diye sordu arkadaşlarından biri.

Bir diğeri araştırmaya devam etti. “Kim yaptı?”

“Bu,” dedi Zac, daha da kızarak, “Acayip seksi.”

Daha önce yüzlerce defa cevapladığım bu sorulara başımı sallayarak gülümsedim ve tam dönecekken o adamı gördüm. Inksomnia’nın önündeki geniş vitrin camından içeri bakarak duruyordu ve ben dondum kaldım, nefesim kesildi ve kalbim

yerinden çıkacakmış gibi çarptı. En fazla üç saniye geçse de orada bir saat durmuş gibiydik. Güneş gözlüğü takmış olmasına rağmen beni tamamen görebildiğini hissettim. Gözlerimi ondan alamadım.

Gözlerimi kırptığımda gitmişti. Evet, bu kadar çabuk. Vitrine doğru hatta daha da iyisi kapıya koşup onu aramayı, hangi yöne gittiğini görmeyi düşündüm ama yapmadım. Nedenini bilmiyorum bir şey beni olduğum yerde çakılı tutmuştu.

Tişörtümü apar topar başımdan aşağı çektim çocuklara dönüp omuz silktim, “Eh, biraz acıyor, ama çok değil. Her biri aşağı yukarı dört saat olan, altı oturum sürdü.” Gülümsedim. “Ve sanatçı arkanızda duruyor.”

Hep birlikte dönüp ilgiden bıkmış gibi selam veren Nyx’e hayranlıkla baktılar. “Zor değildi.”

“Muhteşem,” dedi, hepsi ayrı ayrı.

Zac’e bakıp, “Hazır mısınız? Diye sordum. “Bana ne getirdin?”

“Evet, hanımefendi,” dedi yeniden, bu beni çok yaşlı hissettirdi, ama güneyde doğup büyüyenlerin beyinlerine kazınmış bu tavırlar ilelebet kalıcıdır. Arka cebinden katlanmış beyaz bir çizim kâğıdı parçası çıkarıp açtı ve bana uzattı. Baştan aşağı incelediğim kalem işi çizim Kelt esinli, kabilesel bir kertenkeleydi.

Başımı sallayıp, “Güzel,” dedim. Çok güzeldi. “Harika detaylar, bunu sen mi çizdin?” diye sordum.

“Evet, hanımefendi.”

“İyi iş.” Başımı eğip gözleri ile buluştum. “Bunu kopyalayıp, bilgisayara aktarayım, sonra dövmeye başlayabiliriz.”

“Ben Dul’u ateşliyorum!” dedi, Nyx heyecanla ve Kara Dul isimli jeneratörü açmak için benim istasyonuma yöneldi. Inksomnia’nın geniş ön odasını neredeyse bir güzellik salonu gibi döşemiştım -bir kanepc, iki pelüş koltuk ve birkaç merdiven sırtlı sandalye. İçinde sanat tasarımları bulunan pek çok albüm dükkânın ön tarafındaki deri kaplı sehpanın üzerinde duruyordu. İki mürekkep istasyonu River Sokağı’ndan görülür şekilde ortadaydı, böylece yoldan gelen geçenler içeri bakıp seyredebiliyordu. Saklı olan tek bölüm malzeme odası ise binanın arkasında Seth ile benim daireme çıkan merdivenlerin yanındaydı. Mutfağımız yukarıdaydı, oturma odamız olan küçük bir hol, ileride iki banyo ve daha sonra iki büyük yatak odası bulunuyordu. Yeri harikaydı ve mükemmel bir Savannah Nehri manzarasına sahip olduğunu düşünüyordum. Bir kaç yıl önce evi almam için Preacher bana yardımcı olmuştu.

Aşağı yukarı iki saat on dakika sonra, Zac’in Kelt kertenkelerini bitirdim. Onu çok heyecanlandıran dövmenin etkileyici göründüğünü kabul ediyorum. Sağ omzuna ve omuz kanadına işlenen kertenkelenin başı da köprücük kemiğinin üzerine bakıyordu. Zac ve arkadaşları benimle fotoğraf çekrtmek istediler elbette, ben de bunu kabul ettim. Müşterilerin çoğunun bana bir şöretmişim gibi davranmaları beni her zaman şaşkına çevirirdi. Ben işine gömülmüş bir sanatçıdan daha fazlası değildim; belki inanamayacaksınız ama bir televizyon programım bile yoktu. Nyx dövme sektöründe bir efsane olduğumu söylerdi; bense sadece sanatımı seviyordum. Zac bana fotoğrafın bir kopyasını göndermeye söz verdi ve bizle vedalaştılar.

Her nedense, çok genç ve yaşam dolu oldukları için mi yoksa savaşın tam ortasına atılacakları ve masumiyetlerini kaybedeceklerinden mi bilemiyorum bu veda beni üzdü. Genelde, aşırı duygusal bir tip değilsem de bugün kesinlikle duygusal moddaydım.

Kardeşim tekrar aklıma geldiğinde neredeyse akşam beşti. Dükkânı açtığımızdan beri harıl harıl çalışıyorduk, zaman akıp gitmiş ve ben bir adamın göğüs kafesi üzerinde harika bir kedi kafatasını bitirmiştım ki Seth'in gün boyu dükkâna bile gelmediği gerçeği aniden aklıma düştü. Yukarı, Seth'in odasına acele ile çıktım; hareket bile etmemişti. Korku beni adeta boğazımdan yakaladı ve bir an ölmüş olduğunu düşündüm. Eski anılar çok fazla yara bırakmıştı ve annemi ne şekilde bulduğum sonsuza kadar beynime kazınmıştı. Neredeyse yatağa atıldım ve Seth'in elini kaptım. Hâlâ sıcaktı ve beynimin gizli köşelerinde böyle olabileceğini biliyordum. Aklım başımdan gitmişti. "Seth?" dedim ve onu sarstım. Cevap vermedi. "Seth!"

Sevgili kardeşimin cevap vermesini beklerken neredeyse nefesim kesildi. Ciğerlerimin havasız kalmasına dayanıp çok derin bir nefes aldım ve bağırdım. "Seth!"

BÖLÜM ÜÇ

DEĞİŞİMLER

Seth'in ağır göz kapakları yavaş yavaş aralanırken aklı karışmış, bana odaklanmaya çalışan yeşil gözleri kararmıştı. “Ne?”

Rahatlayarak nefesimi bırakırken aşırı tepki gösteren bir anne gibi davrandığım hissi içimi kapladı. Elimin arkası ile Seth'in yanaklarını, alnını yokladım ve o sanki alnımın ortasında helezonik tek boynuz çıkmış gibi bana gözlerini dikmeye devam etti. Yüzünü inceledim. “İyi misin?”

Seth kalkmayı denedi ama tekrar çarşafların üzerine devrildi. “Evet, iyiyim sadece... yorgunum.”

Saçını yüzünden çektim. “Muhtemelen Bonaventure'daki eğlenceli gece kaçamağın sırasında bir virüs kaptın.” Güney yazının en sıcak günlerinde nasıl hastalandığından emin değildim ama annemin hep söylediği bu sözler şimdi tam yerini bulmuştu. “Şimdilik yatakta kal ve sadece dinlen. Bir şey içmek ister misin? Ya da yemek?”

Daha şimdiden Seth'in gözleri tekrar kapanıyordu. "Hayır, teşekkürler." Karnının üzerine döndü. "Gizli gizli çekmior-sun, değil mi?" yastığının içinde mırıldandı.

İşte buna gülünürdü. "Hayır, anneciğim. Ama eğer beni stre-se sokmaya devam edersen, bunu yapabilirim. Şimdi biraz uyu." Küçük kardeşim hakkında endişelenmek bana yabancı bir şeydi; o asla hastalanmamış ve daha önce de dediğim gibi, hiç başı belaya girmemişti. Sanırım bu da beni biraz ilgisiz yapmıştı. Şimdi? Endişeleniyordum ve bundan hoşlanmamıştım. Diğer taraftan, Seth benim için sürekli endişelenirdi. "Tamam, bir süre sonra sana bakarım." Başından öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı ve ben odadan çıkmadan önce uyudu.

Inksomnia günün geri kalan kısmında da yoğundu. Akşam yediye kadar randevularım vardı, Nyx cumartesi günleri genel-de hiç randevu almaz -o günü çat kapı gelenlere ayırır, gelenler de onun Dul'u gün boyunca tam gaz çalıştırırdı. Gün boyunca, iki şey hakkında düşünmeden duramadım: aşırı derecede yorgun kardeşim ve camdaki adam. Bilmiyorum. Ondaki bir şey beni fena çarpmıştı. Onun hakkında tüm hatırlayabildiğim siyah tişör-tü, dağınık ve yana düşmüş koyu kahve saçları ve solgun teniydi. Mükemmel dolgun dudakları haricindeki detayları görmek için çok uzaktaydı. Peki neden beni bu kadar etkilemişti? Gizliden gizliye, tekrar ortaya çıkmasını umuyordum; ortaya çıkacağına da inanıyordum ve ön cama milyonlarca defa dikiz attığıma da kesinlikle emindim. Gözükmedi, aslında bu da bir sürpriz sayıl-mazdı, dikkatimi kesinlikle çekse de, genelde benden hoşlanan

erkeklerin görünimleri asla onunki gibi değildi. Hadi bununla yüzleşelim. Sırtında ve iki kolunda ejderha dövmeleri olan bir kadınla ilgilenecek olan adam kendinden oldukça emin ve açık görüşlü olmalıdır. Sol gözümün kenarında siyah melek kanadı olduğundan bahsetmiş miydim? Bu benim sıkıntılı yeni yetme yıllarımda yapılmış ilk dövmemdi. Dürüst olmak gerekirse, nasıl yaptırdığımı bile hatırlamıyorum. Dışarıda partideydim, ertesi sabah uyandığımda bummm, oradaydı, etrafındaki hassas cilt pancar gibi kırmızıydı ve dövmem karakterimle tam zıtlık gösteriyordu, her şey olabilirdim ama melek asla. Onu hissetmemek için haybeye çok çaba harcadım, cidden içler acısı bir durum. Ama artık onu kabullendim ve olayları akışına bıraktım. Bunun yanında bir erkekten beklediğim bir şey varsa o da güvendir. Bununla açık görüşlülüğü birleştirin, muhtemelen erkek arkadaşım olmamasının temel nedeni de orada yatıyordur. Bir araya gelmesi zor iki özellik. Artık sıkı bir arayışım da yok.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Nyx. Mürekkeplediği bir havacının sırtından bana dikkatle baktı. “Heyecanlı bir şey mi kaçırdım?”

Başımı salladım. “Pek değil”

“Yalancı.”

Tekrar başımı sallayıp gülümsedim ve işime devam ettim.

Nyx Seth’i iki kere kontrol etti, ben de son müşterim gelmeden önce onu kendim kontrol etmek için yukarı koştum. Hâlâ derin uykudaydı. Ne lanet bir uykuydu, ama ben bunu... her neyse. Belki gençlik hastalığıdır. Sokağın karşına koşup iki tane funnel cake kaptım ve geri döndüm. Nyx ile ben onları

daha sıcakken yedik, pudra şekeri vıcık vıcık leziz bir zamka dönüşmüştü ve bundan iyisi olamazdı.

Akşam tam yediden sonra, Nyx ve ben müşterilerimizi mürekkeplemekle meşgulken, en nihayet Seth dükkâdaydı. İçeri girdiği anda Chaz patilerinden başını kaldırıp hırladı. “Chaz, kes şunu!” komutunu verdim. “Neyin var senin?” Daha önce, Seth’e ya da bizlerden birine asla hırlamamıştı.

“Ona ne oluyor?” diye sordu Seth, köpeğe ters ters bakarak. Duş almış gibi görünüyordu, saç ıslaktı ve çok şükür daha önce koktuğu gibi kokmuyordu. Ama bu kadar dinlendikten sonra bile, halen kendisi gibi değildi.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim. “Belki de senin kendini iyi hissetmediğini anlamıştır.”

“Belki,” dedi, yaklaşıp tasarımı inceledi. “Güzel gözüküyor, Abla.”

Müşterimin sırtındaki kan beneklerini gazlı bezle sildim, Seth’e göz ucuyla bakıp iğneyle çalışmaya devam ettim. “Teşekkürler,” dedim ve Dul’un vızıltısının beni içine çektiği işime konsantre oldum. “Preacher eğer yapabileceksen, gazete kaplamak için ona yardım etmeni istiyor.” Üzerinde çalıştığım bölümü bitirip sildim, pedalı bıraktım. “Ona henüz dün gece-den bahsetmedim. Delireceğini biliyorsun, onun için bırak ben söyleyeyim. Bitirince orada olurum. Son müşterim.”

Seth sadece başını salladı ve uzun perçemlerini yüzünden çekti. “Tamam, evet ben iyiyim, görüşürüz.” Arka cebinden bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı ve girişe yürüdü. “Selam, Nyx,” dedi.

“Selam, küçük birader,” diye cevapladı. “Güzel gözlükler.”

“Teşekkürler.” Geriye bakmadan kapıdan çıktı ve kaldırımından Plat Eye’a yollandı. Nyx’in soran bakışları beni buldu. Seth’in böyle çabuk esip geçtiği görülmemiştir. Nyx’e tapardı, ona sarılmadığı veya sataşmadığı tek bir gün yoktu. Çok cana yakın bir çocuktur. Ve bugün her ikisini de yapmadı.

“Çok yorgun olmalı,” dedi, Nyx. “Zavallı küçük adam.”

“Evet,” diyerek onayladım ve işime devam ettim. Dokuz on beşte, ben son müşterimle işimi bitirmişken Nyx son çat kapı gelenin üzerinde çalışıyordu. İstasyonumu temizliyordum ki Gene (elbette adını Gene Simmons’tan alan) yeni müşterinin geldiğini duyurdu. Gene kapının tam üstüne tünemiş ve biri girip çıktığında yüksek sesle gıklayan içi doldurulmuş, kocaman simsiyah bir karakargaydı. Gördüğüm en eğlenceli şeydi. Inksomnia’yı ilk açtığımda, onu bana Nyx vermişti. Omzumun üzerinden baktığımda ütülü haki bol pantolon, düğmeleri ilikli mavi Oxford hırka giymiş kısa saçlı orta yaşlı bir kadının kapıdan girdiğini gördüm. Gülümsedi ve sehpanın üzerine bir kitapçık bıraktı. Nyx bana bir bakış attı, bense sırtarak ön tarafa yürüdüm.

“Saint James’den Selamlar,” kitapçıktan okudum. Nyx’e bakıp bir kaşımı kaldırdım. “Bana akşam yemeği borçlusun, hemşire”¹⁰

“Kesinlikle rahibe değildi,” dedi, Nyx, yalandan dudak bükerek.

“Kessinliklee rahibeydi.” Kitapçığı çekmeceme tıktım. “Artık özel kıyafet giymiyorlar, mankafa.” Ön kapıya yöneldim. “Seth’i bir kontrol edeceğim, hemen dönerim, tamam mı?”

10 Hemşire: Kız kardeş, rahibe anlamı yüklenerek kullanılıyor.

“Elbette,” dedi, Nyx, ve bugün ikinci defa dışarı adımımı attım. Saatler içinde kalabalıklar yavaş yavaş azalmıştı, şimdi ise eğlence düşkünü yeni bir kalabalık ortaya çıkıyordu. Arka sokaklardaki keskin idrar ve alkol kokusunun sorumlusu olan kalabalık. Gece inince River Sokağı’nda bir dolu garip şey olurdu. Eskiden ben hepsini ilk elden görüp, bizzat kendim yaşadım.

Plat Eye’a yürürken, Savannah Nehri’nden gelen ağır tuzlu su kokusunu içime çektim, sokağın aşağısında bir grup müzik yapıyordu -Capote’nin saksafonunu yüzlercesinden ayırabilirdim, melodisi River Street Sweets’den rüzgârla gelen pralin kokusu kadar sıkıca havaya yapışıp kalmıştı. Tanrım bu şeyler bağımlılık yapıyordu, saf şeker ve krema, sadece onları düşünmek bile karnımı guruldattı.

Preacher’ın dükkânının ön kapısından adımımı atınca merakımı her zaman çeken otların ve bilinmeyen iksirlerin eşsiz kokusunu aldım. Duvarlarda, her boşluğu *bir şey* kavanozu veya şişesi ile doldurulmuş, koyu renge boyanmış meşe raflar sıralanıyordu. Semender gözü? Muhakkak. Mezarlık tozu? Kesinlikle. Ölmüş erkek tırnağı? Olmazsa olmaz. Yolunmuş tüyler? Pek tabii ki. Kavanozlar ve kavanozlarca bilinmeyen, çay tenekeleri de dahil harika karışımlar her yerdeydi. Her boyda ve her şekilde el örgüsü sepetler duvardaki ahşap çivilere asılıydı ve şeritli uzun örtüler gibi ahşap kirişler de kesinlikle muhteşemdi. Gullahlar dillerini olduğu gibi sanat ve becerilerini ve de eşiz mutfaklarını, kısacası kültürel miraslarını korumakla ünlüydü. Estelle ve kız kardeşlerinin bana verdiği

pek çok sepet, örtü ve baharat kavanozuna sahiptim. Her biri Gullah el yapımı ve tekti.

Estelle perdenin arkasından çıkıverdi. “Oh, hayatım, adamın Preacher gitmek zorunda kaldı. Kardeşin yukarıda duvarları gazeteliyor. Bu oğlan iyi gözükmüyor, hasta mı?”

“Evet,” diye cevap verip arka tarafa yöneldim. “Veya hastalanacak, muhtemelen sadece soğukalgınlığı. Preacher nereye gitti?”

“Bir şey için Ada’dan çağırdılar,” diye cevap verdi. “Bana ne olduğunu söylemek istemedi, herhalde bir büyü bozacak. Bu yaşlı çılgın adam, bir kaç gün geri dönmeyecek.”

Yanından geçerken kolunu okşadım. “Yukarı çıkıp Seth’e bir bakayım, hemen dönerim.”

“Tamam, hayatım,” diye cevap verdi. “Biraz önce ben ona baktım. Bitirmek üzere olmalı.”

Bizim evimizdekiler gibi dar ahşap basamaklardan yukarı doğru çıkmaya başladığımda nedense midem garipti. Bilirsiniz bir şeyler yolunda gitmediğinde hissedilen türden bir gariplik. Holü geçip koridora daldım, üç odaya baktıktan sonra onu buldum. İçeri adımımı attığımda gazete sayfalarının duvara yeni yapıştırılmış olduğunu fark ettim. Seth pencerenin yanında yerde kıvrılmış yatıyordu. Daha önce olduğu gibi kalbim tekrar ağzımda ona doğru hızla ilerledim. Bir kere daha eline sonra yanaklarına dokunduğumda göğsünün inip kalktığını gördüm. Uyuyordu, küçük arsız yine uyuyordu. Bu sefer gözlükleri de yüzündeydi.

“Seth,” dedim ve kolunu çektim. “Hadi, kardeş, uyan, Seni hastaneye götürüyorum, muayene etsinler.”

“Hayır, ben iyiyim,” diye mırıldandı ve başını salladı. “Gerçekten, Ri, ben iyiyim, sadece yorgunum. Doktora ihtiyacım yok.” Esnedi. “Sadece eve gitmek istiyorum.”

İç çekerek, “Peki o zaman eve gidelim. Estelle bütün gece burada kalmanı istemez,” dedim. Tekrar kolunu çektiğimde bu sefer yardım etmeme izin verdi. Yüzüne bakıp, “Eğer, bunu atlatmazsan ciddiylim seni Acil’e götürürüm, tamam mı? Beni korkutuyorsun, Birader.”

“Üzgünüm,” dedi ve merdivenlerden aşağı inerken bana yaslandı. “Sadece çok yorgunum.”

Yavaşça basamaklardan aşağıya inip perdenin arasından geçtik. “Bugün hiçbir şey yemedin mi?”

“Hayır,” dedi uyku sersemi haliyle. “Aç değilim.”

“Saçmalama,” diye cevap verip gözlüklerini çıkardım. Gözlerini kısarak yüzünü yana çevirdi. “Bir şeyler yemelisin,” diyerek ısrar ettim.

“Oh, bu doğru, çocuk,” dedi Estelle ve koşuşturarak, “Ona göre bir şey var,” mutfağa geçti, halen konuşuyordu. “Ah, daha önce dedim, bu çocuk dinlenmeli, sandviç isteyip istemediğini sordum, ama hayır dedi. Bildiğin gibi o her zaman yemek ister, yani bu hiç iyi değil.” Elinde kilitli bir sefertası ile perdenin arkasından çıktı. “Çocuğa biraz bu çorbadan ver, Riley Poe. Daha bu sabah yaptım. Tavuk.” Başını dikerek onu inceledi. “Çok solgun görünüyor, kızım.”

“Biliyorum -önce çorba içmeye zorlayıp sonra doğruca yatağa sokacağım- eminin çorba harikadır, zorlamaya gerek olmaz. Teşekkürler, Estelle,” dedim ve Gullah büyükannem

kaşlarını çatmış başını sallarken çorbayı aldım. “Preacher yokken bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?” Ona gülümsedim. “Sabah görüşürüz.”

“Evet, tabii, çayını hazır etmiş olacağım, kızım,” dedi Estelle. “Şimdi, bu çocuğa dikkat et.”

Olur da Seth her tarafa kasmaya karar verir diye, Inksomnia’nın arka tarafından geçtik. “Nyx, Seth’i yukarı götürüyorum, hemen aşağı geleceğim,” diyerek seslendim.

“Yardım lazım mı?”

“Sorun yok, hallediyorum, teşekkürler,” diyerek cevap verdim, ayaklarını sürüyen kardeşimle yukarı yollandım. Mutfağımız tam da merdivenlerin ucundaydı, biz de orada durduk, ben sebze ve tavuk parçalarını süzdükten sonra Estelle’in çorbasını bir kahve fincanına koyup Seth’in eline tutuşturdum. “Burada, şapşal,” dedim. “Hadi iç, en azından birazını.”

Seth suratını assa da hepsini içti. Elinin tersi ile ağzını silip fincanı tezgâha bıraktı. “Mutlu musun?”

Somurtarak, “Pek değil, ama şimdilik idare edeceğim. Senin hastalanıyorsun. Yatağa git ve sadece dinlen. Eminim sadece soğukalgınlığıdır.”

Seth mutfaktan çıkıp holde yürümeye başladı sonra durup geri geldi ve sıkıca kucaklayarak beni şaşırttı. “Benimle ilgilendiğin için teşekkürler, Ri,” dedi, uzun ve kaslı kolları ile beni mengene gibi sardı ve yüzünü saçlarıma gömüp kulağıma, “Seni seviyorum,” dedi.

Kahretsin bu çocuk kalbimi nasıl eriteceğini çok iyi biliyordu, ben de ona sınıksı sarıldım. “Ben de seni seviyorum, kü-

çük kardeşim. Eğer gece boyunca bana ihtiyacın olursa, gelip uyandır, tamam mı?

Seth şimdiden sırtını dönmüş koridorda yürüyordu. “Elbette,” diyerek beni cevapladı ve odasında gözden kayboldu.

Bir dakikadan fazla bir süre baktıktan sonra Nyx ile işlerimizi bitirmek için tekrar aşağıya yollandım. Zihnimin kıyısında köşesinde endişelerim vardı. Seth hakkında ve Preacher’ın neden bu kadar telaşla gitmesi gerektiği hakkında, üstelik ben onunla henüz konuşamamışken. Preacher kayığa atlayıp Ada’ya gitmek şöyle dursun, her yere koşuşturmak için çok yaşlanmıştı. Gözden o kadar uzakta başına bir şey gelebilirdi ama o dinlemezdi.

Ve elbette ne kadar uğraşırsam uğraşayım vitrinden beni seyreden o adamın görüntüsünden kurtulamadım ve bunun üzerinde durdukça daha da öfkeleniyordum. Onlarca adam bakar, onlarcası dükkâna gelir ve onlarcası da benden hoşlanır -çoğu da oldukça sevimlidir. Peki bu adamın nesi vardı? Benden hoşlanmadığı için mi böyleydin? Bu düşünce neredeyse beni güldürüyordu. Bu erkek tarzı bir düşünce değil miydi?

Gecenin olaysız geçmesi hayret vericiydi çünkü bu Cumartesi gecesi için gerçek bir mucize sayılırdı. Tam biz kapatmadan önce bir grup punk geldi, bağıra çağıra uygunsuz hareketler yapıyorlardı (bu bana o yaştaki halimi hatırlattı) ve bir tanesi ölümcül bir hata yaptı. Oğlanlardan biri arkamdan gelip elini koluma koyarak aniden beni tuttu. O daha bir kelime edemedi kolunu arkasına doğru hızla bükerek, onun All Stars’larının parmak uçlarında yükselmesine yol açacak şekil-

de yukarı kaldırdım. Çatlak sesiyle, “Hey!” diye ciyaktı. İri bir çocuktı, en azından 1.80 vardı, kolunu daha da yukarı kaldırıp arkasında tuttum. “Tamam, tamam.”

“Oh, evet,” dedi Nyx özür diler gibi, “Bir daha bunu asla yapmazsınız.” Gülümseyerek salladığı başı ile beraber kumral saç örgüleri de gidip geliyordu. “Dokunulmaktan hoşlanmaz.”

“Çocuklar davranışlarınızı düzeltince geri gelin,” dedim ve çocuğu dürttüm. O bana ateş püsküren gözlerle bakarken arkadaşları güldü. Kaşımı kaldırdım. “Bir de yaşıınız tuttuğunda, büyük adam.”

“Kahrolası, çok seksi!” dedi içlerinden biri ve hepsi dükkândan koştura koştura çıkıp kaldırımında ilerlediler. Yalnızca başımı salladım ve pis pis sırttan Nyx’e göz attım.

Çok geç olduğu için Nyx’in Garibaldi’de yemek borcunu affettim -sadece şimdilik. Seth’i evde yalnız bırakmak istemiyordum. Bu durumda ben de Chen’in yerine (portakallı tavuk, sebzeli erişte, iki tane karidesli çin böreği) sipariş verip evde kaldım. Evde her gün dövdüğüm kikkoks torbamla bir antrenmandan sonra uzun bir banyo yaptım. Onbir kırkbeş civarında Chaz’i yürüyüşe çıkardığımda Seth halen derin uykudaydı.

Emmet Park’a doğru Factor’s Walk boyunca ilerledim. Bay Sokağı’nda karşıdan karşıya geçenleri uzaktan görsem de yakınlarda kimse yoktu, aşağıda nehir kıyısındaki barlardan gelen müziği ve kahkahaları duyabiliyordum. Sokak lambalarının parke taşlarına karşı parlayan sönük ışığı gölgeleri olduğundan uzun ve çapraz gösteriyordu. Çok hafif bir meltem estiği anda Chaz aniden durdu ve havayı kokladı, ensemdeki tüyler diken

diken olmuştu, hızla arkamı döndümse de kimseyi göremedim. “Hadi, oğlum,” dedim Chaz’e, yeri koklamaya devam etmesine rağmen o da durdu ve dikkatlice etrafa baktı.

Emmet Park’ın sonuna kadar yol boyunca yürüdük, River Sokağı’nın parke taşlı dönemecinde o his yeniden beni bulduğunda Selam Veren Kız Heykeli¹¹ görünmüştü. Aniden arkama baktım, karanlıkları taradım ama olağandışı bir şey fark etmedim. Chaz’in boğazından sessiz bir hırlama geldi ve ben tasmasının kayışını çektim. “Gidelim, oğlum.”

“Hayır, daha gitme,” dedi karanlığın içinden bir ses, “Parti daha yeni başlıyor, bebek.”

Lambanın ışığında dört adam ortaya çıktı ve onlardan ikisini hemen tanıdım, daha önce Inksomnia’ya gelen punklardı. Konuşan, kolunu büküp döndürdüğüm çocuktü. Tahmin edin, onun ergen gururunu kırmıştım ve şimdi o öcünü almak istiyordu. Chaz hırladı, “Ama ben öyle düşünmüyorum,” dedim ve dönüp yürüdüm.

“Oh, adamım, seni silkeledi,” dedi birisi ve hepsi güldü. Kolunu büküğüm çocuk önüme çıktığında durdum. Yaşları daha büyük gözükten diğerleri yakınımda toplandı, ama derin derin hırlayan Chaz’in ulaşamayacağı bir noktadaydılar. Chaz’in kayışını çektim. “Otur, oğlum.” Harika, işte başlıyoruz. Çocuk kışına tekmeı basmaktan nefret ederdım, ama mecbur kaldığımda da yapmam şarttı. Ve buna zorlandığım aşıkârdı. “Ona emir vermeye zorlamayın,” dedim.

11 “Waving Girl”, Florence Martus (1868 – 1943), Savannah limanına gelen her gemiyi 1887 ve 1931 arasında Elba adasındaki evinden gündüz mendil gece fener ile selamlayan kadın, onun heykeli

Kaşımı kaldırıp “Hayalara saldır,” diye fısıldadım. *Stand by Me*¹² filminden bir alıntıydı ve en çok beğendiğimdi, o çılgın filmi çok severdim.

“Biliyor musun, fikrini değiştirebilirim,” dedi tepesi atmış çocuk, espirimi anlamadan. Yarısı gölgelerle örtülü yüzünün diğer yarısını kendini beğenmiş gülüşü ve yeni yetme kibri kaplamıştı.

“Ne hakkında?” dedim, gülmemek için kendimi zor tutarak.

“Dokunulmak,” diye cevap verirken bana doğru bir adım attı. Eliyle kısıcık kesilmiş saçlarını sıvazladı. “Arkadaşın hoşlanmadığını söyledi ama sanırım fikrini değiştirebilirim.”

Chaz’ın kayışını bırakıp oğlanların oluşturduğu yarım daireye göz attım. “Otur, Chaz,” dedim emrederek, “Peki, sadede geleyim. Siz nesiniz? Küçük arkadaşınız benim üzerimde hareket ederken, beni siz mi tutacaksınız? Gerçekten mi?”

“Artık benim bölgeindesin,” dedi, omuz silkerek. “Etrafta bizden başka kimse yok, bebek.”

Güldüm ve daha da yaklaştım ve ona baştan çıkarıcı bir bakış attım. Gözleri beklenti ile kocaman oldu. “Sen gerçekten benim bölgem mi dedin? Lütfen.” Ve dizimi apış arasına hızla geçirdim. Bağıra bağıra iki büklüm olurken dizimi hızla daha yukarı çekip çenesine oturttum.

“Siktir!” diyerek çığlık attı ve acı içinde yere düştü.

“Ve bana bebek deme,” diye hatırlatıp diğerlerine göz gezdirdim. Yerdeki arkadaşlarına bakarken hepsinin yüzünde boş bir ifade vardı.

¹² Stand By Me: “Benimle Kal” konusunu Stephen King’in Ceset adlı hikâyesinden alan, Rob Reiner’in yönettiği 1986 yapımı gençlik filmi

Gölgelerin arasından bir şey geçti, o kadar hızlıydı ki gözle-
rim takip edemedi. Donmuş kalmıştım ve hareket etmeye vakit
yoktu. Üç herif roket gibi karşı yöne fırladı, gecenin içinde
belli belirsiz duyulan küfürlerini, yere kapaklandıklarında bü-
yük bir gümbürtü takip etti. Tüm yönle bakarak etrafımda
döndüm. “Hey!” diye seslendim. *O da ne?*

Sonra, binanın köşesinde bir şey hareket etti ama ortaya
çıkmadı. Uzun, ince silüetine bakarak erkek olduğunu söyle-
yebilirdim. Daha yakınına ilerledim.

“Yapma,” dedi ve durdum. Yumuşak, hafif aksanlı ama ka-
rarlı ve hükmeden sesi karanlığı geçip kulaklarıma ulaşmıştı.
Yerlere düşen punklardan iniltieler geliyordu. Hâlâ hareketsiz
oturan Chaz sessizce hırladı.

İçim titredi, korkudan değil ama adrenalinden. Ben şimdi
ne görmüştüm? Ya da ne görmemiştim? Ve neden saklanıyor-
du? “Oldukça hızlısın. Teşekkürler-”

“Aptal mısın?” diye sordu, benim sözümü keserken ses tonu
durgun ama kızgındı. “Neden bu saatte buraya geldin? Üstelik
tek başına?” İçinden küfreder gibiydi.

Şaşkınlık içinde gözlerim kırıştı. “Ah, köpeğimin işemesi
gerekliyordu. Yardımın için teşekkürler.” Dönüp Chaz’ın ka-
yışını yerden aldım ve parke taşlı dönemeçten eve doğru yü-
rümeye başladım. Bu adam da kimdi? Toplum huzurunu ko-
rumaya gönüllü bir şehir sakini mi? Yardıma hiç de ihtiyacım
olmadığını bilemezdi, kahretsın peki neden kızgındı? Ayrıca
tüm kadınlar çaresiz değildir, başımı salladım. Parkı geçtikten
sonra Inksomnia’nın arka kapısına kadar gelmişim ki sesi beni

şaşkına çevirdi. Bir an anahtarı kilide sokuyorum ve Chaz içeri koşuyorken o tam yanımda beliriverdi. Reflekslerim derhal olaya girdi, yumruğum çenesine uçtu ama o tek eliyle kolayca yakaladı. Yumruğumu çelik gibi kavradı, kolumu hareket ettirmedim. Dizimi kaldırdım ama apış arasına vuramadan (fark etmediyseniz eğer en favori hareketimdir) beni dükkânımın tuğla duvarına zımbaladı. Arkadan gelen sokak lambasının ışığında yüzü kapkara bir gölgeden başka bir şey değildi. Bir eliyle kapıyı kapattı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. İçinde olmak isteyeceğim bir durum değildi, beklerken karanlık yüzüne göz gezdirdim.

“Çok dikkatsizsin,” diyerek uyardı. “O punklar kalabalıktilar, sana zarar verebilirlerdi.” Başını daha yakına getirdiğinde, dağınık saçlarını ve güçlü çene hatlarını zar zor görebildim. “Sana zarar verebilirdim,” dedi, tanıdık sesinde ölümcül bir sükunet vardı.

Yüzümün her bir yanını görebildiğini biliyordum, bakışlarının da her yanıımı incelediğini hissedebiliyordum. Sokak lambası dosdoğru beni aydınlatıyordu. Çenem dışarıda gözlerimi kısıtım. “Tamam, ya zarar ver, ya da kaybol,” dedim, sakince. Bir çığlık tüm komşularımı dışarı çıkartırdı, ama bekledim. Bana bakarken durumu tartıyordu. Kendimi korkutulmuş ama korkmamış hissediyordum. Bu da garipti.

Beni duvardan ayırmadan önce birkaç saniye geçti. “Bu kadar umursamaz olma,” dedi. “Düşündüğün kadar güçlü değilsin.”

Aptal değildim. Korkmasam da bu adamın kesinlikle daireme ayak basmasını istemiyordum, tabii isteseydi bunu daha

önce yapabileceğini tahmin ediyordum. Gözlerim karanlık yüzünde dolaşmaya devam ederken elimle arkadan kapının topuzuna dokundum. “Bunu aklımda tutacağım.” Yavaşça topuzu çevirdim. Jeep’imin arkasından gelen bir ses beni sıçrattı -yuvartılan bir teneke kutu ya da başka bir şeydi. Etrafa bakındım ve gözlerimi kırıp neredeyse- saldırganıma döndürdüğümde, gitmişti. Evet, o kadar hızlı. Sokağın yukarısına ve aşağıya göz gezdirdim hiçbir yerde yoktu. Ama hiç bir yerde. Tekrar ortaya çıkmasını beklemeden hemen içeri girip kapıyı kilitledim. Yatağa girmek için hazırlanırken Seth’i -sürpriz, halen uyuyordu- kontrol ettim. Bu garip olayın tümünü kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Bu adam kimdi? Ve benim umursamaz olup olmamam onun neden umurundaydı? Sonunda, uykuya daldım.

Bir süre sonra bir gürültü beni uykumdan çekip çıkardı, yatağında dimdik oturdum, nefesim hızlandı, aslına bakılırsa kalbimin çarptığını tişörtümden hissedebiliyordum. Chaz köşede kendi yatağında sessizdi. Sokak lambası doğruca odama, eski beyaz tuğla duvara karşı ışık saçıyordu, bir an karanlıkta birinin durduğunu ve beni seyrettiğini sandım. Özel korumamın döndüğünü düşündüğümde kalbim neredeyse durdu. Sonra daha sağlıklı düşünüp, “Seth?” dedim, bana ihtiyacı olup içeri girdiğini sandım. “Sen misin?” Uzanıp lambayı yaktım, tekrar baktığımda ortada kimse yoktu. Fransız balkonunun açık kapıları üstünde asılı beyaz ince perdeler rüzgârla şişip dalgalanıyordu. Kapıları açık bıraktığımı hatırlamıyordum. Uyku sersemi kafamı toparlamaya çalışarak birkaç saniye etrafı dinledim ve sonra televizyonun oturma odasında olduğunu

hatırladım. Yataktan çıkıp balkon kapılarını kapattım ve Seth'i bulmak için sesleri takip ettim. Koltukta oturmuş, güneş gözlükleri ile MTV seyrediyordu. Kemerli girişe dayandım, esnedim. "N'oluyor? Daha iyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi Seth, yüzüme dönüp bakmadı. "Sanırım yeterince uyudum."

"İyi." Odaya göz gezdirdim. "Yemek yedin mi?"

"Yooo," dedi. "Aç değilim."

Oda tamamen loş ve karanlıktı, gece ikide olmasını bekleyeceğiniz gibiydi ve televizyon duvara karşı titrek bir ışık saçıyordu. "Güneş gözlükleri de ne oluyor?"

"Işık gözlerimi acıtıyor."

Ona dikkatle baktım, uzun boyu, zayıflığı, zarif kasları görünür halde, gömleksiz, yıpratılmış deliklerle dolu kotuyla kanepenin üzerine yayılmıştı, başımı salladım. "Tamam, eğer acıkırsan buzdolabında Estelle'in çorbasından ve Chen'den kalanlar var. Sabah görüşürüz."

Pazar sıradan bir Pazar gibi geldi. Televizyonu açtım. Sabah haberlerinde Daffin Park'ında bir kadın vücudunun sokak çöp toplama ekibi tarafından bulunduğu anlatılıyordu. Ölüm nedenine dair detaylar verilmedi ancak muhabir kadını kırklı yaşların başında ve "görünüşe göre soyulmuş" olarak tanımladı. Ben öldürüldüğüne hükmettim. Polis durumla ilgileniyordu. Nedense, kadın, sabahın geri kalan kısmı boyunca, aklımda kaldı. Kadın ve beraberinde bir gece önceki gizemli adam. Sesini tekrar tekrar kafamın içinde duydum ve garip bir şekilde bundan hoşlandım. Nedenini bana sormayın.

Inksomnia'yı kapattığım haftanın tek günü, pazardı. Sabah saatlerini Estelle ile geçirdim. Seth'in günleri ve geceleri karışmış gibiydi ve günün çoğunu uyuyarak geçiriyordu. Hiç ateşi çıkmadı, yani onu acile götürmem gerekmedi. Ama onu izledim, kendisi gibi değildi. Hasta değildi, sadece kendisi değildi. Uyanık olduğu her zaman güneş gözlüğü takıyordu, sessizdi, soğuktu ve... kesinlikle Seth Poe değildi. Kardeşim her zaman sevimli, büyük bir espri yeteneğine sahip çekici bir çocuktur. Ergenlik çağı adamı çarptığında bir şeyler değişir, bunu biliyordum, ama bu mantık dışıydı. Değişiklik bir gece içinde oluvermişti. Artık uyuduğunda, ölü gibi uyuyordu -kelimenin tam anlamıyla. Onu çok zor ayağa kaldırabiliyordum. Ve Chaz'in Seth'e olan tavrı çok anlamsızdı. Seth odaya her girdiğinde hırıliyordu. Chaz her zaman hepimize karşı sevgi doluydu ve sadık olmuştu, özellikle Seth'e, köpek her zaman onun yatağının ayakucunda uyurdu. Çok tuhaftı, gerçeği söylemek gerekirse bu olanlar beni delirtmeye başlamıştı. Seth'i kontrol etmek için Preacher'ın burada olmasını istedim, ama Salı'ya kadar Ada'dan dönmeyecekti. O zamana kadar, içime çöreklenen bu tuhaf hisle ben ilgilenecektim.

Dikkatinizi çekerim, vitrindeki adamı bir daha asla görmedim. Evet, maalesef, kendimi onu bekler buluyordum. Evet, tamam, daha sadece bir gün geçmişti. Ama o hiç gözükmedi ve hayal kırıklığına uğradığımı kendim de kabul ettim. Sanırım bu da biraz içime oturdu. Nedenini bilmiyorum ama öyle.

Pazar akşamı, ben marketten birkaç şey alırken Estelle'den, Seth'e göz kulak olmasını istedim. Beyaz Inksomnia tişörtü-

mü ve düğmeli kotumu üzerime çektim. (Tamam -kendi reklamımı yapıyorum. Beni suçlayabilir misiniz? Ayrıca logo da muhteşem.) Siyah çizmelerimi de giyip dışarı yollandım. Market kalabalıktı, ben ise alışveriş listem sayesinde çabuktum. Dükkândan ayrıldığımda, izlendiğimi hissettim. Etrafımda insanlar alışveriş arabalarını itiyorlardı, park alanı doluydu, beni çevreleyen tüm gözlerin haricinde bir çift gözün beni kestiğini hissettim. Bakışlarımı saklayan gözlüklerimle etrafı kolaçan ettim. Bana özel bir dikkat gösteren kimseyi göremedim. Toplum huzuru gönüllüsünün arabasından ya da başka bir dükkândan beni izleyip izlemediğini merak etmeden de duramadım.

Eve vardığımda, Seth hâlâ uyuyordu. İyi olduğuna emin oldum -hâlâ ateşi yoktu ve hâlâ nefes alıyordu- ve Chaz ile dışarıda, nehir kenarında dolaştık. Capote yürüyüş yolunun birkaç metre ötesinde çalışıyordu, yakın bir bank buldum, beni başı ile selamladı, şekerci dükkânından aldığım cevizli şekeri dişleyerek onu dinledim. Yürüyüş yolu halen insan kaynıyordu, eninde sonunda bankı yaşlı bir çiftle paylaşıırken, Chaz de ayakucumdaydı. Gözlüğümün kenarından her ikisinin de beni incelediğini fark ettim ve Capote'nin yüzündeki müstehzi gülüş onun da bunu fark ettiğinden beni haberdar etti. Sanırım ejderhalarım her yaş gurubunu eğlendiriyordu.

Sadece bacaklarımı esnetmek ve Chaz'i biraz koşturmak için bir süre nehir kıyısında yürümeye karar verdim, bu yüzden Capote'nin saksafon kutusuna bir yirmilik attım. O şapkasına hafifçe dokundu, ben de el sallayıp Chaz ile uzaklaştım. Hafif esen bir meltem vardı, güneş alçalmaya başlamıştı, akşam

mükemmel bir Ağustos akşamı gibi görünüyordu. *Savannah River Queen*¹³ nehir gezisinden henüz dönmüştü, yolcular küpeşteye sıralanmış el sallıyorlardı. Shrimp Factory'nin ızgarasından kızarmış baharatlı etin ağızları sulandıran kokusu yayılıyordu. Yürüdüğüm süre boyunca yine birisi bana bakıyor ve beni takip ediyormuş gibi hissettim. Konu hoodoo inançlarına gelince, birkaç garipliğim vardı (Preacher'ın bana verdiği içinde mezarlık toprağı olan küçük kutuyu ve koruyucu otların bulunduğu minik bir şişeyi sırt çantamda taşıdığımı kabul ediyorum) ama insanlar beni korkutmazdı. Güçlü ve çok yetenekliydim, karnımdaki baklavalarım çoğu erkeğı kışkandırırđı. Bir gece önceki gölge adamın beni izleyip izlemediğini tekrar merak ettim. Hatta bir kere durup, gerilmiş bacaklarım, ellerim kalçalarımda ve büyük olasılıkla Charlie'nin Meleğı'nin en garip versiyonu gibi görünerek etrafımda tam bir dönüş yaptım -yine de kimseyi göremedim. Sonunda, güneş battı, kalabalıklar seyreldi ve eve döndüm. Bir saatimi online malzeme siparişi vermek ve e-posta göndermekle geçirdim, bir de Kasımda California'da bir dövme kongresinde gösteri yapmayı kabul ettim ve de sonra paydos ettim.

Daha sonra Nyx geldi ve pizza yiyip yeni tasarımlar çizerek beraber takıldık. Seth de sekiz otuza kadar odasında kaldı, sonra oturma odasında dolandı. Evet yine güneş gözlüklerini takmıştı. Chaz kardeşime bakarak hırladı, "Sessiz ol, Chaz," diyerek emir verdim. Bağdaş kurup oturduğum yerden sıçradım, çizim kâğıtları benden önce uçuştu, Seth'in kanepede

13 Savannah River Queen: 600 kişilik gezi gemisi

cumburlop oturduğu yere koştum. Alnına ve yanaklarına dokundum. Aslında sıcak değil biraz soğuktu.

“Vay,” dedi Nyx, kulaklarına değecek gibi duran geniş gülümsemesi ile “Senin bu anaç tarafını hiç görmemiştim, Poe. Çok tatlımı.”

Nyx’e ters ters bakıp kardeşime döndüm, gözlüklerini çıkarmak için davrandım ama o birden başını arkaya çekti. Bu beklenmedik davranış Seth’in her zamanki tutum ve tavırlarının dışındaydı.

“Rahat bırak, Riley” deyip çıkıştı. “Tanrım, ben iyiyim.”

Bu sefer Chaz sıçradı, başı yerde hırlayarak Seth’e doğrularla. “Geri,” dedim. Chaz’ın hareketleri dondu ve gözlerimi Seth’e çevirdim.

Hiç kimse, tekrar ediyorum, hiç kimse benim hislerimi incitecek güce sahip değildi. Asla. Artık bu zayıflık bende barınmıyordu. Seth hariç ve belki Preacher. Ve bu küçük tersleme beni gerçekten yaralamıştı. “Peki, tamam,” dedim ve geri çekildim. “Senin için endişeleniyorum, Seth.”

“Endişelenme,” dedi oldukça sert, ayağa kalktı. “Ve bu deli köpeği benden uzak tut.” Odayı terk etti. Şok olmuş bir şekilde arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım.

“Hey,” dedi Nyx nazıkça “Çocuğun üstüne varma, Riley. On beş yaşında, hormonlar, hatırladın mı? Sadece onu biraz rahat bırak.” Yere yumuşakça vurdu.

“İşte, ıspanak ve mantarlı bir dilim daha al ve tasarımı bitir, şimdiden muhteşem görünüyor.” Yerdeki kutudan büyük bir dilim aldı ve kocaman ısırıldı. Nyx’in iştahı efsaneviydi ve

iyi ki onu bir süreliğine meşgul etti, çünkü kardeşimin öyle çekip gitmesine izin veremezdim.

“Hemen döneceğim,” dedim ve Seth’i takip ettim. Kapısı aralıktı, bende nazıkçe itip açtım ve başımı içeri soktum. Seth pencerenin kenarında, sırtı bana dönük dışarı River Sokağı’na bakarak duruyordu. “Konuşabilir miyiz?” diye sordum. Cevap vermeyince, ısrar ettim. “Neler oluyor, Seth? Konuş benimle.” Sırtı halen dönüktü ve halen cevap vermemişti, yanında durmak için odada ilerledim. Aramızdaki havanın soğuduğunu hissedebiliyordum, duruşu gerginleşti. Sanki benim yanımda durmaya dayanamıyormuş gibi, bu beni korkunç kırdı. “Lütfen?”

“Konuşacak bir şey yok,” dedi sakince. “Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Daha da yaklaştım. “Seth, gözlüklerini çıkar ve bana bak.”

Bir an sadece hareketsiz durdu, sanırım istediğimi yapıp yapmama konusunda kararsızdı. Sonra dolu dolu iç çekerek gözlüğü çıkardı ama yere, duvara, pencereden dışarı baktı -ben hariç her yere. Şimdilik bunu kabul ettim.

“Bak şimdi, neyin içinde olduğunu tam olarak bilmiyorum... ama sadece beni duy tamam mı?” diye sordum. “Ben de senin yaşında oldum, biliyorsun çok da uzun zaman olmadı. Bazı şeyleri anlarım. Ne olursa olsun senin için buradayım, tamam mı? Eğer bir şey seni rahatsız ederse, bana söyle. Ya da Riggs ve çocuklar.”

“Beni rahatsız eden hiç bir şey yok, Riley,” dedi sertçe ve bu defa baktı ve bakışı soğuk, kızgın, yeşil gözleri bir veya

iki ton daha açıktı, gözlüklerini tekrar takıp bakışını pencereye çevirdi. Bu ani bir reddedişti.

Birkaç saniye kardeşimin profiline bakakaldım -dağınık dalgalı kahverengi saçları, düz burnunu ve güçlü çenesi- aniden küçük kardeşimi artık göremedim. Genç bir adam gördüm. Kızgın genç bir adam. “Tamam,” dedim, elimi omzuna koyup, “Yine de ben buradayım.” Uzatmadım, cevap da beklemedim, sadece odadan çıktım. Seth’in soğukluğu kalbimi kırmıştı ancak kalıp yeni Seth’e zorla bir şeyler söyletmek hiç de iyi olmayacaktı, bu gece kardeşimle olanları yaşamamış saydım. Bu pek kolay değildi. Punk sokak çocuğundan yetişkinliğe çok hızlı geçmiştim ve on dokuz yaşından beri Seth’den ben sorumluydum. Onu yaşamımdan çok seviyordum ve muhtemelen ben anneme aynı şeyleri yaptığımda onun ne acılar çektiğini şimdi anlıyordum.

Oturma odasına geri geldiğim anda, gözlerini televizyona dikmiş Nyx’in, beti benzi atmış yüzündeki şok ifadesini ve gergin ağzını gördüm. “Aman tanrım,” diye mırıldandı bende ne olduğun görmek için düz ekrana baktım. Yerel haberler açıktı ve Cotton Exchange Binası önünde duran muhabir genç bir acemi erin vahşice öldürülmesi haberini verirken ciddi gözü-küyordu. Yakında bir polis arabasının mavi ışıkları yanıp söndü ve tekerlekli sedyeye bağlanmış, içinde cesedin bulunduğu siyah plastik torbanın üzerinde flaşlar patladı. Sonra yakışıklı bir denizci erinin resmi ekranda görüldü, yanında da ismi: Zachary Murphy, on dokuz yaşında. “Zac” diye mırıldandım. Cumartesi Kelt kertenkele dövmesi için gelen genç adamı ta-

nır tanımaz kalbim sıkıştı ve bir üzüntü bulutu üzerime çöktü. “Kahretsin, Nyx,” dedim ona bakarken. “Bir günde iki cinayet, onun başına ne geldiğini merak ediyorum.” Tanrım, zavallı ailesinin ne acılar yaşayacağını çok iyi biliyordum.

Sonraki bir iki gün içinde, Seth’in durumu değişti. Daha kötüleştiğini düşünmüyorum sadece gelişti. İşleri daha da kötüleş-tiren Preacher’ın Ada seyahatini uzatmasıydı, bu nedenle ondan tavsiye alamamıştım. Seth’in aşırı uykusu bir şekilde yoluna girdi, ancak sürekli güneş gözlüğü takıyordu, içeride, dışarıda, güneşte, güneş yokken. Bana veya Nyx’e zar zor bir kelime ediyor ve akşam karanlığı çöker çökmez okul başlamadan önce arkadaşları ile takılmak istediğini söyleyip dışarı çıkıyordu. Onun sadece sokaklarda sürmesine asla izin vermedim bunun nelere sebep olabileceğini biliyordum ve kardeşimin benim gibi pisliğe batmasına asla fırsat veremezdim. Ama olağandışı bir şekilde değil. Riggs ve diğer oğlanlar güneş battıktan sonra Inksomnia’ya çıkıp geldi, hepsi de güneş gözlüğü takıyordu ve bir haydut çetesi görünümündeydiler. Olaya derhal el koydum. Tanrım, yaşlı bir örümcek kafalı gibiyim. Ama bu Seth’ti ve onun o kırk beş numara spor ayakkabısı ile yanlış yöne bir adım bile atmasına izin veremezdim, eğer yapabilirsem.

“Hey, bebek, kardeşin nerede? diye sordu Riggs. Kalçası benim boş mürekkep masama dayalı, kolları göğsünde kavuşmuş, havalı görünmeye çalışıyordu.

Chaz halısından kalktı, sırtındaki tüyler dikildi, başı aşağıda, gırtlığının derinliklerinden bildik hırlaması yayılıyordu. Bu sefer, ona karışmadım. Riggs’e döndüm.

“Bebek? Ha, ben öyle düşünmüyorum, kirpi. Tekrar dene ve o aptal gözlükleri çıkar,” dedim öfkeyle.

Riggs’in ifadesi değişti... Emin değilim ama sanki nefret doluydu, olduğu yere çakılı kaldı. Yavaşça gözlüklerini çıkardı ve eğer yüzündeki ifade korkunç ise gözlerindeki bakış daha da beterdi. Buz gibi, hissiz ve eskisinden daha da açık renkte. Bu nasıl olabilirdi? İçten içe ürperdim ve sarsıldım. Oğlan şimdi yeniyetme bir mankafa olabilirdi, ancak ben Riggs Parker’ı çocukluğundan beri tanırdım ve bu akşama kadar onun zararsız olduğunu sanıyordum. Şimdi? Bir yırtıcı hayvan keskinliği ile beni inceledi, bunun üzerine ben de ensesine bir tokat patlatmak istedim.

“Seth nerede, Bayan Poe?” Gülüşü gözleri kadar soğuktu. “Böyle daha mı iyi?”

“Pek değil.”

“Buradayım,” dedi kardeşim arkamdan. “Hazır mıyız?”

Riggs’i incelemeye devam ederek, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum.

Oğlanın ağzında ufak bir sırtıma görüldü. “Mellow Mushroom. Görüyor musun?” burulmuş bir banknot tomarı çıkardı. “Anneciğim bana para verdi.” Gözlüklerini taktı, başını kaldırdı ve bana baktı. “Merak etme, bebek,” dedi alayla. “Erken evde oluruz.”

Diğerleri güldü -Seth de dahil- ve Chaz daha sinirlendi, korkutucu şekilde havlamaya başladı. “Chaz, dur,” dedim, acıyı içime attığım için tokat gibi bakışım Seth’e patladı. “On birde, Seth. Seni aramaya getirtme beni, çok ciddiylim.”

“Nasıl istersen,” diye gevelemesinden yine rahatsız oldum çünkü hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. *Siktir git.* Oğlanlar dükkândan ayrıldılar. Dışarıda, Riggs vitrinden bana baktı ve güldü, yemin ederim, titredim. Chaz fark etti ve deli gibi havlayarak vitrine saldırdı. Ne hissettiğimi biliyordum. Tam o anda ona gününü göstermek istiyordum ve eğer reşit olsaydı, bunu yapardım.

“Son zamanlarda, Chaz’ın nesi var?” diye sordu Nyx, onu sakinleştirmek için konuşarak, kulaklarının arasındaki tüyleri okşadı. “Endişelenme, Riley,” dedi, beni de rahatlatmak için. “O iyi olacak.” Sırıttı. “Sadece arkadaşlarının önünde kendini göstermeye çalıştı. On beş yaşında senin de aynı yolda olduğuna bahse girerim.”

Ön camdan dışarı bakmaya devam ediyordum. “Yolum çok daha kötü yoldu, Nyxinnia, beni endişelendiren de bu.” Ve gecenin geri kalanında tam olarak yaptığım da buydu -endişelenmek. O gece, gerginliğimi alır ümidiyle, kum torbasını öldürseye dövdüm ve bunun için yırtınırken bileklerim, ayaklarım, baldırlarım korkunç ağrıyordu.

Seth tam tamına on birde geldi, o merdivenleri yavaşça çıkarken ben mutfakta bir şişe suyu kana kana içiyordum. Bana selam bile vermedi onun yerine dosdoğru odasına gidip kapıyı kapattı. Tam arkasından gidecekken, Nyx’in sözleri zihnimde yankılandı ve ben de onu rahat bıraktım -özellikle eve vaktinde gelmişken- ve sabah konuşmaya karar verdim. Belli ki bir şey canını sıkıyordu ve ben ona yardım etmem için bana güvenmesinden nefret ediyordum.

Duş aldım ve yatmak için hazırlandım ama uyukum kaçtı. Yatakta bir ters bir yüz sıkıntıyla dönüp durmak yerine odamın küçük balkonuna çıktım. Sadece ayakta duracak büyüklükte yer ve beni düşmekten alıkoyacak siyah ferforje korkuluk vardı. Orada durdum ve geceye daldım, yeni ayın nehrin üzerinde yansımasını seyrettim. Gece sakindi ve kendimi korunmasız hissettim, hoşlandığım bir his de değildi. Düşüncelerim Zac'e döndü, aslında tanımadığım bir adamdı, ne kadar gençti ve ne kadar genç öldü. Ne olmuştu? Yapabileceğim bir şey yoktu ama bunu kimin yaptığını merak ediyor ve katilin tam da benim ve kardeşimin yaşadığımız sokaklarda şimdi nasıl dölaştığını düşünüyordum. Demek istediğim, Cotton Exchange Binası Inksomnia'dan iki saniye uzaktaydı ve arka kapıdan görölüyordu.

Döndüm ama içeri adımımı atmadan önce o sıkıntı veren his bir kere daha içimdeydi - omzumda geriye bakmama sebep olan. Geceye, alacakaranlığa gözlerimi diktim, bilinmeyi aradım. Karanlığın içinden bir çift gözün beni izlediğine adım gibi emindim. Daha fazla dayanamayacağıma yemin ederim. Bu çok sık oluyordu ve doğrusu kafamı bozuyordu, özellikle eğer geçen geceki sert adamsa. Balkon kapısını kapadım ve kilitledim. Sonra iyi uyuyamadım.

Bir süre sonra, aniden, nefes nefese sıçrayarak uyandım ve dimdik oturdum. Aynı anda Chaz'ın derinden gelen hırlamasını duydum. Uyku sersemi bulanık bakışlarımla, görmek için zorlanarak, odanın karanlık köşelerini taradım. Donakaldım, odamda biri vardı. Elimi yavaşça beyzbol sopasının durduğu

karyolanın sol arka direğine kaydardım. Parmaklarım başını kavradı. Ayaklarımı yavaşça yere bıraktım ve sopayı omzumun üzerine kaldırdım. Aşağıda sokağın parke taşları üzerinde bir araba sallana sallana geçiyordu, farlarından yatak odası duvarıma ışıktan bir yay aksetti -ve kardeşim. Tekrar nefesim daraldı, gardımı düşürerek “Seth, ne yapıyorsun? sopayı indirdim.

Seth konuşmadı, hareket etmedi, tamamen hareketsiz kaldı. Artık yüzünün ifadesini göremiyordum, ancak arabanın geçtiği o kısacık an fark ettim. İfadesiz, kızgın... gözükiyordu. Yalan söylemeyeceğim- beni çok korkuttu. Beni daha da kötü korkutan sopayı tutan ellerimin gevşememesiydi.

“Seth,” dedim yüksek sesle değil ama güvenle “Ne oluyor, kardeş? Hasta mısın?”

Chaz şimdi dikilmiş, yatağıma birkaç adım yaklaşmıştı. Hırlaması daha da duyuluyordu. Seth’in sessizliği sürdü.

“Bak,” dedim ona doğru ilerleyip, “Benim-”

“Hayır,” dedi Seth sonunda, sesi farklıydı. Derin ama gergin.

“Tamam, tamam,” dedim kendimi sakın kalmaya zorlayarak, “Işığı yakacağım-”

“Hayır,” diye haykırdı Seth ve üzerime atıldı. Chaz Seth’in üzerine atıldı, onu yere devirdi ve koluna dişlerini geçirdi. Acı ile bağırarak Seth, Chaz’i silkelemek için debelendi. “Uzak dur benden,” derken boştaki eli ile Chaz’i sertçe itti. Köpek oda boyunca uçtu ve tiz bir ciyıklama ile duvara yapıştı. Derhal düştüğü yerden fırladı ve Seth’e saldırdı.

“Chaz, hayır!” diye bağırdım ve tasmaını tutmak için koştum. Seth odamdan hızla çıktı ve saniyeler sonra aşağıdaki arka kapı büyük bir gürültüyle çarptı. Daha önce giydiğim şortu üzerime geçirip terliklerimi giydim ve kardeşimin arkasından gittim. *Onun nesi vardı?* Dışarı koştum. Sabahın erken saatle-
rinin ağır havası koyu ve yoğun bir duman olarak nehirden dal-
ga dalga geliyordu; arka kapıyı kapadım ve yolun iki tarafını
da aradım, ancak hiçbir yerde Seth’ten tek bir iz bulamadım.
Yüreğim ağzımda, kaldırımlara yanaştım, River Sokağı’na çı-
kan dar aralığa girip çıktım ve nehre bakan dükkânlara doğru
seğirttim. Kendimi tek başıma buldum, yürüyüş yolunda koş-
maya devam ettim. “Seth?” diye bağırdım. “Seth!” cevap yok-
tu. Batı yakasında da tek başımaydım, Hyatt’ı geçtim, Factor’s
Walk’u geçtim, Bay Sokağı’nı aradım. Sabah sisi bulut gibi
asılıydı, yavaş yavaş hareket eden parmaklar gibi meşelere ka-
yıyor ve sivişiyordu. Hava sakindi, yosunların arasından çok
bir hafif meltem bile esmiyordu. Hareketsiz durdum, baktım
ve dinledim. Hiçbir şey yoktu, kardeşimden bir izse kesinlikle
yoktu.

İşte o noktada birinin yakında durduğunu fark ettim, ama bu
sefer sadece “biri beni izliyor” gibi çılgın bir his değildi. Bili-
yordum. Seth olmadığına emindim. Bakışlarım etrafta dolaşır-
ken adrenalinim yükseldi. Gölgele düşüyor, uzuyordu, elekt-
rik lambaları, park metrelele kaldırım kenarını, vitrin tentele-
ni, ağaçları kucaklıyordu, her bir köşeyi aramak imkânsızdı.
Dönüp parke taşlı yol boyunca yürüdüm ve tam Inksomnia’nın
yanındaki aralığa girip çıktığım anda duvara itildim nefesim

ciğerlerimden ıslık sesi ile çıktı. Ön tarafım tuğla duvara yapışmış ve arkama bastıran sert bir vücut, beni kimin tuttuğuna dair bir ipucum yoktu ta ki o konuşana kadar. O yumuşak ses ve garip aksanın tınısı, hataya yer yoktu.

“Canına mı susadın?” dedi, sesi pes ve sinirliydi, ağzı kulağımın yanında saçlarıma değiyordu. “Yoksa sapına kadar çılgın mısın?”

Ona abanmaya çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu. “Yüzümü tuğlaya paralatıyorsun, aşağılık herif, çekil üzerimdem,” dedim.

“En son endişelenmen gereken şey yüzün.” Tenimi duvardan ayırabileceğim kadar aralığı genişletti. Ağzını kulağımın yanında hissettim ve yemin ederim saçımı kokluyordu. “Burası güvenli değil.”

“Evet, bunu anlamaya başlıyorum,” dedim, arkama bakmaya çalışarak, çelik gibi gövdesine abandım. “Sorunun ne? Neden benim üstümdesin?” İşin daha da kötüsü onda heyecan verici bulduğum bir şey vardı. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu -şimdi beni ikinci kere uyarmıştı.

“İçeri gir ve orada kal. Anladın mı?”

Bana zorbalık yapılmasından ve ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmazdım. “Beni tanımıyorsun ve beni kesinlikle korkutmuyorsun,” dedim kızgınlıkla. “Ve lanet olası sağlığım için burada değilim, peki sen neden defolup gitmiyorsun!” diye gürledim ve onu sertçe ittim. Ambalajının içindeki bir buzdolabını kımıldatmayı denemek gibiydi. Bir santim bile oynamadı.

Birdenbire vücudum duvardan kaydı ve basamaklara yükseldi. “Ne halt-”

“Kıvılda” dedi ve bu *adamın elleri* belimin etrafını sardı beni kalçalarımın ağırlığından kurtardı. Beni adeta kaldırdı.

“Bu da ne!” dedim, onunla cebelleşip, bunun yararsız olduğunu farkederek.

“Sus ve gel,” dedi. “Görmek gereken bir şey var.”

İşe yaramamasına rağmen itip kakmaya devam ettim. Artık durum belliydi. Onun emri ile daha fazla debelenmeyecektim.

Çok çok uzun zamandır ilk defa savunmasız hissediyordum, ama onun bunu anlamasındansa kendi kolumu çığnemeyi tercih ederdim.

Basamakların tepesinde beni Merchants yoluna doğru yönlendirdi, sonra da Inksomnia ve Boho Butik arasındaki karanlık rutubetli dar aralığa itti. Sendeledim, istiridye kabukları ve kumdan harçla yapılmış duvara tutundum, sonra derin bir soluk aldım. İdrar ve metalin keskin kokusu burun deliklerimi doldurdu ve reflekslerim beni o kadar hızla sıçrattı ki ona doğru düştüm; beni dimdik çelik gibi kavradı. Boho’nun arkasındaki sokak lambasının belli belirsiz sarı ışığı dar aralığı ve tüm kemikleri kırılmış gibi doğal olmayan bir pozisyonda yere yayılmış kişiyi aydınlatıyordu. Başka tarafa bakmam mümkün değildi, sesim boğazıma hapsedildi, genç erkeğin vücuduna gözlerimi diktim, göğsü ve boğazı kelimenin tam anlamı ile yüzülmüş, yarılmıştı. Koyu bir madde arkasındaki deniz kabuklu duvara ve cesedin etrafına sıçramıştı. *Kan.*

Büyük, cam gibi gözler sokak lambasının ışığında cansız

bakıyordu, kaçmak isterken *ona* abandım, elim ağzımdaydı. “Ölmüş” dedim yüksek sesle ve hâlâ gölgelerin gizlediği yüze, beni buraya gelmeye zorlayana baktım. “Sen,” diye fısıldadım. Kusacak gibiydim, döndüm yumruklarımla ona saldırdım. “Bırak gideyim,” dedim boğulurcasına. Sonra bir anda vücudum kaydı ve bir kere daha kendimi Inksomnia’nın arka kapı girişine sıkıştırılmış buldum.

Beni sertçe sarstı. “Ben değildim,” dedi. Başım geriye gitti ve yine profilini sadece bir an görür gibi oldum. Gençti, belki benim yaşımdaydı. “Şimdi anlıyor musun?” dedi sesi alçaldı, ağzı kulağımda “Artık güvenli değil ve düşündüğün şey de değil.” Beni dürttü. “Git, kardeşini bulacağım.”

İlk defa ama ilk defa korku beni boğazımdan yakaladı. “Kardeşimi rahat bırak,” diyerek onu uyardım, sesim titriyordu. “Yemin ederim, onu rahat bıraksan iyi edersin.”

Hemen sonra çok az yana kaydı ve bir yüz hatlarını yakaladım. Düz burun, keskin çene, ve gözleri -acayip parlaktı, bakışlarından kaçtım.

“İçeri gir, kapıyı sürgüle,” derken, sanki acı içindeydi. Arkamdan yetiştı, kapı tokmağını çevirip kapıyı açtı ve beni içeri itti.

Seth ile benim daireme çıkan merdivenlere yığıldım, tirabzanı sıkıca yakaladım ve doğruldum. Bakışım kapı aralığına odaklandığında, gitmişti. Kapıyı çarpıp sürgüyü çektim, geriye çekildiğimde kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Çabucak merdivenleri tırmandım, neler olduğunu, ne gördüğümü kavramak için zihnim çabalıyor, koşturuyordu ve olanların anlamı

yoktu. O adam kimdi? Benden ne istiyordu ve Seth'i nereden tanıyordu?

Alışılmadık bir duygu bana sahip oldu -panik. Dairenin içine daldım, yanından geçip doğruca telsiz telefona koşarken Chaz selam niyetine mızımızlandı. Polis, polisi aramalıyım. Dükkânımdan yüz elli metre ötede bir adam öldürülmüştü. Kahretsin! Duvardan telsizi kaptım, parmağım ışıklı "9" tuşuna basacakken, telefon elimden alındı, Chaz havlarken menegene gibi bir çift parmak boğazımı sımsıkı kavradı. Karşı koymak için zihnimin zamanı olmadı, görüşüm bulandı ve ikinci saniyede üzerime karanlık çöktü.

Ertesi sabah uyandığımda, parlak güneş ışığı sanki pencereden yüzüme akıyordu. Tüylü yün battaniye çeneme kadar çekilmiş, kanepede yatıyordum. Çok kısa sürdü, ama sonra olanlar aklıma düştü ve kalkıp Seth'in yatak odasına koştum.

Seth yatağına boylu boyunca yayılmış, uyuyor gibiydi, pencere ardına kadar açıktı. Şok içinde bakakaldım, nasıl içeri girmişti? Telaşla ona yaklaştım, parmak boğumlarımın dışını yanağına bastırdım, teni benimkine göre soğuktu. Bakışlarım Seth'i gözden geçirdi; yüzü daha solgun, teni üzerinde kaşları ve saçları daha koyuydu. Perçemlerini gözlerinden aldım ve içimi çektim. Tek açıklama uyuşturuculardı. Küçük kardeşimin bu pislığe bulaşmasına nasıl izin verdim? Garip davranışlarını açıklayabilecek tek neden.

Eskiden kullanıcıların yanında olmuştum. Eskiden kullanıcıydım. Belirtileri biliyordum. Penceresini kapatıp, çarşafı üzerine çektim. Preacher ile konuşmam gerekiyordu.

Dün gecenin kalanı artık aklımdaydı. Ölü adam. Kan. Kalkıp, merdivenlerden aşağı, arka kapıdan dışarı koştum, Boho'nun yanındaki aralığa kadar hep koştum.

Durduğumda, çok sert durdum, neredeyse düşüyordum. Gözlerim boş alanı aradı, hiçbir şey yoktu. *Kesinlikle hiçbir şey.* Ceset yok. Kan yok. Dokusu sert duvarın yanına çöküp kırık deniz kabuklu yüzeyinde avucumu gezdirdim, aklım karıştı, başım döndü. Bir şey yoktu.

“Bir şey mi kaybettin, Riley?” dedi bir ses, beni ürkütterek. Omzumun üzerinden baktığımda Boho'nun sahibi Bhing boş kutu yığınıyla çöp bidonuna yürüyordu.

Ayağa kalktım ve gülümsedim. “Kaybettiğimi sandım,” dedim, omzumu silkerek “yanılmış olmalıyım, görüşürüz.” Uzaklaşırken, Bhing el salladı. Boyu belki bir elli olan Bhing Filipinliydi, kısa, omzunda kesilmiş saçları kutuları, taşırken attığı her adımla sallanıyordu. Kesinlikle, kendi sokağında öldürülen adamdan bahsederdi, eğer öyle biri olsaydı. Aklım daha da karışık geri döndüm.

Chaz'ı yürüyüşe götürdükten sonra, doğruca Estelle'e koştum. “Preacher'dan haber aldın mı?” diye sordum. Preacher eylem adamıydı ve ona çok ihtiyacım vardı. Hem de çok.

“Ohhh, evet,” dedi melodik sesiyle Estelle, mutfağın ortasındaki kasap tezgâhı uzun masanın üstünde otları eziyordu. “Bugün bir ara burada olacak.”

“Orada bir şeyler oluyor, ne büyücüdürler bilirsin. Senin neyin var, kızım? Erkek kardeşin daha iyi mi?”

“Gerçekten, emin değilim,” dedim onu meraklandırmak is-

temeyerek. “Son zamanlarda kendisi gibi değil. Belki bir tür erkek ergenliği değişimi geçiriyordur? Preacher onun erkek figürü oldu, belki onunla konuşur? Evvelki gece Seth’in nasıl davrandığını ya da aralıktaki sözüm ona ölüyü anlatmaya cesaret edemedim. Tüm bunların arkasında gözükten karanlıktaki gizemli adamı anlatmam kesinlikle mümkün değildi.

“Ahh, bildiğin gibi garip yaratıktır şu erkek milleti, yaşları ne olursa olsun.” Güldü. “Hep genç tüfekler, hep değişiklik peşindeler.”

Gülümsedim, kalkıp fincanımı lavaboya bıraktım ve Estelle’e sarıldım. O her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. “Burada yalnız iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı? İstersen markete bir koşu gidebilirim.”

“Hayır, bebeğim,” dedi ve koluma hafifçe dokunurken “Ben böyle iyiyim, oğlanın nasıl olduğunu bana söylersin, tamam mı?”

Peki dedim, vedalaşıp işe hazırlanmak için eve yollandım. O gece geç saatlerde, kardeşime olanların gerçek boyutu, sanki bir yıldırım gibi bizi çarptı.

Nyx ve ben sırayla Seth’i kontrol ediyorduk ve bu sefer Nyx’in sırasıydı -ısrar etti. Ben de dövme sonrası bakım talimatlarını anlatıp bir müşteri ile işimi bitiriyordum bu nedenle Nyx’e teşekkür ettim ve o da dükkânın arkasında gözden kayboldu. Daha bir dakika bile geçmemişti ki heyecan içindeki çatlak sesiyle haykırışını aşağıdan duydum.

“Ri-ley! Hemen buraya gel!” tiz bir çığlık kopardı. “Çabuk.”

“İşte” dedim, rutin işleri müşteriye bırakarak, “Bant muhteşem gözüküyor, ama gitmek zorundayım -özür dilerim!” O “Sorun değil,” deyip kendi kendine gülerken, ben yüreğim ağzımda merdivenleri yarılamıştım. Düşünebildiğim her korkunç senaryoyu gözümün önüne getirdim, yüksek dozdan intihara kadar, bunlar Seth’in karakterinin tamamen dışındaydı, ama son zamanlarda o da kesinlikle Seth Poe olmamıştı. Merdivenlerden yukarı çıkarken, onu daha önce doktora götürmediğim için kendi kendime dövündüm. Ancak kapının eşiğinde duran Nyx’in yüzündeki inanamayan bakışı ve dehşeti gördüğüm an, yemin ederim neredeyse kalbim duracaktı. Göğsüme boylu boyunca bir delik açılmış gibi hissettim, eşiğe koşup Nyx’i kenara ittim. İçeri girince, şok oldum, durdum, bağırdım, dondum, gözlerim gördüğüme çakıldı kaldı.

Gördüğümü kavrama anı beni çarptı, hava ciğerlerimde sıkıştı kaldı. Nefes alamadım, bağıramadım, ağlayamadım. Ağzım açık öylece durdum, inanamayan gözlerle küçük kardeşimin yatağından üç metre yüksekte, havada duran vücuduna baktım. Tavana karşı, sırtüstü yatmış çok derin uyuyordu.

“Seth!” diye bağırdı Nyx. “Uyan! Riley -ne olu...”

“Git Preacher’ı getir,” dedim, gözlerim havada yüzen kardeşime kenetlenmiş Gullah’ın eve dönmüş olması için yalvardım.

“Ama Seth, ne yapıyor? dedi ağlayan sesiyle, yerinde duramıyordu. Paniğe girmeye başlamıştı ve ben de aynı duruma geçmeye korkunç yakındım. “Bu gerçek olamaz! Bu-”

“Kahretsin, Nyx, şimdi! dedim sertçe. Gitmişti bile,

Preacher'ın daha eve gelmemiş olabileceği aklıma gelmeden merdivenlerden aşağı koşmuştu. Estelle daha önce, onun dönüş yolunda olduğunu söylemek için aramıştı. Kimseyi bekleme-
meye karar verip, bir iskemle çektim, üzerine çıktım, parmak uçlarımda yükselip Seth'in ayak bileğine ulaştım ve çektim. Vücudu ağırlıksız gibi, çok hafif güçle hareket ediyordu, iskemleden inip, Seth'i kendimle beraber aşağı çektim. Göründüğü, duyulduğu kadar garip ve deli bir durumdu, vücudunu divana paralel yerleştirdim, sonra aşağı yatağın üzerine çektim. Onu bıraktığım anda tavana doğru geri yüzmeye başladı. "Lanet olsun! Seth!" Panik içimi doldururken ayak bileğini tekrar yakaladım. Neler oluyordu? Ne yapmalıydım? Bu gerçek değildi! Seth'in durumuna açıklık getirecek, ne halt edeceğimizi gösterecek bir ipucu görme umudu ile odayı taradım. Etki altında mıydı? Uyuşturucular? İnsanlar yüzmeydi. Tanrım, ruhu ele geçirilmiş olmalıydı. Çocukken Katolik eğitimime daha çok önem vermeliydim. Şimdi, tamamen aklım başımdan gitmiş bir halde onu bırakmıyordum, sonra düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Onun üzerine oturdum. Seth uyanmadı aslında uyurken hep olduğu gibi huzurlu görünüyordu ben de Preacher gelinceye kadar böyle kalmasını istiyordum.

Birkaç dakika içinde, belki de saniyeler, zaman kavramını gerçekten kaybettim -merdivenlerden yukarı koşturan ayak sesleri kulağıma geldi ve şükür ki bir çift ayaktan fazlaydılar. "Acele edin!" diye haykırdım.

Her şey bir anda oldu. Preacher telaşla odaya girdi, Chaz deli gibi havlayarak içeri koştu, Seth uyandı, Nyx çığlık attı.

Ve çok akıcı tek bir devinimle -o kadar hızlıydı ki hareket ettiğini göremedim bile- kardeşim vahşi bir güçle beni üstünden attı, odanın öbür tarafına uçup duvara çarptım. Ve Seth açık olan pencerede yok oldu. Düştüğüm anda kalkıp pencereye koştum. “Seth” diye bağırdım çılgınca, penceresinden aşağı sokağa baktım. Boştu. Chaz sıçradı, patileri pencerenin denizliğinde, hâlâ kuduz köpek gibi havlıyordu. Solgun ışıktaki River Sokağı’nın yukarısına da aşağısına da göz attım. “Seth!” Tekrar seslendim. Yararı yoktu. Gitmişti. Ve ben korkunç bir şoktaydım. Hiçbir şey düşünemiyordum, pencereden çekilip kardeşimin ismini haykırarak kapıya koştum. “Seth.” Böyle düşüp sonra koşup gitmesinin bir yolu yoktu. Eğer birinden emir almıyorsa... Lanet olsun. Üç metre önce Preacher bileğimden tutup beni durdurmasaydı, ben de atlamıştım. “Bırak beni,” dedim düşünmeden ve onu ittim. Çabucak beni tuttu ve olduğum yerde kaldım. Üzüntüye yenilip onun yanına çöktüm. Beynim hiçbir anlam çıkaramıyordu. “Neler oluyor, Preacher?”

“Kızım,” dedi Preacher usulca. “Sus şimdi.” Arkamda bir yerde Nyx sessizce ağlıyordu. Preacher çeneme dokundu, dönüp kara gözlerini aradım. Benden bir şey istemedi, sadece nazik bir ivedilikle bana hükmetti. Hiçbir şey onu şaşırtmış görünmediğine göre, belli ki, bir şey biliyordu. “Şimdi benimle gel,” dedi ve kapıdan dışarı çıktık. Hiçbir şey eskisi gibi görünmüyordu. Hiçbir şey ve hiçbir kimse. Bunu neden bu kadar çabuk hissettiğimi bilmiyorum, ama hissettim, hepsi bilge Gullah kök doktorunun ağzından çıkan üç kelimedede saklıydı. Korku hissi, panik, kaygı üzerime üşüştü. Bir de, benim hava-

lanabilen, uyuşturucu kullanıcısı kardeşimin iki katlı binadan dışarı uçup yok olması geręeęi...

Cevabının ne olacağını bilerek Nyx’e baktım “Benim için kapatıp burada bekler misin, belki geri gelir? diye sordum.

“Bu gece geri gelmeyecek,” dedi Preacher holden ve sanki karnıma yumruk yedim. “şimdi gitme zamanı, gel,” diye emir verdi. Derin bir nefes aldım, hissiz bir şekilde Preacher’ı alacakaranlığa doğru takip ettim.

BÖLÜM DÖRT

TANIŞMA

Nereye gittiğimize dair kesinlikle hiçbir fikrim yoktu, ama Savannah'ın rutubetli alacakaranlığında Preacher'ı kör inançla ve sessizce takip ettim. Vücudumun dışındaymışım, etrafımdaki herkese görünmezmişim gibi hissediyordum. Tüm düşünebildiğim kardeşimdi; bütün duymak istediğim ise Seth'in iyi olacağıydı. Bunu şimdi duyacağımdan ise cidden şüpheliydim. Preacher tek söz etmeden yürüyordu ve tamamen hazır olduğunda konuşacaktı. Bu arada ben içten içe ölüyordum: gözyaşları ve panikle savaştım. Ciğerlerimin patlarcasına çılgılık attığını duyumsadım. Çenemi kapadım, ama sessizliğim boğazımı yaktı.

Hızlandığımızda, yaşlı büyücüye nereye gittiğimizi sormanın bana hiçbir yararı olmayacağını biliyordum; ya beni duymazlıktan gelecek ya da *sus ve oraya gidinceye kadar bekle* diyecekti, ben de sadece onu izledim. Bay Sokağı'nı geçtiğimizde çok az sayıda insan dışarıda ve etraftaydı. Kehoe House¹⁴'a

14 Kehoe House: 1892 yapımı bina otel olarak hizmet vermektedir, içinde hayaletlerin bulunduğu rivayet edilir. Bu sebeple benzer otel ve binalarla birlikte de günlük hayalet turlarının durağıdır.

doğru giden “yürüyen hayalet turunu” çabucak geçtik. İnsanlar park banklarında oturuyordu ya da meydanlarda geziniyorlardı -hiçbiri *doğadışı bir şeyin henüz gerçekleştiği gerçeğinden* haberli değildi.

Yağmur tehdidi havada asılıydı ve onu tadabiliyordum, her zaman mevcut tuz kokusu dilimdeydi; bu düşünce daha aklımdan geçer geçmez uzakta bir şimşek çaktı. Sokak lambalarının ışığı heykellere ve banklara düştükçe gölgeler uzuyordu, her şey biçimsiz, çarpılmış görünüyordu. Kuleler gibi yüksek meşeler bile ben altından geçerken uzayıp yaklaşan kollarıyla bana gözdağı veriyorlardı, yosunlar Savannah simgesinden çok cadının saç telleri gibi gözüküyordu. Etrafımdaki dünya bana belirsiz, değişmiş gibi geliyordu sanki kulağımda bir deniz kabuğu tutuyormuşum gibi. Bu garipliği yapabildiğim kadar başımdan savıp Preacher ile yürüdüm.

Sessizce yürüdük, yaşlı Gullahın sağa döndüğü Taylor Sokağı'na kadar durmadan yürüdük. Monterey Meydanı'na vardığımızda sokağı geçti ve meydana bakan üç katlı, tarihi, beyaz tuğlalı, büyük binada durdu. İkinci ve üçüncü kattaki siyah ferforje balkonlar meydana bakıyordu. Ev, İspanyol yosunları ile örtülü devasa meşelerin gölgesindeydi -semtin tipik özelliği. Ön kapıda DUPRÉ EVİ yazılı bir pirinç levha asılıydı. Elbette, Dupré Evi. Büyürken yüzlerce kere görmüştüm, ev hakkında veya evin sakinleri ile ilgili bir şey bilmiyordum, neden ve nasıl kardeşime yardım edebileceklerini anlayamıyordum, tabii güç ve yetki sahibi çok zenginlerden olmadıkça. Gerçi Preacher'm bağlantıları vardı, onun gerekli gördüğü her

şeye -ama her şeye inanırdım. Belki de Dupréler aynı karanlık Afrika büyüğü işinin içindeydiler. Bunu içtenlikle umdum.

Sanki Preacher benim düşüncelerimi duymuş gibi, evin önündeki basamaklarda durdu ve bana döndü. Dışarısı o kadar karanlıktı ki sadece gözlerinin beyazını ve abanoz tenine zıt gümüşü saçlarını görebildim, ama beni derinlemesine incelediğini biliyordum. Hep bunu yapardı. “Bu sabah çayını içtin, değil mi?” diye sordu.

Bu tuhaf soru beni şaşkına çevirdi, ama cevap verdim.”Evet, bayım.”

“Ben gittikten sonra hiç içmemelik yapmadın, değil mi?

Tam da şimdi, soru sormamak gerektiğini biliyordum. Preacher bir konu hakkında çok ciddiye, oyun oynamaz ve şimdi çok ciddiydi -soru ne kadar garip gözükürse gözüksün. “Hayır, bayım, hiç yapmadım, asla yapmam.” Oysa içimden *Ne halt için bunu öğrenmen gerekiyor?* diye haykırıyordum. Akıllılık edip yorumumu kendime sakladım.

“Seni tanıyorum, kızım,” dedi Preacher şefkatle, “Bu -yani o güzel ağzını kapalı tutmak- seni mahvediyor. Burada ne yaptığımızı ve bu adamların kardeşine nasıl yardım edeceklerini bilmek istiyorsun. Kardeşinin neden havada yüzdüğünü ve nasıl camdan atlayıp kaçabildiğini bilmek istiyorsun. Ama şimdi sana söylüyorum -çok istesen bile şu ağzını içeride açma, dudaklarını mühürle, sıkı sıkı kapalı tut ve çok hareket etme ve Allah aşkına sana dokunsalar da kimseye vurma. Orada göreceğin ve duyacağın şeyler hemen aklına yatmayacak, ruhunda yer etmeyecek, ben senden sadece onları kabul etmeni istiyoy-

rum.” Bir elini omzuma koydu, eli sıcak ve güçlüydü. “Bana söz ver, Riley Poe.”

Eğer daha önce etkilenmediysem, artık şimdi etkilenmiş-tim. Yaşamım boyunca üzerimde emeği ve yetkisi olan manevi büyükbabamın bu kadar çok kelimeyi bir defada söylediğini duyduğumu hiç sanmıyordum. Ama Preacher, Seth ve benim için her şeyi yapardı ve tüm bu olanlar Seth ile ilgiliydi. “Evet, bayım,” diyerek sessizce cevap verdim. Sadece Preacher’ın beni uyardığı, birinin bana dokunabileceği gerçeği koruma mekanizmamı alarına geçirdi.

İnsanların -yabancıların- bana dokunması ile ilgili bir *durumum* olduğunu bilirdi. Önleyemediğim reflekslerim vardı. Ayrıca, Dupré Evi’nde neden biri bana dokunacaktı? Derin bir nefes alıp, yavaşça dışarı bıraktım. “Söz veriyorum,” dedim ve bu sözümü tutabilmeyi çok istedim.

Preacher başı ile onayladı ve kapıya döndü; kapıya vurmadı, zili çalmadı. Sundurma ışığının altına onun yanına adımımı attığım anda, pirinç ve masif meşeden yapılmış çift kanatlı kapı açıldı ve geçmişe ait, ısmarlama gri takım elbisesi içinde yaşlı bir adam girişte dikildi. Kısa kesilmiş gri saçlı, sıırım gibi uzun boylu adam beni üst üste iki defa süzdükten sonra, Preacher’a hitap etti.

“Sizi çalışma odasında bekliyorlar, *Monsieur*,” dedi adam belli belirsiz Fransız aksanıyla. Varlığımı sözleri ile onayla-madı, ama ejderhalarımı, melek kanadımı ve giyim kuşamımı gözden geçirdi; tam dizlerimin üstüne gelen çiçek baskılı şeffaf etek, yırtık beyaz tişört, siyah deri yarım botlar ve siyah kadife geniş tasma kolyem. “Bu taraftan,” dedi başını eğerek.

Sırtı dimdik bir şekilde antreyi geçti ve giriş katında arka tarafta yakın bir odaya döndü ve durdu. Biz onu takip ederken, topuklarımın parke zeminde çıkarttığı sert sesler yoğun sessizliği deldi. Antika vazolar, eski yağlıboya portreler, geçmişe ait yüzyıl başı tarihli mobilyalar evin görebildiğim bu küçük bölümünü süslüyordu. Odaya adımımı attığım an, gerildim. En az on beş kişi toplanmıştı ve içeri girdiğimizde bütün gözler benim üzerimdeydi. Sadece altı kişi Gullah değildi. Seth ile aynı yaşta görünen genç bir kız, zarif, minyon yaşlı bir kadınla yaşlı bir adamın yanında ayakta duruyordu. Derhal, gözlerim odayı taradı. Benim yaşlarımda olduklarını tahmin ettiğim iki genç adamı fark ettim ve sonra Inksomnia'nın vitrin camından beni seyreden seksi adamı gördüm. Arkada ayakta, bana en uzak noktadaydı ve dört iri Gullah erkeği -hepsini tanıyordum- onu çevrelemişti -neredeyse kalkan görevi görüyorlardı. Bundan rahatsız olmamış gibi rahatça duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kumral saçları şakaklarına ve gözlerinin üzerine dökülse de, anlamsız bir yoğunlukla beni incelediğini, bu mesafeden bile söyleyebilirdim. Kalçada yırtık deliği ile düşük belli, solmuş jean, deri kemer ve dar beyaz tişört zarif, atletik bedenini örtüyordu. Sonra çenesini, profilini fark ettim ve aniden fazlasıyla tanıdık geldi. Gözlerimi arkaya dikip baktım, sonra başka bir profil hakkında bir parça kararsızlığa düştüm, çünkü *karanlıkta* üzerime gelmiş, beni duvara sıkıştırmıştı. Oydu. Bu da ne? Ama neler döndüğünü sormadan önce, bir erkeğin sesi dikkatimi kolayca aldı götürdü, sanki hiç kontrolüm yokmuş gibi. Yumuşak, Fransız ve büyüleyici.

Odanın merkezindeki şarap rengi kumaş kaplı arkası yüksek koltuktan yavaşça kalkarak “*Bonsoir, ma chere,*” dedi yaşlı adam, yaklaşırken bakışı benimkiyle kilitlendi. Ondan ve onun sesinden başka bir kimseyi veya başka bir şeyi düşünmek zor geldi. O kadar zarif hareket ediyordu ki sanki bu çok büyük oda boyunca kayıyor gibiydi. Sadece birkaç adım uzağımda durdu, zarifçe başı ile beni selamladı ve gülümsedi. “*Accueillir a la maison de Dupré.*”

Boş gözlerle adama baktım ve tam ne söylediğini anlamadığımı kendisine söyleyecekken Preacher’ın elinin sırtımdaki hareketini hissettim. Bunu ağzımı kapamam için bir uyarı olarak aldım.

“Oh, Gilles,” dedi minyon kadın, tabii ki Fransız aksanıyla “İngilizce, aşkım.” Bana şöyle bir baktı.

“Ah, *oui-pardon,*” dedi, -anlaşılan o ki Gilles- İngilizce’ye geçerken. “Özürlerimi kabul edin, genç bayan. Korkarım, bu kurtulması zor eski bir alışkanlık.”

“Dupré Evi’ne hoş geldiniz.” Keskin, gök mavisi bakışı benimkini buldu ve hapsetti. “Sizi bekliyorduk.”

Söylemek istediğim, Bu harika gerçekten, ama kardeşime nasıl yardım edebilirsiniz? Ve beni gizli gizli takip eden şuradaki adam kim? Preacher’ın sırtıma kuvvetli baskısı soruyu kontrol altında tuttu. Gerçi gözlerimle Neler oluyor! Neden beni bekliyordunuz? diyerek haykırdım.

Sonra bir anda, Preacher, Gilles Dupré ile mükemmel Fransızca konuşmaya başladı. Şaşkın, bekledim, anında çeviri ile tek bir sözcük yakaladım: Seth. Ağzımı kapalı tutmam gittikçe

daha zor oluyordu ve daha şimdiden tahammül edebileceğimden daha fazla sessiz bakış ve incelemeye maruz kalmıştım. Ve tam sabrım tükenirken, Gilles tekrar bana döndü, elleriyle iki elimi birden sıkıca tuttu ve ben gerildim. Yanımdaki Preacher'ın gövdesi dimdik oldu, ama ben sakin kaldım. Tabii bana göre sakin. En azından yaşlı adamı sırt üstü devirmedim.

Gilles aşağıya birleşmiş ellerimize baktı ve ben, yüzüme bakmadan önce kolumdaki ejderhanın kuyruğunu takip eden gözlerini izledim. O konuşunca, hayranlık duygusu beni yeniden, büsbütün sardı. "Riley Poe, Boyalı" dedi neredeyse hayranlıkla. "Buradaki siyah kardeşlerin tarafından çok seviliyorsun, kardeşin de aynı şekilde. Siz bir ailesiniz." Ellerimi bıraktı ve ciddiyetle başını salladı. "Aile nedir bilirim, *ma chere*." Uzun zarif bir el hareketiyle diğerlerini gösterdi. "İşte benim ailem, Bayan Poe. Orada, sevgilim Elise oturuyor, yanında tatlı kızım Josephine ve oğullarım." Elini ileriye götürdü. "Séraphin, Jean-Luc ve orada köşede, düşünceye dalmış olan, en büyük oğlum, Eligius."

Dupré ailesine tek kelime etmeden uzun uzun baktım. Mükemmel taranmış siyah saçları zarif bir at kuyruğu ile arkada toplanmış olan Elise minyon ve kocasından en az on beş yaş daha gençti. Bana samimiyetle gülümsedi ve başını acele ve bilmiş bir hareketle eğdi. Kızları Josephine, annesinin koltuğunun yanında ayaktaydı. Merakla beni izlerken, en az benim kadar konuşmak ister gibi görünüyordu. Doğal vahşi bukleli açık kumral saçları neredeyse beline geliyordu ve ortadan ayrılan uzun perçemler hippy tarzında arkaya toka ile tutturulmuştu, anne ve babasınıninkiler gibi büyük, gök mavisi gözleri ise

küstahça bana bakıyordu. Daracık siyah kot pantolonu, parlak pembe yüksek bilekli spor ayakkabıları ve önünde ateş pembe-si barış işareti olan siyah tişörtü ile sıradan bir yeniyetme gibi duruyordu. Ayaklarıma baktı, sonra bakışlarımı buldu. “Botlarını beğendim. Ve ben Josie.” Pis pis sırıttı.

Preacher bir kere daha sırtıma kuvvetle bastırdı, sessizce bana susmamı söylüyordu. Josie’ye tek kelime etmeden baktım ve ağzı bir gülüşle yukarı kıvrıldı -neredeysel.

S  raphin ve Jean-Luc, tek bir söz söylemeden beni incelediler, birbirlerine çok benziyorlardı, ikiz olabilirlerdi. İ  isi de atletik yapılı ve koyu sarışındı, Seraphin’inkiler kısa kesilmi  ken Jean-Luc’un saçları daha uzun ve   ılgındı. Suk  net içinde bana baktılar, yine de ifadeleri yoğun meraklarını ve henüz tanımlayamadı  ım başka bir şeyi ele veriyordu. Sonra Jean-Luc bana barış işareti yaptı ve sırıttı. Odadakiler bana ne kadar bakarsa baksın, beni en çok etkileyen Eligius’tu. Tüm bildiğim de bu. Bu da beni büsbütün rahatsız etti.

Ona kısa bir an göz attım. Eligius Dupr  . Açıkçası, yakı  ıklılı  ına ve sert nazarlarına a  ınaydım, ona ve tüm bu duruma çok sinirlenmeye ba  lıyordum. Tüm bu olanlar da neydi? Neden Eligius beni izliyordu, cesede ne olmuştu, kahretsin. Kafam karışmıştı. Neden Preacher beni buraya getirmişti? Bu insanlar Seth’e nasıl yardım edeceklerdi? Ve neden bir şey söyleyemiyordum? Hiçbir şey söylemeyen Preacher’a baktım, ama bu bakışı tanıyordum. *Dediğimi yap, kızım* diyordu. Sonunda, gözlerimi sıcak bir şekilde g  l  mseyan Gilles’e çevirdim. Beklemekten başka bir şey yapamazdım.

“Artık *ailemi* de incelediğine göre, *hayatım*, bizi iyi tanıyor sun demektir, aynen bizim seni iyi tanıdığımız gibi, biz hepimiz oldukça yakın olacağız.” Çenemde gezdirdiği uzun, zarif parmağını itmemek için kendimle mücadele ettim. Güldü. “Ah, oui, Preacher insanların sana dokunmasından nefret ettiğini bize söyledi.” Kendi kendine güldü ve bir kere daha parmağını çenemde kaydır dı. “Seni temin ederim -bu düşündüğün şey değil.”

Diğer Dupréler de sessizce güldüler -Eligius hariç, önceden verdiğim söze rağmen, dayanamadım. Gözlerimi kısıtım. “Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikriniz yok.”

Preacher yanımda tıslar gibi bir ses çıkardı ve Afrika dilinde anlamını bilmediğim ama ne hakkında olduğunu tahmin ettiğim bir kelime mırıldandı. Ona meraklı bir bakış attım. “Ne?” diye sordum alçak sesle, ne olduğunu tam olarak bilsem de.

“Gel, benim öfkeli boyalım,” dedi Gilles, dirseğimden tutup daha önce kalktığı koltuğa nazıkçe çekti. Nedense, buna izin verdim. “Otur, konuşacak çok şey var.”

Preacher’a meraklı bir bakış fırlatarak oturdum, onun bana dönen bakışları ifadesizdi. Çok beklemem gerekmedi.

Dirseğini yüksek, cilalı, antika şömine rafına dayayan Gilles merkezi konumda, ayakta duruyordu ve söze başladı. “Gullah kardeşlerin ve ailem uzun yıllardır birbirlerini tanır lar,” dedi hafif ve nefis aksanıyla “Ve maalesef itiraf ediyorum ki biz hepimiz rahata alış tık,” içini çekti, kısa bir an gözlerini kapadı, sonra yeniden bana baktı. “Asla tedbiri elden bırakmamalıydık, bir an bile-”

“Gilles,” dedi nazikçe karısı, Elise. “Lütfen.”

“Oui, çok haklısın, aşkım,” dedi. “En iyisi suskunluğu bırakıp, söylemek.” Tekrar içini çekerek. “Yüzyıllar önce, Preacher’ın ataları ve Dupré ailesi arasında bir anlaşma yapıldı,” dedi. “Gerekenleri... bize tedarik edeceklerdi, biz de karşılığında şehre ve adalara tam bir koruma ve güvenlik sağlayacaktık. İsterseniz, muhafızlık deyin”

Gilles kesinlikle kendisine sunamadığım kavrayışımı bekleyerek beni izledi; neden bahsettiğine dair hiç mi hiç fikrim yoktu. Yaşlı bir adam, orta yaşlı bir kadın, yeniyetme bir kız ve üç genç adamın tüm bir kenti korumak üzere -ve nelerden?- hâlâ eski bir anlaşmayı devam ettirdiklerini sormak istememe rağmen, sustum. Bu benim susma maratonum, gerçekten. Ama Preacher’ın ciddi ifadesinin bir yararı varsa, o da beni sakinleştirip dinlememi sağlamasıydı -elbette, şimdilik. Ve o kadar garip ki, Gilles Dupréden yayılan olağandışı gücü duyumsadım. Bunu açıklayamam, ama sanırım çenemi kapamama ve kışımı koltuğa çivilememe yardımcı oldu.

Gilles devam etti, “Bildiğin gibi, boyalım, kardeşin ve genç arkadaşları bir mezarı rahatsız ettiler ve kazara iki habis ruhu serbest bıraktılar -bir çift erkek kardeş. Valerian ve Victorian Arcos.” Yakınıma geldi ve başını eğdi. “Onlar, bizim gibi, Romanya’daki güçlü ve nadir *strigoi* soyundan gelirler. İstediklerini almak için, hayatım, hiç durmayacaklar, bana inan,” -gülümsemesi bitkindi. “Gerçekten isteyecekler ve tekrar kontrol altına alınmaları o kadar kolay olmayacak.”

Strigoi? Bu da ne? Gözlerimdeki boş bakış çok apaçık belli

olmalıydı; sonra, anladım ve inanmadım. Odanın tamamına göz gezdirdim, Preacher'ın bana sessiz ve hareketsiz ol demesine rağmen, dayanamadım. Gullah karanlık bakışlarını bana dikti, Dupréler sessiz beni izlediler, sanırım, hepsi cevabımı bekliyordu. Yavaşça, koltuktan kalktım, başımı salladım ve inanmazlığımı gösteren küçük bir kahkaha attım. Hâlâ inanmıyordum. Preacher'a döndüm. "Zombiler, Preacher? Cidden Seth ve arkadaşlarının Cehennem Taşı'ndan zombileri saldığını mı düşünüyorsun? Saygısızlık etmek istemem -senin uyarılarını önemserim, bilirsin- ama zombiler? Böyle şeylere inanmadığımı biliyorsun ve bunlar için zamanım yok," dedim ve kapıya yöneldim. Omzumun üzerinden geriye baktım, "Kardeşimi bulmam gerekiyor."

"Gitme, kal."

Tanıdık ses beni kendi etrafımda döndürdü ve büyük bir şok içinde önce nefesim kesildi sonra küfrettim. Eligius Dupré kapıyı engellemiş ve çok yakınımda duruyordu. Doğal, baştan çıkarıcı kokusunu duyabiliyordum. Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti? Odadaki her Gullah, Preacher da dahil bana doğru geldiler. Çılgın bir telaşla konuşulan Afrika ve Fransız dillerinin karışımı odayı doldurdu. Birdenbire, karşı konulmaz çılgınlık atma, ağlama ve kaçıp gitme isteği beni yendi ve Eligius Dupréyi geçmek için ittim. Alayla "Hadi ordan, çocuk," derken sesim çatladı boğazıma bir hıçkırıkla düğümlendi -benim için olasılık bile olmayan iki davranış. Giriş salonu boştu ve dosdoğru ön kapıya ve sonra dışına koştum. Dışarıda, en alt basamakta Eligius durmuştu, bekliyordu.

“Kahretsin,” diye lanet ettim sessizce ve derhal durdum. Yine nasıl bu kadar çabuk hareket etti? İki keresinde de... imkânsız, beynim bunu kavramadı, kavrayamadı. Denemedi bile. Yemin ederim söyleyecek daha iyi bir şey düşünemedim ve tekrar tam olarak şoktaydım. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye sordum, nefes nefese olanlara inanamayarak.”

“Kendini komik duruma düşürmeni önlemeye çalışıyorum,” dedi yavaşça, anlaşılan o ki yumuşak sesi kafamın içindeydi. “Eğer kardeşini bulmak istiyorsan hemen içeri gel.” Bana doğru iki basamak çıktı, hatları kısmen gölgeyle gizlenmişti. “Lüt-fen.”

Yüzümdeki şüphe ifadesi düşündüğümden daha fazla fark edilir olmalıydı, çünkü Eligius hafifçe gülümsedi. “Evet, dün gece ara sokakta ölü bir adam vardı. Onu ben öldürmedim. Ve bizler zombi değiliz.” Başını eğdi. “Şimdi gidebilir miyiz?”

Başka biri zombi dediğinde, kulağa benim dememden bile daha aptalca geliyordu. Ne düşünmüştüm acaba? Ama Preacher’ın ilgilendiği -zombiler de dahil- hiçbir şey göz ardı edilemezdi. Ayrıca, Preacher ve Estelle onlara kesinkes inanı-yordu.

“Çocuk, gel artık,” dedi Preacher arkamdan. “Zaman biz-den hızlı ve kardeşin dışarıda.”

Geçmiş tecrübeler beni Preacher’ı dinlemeye zorlarken, Eligius’a da sert bir son bakış atıp merdivenleri çıktım, manevi büyükbabamın yanından sessizce giriş salonuna geçtim. Ama Eligius’un beni izlemeden önceki bakışını da kaçırmadım. Bunu daha önce yüzlerce kere görmüştüm, bir uyarı bakışı,

karanlık gözlerinde intikam tehdidi vardı. Ve buna bir anlam veremedim, üstelik istediğini yapmıştım. Son sefer olduğunu umarak toplantı odasına girdim. Herkesi tam bıraktığım yerde bulmak beni şaşırttı.

Gilles öne çıktı. “Özürlerimi sunarım, hayatım. Biliyorum bunu kaldırmak çok zor. Ama lütfen” -eliyle koltuğu gösterdi- “Otur. Bilmen gereken şeyler var.”

Başıyla onayını veren Preacher’a baktım. Odanın karşı tarafına geçip koltuğa oturdum. Yakınımda ayakta duran Josie eğlenir gibi bana baktı. Diğer iki Dupré oğlanına bakındım, ifadeleri kardeşlerinininkiyle aynıydı.

“Gördüğün gibi, bizler sıradan diye adlandırdıklarınızdan değiliz,” dedi Gilles, yavaşça önümde adımlayarak. Bacak bacak üstüne attım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gözlerim yaşlı adamın üzerindeydi: pahalı takım elbise, manikürlü tırnaklar, aristokrat profil... Yan gözle bakıp Eligius’un kapının kenarında olduğunu fark ettim, bu da muhtemelen olası kaçışlarımı engellemek içindi. Zihnim bir şüphe ve panik yumağıydı; Seth’i bulmak için her şeyi yapacaktım. Ama bu şakaya gelmez bir çılgınlıktı.

“Her şeyi mi?” diye sordu Gilles. Durdu ve gözlerimin içine baktı. “Emin misin, hayatım?”

Tenim buza döndü; yaşlı adam sanki zihnimi okumuş gibiydi ya da ben yüksek sesle konuşmuşum gibi. “Evet,” diye cevap verdim kendimden emin, güven dolu bir sesle, sessiz kalacağıma dair Preacher ile yaptığım anlaşmayı bozarak. Ve biraz rahatsız olmuştum. “Her şeyi.”

Gilles başını salladı. “*Bon.* Bunu duymak çok güzel.” Daha yakına gelip durdu ve başını eğdi.” Ama kardeşine yardım edebilmek için, kalmalı ve ön yargın olmadan tüm kalbinle dinlemelisin.”

“Dinleyeceğim,” diye cevapladım Preacher’ın neredeyse aynısı sözlerini hatırlayarak.

“Çocuklar?” dedi ailesine.

Sonra olan her şey, çok hızlı oldu, zar zor dayandım. Preacher’a bir göz atmak için hafifçe başımı çevirdim ve Gilles’e döndüğümde yerinde değildi. Jean-Luc onun yerini almıştı. Annesinin yanında duran Josie’yi aradım, şimdi Eligius’un olduğu yerdeydi ve Eligius şimdi odanın ortasında duruyordu. Kalktım, etrafımda döndüm, kafam karışık, sadece Gilles ile Elise’in yerlerini değiştirdiğini fark ettim. Kimse daha önce durduğu yerde değildi ve gözümün önünde hareket etmişlerdi. Emin olamadan etrafıma bakındım ve sinirden titremeye başladığımı hissettim. “Neler oluyor?” diye sordum sessizce. Bu da neydi, bir tür Cirque Du Soleil ailesi mi? Fransız illüzyonistler mi? Aklımı mı kaçıırıyordum?

Göz açıp kapayınca kadar geçen sürede, Gilles daha önce durduğu yere tekrar gelmişti. Gülümsemesi sıcaktı, gözleri parlıyordu... tamamen farklı başka bir şey. Sonra biri yüksek sesle boğazını temizledi ve kitaplığın tepesine tünemiş Séraphin’i görmek için gözlerimi yukarı kaldırdım. Büyük bir kolaylıkla aşağı atladı ve yemin ederim saniyeden kısa sürede yanımdaydı. Çılgılığımı bastırdım.

“Bizler günbatımı yaratıklarıyız.” dedi Gilles sakince. Aşağı

uzanıp, elimi tuttu ve beni odanın karşısına çekerken konuşmaya devam etti. Nedeninden emin değilim, ama isteyerek gittim, zihnim vahşice dönerken günbatımı yaratığının tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Neredeyse iki yüzyıl önce, bir gece başka bir -Arcos- tarafından alındım ve bugüne kadar bilmem neden,” gözlerini kapatıp başını salladı “Dönüşümüm gerçekleşirken bir süre uzaklaştım ve tamamen dönüştüğümde sevgili ailemin eksikliğine dayanamayacağımı anladım bu nedenle onları yataklarında uyurken tek tek bencilce aldım. Onları bozuk kanımı içmeye zorladım ve onlar da benim gibi oldular. Sonraki cehennem gibi bir dönüşüm ayı geldi.

“Gilles, hayır,” dedi Elise usulca ve bir göz kırpmada onun yanındaydı, kolunu onun koluna geçirdi. Başını onun omzuna dayadı. “Bencilce değil, sevgilim.”

Artık tamamen ve büsbütün karışmış kafamı salladım “Onları aldım -alacakaranlık yaratıkları? Dönüşüm? Bütün bunlar ne demek oluyor?” diye sordum. “Ve bunların benle ve kardeşimle ne alakası var? Alacakaranlık -Gullahlar günbatımı derdi- onu anlamıştım, ama Arcos biraderler, ahlaksız katiller, alacakaranlık yaratıkları? Hiçbiri bir şey ifade etmiyordu.

Eligius derhal yanımdaydı ve gözleri benimkileri deliyordu. “Arcos’lar Strigoi vampir soyundan gelirler,” dedi, sanki bir kere daha beynimin içinde olan sesiyle. Sonunda sesle yüzün birleştiğini görmek garipti, bakışım onunkine çakılıp kalmış gibi hissettim. Dudakları hareket ediyordu ve gözlerimi onlardan alamıyordum, yüksek sesle konuşuyor olmalıydı. Kolumu sıkıca tuttu ve reflekslerim de o an faaliyete geçti. Sadece, işe

yaramadılar. Kolumu çelik bir mengene gibi tutuyordu ve ben onu yerinden oynatamadım. O daha da yaklaştığında, gözümün kenarından Gullah erkeklerinin birer adım öne geldiklerini gördüm. “Romanya folklorü ve hikâyelerinin dışında nadi-ren duyulmuş bir soy. Biz hepimiz Kindred’in üyeleri sayılırız, hepimiz strigoi kanı taşıyız, ama aramızda fark var. Biz ölümsüzüz ve insan kanını arzularız ama açlığımız başka yollarla -insancıl yollarla- tatmin edilmekte, Preacher ve ondan önce onun ataları tarafından. Arcos’lar yüzelli yıldan fazla bir süre mezarda gömülüydüler, şimdi dışarıdalar ve insancıl değiller. Onlar avlanıyorlar.” Yüzü benimkine çok yakındı, kızgın gözlerinde renkli birçok benek görebiliyordum. “Merhametleri yoktur, vicdanları yoktur, tatmin edilemezler. Ve durmazlar.”

Düşüncelerim dar sokakta, vücudu yamulmuş gibi cansız yatan adama, etinin parçalanış şekline ve kana sıçradı, Eligius kolumu bırakmadı. Bakışı bir kere bile benimkini terk etmeden kolumu tutmaya devam etti. Yüreğim göğüs kafesime çarparken, dokunduğu yerde tenim ürperdi. Aniden, o ve ben hariç, tüm oda varlığını yitirdi. Bana doğru düzgün cevapları veren tek o olmuştu, bu nedenle açık seçik sordum “Siz nesiniz? dedim sertçe, ama sesim titriyordu. Cevabı beklerken gözlerim küstahça onun gözlerini aramıştı. *Ne* kelimesine olan tepkisini, ifadesinde belli belirsiz fark ettim.

“Biz vampiriz, ama onlar gibi değil,” diye fısıldadı, öfke içindeydi. Çok hafif bir Fransız aksanının olduğunu o an fark ettim. Çene kasları gerildi ve gözlerim tekrar dolgun dudaklarına kaydı. “Babamın dediği gibi, kardeşlerinle bir anlaşma

yaptık. Onlar yaşamamızı sağladılar ve biz şehri kötü vampirlerden koruduk. Başını eğdiğinde gözleri benimkileri aradı ve sesi alçaldı. “Ama Arcos’lar serbest bırakıldı ve artık çok büyük bir sorunumuz var, *ma chere*.”

“Oğlum, bu kadar yeter,” dedi Elise, sesi hem kararlı hem de yumuşaktı. Yüzümü yalayıp geçen hafif esinti beni irkiltti ve gözlerimi açtığımda Eligius odanın diğer tarafında, sanki yerinden hiç kımıldamış gibi duvara dayanıyordu.

Dosdoğru Gilles’e baktım. “Tüm bunlar kardeşime nasıl yardımcı olacak?” diye sordum, kapının yanında sessizce duran Preacher’ı görmeden önce. “Nasıl?” Aniden, olan bitenin tüm ağırlığı tam hızla göğsüme çarptı ve nefes alamaz halde, olduğum yere çöktüm. “Seth,” kardeşimin adı boğazımı yakarak dudaklarımdan döküldü.

Preacher derhal yanıma geldi, hiçbir şey demese de omuzlarımdaki güven veren elleri beni olabildiğince rahatlattı.

“Kardeşin dönüşümde,” diyen Gilles’in sesindeki sempatik tınıyı kaçırmadım. “Değişim, ayın bir tam döngüsünde tamamlanır. Onun ve arkadaşlarının, Arcos’lara istemeden de olsa yardım ettikleri için, güvende olduklarını hissediyoruz. Kardeşler onları öldürmek isteseydi, seni temin ederim, çoktan ölmüş olurlardı.”

Bu benim bile kaldırabileceğimden çok fazlaydı. Ne kadar uğraşsam, Preacher’a ve düşüncelerine ne kadar inansam da, bana söylenenler ve gördüklerim aklımı bozguna uğrattıyordu. Savannah’ın önde gelen tarihi binalarından birinde, soyları Romanya ve Fransa’dan gelen vampirler olduklarını iddia eden

sevimli bir aile ile beraber olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum; bir de kana susamış tehlikeli iki kötü vampirin şehirde serbestçe dolaştığına ve küçük kardeşimin onlarla takıldığına.

Ve onlardan biri haline geleceğine. Kusacak gibi oldum.

Bonaventure'daki o gece olan her şey ağır bunaltıcı bir dalga gibi beni sardı: içimdeki o endişe veren his, ağustos böceklerinin yokluğu, Seth'in yavaşça tatlı, sevgili dolu bir kardeşten tanımakta zorluk çektiğim soğuk, bizden kopmuş bir oğlana dönüşmesi. Chaz de bunu fark etmişti ve birden bire tüm belirtiler anlam kazandı. Seth sürekli uyuyordu, ışığa karşı aşırı hassastı ve açlık hissetmiyordu. Önce ateşlendi, sonra da soğudu. Soğuk değil ama vücut ısısı fark edilir şekilde azaldı. Neredeyse bana saldırdı. Chaz'ı odanın bir yanına fırlatıp attı. Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes almaya çalıştım. "Aman, Tanrım," diye mırıldandım, kendimi neredeyse, karın boşluğumun derinliklerine yerleşen o şiddetli acıya bıraktım. Gövdemi kollarımla sardım "Bu nasıl doğru olabilir?" Preacher'a döndüm. "Nasıl?"

"Bu dünyada ölümlülerin çoğunun varlığından bile haberdar olmadıkları pek çok şey var," dedi Gilles, artık tam yanımda duruyordu. "İş işten geçmeden önce, elbette."

Bakışlarımı ona çevirdim, gözlerimi dikmekten daha fazlasını yapamaz haldeydim. Sonra odadaki Dupré Ailesini ve Gullah arkadaşlarımı ayırımsadım. Beynim fazlasıyla dolmuştu, bir saniye daha dayanamayacaktım. Preacher'a döndüm. "Buradan çıkmak zorundayım." O tek kelime etmeden bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Bunun birdenbire çok fazla gelebileceğini düşündük.” dedi Gilles, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Yüzündeki sınıktılı ifade hiç hoşuma gitmedi. “Ama bilmen gereken bir şey daha var.”

Ona baktım. “Nedir o?”

“Nadir bulunan bir kana sahipsin, Riley Poe. Varlığım boyunca rastladığım, bu kana sahip ikinci ölümlüsün.”

“Sıfır pozitif,” diye cevapladım. “Çok var.”

Başını eğdi, “Bu kadar çok kardeşinin, bugün neden burada, bizimle olduğunu düşündün mü?”

Çabucak odaya bir göz attım, “Pek sayılmaz,” dedim omuz silkerek.

Bir elini omzuma koydu ve Gullahların hepsi bir adım öne geldi. Gilles gülümsedi. “Seni korumak için buradalar, çocuğum. Kanın çok nadir ...özellikle *bizim* için.”

“Gilles, kızı korkutmayı bırak,” dedi Elise, birden onun yanı başında göründü. Bana baktı ve ilk defa özgürce konuştu. “Senin Preacher’ın yıllardır kanının gücünü maskeliyor,” dedi yumuşaklıkla. “Burada gerçek bir tehlikede değilsin, *chere*, arkadaşların buradalar çünkü seni seviyor ve değer veriyorlar. Sadece tedbirliler ve yüzyıllardır ailelerimizi ve anlaşılmayı sınırlar dahilinde tutan da bu ateşli sadakattı. Ve bu şekilde devam edecek.”

Preacher elini belime koydu. “Her sabah içtiğin çayın, o çay kanını maskeleydi.”

Büyüyen gözlerle ona baktım. “Beni uyuşturuyor muydun?”

Ağzının köşesi hafifçe yükseldi, o gülüşü sadece ben gördüm. “Senin iyiliğin için,” dedi usulca. “Kanının gücünü bebekliğinden beri biliyorduk. Şimdi onu dinle,” dedi başını Gilles’e doğru eğerek.” Şimdi yapmamız gereken bir şey var.”

Başım la onaylayıp tüm dikkatimi Gilles’e verdim. “Dinliyorum.” Bu adamlar için neden bir fileminyon tadında olduğunu anlamakta zorlanmama rağmen.

Gilles ellerini önde kavuşturdu. “Arcos’ları durdurmak kolay değil. Onları bulmak zor olacak, kardeşini ve arkadaşlarını da. Gün ışığında saklanıp gece karanlıkta hareket ediyorlar.”

Bunu düşünmemiştim. Riggs’in dükkânda o kadar garip davranması boşuna değildi.

“Ve sanırım avdan daha fazlasının peşindeler. İntikam, şüphesiz.” Bana döndü ve yüzümü dikkatle inceledi. “Victorian ve Valerian genç -yirmi bir ve yirmi iki yaşlarında- olsalar da son derece kurnaz ve ölümcüller. Görüntüleri seni kandıracaktır, asla onlara güvenme. Yüzleri güzel ve masum, ruhları lanetlidir. Onları saklandıkları yerden çıkarmak için gücümüz dahilindeki her şeyi yapacağız ve senin yardımına ihtiyacımız var.”

Gilles’in söylediği her şey, bana değil başkasına söylenmiş gibi gelse de tekrar başımı salladım, “Ne yapabilirim?”

“Bir ordu kuruyorlar,” dedi Gilles ciddiyle. “Şehrimizin gençlerinden -kardeşin de bunlara dahil. Yüz elli yıl önce yapmak istedikleri de buydu ve bu yüzden gömüldüler. Kurbanlarını ve birliklerini şehrin en karanlık pisliklerinde arayıp bulacaklar. Artık, daha tehlikeliler ve bu sefer yok edilecekler.” Başını eğdi. “Sen yeraltını biliyorsun, *oui*?”

“Yer altı, yani... tam olarak ne?” diye sordum, bir şekilde ne anlama geldiğini tahmin etsem de. Bundan hoşlanmadım.

“Karanlık yerler, uyuşturucular,” diye açıkladı Preacher. “Eskiden gittiğin kulüpler, genç tüfek olduğun zamanlar takıldığın kötü adamlar.”

Korkudan içim çekildi. O hayata geri dönmeyeceğime yemin etmiştim. Sonsuza kadar geçmişte kalmıştı. Ama konu asla hayal bile edemeyeceğim kötülöklere zorla çekilen kardeşimdi. Gilles Duprénin gözlerinin içine baktım. “Her şeyi yapacağımı söyledim.”

Gilles kısa bir an gözlerini kapadı ve küçük bir gülümseme ile ağzı yukarı kıvrıldı. “*Bon.* Şimdilik izlemeli, beklemeli ve olabildiğince korumaya çalışmalıyız. Şehir büyüdü -eskiden olduğu gibi kolay olmayacak. Ve Eligius da sürekli senin yanında kalacak.”

“Papa?”

“Hayır,” dedim Eligius ile aynı zamanda. Birbirimize baktık, sonra Gilles’e döndüm. “İlginizi takdir ediyorum, gerçekten, ama kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Preacher’a bir an bakıp, onun tek ve çabuk baş işaretiyle onay alan Gilles saniyenin küçük bir bölümünde, kollarımı sıkıca yakaladı ve başını yakınımaya getirdi. Gözümü açıp kapayınca kadar bir hızla, yüzü bana yaklaşır şekilde değıştirdi, çenesi uzadı ve ağzındaki her diş uzun, keskin, sivri uçlu hale geldi, gözleri artık mavi değil içinde sadece kan kırmızı, iğne ucu gibi bir gözbebeğı olan beyaza döndü. Olduğum yerde ke-

limenin tam anlamıyla sarsıldım, nefesim kesildi; soluk alamadım, hareket edemedim, çılgılık atamadım.

Sonra bir anda, Gilles'in yüzü normale döndü -her halükârda benim normal olarak algıladığım hâline. Seçkin, yakışıklı yaşlı bir adamdı. Şimdi, açık mavi gözlerinde kesinlikle üzüntü vardı."Özür dilerim, hayatım," dedi sakince. "Artık Eligius'un yardımına neden izin vermen gerektiğini gördün."

"Neden Phin ya da Luc değil?" diye sessizce sordu Eligius. "Ben doğru bir tercih değilim."

Gözlerimi Gilles'ten alamıyordum. Biraz önce olan gerçekten olmuş muydu? Seth'in başına da bu mu gelecekti? Yüzüne erişip, dokunma dürtüme karşı geldim.

"Oui," dedi Gilles. "Kardeşinin başına gelecek olan da bu. Korkarım daha kötüsü. O, kontrolsüz olacak. Ümitsiz, acı veren bir açlık güdüsü ile hareket edecek."

Artık Gilles'in düşüncelerimi okuyabildiğini biliyordum, ama gelişigüzel mi yoksa sadece durum gerektirdiğinde mi okuduğuna emin olamadım. Bu beynimin sınayıp, savaş vereceği başka bir delilikti. Ona bakarak şansımı denedim, o da hafifçe sırttı.

"Ve seni," dedi Gilles Eligius'a, "Ben seçtim, *mon fils*. İçimizde en güçlü sensin ve onu en iyi sen koruyabilirsin. İşini her zamanki gibi devam ettirmeli ve yer altı yaşamına girmeye başlamalı. Arcos'ların aksini düşünmelerine izin veremeyiz, oui?" Gilles bana bakmak için döndü. "Eligius ile tam bir güven içinde olacaksın. Sadece... çayını içtiğinden emin ol." Jean-Luc, Séraphin -daha doğrusu Luc ve Phin- ve Josie kıkır kıkır güldüler.

Eligius'a kısa bir bakış attıktan sonra, sorumu Gilles'e sordum. "Sizin yaptığınızı o da yapıyor mu?"

Gilles başıyla onayladı. "Oui."

Alaycı bir kahkaha içimden kaçıp kurtuldu. "Ve siz onun evimde kalmasını istiyorsunuz? Benimle? Ben uyurken ve savunmasızken?"

Gilles cevap vermedi.

Başımı eğdim. "Eligius beni koruyacak, ama kimden?"

Gilles'in katı, üzgün ifadesi kalbimi parçaladı. "Kardeşinden."

"Ayrıca Arcos'lardan," dedi Elise. "Onlar ölümcül, hayatım. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Strigoi soyları nedeni ile görünmeden ortaya çıkabilirler. Eğer isterlerse, rüyalarına girebilirler. Kardeşin hâlâ dönüşüm aşamasındayken, güçlü insani eğilimlere sahip. Bu eğilimler kardeşini en yakın olduğu kişiye -yani sana- getirecektir. Bu durumda maalesef sahip olduğu vampir eğilimleriye zayıf insani arzularından daha güçlü olacaktır, sana olan sevgisi de buna dahil." Bakışında acıma vardı. "Kendine hakim olamayacak."

Kardeşimin bana zarar vereceği düşüncesi beni çok üzdü ama bunu yapacağını biliyordum. Çoktan bunu denemişti. Duprélere güvenmekten başka seçeneğim yoktu, Preacher güvenmişti. Ben Preacher ve ailesine benim ve Seth'in yaşamını emanet etmiştim.

Gilles bir kere daha ellerimi ellerine aldı. "Bir gün için bu kadar yeter, oui? Eligius'un Dupré ailesinin tarihini sana anlatacağına ve sorabileceğin her soruyu cevaplayacağına eminim." Dudakla-

rında beliren gülümsemeyi sadece ben fark edebilirdim, bundan emindim. “Şüphe yok ki, birlikte çok vakit geçireceksiniz.” Sonra Eligius’a sert sert baktı. “Sensiz hiçbir yere gitmiyor, *oui*?”

Eligius’un çene kasları çekildi. “*Oui*, Papa.”

“Yeraltı araştırmalarına başladığında, Séraphin, Jean-Luc ve Josephine de orada olacak.”

Josie’nin şeytani sırtışına bir an bakıp, “Ama o sadece kaç... On altı yaşında değil mi?”

“On beş ölümlü yılı,” diye cevap verdi Luc. Sonra pis pis sırtıp kardeşine baktı.

“Phin ile beni bir araya koy, bizden daha ölümcüldür. O kendini idare edebilir.”

Nefesimi yavaşça bıraktım. “Peki, tamam,” diye mırıldandıktan sonra Preacher’a bir baktım. “Yani şimdi Seth’e yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey yok? Ya bu gece? Cidden hiçbir şey... olmamış gibi mi davranmam gerekiyor?”

“Hayır, kızım,” dedi Preacher ve kara gözlerinde bu cümleleri bana söylemekten ne kadar rahatsız olduğunu gördüm. “Şimdilik güvende. Bu voodoo’ları etkisiz hale getirmeliyiz. Sonra Seth’i Ada’ya götüreceğiz.” Kolunu bana sardı. “Artık, gidelim. Her şeyi yoluna koyacağız. Sana söz veriyorum.” Gilles’e baktı sonra aralarında hiçbir kelimesini, anlamadığım kısa Fransızca bir konuşma geçti, el sıkıştılar ve Dupré Evi’nden ayrıldık.

“Dövmelerini gerçekten beğendim,” dedi, aniden yanımda beliren Josie. Ejderhalarını inceledi, melek kanadına baktı ve beğeniyle başını salladı. “Mükemmel.”

Gerçeği bilmeseydim, kolay etkilenen sıradan bir genç kız olduğunu düşünürdüm.

Tereddüt içinde gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Görüşürüz,” dedi Josie, gergin dudakları gülümserken.

Başım la selamladıktan sonra Preacher, diğer Gullahlar ve artık bir omzuna attığı kanvas asker torbasını taşıyan Eligius ile birlikte Monterey Meydanı’ndan ayrıldık.

Factor’s Walk’a dönüşümüzde tüm yol boyunca, genellikle yarım blok geriden gelen Eligius Duprénin varlığının kesinlikle farkındaydım. Ondan etkilenmedim dersem, yalan söylemiş olurum. Inksomnia’nın vitrininden beni seyrettiğini gördüğüm andan beri onun etkisi altındaydım. Geriye dönüp, onu sadece karanlıkta gördüğüm geceleri düşündüğüm anda bile ondan etkilendim. Dupré Evi’ne yapılan ziyaretin tümünü, beynimde defalarca başa sardım ve her seferinde ilk defa görüp, duyduğum, tanıklık ettiğim şeylere karşı kendimi daha da şaşırmış buldum. Gilles’in yüz hatlarının korkunç değişimi ve öldürücü gücü zihnimde patladı ve boğazımı yaran o dişlerin görüntüsü o kadar canlıydı ki istemsiz olarak titredim. Sonra aniden Eligius’un güzel yüzünü aynı şeyi yaparken hayal ettim. Deli olduğumu bir saniye bile düşünmeyin, çocuksu çekiciliğine rağmen Gilles ve diğerleri kadar -eğer daha fazla değilse- tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordum. Kafamın içinde bunları görmek...çok korkunçtu. Tanrım, Seth’i o halde hayal etmem mümkün değildi. Tüm bunların gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordum: dönüşüm, strigoi, Romanya folklorü, Kindred. Bunlar gerçekten oluyor muydu? Ve Eligius en öldürücü olmasına

rağmen, her nasılsa en kontrollü de oydu. Bu anlaşılır değildi. Hiçbiri değildi ve ben geri yürüyüş boyunca tüm bu olanları mantıklı hale getirmeye çalıştım.

Plat Eye ile benim dükkânımı ayıran sokak lambasının altında, Preacher durdu ve ellerimi sıkıca kavradı. O, benim kötü tepkimle karşılaşmadan bunu yapabilen birkaç kişiden biriydi. “Orada iyi iş çıkardın, kızım. Sadece bu ağzını birkaç kere açtın.” İç geçirdi. “Bunları kabullenmek senin için zor, ama yapmak zorundasın. Söyledikleri her şeyi yapmak zorundasın.”

“O ne olacak?” dedim, başımı birkaç adım arkamızda duran Eligius’a doğru eğerek. “Ne yapmam gerekiyor?” Kalın yün kaşkolumla uyumaya çoktan karar vermiştim. Eligius arkamda kıkır kıkır güldü -en azından ben güldüğünü sandım. Omzumun üzerinden ona baktım, bizimle ilgileniyormuş gibi gözükmüyordu.

“Bu çocuk ne yap derse onu yapacaksın, Riley Poe. Sana yanlış yapmaz. Erkek kardeşleri de Nyxinnia’yı koruyacak.”

“Ona ne demem gerekiyor?” diye sordum ve gecenin ölümcül sessizliği beni yeniden şaşkına çevirdi.

“Ona kardeşinin kötü büyülerin etkisinde olduğunu ve Gul-lahların onu iyileştireceğini söyle. Tüm söylemen gereken bu.” Önce karanlık göğse sonra dönüp bana baktı. “Burada durman doğru değil, Riley Poe. İçeri gir ve orada kal. Dupré oğlanına da nazık ol. Kötü bir şey yapacağını düşünsem evine girmesine izin vermezdim. Kötü bir şey yapmayacak.”

Güçlü duyular içimi kapladı ve kollarımı Preacher’ın boynuna uzatıp ona sıkıca sarıldım. “Tüm bu olanlar gerçek mi?”

diye fısıldadım, gömleğinin yakasından Downy¹⁵ ve hoodoo otlarının tuhaf, hoş karışımını içime çekerek. “Doğru mu? Küçük kardeşim onlardan birine mi dönüşecek?” Boğazımı çoktan tıkayan hıçkırıkla mücadele ettim. Sık ağlamazdım, ama ağladığımda seller boşanırdı -ve kimse bunu bilmezdi, çünkü gizli ağlardım. Büyük bir selin geldiğini hissediyordum.

Preacher’ın koca elleri sırtımı okşadı. “İnan, bebeğim, sonunda her şeyi yoluna koyacağız böylece bunlar olmamış olacak. Göreceksin.”

Geri çekildim ve fısıldadım. “Ya sen ve Estelle?”

Preacher kıkırdadı. “Şu yaşlı çılgın kadın ve ben, biz iyiyiz, Riley Poe. Vampirlerden daha berbat şeylerin üstesinden geldik, bu doğru. Ama bu Dupréler öyle değiller, tamam mı? Beni kapıma doğru döndürdü ve nazıkçe itti. “Şimdi, git biraz dinlen. Ama sabah gel çayını iç, bunu unutma.”

“Merak etme -unutmam.” Kapı ışığının altında durdum ve Plat Eye’ın arka girişine yürüyen, içeri girip arkasından kapıyı kapatan ve beni Eligius ile yalnız bırakan Preacher’ı izledim. Bir omzunda asılı asker çantası ile dikilen Eligius’a baktım, karanlıkta beni seyrederken koyu renk saçları karışmış, gözlerine dökülmüştü. Bu beni aynı anda hem heyecanlandırdı ve hem de korkuttu. “İçeri gel,” diyerek davet ettim sonra dönüp anahtarı kilide soktum ve kapıyı açtım. Elektrik düğmesine bastığım anda yanımdaydı ve kardeşim için endişelenmekten bitkin düşmüş olmama rağmen, yakınlığı tenimi kızıştırdı. Derhal savunmaya geçip “Geri çekil,” dedim. Bakışlarım-

15 Downy: 1960’dan beri ABD’de üretilip satılan çamaşır yumuşatıcısı

la onu uyardım ve merdivenlere ilerledim. İçeri girdi, kapıyı kapattı ve kilitledi. O anda Chaz dükkânın ön tarafından evin girişine koşarak geldi, ensesindeki tüyler diken diken olmuş, avazı çıktığı kadar havlıyordu.

“Oha, Chaz, kes şunu!” dedim sertçe, durdu ama başı aşağıda, olduğu yerde dikilip, gırtlığından sessizce hırlayarak Eligius’a gözlerini dikti. Bu bana geçen hafta boyunca Seth’e olan tepkisini hatırlattı. “Yabancılardan... hoşlanmıyor,” dedim, vampirleri kast ettiğim halde. Henüz bu kelime ağzımdan çıkmamıştı, duymaya hazır değildim. Neredeyse *Zombi* kadar aptalcaydı, üstelik onlara inanmaya başlamış olmama rağmen. “Chaz, otur,” diyerek emir verdim, yeri göstererek.

Eligius dar girişte yanlamasına döndü ve benim yüzümden sıkıştı kaldı, vücutlarımızın arasında birkaç santim varken tehditkar bakışını üzerimde gezdirdi. “O da, bana alışacak,” dedi ve tüyleri dikelmış köpeğime yaklaştı. Çantasını yumuşak bir şekilde yere bıraktı ve yavaşça Fransızca konuşarak Chaz’ın önüne çömeldi. Saniyeler içinde, Chaz’ın tüyleri yatıştı, kıcını sallıyordu ve nağme yaparak tek patisini kaldırıp Eligius’un dizine koydu. Aynı anda hem hayran kaldım hem de ihanete uğradım. Chaz’ın kayışını kaptığım gibi kalçama bir şaplak attım “Hadi, oğlum; yürüyüşe gidelim.” Chaz heyecanla bana geldi ve dizimi yaladı. “Bu daha iyi, seni gidi hain,” dedim ve tüylü kulaklarının arasındaki yeri ovaladım. Halen yerde çömelmiş duran Eligius’a baktım. “Hemen dönerim.”

O an kalktı ve kapıda yanımdaydı. “Sen nereye ben oraya.”

“Her neyse,” diye mırıldandım. Kapıyı kilitleyip gecenin içine yeniden yollandım. Chaz otları incelerken gözüm Eligius’un üstündeydi ve sonunda pes ettim. “Eee, ona ne dedin?” Nehirden, bir römorkör düdüğünü patlattı, yürüyüş yolunda birisi neşeyle bağırdı, ben Boar’s Head’den gelen müziği belli belirsiz duyabiliyordum.

Eligius omuz silkti ve gözleri gözlerimi buldu. “Seni öldürmeyeceğime söz verdim.”

“Vay be, teşekkürler,” boğazım düğümlendi, yutkunmakta güçlük çektim ama huzursuzluğumu ona göstermedim. “Preacher’ın “beni sakın öldürme iksirini” içtiğim sürece, değil mi?”

“Bu iyi olur,” dediğini duyunca irkildim.

İçeride, Chaz’i saldırm, kayışını duvara asıp kapıyı kilitledim. Nyx’i cep telefonundan aradım, Preacher’ın dediklerini tastamam ona anlatırken Eligius’un dairemde dolanmasını seyrettim, her şeyin yerini tam olarak biliyor gibiydi. Duraksamadan doğruca Seth’in odasına gitti, silindir çantasını yere attı ve bir şeye bakmaya devam edip orada dikildi. Onun evimde olması tuhaftı tamamen yabancı ve garip bir his. Düz beyaz tişörtü ve ağarmış kotu içinde çok normal görünüyordu, bir vampir düşündüğünüzde kesinlikle gözünüzün önüne gelecek bir tip değildi. Siyah pelerin yok, tabut yok. Çenesinde, tam sol kulağının altındaki küçük bir ben hariç cildi kusursuzdu. Hafif bir kirli sakal gölgesi olsa da yeni tıraş olmuştu. Vampirler tıraş olur mu? Saçma bir düşüncedydi. Gerçekte ne olduğunu bildiğim halde buna inanmaktan neredeyse vazgeçiyordum. Onu

Adem ile Havva'dan beri tanıımıyordum, alacakaranlık yaratığının evimde rahatça dolaşmasının nedeni -evde ben de varken- sadece Preacher'dan aldığım güvenceydi. Seth burada olmalıydı, kardeşime özlemimin acısı içimde derinlere çöktü. O bir yerlerdeydi, sokaklarda ve benim birlikte dolaştıklarımından çok daha kötülerini ile *canavarlarla* dolaşıyordu. İstemeyerek genç yüzünün Gilles'inki gibi şekil değiştirdiğini hayal etmeye çalıştım, yapamadım. Seth'in masum bir insanı yakalayıp onun tüm kanını emdiği hayali iznim olmadan zihnimin ön saflarına geldi. Hemen bu düşüncüyü def ettim. Gerçek gibi değildi. Sadece, sahip olduğu her duyguyu açığa vuran tatlı, anlamlı yeşil gözlerini gördüm. Gözyaşları boğazıma gözlerine doldu. Mutfığa koşup, buzdolabını açtım ve bir şişe Guinness kaptım. Döndüğümde şişenin üçte biri doluydu. Eligius bir adım ötemde bana bakıyordu. Sıçramadım -bunun için kendimi zorladım. Parmağımın boğumuyla ağzımı sildim, gözleri yoğun bir merakla hareketimi izliyordu.

“Preacher'ın otlarını almazsam ne olur?” diye sordum, yakınlığı tenimi yakıyordu. “Çayı içmeyi bırakırsam ne olur?”

Eligius'un bakışı boynumda atan damara takıldı ve yemin ederim gözleri parladı. “O şişeyi ağzına bile götüremeden ölmüş olursun.”

BÖLÜM BEŞ

BAŞTAN ÇIKARANLAR

Gün ağaruncaya ve gölgeler gözden kayboluncaya kadar

-Anonim mezar yazıtı, Bonaventure Mezarlığı

Gece, acı veren yavaşlıkla geçmek bilmedi ve kendimi sürekli omzumun üzerinden bakar buldum. Eğer isterse Eligius'un beni öldürebileceğini biliyordum, bir parçam bunu istediğine gerçekten inanıyordu. Bu şüphe beni muazzam rahatsız etti. Yaşamımın istila edilmesinden hoşlanmadım, özellikle aynı anda bu kadar seksi ve bu kadar ölümcül olan bir adam tarafından; yakınım her geldiğinde beni yakıyordu. Yalan yok. Dükkânın önünde ilk gördüğüm andan beri, onu istedim. *Kötü çocuk* beni hep çekerti, ama bu sefer tuhaftı. Bir tür zihin kontrolüne sahip olduğunu zannediyordum, beni böyle kızıışmış gibi hissettirmesini açıklamak için düşünebildiğim tek sebep buydu. Bu da beni kızdırdı. Kontrol dışı olmaktan nefret ederdim, özellikle konu erkeklere gelince. Hayatımda bu bir kere başıma geldi -bir daha asla.

Tarihi semtteki bir nehir kıyısı binası için dairem oldukça geniştir, ama içinde bir vampirle tıklıp kalınca gözüme bir bebek evi gibi göründü. O kanepeye yayılıp oturdu ve her sıradan adam gibi elinde uzaktan kumanda erkeklerin ilgi alanlarını içeren farklı kanallar arasında dönüp durdu: MTV, motor sporları, ekstrem sörf, *CSI*. Ama beni de izlemeyi ihmal etmedi -her hareketimi- ve bunu açıkça da belli etti. Bir bira içmiş, kalan sebzeli çin makarnasını yemiştım, gece yarısına doğru içim asabi bir enerji ile doldu taşı. Koşmak istedim ama bunu daha söylemeden bile yanımda şaperon¹⁶ olmadan yapamayacağımı biliyordum. Böylece tarihi semtte koşmak yerine, kum torbası ile yoğun antrenman yapmayı yeğledim. Birine şiddetle vuruyor onu dövüyor gibi hissettim, o kadar sıkı vurdum ki, ciğerlerim adeta ateş aldı. Belki artık uyur ve Seth'in kafamdaki korkunç görüntülerinden kurtulabilirdim.

Tezgâhtan boş makarna kutusunu alıp çöpe attım ve yatak odama gittim, bu arada Eligius'un gözleri hep üzerimdeydi. Onu yok sayıp, içime giren bakışlarını engellemek için kapıyı kapattım. Çizmelerimi tekmeleyip çıkardım, gömleğimi başımdan yukarı çektim ve eteğimle beraber atıp köşedeki sazdan örölmüş sepetin içine isabet ettirdim, çoraplarımı da. Bir ürperti kanımı dondurdu, Eligius'un arkamda, kapı girişinde durduğunu bilmek için dönmem gerekmiyordu. Omzumun üzerinden bir an ona baktım -evet oradaydı- rahat erkek tavırlıyla, kapının çerçevesine dayanmış, kolları önde kavuşmuş, başı dik, gözleri dosdoğru bana kilitli ve utanmadan eser yok...

16 Şaperon: Genç kıza eşlik eden yaşlı kadın

Siyah dantel sütyen ve siyah dantel şort külot giymiştim, yani çıplak gibi değildim, o da umurumda olmazdı zaten. Ona döndüm.

“On üçüncü yaş günümde üç kere üstüm arandı, hem de çıplak, gözümü korkutacağını hiç düşünme,” dedim suratına bakmadan. Kalçalarımından düşen siyah yoga pantolonumu ve göğüslerimi ancak kapatan beyaz fitilli atletimi giydim. “Bakabilirsin, tabii eğer seni tahrik eden buysa.” Bacaklarımı geniş açıp gerdim, başımı aşağı bırakıp bacaklarımın arasından ona dikkatle baktım. “Ama dokunma.” Sırt, kol ve diz arkası kaslarımı gererek ayak bileklerimi kavradım ve çektim. “Ben kontratın parçası değilim. Anladın mı?” Beynimin bir yerlerinde, bu ukalalığının küstah bir davranış olduğunu biliyordum ama; Allah aşkına bir vampirle dalga geçiyordum. Her nedense, gene de kendime engel olamadım. Eligius beni kışkırttı ve onun evimde olması beni sinir ediyordu. iPod istasyonuma gidip, Breaking Benjamin’in *Dear Agony*¹⁷ albümünden “I Will Not Bow”¹⁸ adlı şarkısını seçtim ve sesi patlattım.

“Eli. Sadece annem ve babam bana Eligius der,” dediğini beynimin içinde duydum.

Eldivenlerimi taktım ve tedbirli gözlerle onu izledim. Onun bakışında ise tedbir hariç her şey vardı. Oda yüzde yüz yoğunlukta erkek cinselliği dolmuş, hatta kuşatılmıştı ve çok zor olsa da, ben sırtımı dönüp torbayı yumruklamaya başladım. Birkaç dakika sonra, tamamen antrenmana gömülmüştüm; daha sıkı tekmeleyip daha hızlı vurdukça, müzik de bana çarptı. Eli’ın

17 Dear Agony: Sevgili İldırıp, Benjamin Breaking grubunun 2009 tarihli albümü.

18 I Will Not Bow: Boyun Eğmeyeceğim.

arkamda olduğunu ya da küçük kardeşimin eve dönmeyeceğini bir saniye bile unutmadım. Kum torbasını kötü dövdüm, sanki tüm bunların gerçek sorumlusu oymuş gibi ve torbanın sarsıldığını kol kaslarımdan bana geri gelen titreşimle hissediyordum. Umutsuzluk beni bastı, ne kadar çalıştığımı bilmiyorum ancak sonunda ciğerlerim tükendi ve kaslarımsa korkunç yanıyordu, gözyaşları şiddetle gözlerimden dökülüyordu. Kızgındım-kendime, Eli’ya, Arcos’lara ve Seth’in yokluğu için suçlayabileceğimi düşündüğüm herkese -dişlerimle eldivenleri çekip odanın bir köşesine fırlatıp attım. Ne bir kelime ne bir bakış yemin ederim, küçük balkonun kapısını açmak için fırladım ve geceye adımımı attım. Tamamen dağılmamak ve ağlamamak için savaştım. Ellerimle korkuluğu kavrayıp parmak boğumlarım gerginleşinceye kadar sıktım ve gözlerimi kapatıp yumdum. “Siktir.” dedim dişlerimin arasından, içimde yapılanmış öfkeye şaşırarak. Çığlık atmak, demir korkuluğu sallayıp koparmak ve nehre fırlatmak istedim. Başımı eğdiğim omzumdan yanaklarımdaki gözyaşlarımı sildim.

“Kendini toplasan iyi olur, Riley. Bu oyunu hiç kaybetmeden kazanmayı umma,” dedi Eli usulca, dar balkonda o kadar yakındı ki içimi doldurduğunu hissediyordum. Aynı anda vücudu arkama dayanmış, kollarını iki yanıma yerleştirmiş elleri korkulukta benimkilerin yanındaydı, kendini destekliyor, hazzırlıyordu. Reflekslerim karşı geldi, iki elimle kolunu tuttum. Beni durdurmak için vampir gücü olmasaydı, onu kolaylıkla balkondan aşağı atardım. Sonra onu bıraktım, kalbim dört nala koşuyordu. Sadece durdu, arkamdan beni sıkıştırıyor, kendine

hapsediyordu; tahrik oldu, onu da hissettim. Bu beni öfkeden kudurttu aynı anda arzudan kıvrandırdı.

“İçimdeki canavar hâlâ burada, sadece daha derinde,” diye devam etti, tepkim onu hiç şaşırtmamış gibi. Dudakları boynumun yan tarafını sıyırdı geçti, titredim, titrediğimi hissettiğini biliyordum. “Bunu asla unutma. Gullah büyüü içinde olsa da eşsiz kanının kokusunu alabiliyorum.” dedi, ağzı kulağımda. Uzun derin bir soluk aldım. “Benim için ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hiç bilemezsin, Riley Poe,” dedi, sesini erotikleştiren Fransız aksanıyla. “Hiç... damarlarında akanı sadece *tatmamak* için kendimi nasıl kontrol ettiğimi, üstelik kâğıttan ince teninden başka, beni durduracak bir şey yokken.” Nefesi boynumu yalayıp geçtiğinde ürperdim.

“Tenim ve kahrolası bir anlaşma,” diye mırıldandım ve olan gücümle, kaçmak için onu ittim. Beni kolaylıkla kendine çevirdi, artık yüz yüze, vücut vücudaydık, panik beynime yerleşti. Hafifçe bir baskı uyguladığında ben geriye doğru eğildim, korkuluğun soğuk demirinin arkama yaptığı basıncı hissettim. Eli’nin sahip olduğu ve üzerime bastırıldığı her sert çıkıntıyı ve kası hissettim. *Her birini*. Gözleri benim gözlerimi aradı sonra ağzıma kaydı ve oradan ayrılmadı. “Vampir istahım sahip olduğum tek tutku değil sadece üzerinde biraz kontrolüm olandır,” dedi. “Bunun yanında, sağlıklı, ateşli, yirmi beş yaşında bir erkeğin seks dürtüsüne sahibim, *olduğum şey* sayesinde yüzlerce kat artmış halde.” Başını daha yaklaştırdı, dudakları bir nefes uzaklıktayken. “Bir daha beni taciz etme, Riley, gerçekten istemedikçe. Sana *bu* tür bir kontrolün sözünü

veremem.” Başını kaldırdı ve dik dik baktı, benimkileri arayan gözleri karanlıktı. “Benimle baş edebileceğini sanmam.”

Arzu ve öfke içinde köpürüyordu, ne ölümcül bir birleşim, aletini benimkine biraz daha sert bastırırsaydı ve orada biraz daha kalırsaydı geleceğimi düşündüm. Onu *istedim* ve bu yüzden kendimden nefret ettim -özellikle benimle sırf seks yapmak istediğini bildiğim için. “Üstümden çekil,” dedim sakince. “Şimdi.” *Pis herif.*

Ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı ve benden uzaklaştı. Titreyen bacaklarla onu itip geçtim ve balkonu boşaltmasını bekledim sonra kapıları kapatıp kilitledim. Banyoya yürüdüm ama sonraki sözleri beni durdurdu. Ona bakmadım.

“Üç haftamız var ve kardeşin ne kadar değişse de ona yakın olana dönme isteği güçlü, dönüşüm ilerledikçe değişiklikler de artacak, anladın mı? Döngü tamamlandığında, ilk cinayetini işyecek-”

Dolaysız dürüstlüğü karşısında nefessiz kaldım ve omzumun üstünden ona bakarak içimi donduran sözlerini kestim. “Tamam, anladım. Sana söz veriyorum sahip olduğum tüm yetenekleri savaşmak ve kardeşimi kurtarmak için tereddüt etmeden kullanacağım. Vampir olmayabilirim, ama çok güçlüyüm ve kolay korkmam. Onu evde, burada, yanımda istiyorum. Seth’i geri istiyorum, bedeli ne olursa olsun.” Sesim çatlarken, çenemi dışarı çıkardım. “Onu geri alacağım.”

Eli birkaç saniye beni izledi, “uyduruyor muyum yoksa gerçeği mi söylüyorum” bunu belirlemeye çalışır gibiydi ve karar verdi. ”Sana inanıyorum,” dedi ve sesindeki hayranlığı duyduğuma yemin edebilirdim.

“Güzel. Artık sen beni izlemeden çiş yapıp, duş alabilir miyim? dedim.

Parmakları ile uzun perçemlerini gözlerinden çekti. “Evet, sanırım.” Hafifçe sırttı.

Başımı salladım. “Güzel, özel eşyalarımıdam uzak dur. İşim bitince, konuşmamız gerekli. Bilmem gereken şeyler var ve *saha kurallarını* belirlemeliyiz. Anlaştık mı?

Başı ile onay verdi ama durduğu yerden kıınıldamadı. “Anlaştık.”

Düş kırıklığı ile gözlerimi devirdim çünkü işim bitinceye kadar yatak odamda dikilecekmiş gibi duruyordu, banyoya gidip kapıyı kapattım. Su dondurucuydu, buna ihtiyacım vardı -Kahretsin, daha önce hiçbir erkeğe Eli’a olan tepkiyi duymamıştım. Mantıklı düşünmek için ve *saha kurallarını belirleme toplantısında* gözünün içine bakabilmek için, bunu onun beynini zihnimden zorla çıkarmadan yapabilmek için -yaşanan buydu. Yaşanacak olan buydu. Nabızı bile olmayan bir adama karşı nasıl böylesi bir tepkim olabilirdi? Geceyi sağ çıkaracağımdan bile emin değildim. Takırdayan dişlerle duşta acele ederken, bacaklar, bikini bölgesi -*cinsel organ, iç ve dış-*, koltukaltı için lazer epilasyona harcadığım onca paraya değdiğini düşündüm ve kendime teşekkürü borç bildim, çünkü artık bu noktada traş bıçağı kesiklerine tahammül yoktu.

İşim bitince, ıslak saçlarımı bir havluyla beraber büktüm ve diğerini de vücuduma sardım. Banyodan çıkıp Eli’ın odada olmadığını görünce, biraz hayal kırıklığına uğradım. Gardrobumda yaptığım kazıdan sonra üzerime siyah atlet ve

pamuktan bir pijama altı geçirdim, bakıcımı aramaya çıktım. Onu yine kanepeye yayılmış, kanallar arasında gezinirken buldum. Ona olan güvenlik mesafemi korumak için karşı köşede içi aşırı doldurulmuş koltuğa park ettim. Televizyonda Kanal 11 Haberleri vardı, başka bir cinayet haberi yayınlandığı için kanal aramadım. Yirmili yaşların sonlarında bir kadın, önceki gece saat on birde SCAD kampüsünden çıkarken görülmüştü. Cesedi Doğu Bay Caddesi’de iki park metrenin arasında bırakılmıştı. Başka bir siyah ceset torbasının sorgu yargıcının minibüsüne yüklenmesini izledim. Ekran karardı ve Eli uzaktan kumandayı yanındaki yastığa attı. Ona baştan aşağı baktığım gibi o da bana aynı şekilde baktı. Sonunda çenesini oğuşturup “Saha kuralları?” dedi.

Başımı televizyona doğru eğip “Bu cinayetler,” diyerek başladım. “Normal... değiller.”

“Hayır.”

Cesetlerin görüntüsünü aklıma canlandırmayı denedim, yukarı çektiğim dizlerimin etrafında kollarımı kenetledim. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti, çünkü bu konu üzerinde takılıp kalırsam zihnim asla huzur bulamazdı. “Tamam, saha kuralları,” dedim ve Eli’la bakışlarımız birleşti. “Yalnız işerim ve yalnız düş alırım. Bazı şeyler gizli kalmalı ve kesinlikle onların bu ikisi olduğuna inanıyorum.

Eli eğleniyor gibiydi ama başıyla onayladı. “Anlaştık, sonrakisi?”

“Her ne kadar bazı müşterilerim saygısız ve kaba gözükseler de Inksomnia’daki işime karışma. Bana güven -kendim

başa çıkabilirim ve uzun zamandır senin yardımın olmadan bunu yapıyorum. Bu benim geçim kaynağım, bu sayede Seth'i üniversiteye göndermeyi planlıyorum."

Eğer sert bakışını doğru okuduysan, bu sefer eğleniyor gibi gözükmemişti. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Başımınla onayladım. "Güzel." Koltuktaki yerimi değiştirirken tükenmiş ve yorgun olduğumu kendime itiraf ettim. Ama tüm dikkatimi Eli'a çevirdim, "Bilmem gereken şeyler var," dedim.

Gözlerini asla benimkileri ayırmadan "Bilmek *istediğim* şeyler var," dedi.

"İlk önce ben," diye talepte bulundum ve düşündüm. Her şeyi bir gece de öğrenmemin mümkün olmadığını biliyordum -sonuçta uyumam gerekliydi. Eli kabul anlamında başını eğdi, bense birkaç saniye düşündüm. "Anlaşma hakkında," diye başladım. "Baban muhafızlık karşılığında Gullah'ın ihtiyaçlarını karşıladığını söyledi. Hangi... ihtiyaçlar?"

Eli kalktı ve nehir kıyısına bakan pencereye yürüdü, durdu, gözleri gecenin içine daldı "Ben ve ailem Paris'ten ilk geldiğimizde... vahşi, korkunç, tamamen kontrol dışıydık." Bana döndü. "Küstah, genç, kana susamış vampirlerdik. Öldürdük... hem de çok-" Gözleriyle beni takip ediyordu. "Sarı humma kurbanlarının çoğu aslında sarı humma kurbanları değildi, ne demek istediğimi anlamışsındır. Gullah'la anlaşmaya kadar. Tüm Gullah değil, hatırlatırım, sadece Preacher'ın akrabaları. O zamanlar şartlar ilkeldi; bize gönüllü bağışçılar sağladılar ve biz de sadece hayatta kalmamıza yetecek kadarını aldık.

Eli ve ailesinin gönüllü bağışçıların boyunlarından kan emdiği düşüncesiyle tüm vücudum ürperdi. Ona gözlerimi diktim. “Ne yani -aşevi gibi kuyruğa mı giriyorlardı?”

“ Bir tür.”

“ Ama hiçbir Gullah dönüşmedi, değil mi?” diye sordum.

Eli perdeleri kenara itip pencereden dışarı göz attı. “Hayır. Dönüşmek için bizim kanımızı içmeleri gerekli.”

Donakaldım. “Seth o manyakların kanını mı içti diyor-sun?”

“Evet.”

Bu düşünceyle içim acıdı. “Bunu ona nasıl yaptırdılar? Ne zaman?”

Dışarıda bir şey Eli’in dikkatini çekmiş olmalıydı, pence-reden bakmaya devam ederek anlattı. “Mezarda, Seth ve arkadaşları Arcos’ları gömülü ve mumyalanmış tutan Gullah büyü-sünün içinde bulunduğu vazoyu kırdılar. Dediğim gibi, yüz yıl önce her şey çok ilkeldi ve bugünkü metodlarımız gibi etkili değildi. O günlerde, büyü bir kere yerleştirildi mi, sürdüğü kadar yerleştiği yerde kalırdı... Değiştirme yoktu.” Bana baktı. “Sadece, Valerian ve Victorian’ın yeterince güç kazanıncaya kadar beslendikten sonra kurtarıcılarını buna davet ettiklerini, tahmin ediyorum.”

“Parkta ölü bulunan kadın?” diye belirttim, cevabı şimdi-den bilsem de.

“Evet.”

Daffin Park’ta bulunan kadını düşününce içim buz oldu, ya-vaşça yerimden kalktım. “Ara sokaktaki adam?”

Eli başını salladı. “Evet.”

Derin bir nefes çektim. Ben de, pencere açık Seth’i uyur bulduğum o ilk sabahı hatırladım.”Seth’i neden öldürmediler?”

Eli omuz silkti. “Arcos’lar güçsüzler. Eski güçlerine tamamen kavuşuncaya kadar kurbanları zapt etmek için yardıma ihtiyaçları var.”

Bu bilgi kafama girinceye kadar sessizce boşluğa baktım. “Küçük kardeşim masum insanlara ölüm tuzağı kuruyor, bunu mu demek diyorsun?” Havluyu başımdan çekip neredeyse belime gelen ıslak saçlarımı, perçemlerimi parmaklarımın arasına alıp salladım, havluyu yere bıraktım. “Buna inanamıyorum.”

“İnansan iyi olur,” dedi Eli acımasızca ve bana yaklaştı. “Bir vampir, en güçsüz halinde bile, bir ölümlünün zihnini yönlendirip ona istediği her şeyi yaptırabilir.”

Artık yüz yüze duruyorduk ve evet o an -Eli’in beni ne kadar kolay yönlendirebileceğini düşündüm. Ama konu ben değildim. “Neden şimdi dışarıda onları aramıyoruz? Neden onları alıp güvenli bir yere götüremiyoruz? Neden Arcos’ları öldüremiyoruz?” Nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim çaresiz bir panik beni ele geçirdi, “Neden beklemek zorundayız?”

Eli’in elleri omuzlarımı sıkıca kavradı ve teninin şaşırtıcı şekilde sıcak olduğunu ilk defa fark ettim. “Son defa söylüyorum, şu kalın kafana soksan iyi edersin; Arcos’ların fiziksel varlığı zayıf ancak zihinleri her zaman olduğu gibi güçlü. Onları, Seth ve arkadaşlarını aradığımızı bilemezler. Düşünmek bile istemeyeceğin şeyleri yapmaları için onlara emir verebilirler -sadece tek bir düşünce ile. Onlarla aynı odada bile olma-

ları gerekmez.” Gözleri benim gözlerimi oyuyordu. “Boktan şeyler yapacaklar ve bunu sadece Arkoslar “yap” dediği için yapacaklar. Çoktan yapmadılarsa.”

Zihnim, insanoğlunun bir diğerine yapabileceği en korkunç şeyleri film şeridi gibi döndürdü ve o görüntülerden tiksindim. “Ne halt edeceğiz o zaman?” diye sordum, şimdiye kadar gördüğüm en açık mavi gözlerin içine bakarak. “Ne?”

“İzliyoruz ve bekliyoruz. Şu anda Valerian ve Victorian şehrin içinde de gizlice hareket etmek için çok güçsüzler. Bu nedenle Seth ve arkadaşlarını tutuyorlar.”

O an daha da kızdım, kaskatı kesildim. “Bekliyoruz ve hiçbir şey yapmıyoruz?”

Eli’nin yüzündeki bakış sinirlendiğini gösteriyordu. “Hayır. Bekliyoruz; izliyoruz. Mümkün olduğu kadar çok olayı zararsız hale getirmeye çalışacağız. Onlar fiziksel güçlerini tamamen kazanmadıkça yok edilemezler.” Bana sertçe baktı. “Durum bundan ibaret.”

“Burada olduğunu biliyorlar mı?” diye sorup kafamda fırtınalar estiren binlerce kaygıdan, binlerce sorudan uzaklaştım. “Anlaşmadan haberleri var mı?”

Eli kollarını göğsünde çaprazlayıp, bacaklarını açarak dikildi. “Anlaşma onlar gömüldükten sonra yapıldı, Gullah büyü de neredeyse iki yüzyıldır sistemimizde. Burada olduğumuzdan şüphelenebilirler ama bunu saptayamazlar. Kokumuz seninki gibi maskelendi.”

“Sizi tanıyabilirler mi? Yani nasıl görüldüğünüzü biliyorlar mı?” diye sordum.

Heyecanlı, ciddi konuşmamız boyunca ilk defa, Eli'nın ifadesi aydınlandı. "1848'deki halimizi biliyorlar. Bizi aile olarak, Dupréler olarak büyük olasılıkla tanırılar. Muhtemelen. Annem ve babam aynı gözüküyorlar. Ama her birimiz kalabalıkta, şehirde yürürken?" Çenesini ovuşturup başını salladı. "Beni ve kardeşlerimi, hayır -bizler zaman içinde değıştik."

"Herhalde kadife büzgölü kısa pantolonlar, danteller, yüksek topuklular giydiğinizi ve atkuyruğu yaptığınızı farz edersek -evet biraz değışmissiniz," dedim gülümseyerek ve depresif havanın dağılmasını umdum. Bana *zihin-nazarı* değdirmiş olmalı ki, neden bilmem derhal iyi hissetmeye başladım.

Eli gerçekten pis pis sırttı. "Eskiden o görünüş seksiydi." Kollarını uzattı. "Kuyruklu kadife ceketlere uyacak giysiler. Evet, farbelalar da var. Ben de sıkı bir baş belasıydım."

Küçük kahkahalar attım, her ne kadar neşe yüzüme yayılmasa da. "Yaa, evet, tabii. Şeytani cazibe, eminim.

"Aklın almaz."

Eligius Dupréyi tekrar inceledim, karşımda durandan başka bir şeyi görmekte çok zorlandım: kızgın, ateşli bir erkek. Babasının korkutucu hatlarının görüntüsü zihnimde patladı ve aynı çirkinliği Eli'da görmeye çalıştım. Olmadı. Aslında buna inanmam için kendi gözlerimle görmem gerekeceğini biliyordum. Şimdi mi? Asla. Aynı anda bu kadarı ile zor baş edebiliyordum. Kendi sözlerinin haricinde, onu öldürürken düşünemiyordum. Ama yine de, sezgilerim sayesinde bunun ne kadar yanlış bir varsayım olduğunu biliyordum.

Ona baktım. "Şimdi?"

O bana baktı. “Şimdi ne?”

“İhtiyaçlarını ne şekilde alırsın?” Sormak zorundaydım, Gullah’ın hâlâ kan için aşevi döndürmesinin yolu yoktu.

Güzel, düzgün, beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme ağzına yayıldı. “Preacher’ın cemaatinin üyeleri hâlâ bizim dönörümüz, Riley, ama bizim gibi onların metodları da zamanla ilerledi. Artık kendi Kızıl Haçları var, ne demek istediğimi anlıyorsun. Kan paketlenmiş ve hoodoo büyüü önceden karıştırılmış olarak geliyor. “Gülümsemesi daha da büyüdü. “İçinde daha neler var Allah bilir. Evet,” derken bakışlarımı buldu, “kanı bardağa döküyoruz ve içiyoruz.”

Kendime çabucak bir not düştüm; onu V8¹⁹ içerken seyrettiğimi düşünmek. Bir anda, binlerce başka soru aklıma koşup geldiyse de vücudum uyumak için çılgılık atıyordu. Taştan küçük şöminenin üzerinde aslı saate göz attım -neredeyse sabaha karşı iki. “Çok yoruludum,” diye mırıldandım Eli’a bakmadan önce. “Uyumam lazım yoksa yarın işe yaramam.” Aşağı eğilip nemli havluyu yerden aldım. “Hiç uyur musun?” Canlanmış ve çıkmaya hazır gibiydi.

“Evet,” dedi. “Aynı filmlerdeki gibi, ama tüm gün boyunca değil.” Tekrar güldü. “Sadece bir kaç saat, o da güneş en tepedeyken.”

Başımı salladım. “Arcos’lar için de aynı mı? Ya Seth?”

“Hayır. Genetik yapılarımız farklı, genetik yapımızın büyük kısmı hoodoo yüzünden değişime uğradı. Arcos’lar her gün, gün doğumundan günbatımına kadar uyuyacaklar. Seth

¹⁹ V8: Domates ve başka sebze sularından yapılan içecek

ve diğerleri tam olarak dönüşmediklerinden, uyanabilir, buralara gelebilirler.”

“Tamam.” Yatak odama doğru yöneldim. “Yemek yiyor musunuz?” diye sordum, omzumun üzerinden bakarak. “Kızılhaç bağışlarınızdan başka... demek istiyorum?”

“Evet, ben yiyorum. Sırf zevk için. Yiyeceklerden besin almayız ve bize tokluk hissi vermez.”

Esnememi bastırarak elimle mutfağı gösterdim ve holden odama yürüdüm. Kapıda durup ona baktım. “Kapımı sürgülemeli miyim?”

Eli’nin bakışı beni yere zımbaladı ve bir kere daha onun gerçekte ne olduğunun üçte birini bile görmediğim bana hatırlatıldı. “Senin için hiç iyi olmaz.”

Ona bir kaç saniye kadar ters ters baktım. “Kafamı bozma.”

Alayla sıırıttı. “Aklından bile geçirme. Git uyu. İhtiyacın olacak.”

Bir kelime daha etmeden, Eli’dan ayrıldım. Dişlerimi fırçladım, saçlarımı tepeden atkuyruğu yaptım ve yatağa girdim. Karanlıkta yatarken, gözlerim River Sokağı’ndaki lambadan gelen ve Fransız balkonunun kapılarından içeri yayılan ışığa takıldı. Ne kadar yorgun olsam da, kolay uyamayacağımı biliyordum. Beynimde böyle ufacık açıklamalarla kabulü reddedilen şeyler vardı, vampirlerde bunlardan biriydi. Oturma odama park etmiş *NCIS*’ı seyretmekte olansa hayal bile edilemezdi. Gene de doğruydı. Buna inandım, evet, Gilles’in yüzünün tamamen korkunç bir kâbustan çıkmış bir şeye dönüşmesi, ço-

cuklarının ve karısının gözlerimin takip edemediği bir hızla hareket etmeleri ve Eli'in imkânsız gücünden başka bir kanıt göremesem de, inandım.

Tamam, geri alıyorum. Sanırım tüm bunlar yeterli kanıt oluşturuyordu. Garipti ve bunu düşünmek benim için *önemli bir şeydi*. Son yedi yılımı kara Afrika büyüünün etkisi altında geçirmiştım; “garip ve sıradışı” bana yabancı değildi. Ancak böyle bir şey olduğunda, -Seth’e olanlar gibi- ve yuvanızı vurduğunda, gerçek yüzünüze karşı oluyor. Kardeşimin -Tanrım şu an ne yaptığını, neye bulaştığını düşünmekten bile nefret ediyordum- neyin içine girdiğini bile bilmediğine üzülmekten kendimi alamadım.

Son konuşmamızı, birbirimizi son görüşümüzü -odamdaki olayı hesaba katmazsak- düşününce gözyaşları gözlerimden fışkırdı. O çok soğuk ve uzaktı, yani... Seth değildi. Evet Preacher eski gazete kâğıtlarını voodooarı meşgul etmek için tüm duvarlarına kaplayabilirdi, ama her şeyden önce ve en önemlisi bir otacı ve büyücüydü. Son çare olarak beni Dupré Evi’ne götürdü. O ve Estelle, kendi inançlarını kabul etmemiz için bizi asla zorlamadılar, Seth ve beni sadece bilgilendirip, inanıp inanmamayı bize bıraktılar. Artık hepsine, her şeye inandığıma, emin olabilirsiniz. Üç hafta içinde küçük kardeşim acımasız bir katile dönüşebilirdi.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Öfkeyle iç geçirip yana döndüm, yastığı yumruklayıp sakinleşmeyi denedim. Sokakta, aşağıda bir yerde iki tane çalçene kahkahalarla gülüp kaba saba konuşuyordu, bu da River

Sokağı'nda yaşamamanın tatsız yanlarından biriydi. Yataktan yuvarlanarak çıkıp konsola gittim, iPod'umu alıp tekrar yatağa atladım. Kulaklıklarımı kulağıma soktum, "30 Seconds to Mars"²⁰ buluncaya kadar seçenekleri gözden geçirdim. Belki onların müziği, sadece, sapık laflarla birbirlerine bağırın River Sokağı sarhoşlarını değil, benim, neler olduğuna dair bitmek tükenmek bilmeyen düşüncelerimi de bastırırdı. En sonunda dalıp gitmeme rağmen, rahatsız bir uyku beni bekliyordu.

Gece bir anda, pek çok rüyanın ilki olacak rüyadan uyan-
dım. Rüyada, bir rüyadan uyanıyordum. Ancak odam benim
odam değildi, dairem benim dairem değildi. *Tamamen fark-
lı ve bilmediğim bir yerdeyim ve bir anda istenmediğim bir
yerde, tam bir yabancı olduğumu anlıyorum. Sanki kıyamet
sonrasında garip dünyanın sakini gibi camları kırık, boyaları
dökülen terk edilmiş bir depoda sıçanlarla yaşıyordum. Dışarı
baktığımda -ben hariç- her şey gri, kasvetli ve cansızdı. Sonra
onları gördüm -vampirleri- belki sekiz dokuz tanesi, genç, kı-
lıksız punklar önce aşağıdaki sokaktaydılar. Bir saniye sonra
benim balkonuma atladılar ve ben geriye doğru tökezleyip koş-
maya başladım. Deponun içinde onlardan kaçmaya çalıştım
ama etrafımı sarmışlardı, yukarıdaki kirislerden atlıyor, be-
nimle oynuyor, kahkahalar atıyorlardı. Sonra onları asla at-
latamayacağımı anladım, dövülecektim. Kalçamda asılı küçük
gümüş bir bıçak bulmak beni şaşırttı; daha önce orada değildi.
Sırtımı duvara verdim, silahımı çektim, nişan aldım. Bir tanesi
bana doğru uçu; çok uzamış çenesi ile yüzü kana susamış nef-*

20 30 Seconds to Mars: ABD'li ünlü aktör Jared Leto tarafından 1998'de kurulan alter-
natif rock grubu

ret dolu bir canavara dönüştü. Seth'ti. Parmaklarım silahımın üzerinde dondu. Yapamadım. Sonra diğerleri de ona katılıp benim üzerime çullandılar ve ben kardeşimin adını haykırırken o kadar bağırdım ki, boğazımın içi kavruldu.

Sonra bir anda, demirden bir çift el beni kâbustan uyandırdı, kendime geldiğimde ilk önce Eli Duprénin yüzünü gördüm. Odamın karanlığında, gözleri öfkeli ışıklar saçıyordu; en azından ben öyle olduğunu düşündüm. Beni karşısına alarak, yatağıma oturdu. Her şey benim için kafa karıştırıcıydı ve erişkin yaşamımda ikinci defa kendimi çaresiz ve kontrol dışı hissettim. “Titrememi durduramıyorum,” diye mırıldandım ve -garip bir şekilde bu doğruduydu. Artık oturuyordum ve Eli’in elleri hâlâ omuzlarımdaydı, kollarımı sıkıca bacaklarıma sardım, alnımı dizlerime koydum.

“Nefes al, Riley,” dedi Eli, biraz sert, sonra Fransızca şarkı mırıldanır gibi sesi tamamen değişti. “*Calme-toi.*” Anlamı hakkında hiç fikrim yoktu ve yemin ederim umurumda bile değildi. Ses beni sakinleştirdi ve saniyeler içinde titreme durdu. Elleri üzerimde kaldı. Onları orada istedim.

“Bundan nefret ediyorum,” dedim sessizce.

Tek eli omzumda çok az gevşerken, diğer eli çenemi kavradı ve kendi yüzüne döndürdü. “Kolay olmayacak,” dedi, “ama denemek zorundasın.”

Sulanmış gözlerimle onu inceledim. “Rüya korkunçtu ve... çok gerçekti. Kardeşim beni öldürmek istedi; hepsi istediler -sanki lanet bir akşam yemeği gibiydim.”

“Kanının ne kadar güçlü olduğu hakkında hiç fikrin yok,” dedi, çenemi tutmaya devam ederek. “Sadece orada olduğunu

bilmek, maskelenmiş bile olsa, baş döndürücü bir istek uyandırıyor.”

Gözlerimi kırptım, dürüst olmak gerekirse elleri üzerimdeyken yoğunlaşmak gittikçe zor daha zor oluyordu. “Ve Gilles beni korumak için seni gönderdi çünkü...?”

Eli hafifçe güldü. “Çünkü kardeşlerim arasında en çok öldüren olsam da en fazla kontrole sahip olan benim, senin Preacher da daha az kontrollü değil.”

Başımı salladım, elimi bıraktı, vücudunun benimkine ne kadar yakın olduğunun tamamen farkındaydım. Nefes aldım, onun sabit bakışlarıyla buluştum. “Çok uzun zaman önce omzunda ağlanacak birine ihtiyaç duymamayı öğrendim, tüm bunlar... bu teselli bana uzak.”

Eli’in bakışları gözlerimden ayrılıp omuzlarıma kaydı. Tek kelime etmeden kaldırdığı sol kolumun üzerine eğildi, köprücük kemiğimden işaret parmağıma kadar ejdarhamın vücudunu, kıvrımlarını gözleriyle takip etti, yaklaştı, baktı ve o an sıcaklık tenimi sardı. “Sanatının arkasına saklanıyorsun,” dedi açıkça kolumu bırakmadan önce. Yüzüme bakıp “Küfür etmen, erkek gibi dövüşmen ve tenini boyaman” -gözümün kenarına getirdiği işaret parmağı kanadımın üzerinde gezindi- bir omuza ihtiyacın olmadığını göstermiyor.” Kalktı. “Herkes onlardan birine muhtaç, biz... bile.” Hafifçe gülümsedi. “Saçmaladığına inanıyorum, bu sert dış görünümün altında aslında seni kurtaracak birini istiyor-sun.” Odamı boylu boyunca aşır kapıda durdu, bense hâlâ sessizdim. “Bu ara çok meşgul olmadığım için şanslısın.” Tam da onu tokatlamak istediğim anda son bir zafer bakışı ile odadan çıktı.

Fırlattığım yastık çok geç kalmıştı, üstelik kapının yanındaki duvara çarptı, kıkırdamaları oturma odasından kulağıma geldi. Hayal kırıklığı ile yataktan atlayıp yastığımı aldım ve tekrar yatağıma girdim. *Ukala piç*. “Ne anlama geliyor?” oturma odasına doğru haykırdım. “O Fransızca şeyler?”

“ Sakin ol, boyalı.”

Her nasılsa, bu üç kelime beni çok etkiledi. Eli bunu düşünmüş olabilirdi, belki buna fazlasıyla inanmıştı. Ama ben onun asla *-asla-* bir parça bile haklı olduğunu kabul etmedim. Tamamen haklı değildi, ama evet *-belki bir parça*. Kulaklıklarımı kulağıma sokup Yeah Yeah Yeahs²¹’den “Heads Will Roll”²²un sesini atçım ve uykuya daldım.

Bir sonraki uyanışında, sabah güneşi balkon kapısından ışıyordu. Gerçekten ilk aklıma gelen *Seth*’ti. Yalan yok, ikinci aklıma gelense *Ah, kahretsin, eşi benzeri olmayan kanım nasıl da ağız sulandırıyor*. Üçüncü? *Üzerimde akşamdan kalma koskoca bir sersemlik var*. Sürünerek zorla yataktan çıktım, oturma odasına girdiğimde aniden durdum. Eli’ı kanepede, Chaz’i onun yanında tüylü koca kafasını onun dizine koymuş mayışırken buldum. Chaz beni gördü ama kımıldamadı, kışını sallamakla yetindi. (Kuyruğu yoktur.)

“Uyudun mu?” dedi Eli, tıraş olmuş ve kıyafetini değiştirmiş gibiydi *-bir vampirin dert etmeyeceğini düşündüğüm iki şey*. Chaz’in kulaklarının arasını ovuşturuyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, kaşlarımı çattım. “Köpeğime ne yaptın?”

21 Yeah Yeah Yeahs: 2000’de New York City’de kurulan indie rock grubu

22 Heads Will Roll: 2009 tarihli üçüncü albümleri *It’s Blitz!*’den bir şarkı, Video klibinde korku filmleri ile dalga geçilmiştir, kurtadamlar, kopan yuvarlanan başlar, kan yerine kırmızı konfetiler vs.

Eli omuz silkti. “Biz artık arkadaşız.”

“Doğrudur.” Saate göz attım. “Bu sabah başka cesetler ortaya çıktı mı?”

Eli bana ciddi gözlerle baktı. “Daha değil, ama hepsi ortaya çıkmayacak, Riley.”

Başımı salladım. “Yan tarafa gitmem gerek, kırk dakika da dönerim. Bugün ilk randevum on birde.”

Aceleyle odadan çıkıp çabucak dişlerimi fırçaladım, küçük kafatası ve çapraz kemik desenli siyah sörf şortu ve kapüşonlu ince bir mont, parmak arası terliklerimi giyip kapıya geldim. Kalçamı patpatladım. “Hadi oğlum. Dışarı çıkmak ister misin?”

Chaz Eli’ a doğru başını kaldırdı, iznini ister gibiydi. Eli başını ona eğdi. “Onu duydun. Hadi gidelim.”

Hain köpeğim havlayarak kanepeden atladı. Ateş püsküren gözlerle Eli’ a baktım.

Süper hızlı bir yürüyüşten sonra Chaz’ i eve geri getirdim, besledim ve Preacher’ a koştum. İçeri adımımızı attığımızda, Estelle’ in karşılama şekli beni şok etti.

“Ah, işte benim oğlum!” dedi, beni tamamen yok sayıp Eli’ a doğru koşuşturdu. Kollarını ona sarıp sıkıca kucakladı. İkisi sarmaş dolaş oldular. “Nerelerdeydin, oğlum? Seni görmek için ölüyordum.” Geri çekilip onu baştan aşağı süzdü. “Ne kadar oldu? Neden bu kadar uzun kaldın?” Başını sallayıp onun sırtını sıvazladı. “Eve çok daha önce gelmeliydin, Eligius Dupré.”

Onların sevgi dolu, sıra dışı yakınlıklarını bir süre hayranlıkla izledim. Eli gitmiş miydi? Bunca zaman Preacher ile

Estelle'e yakın mıydı? Çok garip, bunu nasıl fark edememiş-tim. Preacher'la oturmak için mutfığa geçtim, O her zaman-ki sadakatiyle masada beni bekliyordu, çayım hazırды. Oturur oturmaz bakışlarımız birleştğinde, beni belli belirsiz bir baş hareketiyle selamladı. Fincanımı doldurmak için işe koyul-dum, demlikten çayı fincana dökerken yayılan buharın arasın-dan Preacher'a gözlerimi diktim. "Bu çaya eskisinden biraz daha farklı bakıyorum, Preacher."

"Onun sayesinde hayattasın," diyerek yalın bir biçimde beni cevapladı ve ben bunun mutlak bir gerçek olduğunu bi-liyordum.

"Neden onunla daha önce karşılaşmadım?" diye sordum başımla ilk katı göstererek, Eli'a övgüler yağdıran Estelle'in tiz sesi halen duyulabiliyordu. "Hatta onlardan herhangi birini. Savannah'taki bir vampir ailesinin tümünü gözden kaçırmak oldukça zor diyorum, sence?"

"Karşılaştığın diğerlerinin Plat Eye'a gelmek gibi bir alış-kanlıkları yok, tamam mı?"

Yukarı çıkan Estelle ve Eli'ın ayak sesleri duyulduğunda Preacher bana baktı. "Bu çocuk birkaç yıllığına buralardan git-mişti," derken domuz pastırmasını ısırdı. "On iki. Ama nedenini ona sorman gerekli. Bu onun anlatması gereken bir hikâye."

"Tamam, kendisini neden etrafta görmediğim anlaşıldı." dedim. "O son kez buralardayken ben sadece punk bir çocuk-tum." Eli'ın ailesinden bu kadar uzun zaman uzak kalmasının nedenini tasavvur edemedim. Şu da bir gerçek ki, eğer ölüm-süzseniz, on iki yıl saniyeler gibi akıp geçer. Belki de dünya-

yı dolaşmak, yeni yerler görmek istemişti. Peki ama, hoodoo karıştırılmış kan bağışını acaba nasıl aldı? Bu düşünce sırtım boyunca istem dışı bir ürpermeye sebep oldu ve bu sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim.

“Onları etrafta görmüyordun çünkü senden uzak durmayı biliyorlardı,” dedi Preacher çay fincanın üzerinden bana bakarak. “İçindeki kan -içinde bizim büyüümüz olsa da, onlar için çok güçlü, aynı uyuşturucular gibi. Temizlenmek, bırakmak isteyen uyuşturucu müptelasının yüzüne uyuşturucu paketini sallamazsın, bu böyledir.”

Buharı halen tüterken, bir fincan daha çay koydum. “Neden bana hiç söylemedin, Preacher?”

“Şimdiye kadar bilmen gerekmemişti.”

“Seth’in kanı? Annem.”

“Hayır.”

“Peki ben nasıl...?” diye sordum, hayal kırıklığıyla. Preacher’in ağzından laf almak için uğraşmak inatçı bir istirid-yeyi açmaya çalışmak gibiydi.

Bilge gözleri birkaç saniye bana odaklandı. “Bilmiyorum, Riley. Büyük annenden büyük babandan ya da onların büyük anne ve babalarından geçmiş olmalı. Bir şey diyemem.”

İç geçirdim. “Tahmin et.”

“Ah, Preacher, şu çocuğa bak, evet? Güzel değil mi? “dedi Estelle Eli’ı mutfağa sonra da yanımdaki iskemleye sürüklerken. “Merak etme kızım, seni ısırılmaz, di mi Eligius Dupré?” dedi, sonra kahkahalarla Eli’a bir tabak bisküvi ve domuz pastırması uzattı.

“Hayır, hanımefendi,” dedi Eli kibarca. Bana bakıp bir kaşını kaldırdı ve sonra domuz pastırmasını ısırdı.

“İyi, yoksa kötü olur, değil mi,” dedi Estelle gözleri ben-deyken. “Nihayet, öğrendin, Riley Poe, Senin Preacher’a söyleyip duruyordum, bu kızın durumu bilmesi gerek diye, özellikle içinde o deli kan akarken, bu doğru.” Gelip beni sıkıca sardığında neredeyse çayı kucığıma döküyordum. “Merak etme, kızım. Kardeşini sağ salim geri getirecek biri varsa, o da yanında oturan bu çocuktur.” İki eliyle yüzümü kavrayıp yanaklarımı ezdi. “Ona güvenebilirsin, Riley Poe. Yesen iyi olur kızım, arkan bir deri bir kemik kalmış.”

“Yiyemem, Estelle, sadece aç değilim.” Bakışlarım Eli’a kaydı, sonra Preacher’a ve sonra tekrar kaşlarını çatan vekil büyükanne. “Evet, hanımefendi,” dedim Eli’ın kelimelerini tekrar ederek. “Deneyeceğim.”

Beni sonunda salıverdi. “İyi, şimdi, sil süpür.”

Bir parça ekmek ve reçelle yetindim, kahvaltıyı tam bitirdiğimizde, Preacher ikimize döndü. “O çocuklar yeraltına girdi, Riley oraları herkesten iyi bilir. Seni o götürecek, ancak bir iki gün sonra.” Bana baktı. “Bir şeyler yapmak için delirdiğini biliyorum, dövüşmek için kaşınıyorsun. Ama beklemek zorundasın, kızım. Kardeşin artık seni ablası olarak tanıyamayacak, doğru mu? Sen değil ama bir şeyler tanıdık gelebilir. Çok erken gidersen, seni tanır ve bu işleri karıştırabilir. İkiniz birbirinizi kollayacaksınız, sen ve bu çocuk, bir de orada uzun kalmayın. Sadece başkaları tarafından fark edilecek kadar, bir de daha sonra sizi yine içeri alacakları kadar. Çocuklar o herbat yer-

lerde olacaklar. O iğrenç kardeşlere, uyuşturucudan dağılmış kurbanlar götürmek daha kolaydır, doğru mu?”

Başımınla onayladım. “Evet, bayım, doğru,” dedim, *dağılmış* aslında *mahvolmuş* anlamına geldiğini bilerek. Yeraltına tekrar girmek, uzun süre önce geride bıraktığım kalabalığa geri dönmek düşüncesi beni hasta etti. Ama bunu yapacaktım, benden başka kimse kurtulmak için o kadar uğraştığım yerlere geri dönmenin canımı nasıl yaktığını bilemezdi. Sadece klüpler değil, klüpler pek ender belki, ama bazı kalabalıklar, Preacher’ın *o insanlar* dedikleri. O kalabalıkların içinde yanlış adamla bir araya gelmiştim. Kırık kalpten ya da hapishanede bir geceden çok daha kötü sonuçları olmuştu. Acı veren hatıraları bir kenara bırakıp saate göz attım. “Ooo, dükkânı açmak için acele etmeliyim.” Preacher ve Estelle’i öpüp vedalaştık.

“Önümüzdeki günü değişiklikleri yaparak geçiririz,” dedi Eli Inksomnia’nın arka girişine giderken. “Bilmen ve hazırlıklı olman gereken şeyler var, gafil avlanmanı istemiyorum.”

“Ya sen?” diye sordum, merakla.

“Benim için endişelenme.”

Nereden ve nasıl aklıma geldiğini bilmediğim bir düşünce aniden beni buldu ve öyle ezip geçti ki soluğum kesildi. Elinin gözlerinin içine baktım. “Birkaç gün önce öldürülen on dokuz yaşındaki genç adam, Parris Adası’na gitmek üzereydi. Bir gün önce ona dövme yapmıştım.” İçimden cevabı biliyordum ama yine de sordum. “Seth ve arkadaşları mı yaptı?”

“Hayır,” dedi Eli hiç tereddütsüz. “Ama onu bulmak için Valerian ve Victorian’a yardım ettiler ya da onu yemlediler.

Başka kurbanlarda var Riley, sadece cesetleri henüz bulunmadı.”

Bu düşünce ile midem alt üst oldu, Zac hakkında tüm aklıma gelen ne kadar sevimli ve saygılı olduğu idi. Bir de Donanmaya katılmak için ne kadar istekli olduğu. Eli sakınan bakışlarıyla beni izlerken, ben gözlerimi ondan alamadım. Mavi gözlerini uzun, kalın ve siyah kirpiklerinin arasından bana dikmişti, çenesi ve üst dudağının üzerindeki hafif gölgeyi, kirli sakalı fark ettim. Her kızı kışkındıracak lekesiz ve kaymak gibi bir cilt. Hiç ama hiç, bir katile benzemiyordu, ancak bir zamanlar kesinlikle öyle olduğunu biliyordum. Şimdi kardeşim de onlardan biriydi. “Bana her şeyin düzeleceğini söylemeni istiyorum,” dedim şiddetle, duymak istediğimi söylemesi için kollarından tutup onu sarstım. Bunun duymaya ihtiyacım vardı.” Söyle bana.”

“Her şeyi düzeltereğiz,” diye cevap verdi ve her nasılsa ona inandım. Onun hakkında öğrenmek istediğim o kadar çok şey vardı ki, bir de beni rahatsız eden bir dolu soru. Bu gece daha fazlasını öğreneceğimi umdum.

Eli’ı oturma odasında Chaz ile bırakıp duşa koştum, saçımı kurutup kırmızı perçemlerini klipsledim saçlarımın geri kalanını da arkamda açık bıraktım. Eskitilmiş ve beyazlatılmış kot pantolonla dövme kollarımı sergileyen kahverengi deri ceke-timi giydiğimde gardırobumla bugünlük işim bitmişti. Bir de dökümlü kahverengi deri yüksek topuklu çizmeler. Konsoldan şarap kırmızısı kadife tasma kolyemi alıp boynuma taktım ve odadan çıktım. Biran kenara çekilip durdum. Phin, Luc ve Jo-

sie Dupré salonda ağabeyleri ile birlikteydiler, şimdi hepsi bana bakıyorlardı. “Neler oluyor,” diye sordum, bir Yoo-hoo²³ almak için buzdolabının kapağını açtığımda, gözlerime inanamadım. Buzdolabımın üst rafının tamamına küçük, plastik, sarı torbalar yerleştirilmişti, sormadan ne olduklarını anladım. Midem bulanmamıştı ya da başka bir şey olmamıştı ama kahretsin berbat hissetmiştim. İçeceğimi alıp, derhal kapıyı kapadım.

Oturma odamda sırayla köpeğimi okşayan ve televizyon seyreden dört vampirin oturduğunu bilmek nasıl bir şey bunu ifade etmem mümkün değil. Sadece çok çok garip. Ve beynimin bu olayı “adan zeye” ve tamamen kavrayacağını da hiç düşünmedim.

“Günaydın,” dedi Luc ve Phin neredeyse aynı anda.

“Dövmelerin çok çılgın,” dedi Joise kollarıma gözlerini dikerek. Eli’ya baktı. “Ben de bir tane yaptırabilir miyim?”

“Sonra, Josie,” dedi Eli, bana da her zamanki bakışıyla. “Onları ayartıyorsun.”

Onları ayartanın gerçekte ne olduğundan pek emin değildim. Damarlarımda dolaşan *yıllanmış eşsiz Bordeaux şarabı* mı? “Harika. Peki on beş dakika sonra bir müşterim var, yani gitmek zorundayım. Çocuklar siz buyrun, ne isterseniz alın.” Bir vampirin isteyebileceği şeyler bende gerçekten yoktu. Sanırım -kanım hariç- başka ne ikram edilir onu da bilmiyordum.

“Teşekkürler,” dedi Phin pis pis sırıtarak. “Biz sadece Eli’ya kahvaltısını getirmek için uğradık.” Sırıtması devam ediyordu. “Yine de, ikramını daha sonra değerlendiririz.”

23 Yoo-hoo: ABD’de 1926’dan beri üretilen çikolatalı içecek markası, Halloween-Ölüler bayramında çıkardığı Vampires & Cream adlı özel bir ürünü de vardır.

“Seninle kalamaz mıyım?” diye sordu Josie Eli’a, bir an bana göz atıp. “Onu izlemek istiyorum.”

“Bugün olmaz, бүcür,” dedi Eli. Diğer ağabey ve kardeşler gibi, son derece normal görünüyordlardı, onların vampir olduğunu düşünmek garipti. Her ne olursa olsun, onların öncelikle kardeş olduğunu düşündüm. “Ama belki başka bir gün ve Riley’e sormalısın.” Başımı bana doğru eğdi. “Patron O.”

Josie kocaman mavi gözleri ile bana baktı. “Olur mu?” diye sordu. “Lütfen? Ayak altında dolaşmam, yemin ederim.” Daracak kotu, spor botları, Go-Go’s²⁴ tişörtü içinde durduğu yerde kıpır kıpır kıpırdanıyordu.

Omuz silktim. “Evet, elbette.” Sonra gülümsedim. “Harika tişört.”

Josie parıldadı. “Harika grup.”

“Çok doğru,” diyerek ona katıldım. “Tamam, artık cidden gitmek zorundayım.”

Luc bana baktı ve gülümsedi. “*La paix hors.*”

Bir nefes sonra gitmişlerdi ve aşağıda ki kapı kapanırken ben Josie’nin kıkır kıkır güldüğünü duyuyordum. Buna asla alışamayacaktım. Eli durduğu yerden beni seyredip, eğleniyordu. “Luc “Sağlıcakla kal,” dedi.

“Ooooooo,” yanıtlım oldu. “Tamam, hadi.” Saate karşı yarışıp aşağı koşturdum, Eli ve Chaz de arkamdan. Basamakların sonunda arkama döndüm, Eli benden bir basamak yukarıda duruyordu, bir adımdan da yakındı.

“ Bak,” derken ahşap tırabzanı kavrayıp, yukarıya ona bak-

24 Go-Go’s: 1978’de kurulan, kendi şarkılarını yazan ve entrümanları kendileri çalan albümleri Billboard’un en üst sıralarına yükselmiş tamamı kadın ABD’li rock grubu

tım. “ Bu dünyada benim için çok değerli olan insanlardan biriyle tanışmak üzeresin. O çok neşelidir, iyimserdir, hoştur- ve benim en yakın arkadaşımıdır. Seth yüzünden çıldırmış durumda, onun için ona tüm gün gözlerini dikip durumu daha da kötüleştirme, tamam mı?”

Eli’ın gülümsemesi zarif ama etkiliydi. “Neden ona gözlerimi dikeceğimi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Çünkü bana sürekli gözlerini dikip bakıyorsun.” diyerek cevapladım.

Daha da yaklaştı. “Bu seni delirtiyor mu?”

Artarak büyüyen ona dokunma ihtiyacımla savaşıp, onun yerine ateş püsküren gözlerle “Hayır,” dedim.

Yine, gülümsedi. “Güzel. Peki ona ne diyeceksin?”

Başımı dikip, dik dik baktım sesimi alçaltıp “Büyük, koskoca lanet olası bir yalan, işte bunu” derken onun göğsünü dürttüm. “Ona senin mirasından bahsedemem. Ben buna inanıyorum çünkü baban bana bunu ispatladı- hem de şüphe götürmez şekilde. Kabul etmesi zor, ama baş edebilirim. Nyx’in bunu başarabileceğinden emin değilim. Şimdilik sadece biraz tecrübe edinmek isteyen bir çırağsın. Hepsi bu. Nyx’in tanık olduğu kardeşimin olayı ile ilgin yok. Seth Ada’da rehabilitasyonda. Anladın mı?”

“Anladım,” dedi Eli, sonra işaret parmağını melek kandaımda gezdirdi. “Harika -bakışı hayranlıkla üzerimde dolaştı-görünüyorsun.”

Bu iltifatın beni neden etkilediğini hiç bilemedim. Ama beni biraz nefessiz bıraktı, biraz da titretti ve daha da garibi, çok daha fazlasını duymak istedim. “Teşekkürler,” diyerek

onu cevapladım, önemli bir şey değilmiş havası vermeye çalışarak, ancak Eli'nin gülümsemesi gerçeği bildiğini ispatlıyordu. Gözlerimi devirip, döndüm sonra tekrar durup ona baktım. "Nyx yüzünden baştan çıkmayacaksın, değil mi? Çünkü onun saçının bir tek teline zarar gelirse--"

"O güvende," diyerek sözümü kesti. "İçimde Gullah kanı var. Unutma."

"Bir şey daha," diye ekledim. "Nyx kucaklayıcıdır. Beni her gördüğünde kucaklar. Seni de kucaklayacak. O böyledir. Sadece... bunu kabul et."

Eli'nin mavi gözleri parladı. "Evet, hanımefendi."

Kapıyı açtığım anda, Nyx vitrindeki AÇIK tabelasını döndürüyordu. Tam bir Nyx modası, simsiyah göz kalemi ile çevrelenmiş büyük mavi gözleri kocaman açıldı. "Riley, aman Tanrım, çok endişelendim. Seth nasıl?" diye sordu, odanın diğer tarafından koşup kendini bana bıraktı. Onun gibi ben de ona sımsıkı sarıldım; sonra geri çekilip cevap arayan gözlerle beni inceledi. "İyileşecek mi? Bugün ondan haber aldın mı?"

Sadece bu kaygılı soruları yüreğimi burktu, kardeşime neler olduğu gerçeğini bilip bunu Nyx'ten saklamak içimi acıttı. Hem de çok acıttı.

"Hayır, bir süre onunla görüşemeyeceğim," dedim, bu yalan da sayılmazdı. Yalan söylemekten nefret ederim, özellikle en iyi arkadaşıma. Ancak bu şartlarda başka seçeneğim yoktu. Kardeşimin ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu bilmesine gerek yoktu ve gerçeği asla anlayamayacaktı. "Detoksta olduğu sürece."

Nyx'in gözlerine yaşlar doldu. "Oh, Riley," dedi ve beni tekrar kucakladı. Nyx büyük bir kucaklayıcıydı ve ben değilim -O, Preacher, Estelle ve Seth hariç. "Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum. Sakın -ahh, merhaba," dedi geri çekilirken.

Girişte ayakta durup tanıtılmayı bekleyen Eli'a göz attım. "Ah, Nyx, bu Eli. Bizimle bir süre beraber olup tecrübe edinecek." Omzumu silktim. "Bir tür son dakika sürprizi."

Nyx'in parlak kırmızı dudakları sadece ona ait *hoş geldin gülümsemesi ile* aralandılar. Derhal Eli'ı kucakladı. "Merhaba, Eli! Inksomnia'ya hoş geldin. Burayı seveceksin. Riley hayatla çalışabileceğin en iyi sanatçı."

Eli kıkır kıkır güldü ve Nyx'i kucakladı. "Ben de öyle duydum." dedi ve Nyx'in omzunun üzerinden çabucak eğlendiğini gösteren bir bakış fırlattı, sonra geri çekilip ona baktı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Riley senin hakkında harika şeyler söyledi."

Nyx sırtıp bana bakarken "Oh, öyle mi, o çok tatlıdır!" dedikten sonra sadece kıpırdayan dudaklarından seksi kelimesini okudum. Eli'ın ses çıkardığını duymasam da, bunu gördüğünü söyleyebilirdim. "Peki, gel de etrafa bak," derken döndü ve dükkânın ön tarafına ilerledi. Saçını her zamanki gibi tepeden iki atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve bugün, çok sevdiği dikenli tasmağını takmıştı. "Sana nasıl hazırlandığımızı göstereceğim. Önce, seyircileri coşturuyoruz, ben müziksiz çalışamam. Biraz "Metric"²⁵e ne dersin?"

25 Metric: 1998'de Kanada Toronto'da kurulmuş Kanada Indie Rock ve New Wave grubu

Sırıtarak onu takip eden Eli’ı Nyx’e havale edip ilk müşterim için hazırlandım ve onun için çizdiğim dövmenin kopyasını bastım. Saat tam on birde geldi, tasarım hakkında kısa bir sohbetten sonra -her bir kürek kemiğinin üzerinde yer alacak siyah tüylü kanatlar- çalışmaya koyuldum. Tasarım karmaşık, kıvrımlı detaylar ve kanat uçlarında renkler içeriyordu, bitmesinin birkaç saatimi alacağını biliyordum. Bu da iyiydi. Kardeşimi ve en iyi arkadaşımı Dulu hazırlamayı öğrenen vampiri aklımdan çıkartacak bir şeye ihtiyacım vardı. Metric’in “Sick Muse”ü²⁶ gümbürderken, beni tam da yerine taşıyordu.

Hiçbir aksilik olmadan öğlen oldu ve saat bir otuz gibi Eli’a bir iki saatlik ayak işi verdim. Nyx’e bu ayak işinin yukarı çıkıp, buzdolabımdaki bir torbadan sanki bir Capri Sun gibi kan emmek ve yatağında uyumak olduğunu söylemedim, ama onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Kara kanatlar üzerinde çalışırken neredeyse iki saat beni seyretmişti, çok ilgili bir şekilde -ya da bana öyle göründü. Nyx, bir kızın beline işlediği dövmenin her aşamasını, Eli’a coşkuyla anlatıyordu, her baktığımda -pek çok defa- siyah başı Nyx’in işine eğilmişti. Sonunda, yukarı çıktı. Onu hiç kontrol etmedim; neredeyse iki yüz yıldır bunu yapmaya devam ettiği ve yardımına ihtiyacı olmadığını düşündüm. Sözüne sadık kalarak birkaç saat sonra tazelenmiş ve gitmeye hazır, dükkâna döndü. İyi olansa Arcos’ların güneş battıktan sonra dışarı çıkınlarıydı.

Öğleden sonra zaman uçarak geçti; önce iki çılgın kol bantı yaptım, bir tanesi süper olduğuna inandığım bisiklet zinciriydi,

26 Sick Muse: 2009 tarihli *Fantasies* albümünden bir parça

sonra bir denizcinin göğüs kafesi üzerine yaptığım çığlık atan Anka kuşunu bitirmek üzereyken telefon çaldı. Nyx cevapladı.

“Hey, Riley, sana,” dedi.

“Onlara bir saniye beklemelelerini söyler misin?” diye rica ettim. Denizcinin karnındaki baklavalara yanını işlemek zorlayıcıydı -üzerinde çalışılması gerekirken sert yükselttiler- yaklaşıp, temizledim ve işimi kontrol ettim. Kolu başının altında yan yatmış olan Denizci bana bakıp gülümsedi. “Nasıl görünüyor?”

Başımla onaylarken “Acayip muhteşem. Hemen dönerim.” Eldivenlerimi sıyrıp telefona cevap vermek için masaya geçtim. “İnksomnia; ben Riley.”

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Ms. Poe,” dedi çok üzgün bir kadın sesi. “Ben Karen Parker -Riggs Parker’in annesi.” Durakladı. “Onu gördünüz mü? Todd Sawyer ile kalacaktı ve, yani... onu bulamadım. Birkaç gün oldu.” Tekrar durakladı. “Genelde dönerdi.”

“Bayan Parker, merhaba,” dedim. İçim buz kesti, kalakaldım. Gözlerim derhal Eli’ı aradı ve onun zaten beni izlediğini gördüm. Anında bana yaklaştı. Ahizenin ağız bölümünü örtüp, sessizce konuştum. “Bayan Parker -Seth’in arkadaşının annesi. Çocuk o gece Seth ile beraberdi.

“Telefonu bana ver,” dedi sakince ve yaptım. Zar zor duyabildiğim kısık bir sesle Eli Bayan Parker’a Fransızca konuştu. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sonra telefonu kapattı. Uzaklaşırken kulağıma eğildi. “Zihnini rahatlattım. Şimdilik iyi olacak.”

Ona baktım ve nasıl yaptığını hiç bilmesem de durumu tümüyle kavradım. Yaptığı sürece nasıl yaptığı hiç umurumda değildi. Riggs'ın Seth ile beraber olduğunu biliyordum, ne kadar sikkafa olsa da sağ salim normale, annesine dönmesini ve kışına iyi bir tekme yemesini diledim. Tanrım, annesinin sesindeki endişeyi duymadan bile ne sıkıntılar içinde olduğunu biliyordum. “Teşekkürler,” dedim Eli’a ve beni bekleyen Denizciye geri döndüm. Yirmi dakikadan kısa bir sürede çığlık atan Anka kuşu tamamlanmıştı ve söylememde sakınca yoksa harika görünüyordu. Denizci gururla yeni dövmesini ve tasarımın etrafındaki kızarmış tenini inceldi. Kendisine bir tüp eşantiyon ilaçlı merhem ve dövme bakım bilgilerini verdikten sonra, dükkândan ayrıldı.

Nyx işini erkenden bitirdi ve sonunda tanımadığı biriyle randevusu olduğunu itiraf etti. Eli ona toparlanması için yardım etti, alternatif giyimli en yakın arkadaşımı bir vampirle çalışma istasyonunu temizlerken seyrettiğimde benim dünyamın başka kimselerinkine hiç benzemediğini düşündüm. Nyx üzerinde pembe çapraz kemikler ve kafatasları olan büyük siyah omuz çantasını topladı beni kucakladı, Eli’ı kucakladı ve veda etti. Şimdi Nyx’in karanlıkta sokaklarda yalnız başına yürümesinden kaygı duymamamın tek sebebi Duprélerden birinin onun arkasını kollamasıydı. Olanları ondan sakladığım için bir şekilde suçluluk hissediyordum, ancak bu en iyi seçimdi. Nyx Seth’i kardeşi gibi serdi ve kontrolümüz dışındaki şeyler için Nyx’i telaşlandırmanın hiçbir yararı yoktu. Loş ışıklı parke taşlı sokakta gözden kayboluncaya kadar, dükkânın vitrinin-

den onu seyrettim, attığı her adımda atkuyrukları bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

“İyi bir insan,” dedi Eli, aniden yanımdaydı. “Güzel bir ruhu var.”

Başımla bunu onayladım. “Evet öyle.” Gözümün kenarından ona baktım ve geçen gecenin anıları, balkonda beni sıkıştırdığı zaman, benimkine bastırıldığı sert vücudu zihnimde belirliyordu. Eligius Duprénin gerçekte ne kadar tehlikeli olduğuna karar vermeye çalıştım ama yapamadım. Bir parçam ondan korkuyordu. Diğer bir parçamsa o kendinden geçinceye kadar onunla sevişmek istiyordu. Ya da ben.

Eli sessizce güldü.

Ve sonra, neredeyse yirmi dört saat sonra jeton düştü. Kaşlarımı çattım ve tam karşısında durdum. “Hepiniz zihin okuyabiliyor musunuz?” diye sordum ve tepkisini tetikte bekledim.

Kendini beğenmiş, soğuk bir ifade mükemmel yüz hatlarında dolaştı ve omuz silkti. “Evet, kesinlikle. Ve baskı da uygulayabiliyoruz.” Çenesini sıvazladı. “Hangisi benim için daha faydalı hâlâ emin değilim.” Tek kaşını kaldırıp gözlerini dikti. “Şu anda zihin okuma sanıyorum.”

“Saha kuralları, numara üç: Kafamdan uzak dur,” dedim ve onunla ilgili pornografik düşüncelerim için sadece belli belirsiz bir utanma hissettim.

Eli açıkça kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Her neyse.” Perçemlerinin arasından elini geçirip, onları yana yatırdı, sonra ellerini kotunun ceplerine soktu. “Yarın gece başlıyoruz.” Bana baktı. “Hazır mısın?”

Ona döndüm ve onu baştan aşağıya süzdüm. Hayır anlamında başımı sallayıp istasyonumu temizlemek ve gerekli malzemelerin listesini hazırlamak için yanından uzaklaştım.

“Ne?” diye sordu korkuyla.

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum” -dönüp onu göstererek- “sen bu haldeyken.”

Eli kendine bir baktı. “Ne demek istiyorsun? Görüntümün nesi varmış?”

Eleştirel bir gözle onu inceledim. “Kardeşimi aramak için nereye gideceğimizi biliyor musun? GQ ya da Men’s Health sayfalarından çıkmış gibi görünen güzel oğlanların yırtık dondan çıkmış gibi duracağı türden yerlere. Acayip komik görüneceksin ve gereksiz yere dikkat çekeceksin. Araziye uymalısın, ahbap.”

Gülümseme yavaşça yüzüne yerleşti. “Yani seksi olduğumu düşünüyorsun? GQ dakiler kadar seksi?”

Kibirli ve pervasız sorusunu duymazlığa geldim, kapıyı kilitledikten sonra alarmı kurdum. “Hadi,” dedim, onun önüne geçerek.

Arka kapıda o benim önümdeydi, kısa bir an durdum. Tüm yapabildiğim şaşkınlığımı göstermemeye çalışmaktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu, dış kapının kasasına dayanıp önümü tıkarken.

“Walgreens’e²⁷. Bir arkadaşın evi. İçki dükkânına. Mellow Mushroom Pizza Evine. Tam bu sırayla.” diye cevap verdim.

Eli tam bir erkek gülüşüyle güldü ve bana baktı. “Tamam, sormayacağım, hadi gidelim.”

27 Walgreens: Eczane, bakım, sağlık ürünleri vs. satan marketler zinciri

Chaz'i acele ile biraz dışarı çıkarttıktan sonra, kapıyı kilitleyip, Jeep'e atladık, önce Bay Sokağı'nı geçtik sonra Abercorn'a geldik. Victory Otoyolu kavşağını geçinceye kadar her zamanki akşam trafiğinde ilerledik, meşelerin dizili olduğu sokaklarda giderken trafik hızlandı. Yol alırken bataklık kokusu, sıcaklık ve bir de ihtiras üzerimizden geçti. Beni seyrettiğini biliyordum -her sokak lambasının altından geçerken, vücudumun her santimetresinde bakışının gezindiğini hissedebiliyordum. Bir sonraki kırmızı ışıktaki debriyaja basıp, vitesi ikiye aldım, sonra bire ve sonra durdum. Ona şöyle bir göz gezdirdim, keskin çenesi, elmacık kemikleri ve Adem elmasında gölgeler oynuyordu. Mükemmel dudaklara sahip olduğunu fark ettim ve gözlerinin beni şiddetle inceleyişi içimi heyecanla doldurdu. Lisede suratıma bakmayan adamların tarzındaydı, ama bunu umursamadım. Oturdum, sokak lambalarının altında etrafımızdan arabalar geçerken, tek kelime etmeden birbirimize baktık, tam o anda yakında -çok yakın gelecekte- akıllara durgunluk verecek şekilde sevişeceğimizi anladım. Bu kaçınılmazdı, bunu çok derinden hissettim. Aramızdaki gerilim neredeyse elle tutulabilirdi ve ben vampir ihtiyaçlarının kontrolüne ne kadar hakim olabildiğini merak etmeden duramadım. Kontrolü yitirip beni öldürecek miydi? O anda bu umurumda olacak mıydı? Yeşil ışık yanmış olmalıydı, çünkü arkadaki kamyon şoförü klakson çaldı ve ben sıçradım. Eli sırtıp kaşlarını çattı, ama bu gerçek bir kaş çatış değildi, bire alıp debriyayı bıraktım. Birazdan DeRenne'yi geçiyorduk, büyük dünya küresinin²⁸ yanındayken Eli sağa göz attı.

28 DeRenne Caddesi Küresi: 1956-57'de Savannah Gaz Şirketi tarafından doğal gaz deposu olarak yapılan 18 metre çapında küre şeklindeki tank

“Biliyor musun,” dedi “erkek kardeşlerim ve ben bir kere kürenin tepesinden işeme yarışması yapmıştık, o zaman küre daha yeni yapılmıştı ve Babamız bize çok kızmıştı.” Tekrar güldü. “Dünyanın tepesinden çiş yaptığımızı düşünmek hoşumuza gitmişti.”

Dikiz aynasına bakıp şerit değiştirdim, sonra çabucak şaşırmış bir bakış attım.

“Vampirler işiyor mu?”

“Sadece çok bira içerse,” dedi sırtarak, saçlarını dağıtan rüzgâr onu yaşlı bir vampirden çok kaygısız genç bir adam gibi gösteriyordu. Bu konuda neden sürekli kendimi sorguladığımı bilmiyorum, ama yaptım.

Abercorn Otoyolu boyunca giderken, saçımı yüzümden geri itip ona baktım. “Preacher on iki yıl kadar buradan gittiğini söyledi. Neden?”

Eli’nin çenesindeki kas titredi ve dosdoğru önüne baktı. “Bu seni ilgilendirmez.”

Sinirlerim tepeme çıktı. “Beni korumakla yükümlüsün, doğru mu? Beni öldürebilecek bir vampir ben uyurken evimde kalıyor. Bilmeye hakkım var.”

“Hayır, hakkın yok.”

Ona baktım, ancak bir kelime etmeden, suratı korku verecek şekilde durgunlaştı. “Boş ver, Riley.”

Ben de öyle yaptım, şimdilik. Bir çok trafik ışığından sonra, Walgreens’e gelip park ettik. Emniyet kemerimi açıp dışarı zıpladım, Eli da aynısını yaptı. Mağazaya girerken tek kelime etmedim ve saç boyalarının sıralandığı koridora döndüm, bir kutu L’Oréal Siyah alıp, kontrol ettim. Eli biraz şaşırmış gibi

görünüyordu; kafamdan uzak durmasını istedim, ancak bunu isteyerek yapıp yapamadığına karar veremedim, yani planımı biliyor olabilirdi. Eğer insanların düşüncelerini gözlemleme yeteneğim olsaydı, bundan vazgeçeceğimi hiç sanmıyorum. İstek uyandıran ne kadar çok şey, ne kadar az zaman.

Bir sonraki durağımız. Largo'nun yakınında, dışarıdan oldukça yanıltıcı görünüme sahip ancak iç dekorasyonu sıra dışı olan tek katlı tuğla bir Savannah evinin otoparkına girdim. El frenini çekip, Jeep'i birinci vitese aldığımda yolcumun soran bakışları ile karşılaştım. Hâlâ o kadar kızgındım ki formaliteleri kısa kestim. "Mullet Morrison'un evi. Liseye beraber gittik. Harika bir adam," dedim. "Ve muhteşem bir terzidir. Eşsiz Goth ve şehir kıyafetleri tasarlar ve internet üzerinden satar ve çok başarılıdır. Markasının adı da Gnaw Bone²⁹. Hadi."

Mullet³⁰ bizi her zamanki gibi kapıda coşkuyla karşıladı. Adına rağmen, kafası tamamen kazılıydı, keçi sakalı, sarkan bol şortu, sökük kamufraj tişörtü ve asker postalları -onun olağan giyim kuşamıydı. O bir prensti.

"Vay, dostum -benim dövmele seksi pilicim," dedi Mullet, Eli'a kısa bir an göz atıp "Nasıl gidiyor, kuzen? diye bana sordu yumruğumu yumruklayıp. "Gnaw Bone krallığına hoş geldiniz." Eli'a baktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Adam gibi kıyafet arıyoruz," dedim başımı Eli'a doğru eğerek. "Onun için."

"Mükemmel, mükemmel," dedi Mullet. "Kabalık etmek istemem, ahbap, ama biraz karanlık takılabilirsin. Siyah? Yırtık? Keş?"

29 Gnaw Bone: Kemiği Kemir

30 Mullet: Aslan yelesi saç modeli

“Evet, hepsinden,” diye cevapladım. Eli’ a bir baktıktan sonra Mullet’ i takip edip içeri girdik. “Aman Tanrım, Mullet -kaç kere daha *Jackass*³¹’ ı seyredeceksin,” dedim duvardaki devasa düz ekranına bakarken.

Mullet güldü. “*Jackass* asla yetmez, bunu hep söylerim.” Eli’ a bakıp “Bu taraftan, ahbap.” Bana baktı. “Son zamanlarda Panic Room’ a gittin mi?”

“Hayır, çoktandır gitmedim. İş çok yoğun. Ama yakında gitmeyi düşünüyorum,” diye cevapladım o da başıyla beni onayladı.

“Güzel,” dedi. “Belki seni orada görürüm.”

Mullet’ te çok fazla vakit harcamadık -buna gerek de yoktu. Mullet’ in toptan aldığı askılardaki kıyafetler ve çizmelerle tamamı dolu bir teşhir salonu vardı. O kadar çok seçenek vardı ki, Eli için uygun olan giysileri bulmakta zorlanmadık. Bu süre boyunca sessizdi ve aklıma kaçırdığımı düşündüğünden emindim. İki şalvar şehir pantolonu, yanları bağcıklı bir siyah jean, uzun kollu iki yıpranmış gömlek, gri bir yırtık tişört ve bir çift siyah asker postalı ve oradan ayrıldık. Ayrıca 5 santimlik ortasında gümüş kurukafa olan parmak bantı da aldım. Hepsi acayip muhteşemdi.

Yoldan Mellow Mushroom’ u arayıp, sosis, et mantar ve ekstra peynirli bir pizza ısmarladım, İçki mağazasında durup altılık bir Yuenling Lager kaptıktan sonra pizzayı da aldık. Sonunda, Inksomnia’ ya geri döndük. Yukarıda her şeyi mutfak masasına boşalttıktan sonra, Eli’ a döndüm. “Yenilenmeye hazır mısın?”

31Jackass: Ahmaklar, 2002 yapımı Amerikan filmi

Omuz silkti. “Patron sensin.”

Banyodan birkaç şeyi toplarlarken -tarak, makas, havlular,- Eligius Dupré ile aynı evde ne kadar sıkışmış olduğumu her zamankinden fazla hissettim. Bunu görmezden gelmeye çalışıyordum, beni iliklerime kadar inceleyen adamı görmezden gelmeye çalışıyordum. Çabucak eski siyah bir atlet, düşük bel paçaları kesilmiş bir şort giyerek kıyafetimi değiştirdim, iPod ev içi ünitesini çalıştırıp Chevelle³²i seçtim, bardan bir tabureyi mutfğa çekip başımı ona doğru eğdim.

“Otur,” dedim.

Kelime etmeden dediğimi yaptı.

“Tişörtünü çıkar,” diyerek emir verdim, “tabii eğer leklenmesini istemiyorsan.” Ses çıkarmadan ensesinden yakasını kavradığı beyaz tişörtünü başından yukarı hızla çekmesi ile mükemmel biçimli göğsü ve heykel yontusu gibi karın kasları kusursuz bir biçimde çıplak kaldı. Bu sefer hızlı reflekslerim işe yaradı ve havluyu kucağına bıraktım. “Omuzlarının üstüne,” dedim kendini beğenmiş gülüşüyle isteğimi yerine getirdi. Ve karanlık değişim başladı.

Chevelle’in “Don’t Fake This”³³i evin içinde yankılanırken işime gömüldüm. Eli’in saçlarını boyamak erotik bir deneyim oldu. Boyayı sürmek için kollarımı kaldırdığımda açıkta kalan karnıma, çıplak tenime nefesi değiyordu ve tüylerim diken diken oldu. Hem bunu fark ettiğine emindim ve hem de beni etkilediğini bildiğine. Boyayı uygularken ıslak ve kaygan saçları

32 Chevelle: Chevelle Pete ve Sam Loeffler kardeşler tarafından 1994’te Chicago, Illinois’de kurulmuş bir alternatif rock/metal grubudur

33 Don’t Fake This: Numara Yapma

parmaklarımın arasından dökülüyordu ve ben etrafında dolanıp durdukça, kalçam onunkine sürtündüğünde ya da bir yere ulaşmak için ona dayandığımda, elinin nasıl da sürekli kasığında durduğunu fark ettim. Evet, bunu bilerek yapıyordum. Yemin ederim, kendime engel olamadım. O tamamen baştan çıkmıştı; benimse zihnim ve vücudum heyecan içindeydi ve ateşle oynadığını biliyordum. Biliyordum ama yine de yaptım.

Rengin tutmasını beklerken, bizim için birer Yuengling alıp birini Eli’ya uzattım, ona da bir dilim pizza verip önüne tezgâha sıçrayıp oturdum. Kafasındaki siyah boyayla biramı yudumlarırken ona baktım. Sessizce, yutarak beni seyretti gözleri vücudumun üzerinde hareket halindeydi. Hiçbirimiz hiçbir şey söylemedi, bu saç boyamadan daha da erotikti.

“Neden bir erkeğin yok?” diye sordu, mavi gözleri cevabımı tartarken pizzasının yarısını ısırdı. Parlayan dişlerini seyrettim ve geçmişte başka nerelere gömüldüklerini merak ettim.

Keyif bozan. Derhal savunma kalkanlarımı kaldırdım. “Eğer birine ihtiyacım olursa, birini bulurum,” dedim, bir lokma ısırdım, çiğnedim ve bir yudum daha içtim.

“Sürekli birisi,” durumu açıkladı zaten ne demek istediğini çoktan anlamıştım. Sadece onu kıskırtmak istiyordum.

Şişeyi ve pizzayı tezgâha yanıma bıraktım ve ağzımı parmağımın boğumuyla sildim. Göğüs kafesimi göstermek için atletimin kenarını kaldırdım ve yan tarafımda yukarı doğru, yedi buçuk santimlik pürüzlü yara izine dokundum. “Bir numaralı sebep,” dedim ve Eli’nın gözleri parmağımı izledi. Ben göremeden Eli fırladı ve yan tarafımı sımsıkı kavradı, baş par-

mağı eski yaranın üzerinde gezindi. “Ne oldu?” diye sordu, garip neredeyse gergin sesiyle. Ve elini çekti.

Omuz silktim. “Sanırım bir psikopata aşıkım,” diye cevapladım. “Bu onu terk etmemem için ilk uyarıydı.” Eli’nin ciddi bakışı ile karşılaştım. “Onu dinlemeliydim.”

“Neden?”

Eski bir anı olsa da, hâlâ korkunç acı veriyordu ve sadece düşünmek bile boğazımı yaktı. Gözlerimi onunkilere götürdüm. “Çünkü ikinci uyarı annemi banyo küvetinde boğulmuş olarak bulduğumda geldi,” dedim başımı sallayarak, acı veren görüntüler zihnimi doldurdu. “Annem onun hakkında beni uyarmış ve ondan ayrılmam için elinden geleni yapmıştı. Asla yapabileceğini... ona yaptığını yapabileceğini düşünemezdim...” Taş gibi sessiz duran Eli’a baktım. “On yedi yaşındaydım ve dağlanmış bir çocuktum. Seth de yedi yaşındaydı.” Derin bir nefes aldım. “Annem Preacher ve Estelle için çalışırdı ve onları Seth ve benim koruyucum olarak bıraktı. Yaşamının tehlikede olduğunu bilip bilmediğini hep merak ettim, asla ayrılmamızı veya koruyucu aileye verilmemizi garantiledi.” Şişenin geri kalanını bitirdim ve çöp tenekesine attım. “Onu çok üzdüm, tam bir başarısızlık ve bir yeniyetmenin içine girebileceği her tür boktan şey. Yük treni gibi sigara tütürmek, esrar, sarhoşluk, uyuşturucular, evden kaçmak, seks -gerisini sen söyle.” Eli’ı dikkatle inceledim. “Yine de, o gecedan sonra değiştim, annemi o şekilde görünce.” Başımı salladım. “İçimden bir şey koptu. Preacher hayatımı kurtardı, Ada’da beni Gullah tarzı detoksa soktu. Sonra üniversiteye gittim ve burada Seth’i yetiştirmeye

başladım. Her şeyi Preacher ve ailesine borçluyum.” Döndüğümde, bakışı hâlâ benim üzerimde sabitti. “Anlıyor musun?”

“Evet,” diye sessizce cevapladı. “Anlıyorum.”

Ben de başımla bunu onayladım. Onun anladığını tahmin ettim. Gullah Eli’ a ve ailesine de yardım etmişti. Onları kaderlerinin götürdüğü yerden tamamen farklı bir yöne soktular. Kalan pizzamı ve bir dilim daha yedim, Eli ise üç dilim; sonra fırının zaman ölçeri çaldı. “Peki,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeden. “Yıkama zamanı.” Eli’ a lavaboyu işaret edip, sıcak suyu açtım.

Diken diken ve artık tamamen siyah saçları ile lavaboya yaklaşıp eğildi, kolları tezgâhın üzerinde kaldı. Onun üzerinde hareket edip saçına su püskürtüp duruladım, ıslak ipeksiliğinin içinde parmaklarım hareket halindeydi, göğüslerim omuzlarına sırtındı ve sonunda su tertemiz akmaya başladı. Saç kremini sürüp tekrar duruladım. Onun yakınında durdukça tenim ateş topuna döndü. Bir parçam onun müstehcen cinselliğine karşı bu kolay tepkimden nefret etti; diğer parçamsa beni böylesine baştan çıkaranın tehlikesinin gizemi olup olmadığını sorguladı. Eğer öyleyse, n’inci dereceden manyaktım. Tartışılmayacak tek şey inanılmaz ve inkâr edilemez bir şekilde ona çekildiğimdi. Ve o da bunu biliyordu.

Sakin ve kendime hakim görünmek için savaş verdim. “Tamam,” dedim saçlarında ellerim dolaşıp fazla suyu sıkarken. Yarıya katlanmış havluyu omuzlarından alıp başına koydum ve saçlarını, başını ovaladım. “Tamam. Bir bakalım.”

Eli doğruldu, havluyu alıp saçını kuruladı, devinen esneyen

kaslarını, karnının ve göğsünün üstündeki sert tepeleri kaplayan gerilen kaymak gibi yumuşak görünümlü tenini, kaya gibi kol kaslarını, geniş omuzlarını seyretmekten kendimi alamadım. Uzun damarları kollarında yılan gibi kıvrılırken, büyük elleri başında erkeksi bir vurdumduymazlıkla dolanıyordu. Havluyu atıp bana baktığında, o kadar yakın durduğumuzu biliyordum ve bir şey yapmadım. Eli'nin yeni siyah saçları ıslak dağınık perçemleri mavi gözlerine düşüp onları tehlikeyle kararttığında bana aşağıya baktı, hareket edemedim. Kalçasını tezgâha dayayıp kolunu arkama koyarak ağırlığını destekledi ve daha yaklaştı. Kalbim delicesine atmaya başlarken ona biraz daha yaklaştım. Sanki bir büyü'nün etkisi altında imiş gibi hissettim ve aklımın bir köşesinde yaptığımın yanlış bir hareket olduğunu biliyordum ancak kendimi engellemekten acizdim.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Riley Poe,” dedi çelik gibi üstüne basa basa, bakışı açık göğüs dekolteme düştü sonra ağzıma çıktı ve orada dondu. Çenesinde bir kas oynadı. “Sanırım suçlanacak taraf benim.” Bana baktı ve daha da yaklaştı, ağzı kulağımdayken sesi daha da alçaldı. “Benimle sevişmek istediğini söylediğini duyduğumdan beri, seni aklımdan atmadım.” Tüm vücudunu benimkinin önünde hareket ettirdi, çıplak göğsü ve karın kaslarıyla beni tezgâha dayalı yakaladı, kolları artık diğer taraftan da beni kilitlemişti. Arkamdan saçlarımı kolaylıkla kavradı ve sadece başımı yukarı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmamı sağlayacak bir kuvvetle çekti ve orada tuttu. Derin derin nefes aldı, yüzü benimkine o kadar yakındı ki. “Seni camdan gördüğüm ilk gün bunu hissetmiştim,

her karşılaşmada bu daha da güçlendi.” Gözleri benimkileri aradı, sesinde ölümcül bir sükunet duydum. “Neden on iki yıl gittiğimi bilmek istiyor musun, Riley?”

Konuşmak bir yana, ancak nefes alabiliyordum. Şimdiye kadar asla Eli’nın delici bakışları gibi bir yoğun bir baskının altında kalmamıştım. “Evet,” dedim sonunda, sesimi güçlü kılmaya zorlayarak ve bana neden işkence ettiğini merak ederek. O kadar yakındı ki sıcak nefesi boynumu, göğsümü yalıyor beni heyecanlandırırken aynı anda titretiyordu.

“Çünkü kontrolümü kaybettim,” diye uyardı, her bir kelimenin üstüne basarak, acı dolu bir hırıltıyla, nefesi daha da düzensizleşti. O mücadele ettikçe, aramızdaki, cinsel gerilim ve hüküm süren öfkenin karışımı enerjiyi hissedebiliyordum. “Yani küçük sıkı kıcını gözümün önünde oynamayı kes,” dedi, bakışları bir kere daha göğüslerime düştü. Gözlerini kaldırdı ve benimkilere gömdü. “Sen benim için ölümlü aklının muhtemelen kavrayabileceğinden çok daha büyük bir baştan çıkaransın.” Saçımı bıraktı. “Ve seninleyken durabilecek miyim bilmiyorum.” Tezgâhtan geri çekildi ama gözleri üzerimde gezinmeye devam etti. “Bu tehlikedekileri riske atmak olur.”

Kalbim o kadar sert ve hızlı atıyordu ki, acıyordu, nefesim ciğerlerimi yakıyordu. İçimse titriyordu, tüm yapabildiğim ahmak bir dilsiz gibi ona öylece bakmaktı ve geçip gittim. Reddedilme ne şekilde olursa olsun iğrençti, reddedilme korkuyla birleştiğinde daha da iğrençti, oturma odasından kaçmak, Eli’nın beni dikkatle incelemesinden kaçmak istedim. Kendi kalp atışımı duyacak, atletimin ince kumaşının altından kalbimi hisse-

decek şekilde içim burkularak yatak odama koşturdum. Şimdi küçük düşürölme anından kaçmışım, sabah kendime hakim olacaktım. Değişimi devam etmeliydi. Halen saçına bir şeyler yapmam gerekiyordu ve tam o anda elime bir makas alacak kadar kendime güvenemiyordum.

Koridorda gözden kaybolurken onun gözlerini üzerimde hissettim, ancak odalar bizi ayırsa da onu hâlâ üstümde, sesini içimde, nefesini tenimi yalarken hissediyor ve çığlıksız kalıncaya kadar bağırarak istiyordum. Hepsinin defolup gitmesini istedim -Arcos'lar, Dupréler, her şey.

Odama adım attığım anda artık hiçbir şeyin *asla* aynı olmayacağını biliyordum. Çift kanatlı balkon kapısında duran kardeşimi görünce aniden sendeledim. Tepkimin ardından harekete geçip ona doğru ilerledim. "Seth!" dedim, sesim çatladı, duygular acılarla pürüzlendi.

Kardeşimin gözlerindeki bakış beni dondurdu; vahşi, soğuk, boş ve aynı anda korkutucuydu. Kendisi gibi görünse de değildi; aç... görünüyordu. Tek bir kelime söylemeden veya hareket edemeden bir rüzgâr beni geçti ve Seth acımasızca bana doğru atıldı, kontrolsüz bir ışık gibi hızlıydı. Eli'nın nasıl geldiğini bile göremedim ama o artık Seth'i gırtlğından yakalamış balkonun kenarından sallandırıyordu.

Çığlığım odamın yüzlerce yıllık tuğlalarında yankılandı.

BÖLÜM ALTI

YERALTI

Eli'm sıkıca tutuğu, kaçmak için -bana saldırmak için- çılgınca kıvranan, kardeşimin vücudunu görmek hem kalbimi parçaladı hem de beni korkuttu. Adrenalinimi de devreye soktu ve tepki verdim. Ne kadar korkmuş olsam da Eli'ın üzerine atılıp kolunu yakaladım. "Onun canını yakma!" diye haykırdım, kolunu sertçe çektim. "Eli, dur artık!"

Sanki bir yavaş çekimdeymiş gibi, Eli bana döndü ve o güzel yüzü ağır bir şekilde Gilles'de olduğu gibi, uzamış ve dışarı uğramış çeneli, sivri dişli yaratığa dönüştü -sadece daha korkunçtu. Bedenen geri çekildim, içim soğudu ve Eli'ın dönüşümünü görmemin şoku ile donakaldım, ama içimdeki anlık bir güçle Eli'ın kolunu bırakmadım. Ufacık gözbebekleri ile tamamı beyaza dönmüş gözleri neredeyse bana meydan okuyarak, belki biraz da mahcup beni deldi geçti. İşte tam o anda her şey su berraklığına ulaştı. Eğer Seth ve ben hayatta kalırsak, yaşamımız asla ama asla aynı olmayacaktı.

Eli'in omzu üzerinden, kardeşimi bir an gördüm. Seth bir vampirin boğazını sıkmasını umursuyor gibi görünmüyordu; tüm istediği bendim ve benim eşsiz kanım, artık onu baştan çıkaran kanım. Seth'in yüzü bozulmamış olsa da gözleri vahşi ve açtı, Eli ile mücadele ederken elleri ve ayakları ile havaya vuruyor, tekmeler atıyordu. Gırtlığının derinlerinden, gelen ses... insanoğluna ait değildi. Kesinlikle Seth değildi. Sadece ümitsiz, çaresiz diye tanımlayabilirim. Eğer olanları bilmeseydim, uyuşturucu almış olduğunu düşünürdüm ve emin olun -bu görüntüyü çok iyi tanıyordum; uzun, dalgalı perçemleri terli, cildi solgun, gözleri kudurmuştu. Keşke uyuşturucu olsaydı.

"Onu bırakmamı istediğinden emin misin?" diye sordu Eli ve sesi de her nasılsa farklıydı. Daha karanlık, daha gergin. Seth hırladı ve kurtulma çabası sertleşti.

"Hayır," diye cevap verdim kızarak ve her şeyden daha çok bu kelimeyi söylemekten nefret ediyordum. Seth'in geçişte olmasının Eli'in suçu olmadığını biliyordum, ama yine de onu suçladım ve o da açıkça zihnimi okudu, çünkü gözleri kısılmıştı. "Bizi bırak."

Önce Eli'a baktım sonra Seth'e; kalbim onu tutmak, ona vurmak bunlardan kurtuluncaya kadar sırık gibi ergen vücudunu sallamak isteği ile sancıyordu. Ancak bunun olmayacağını biliyordum ve ne kadar sallarsam sallayım bir şey değişmeyecekti. Eli'a itaat etmek beni öldürüyordu ama yaptım. "Onun canını yakma," diye belirtip Eli'a sertçe gözlerimi diktim. Ricamı kabul etmedi hatta varlığını bile yadsıdı ama bana bakışından kardeşimi incitmeyeceğini anladım. Dönüp kapıya yöneldiğimde

hızlı, kuvvetli tuz kokulu bir rüzgâr yüzümü sıyırdı geçti. Omzumun üstünden geriye baktığımda, gitmişlerdi. Şüphe ve ifade edemeyeceğim kadar işkence eden acı içimi doldurdu vücudumun tüm enerjisini aldı götürdü, dizlerim tutmadı, doğruca yere oturdum. Pencereye koşmak, Eli ve Seth'in nereye, *nasıl* gittiklerini görmek istedim; yapamadım. İçim kilitlendi ve içinden çıkamadığım çaresizlik duygusu beni sardı. Sonra, gözyaşları. Kahrolası gözyaşları. Onlardan nefret ettim, onların simgelediği zayıflıktan nefret ettim ve annemi küvette ölü bulduğum günden beri kendime bu lüksü yaşama izni vermedim. Cenaze olduğu zaman kızgındım ve gözyaşları kurudu ve dün geceye kadar tek bir damla gözyaşı akıtmadım. Kahretsin. Dizlerimi göğsüme çekip, kollarımla sıkıca sardım, başımı önüme eğdim, ağladım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, bulanık bir boşluğa düşmüş olmalıyım çünkü sonra etrafımın bilincine vardığımda, yatağımdaydım. Kendim kalkıp gelemediğime göre sonuçta Eli beni buraya taşımıştı, çünkü kendi başıma odayı geçip yatağa, örtülerin altına girdiğimi hatırlamıyordum. Işıklar sönmüştü, oda gölgeli, zihnimse örümcek ağları ile kaplamıştı. Dirseklerimin üzerinde yükselip, etrafa bakındım. Fransız balkonundan gelen tanıdık ışık hüzmelerini fark ettiğimde hiç gerçekleştirmemiş olmasını istediğim olayları hatırladım. Kalkıp oturdum ve şişmiş gözlerimi ovuşturdum.

“Hadi uyu, Riley” Eli’nın sakın sesi odanın karanlık köşesinden geldi. “Daha erken.”

“Sanırım beni patronluk taslayabileceğin biriyle karıştırdın,” diye cevap verdim, aynı sakinlikle. “Seth?”

Uzun bir ara oldu ve yüreğim hopladı. Ama sonra Eli cevap verdi. “Şimdilik güvende.”

Kelimeleri ile bedenim rahatladı, parmaklarımı saçlarımdan geçirip karanlığa göz gezdirdim. “Neden saklanıyorsun?” diye sordum.

Göz açıp kapama süresinde, yanımda ayakta duruyordu. Fransız balkonundan sızan ışık vücudunu karaltıya dönüştürmüştü, yüzü siyah bir gölgeydi. “Buna nöbet derler, ukala şey. Seni gözlüyorum.”

Dikkatle karanlık profiline baktım. “Kardeşimi incitmediğin için teşekkürler,” dedim ve bunu güçlü bir tonda söylemeyi becerdim.

Tekrar bir ara, bu seferki öncekinden daha uzun sürdü. “Sana zarar verseydi, bu kadar şanslı olmazdı.”

“Eli’nin sözleri içimi titretti. Ölümüne ciddi olduğunu biliyordum. Bu beni kızdırırken, ayartıyordu da, sormadan duramadım, “Neden?”

“Önemli değil,” dedi tatsız bir şekilde, nedenini bana asla söylemeyeceğini biliyordum. “Şimdi, uyu.” Hâlâ yatağımın yanında ayakta duruyordu.

Bir süre oturdum, isyankârdım, kararlıydım, Eli Duprénin benim üzerimde kendi kendine oluşan egemenliği galip gelmeyecekti. Neden uyumamı bu kadar çok istiyordu? Anlaşılan o ki orada çok oturmuşum. Daha nefes bile alamadan beni yastığıma itti, kolları başımın iki yanımda çakılı kaldı. O benim kadar arzu dolu olmasa da, varolan elektrik olduğu gibi kalmıştı, bunun sebep olduğu gerilim ve yakınlığı ile tüm bedenim kasıldı. Aramızdaki olan azıcık havada bunu hissedebildiniz.

“Benden korkmuyor musun?” diye sordu neredeyse sinirli, çelik gibi sert sesiyle.

“Hayır,” dedim aynı sertlikle. “Korkmuyorum.”

Ağzını kulağıma yaklaştırdı, boynumu yalayan nefesini hissetmek beni ürpertti. “Korkmalısın,” dedi, her ne kadar o bunu bir uyarı olarak söylese de, bu beni tahrik etti. Ellerinden birini çekerek göğsüme getirdi, işaret parmağı kalbimin üzerindeki çıplak teni sıyırdı geçti. “Bir mil öteden kalbinin atışını duyabiliyorum,” dediğinde sesi kalındı, kızgındı. Avuç içini göğsümün üzerine koydu, parmakları memelerimin kabartısında dolaştı. “Yavaşladığında ya da hızlandığına, onu içimde hissediyorum. Sanki her yerde sen varmışsın gibi -kafamın, vücudumun içinde”- halen üstümde olan eli, ağırdı, tutkuluydu -“ve bu beni gerçekten kızdırmaya başlıyor.” Ani bir silkinmeyle benden uzaklaşınca nefesimle beraber ciğerlerimdeki hava ısıklık sesiyle boşaldı. Nefesim kesildi, silueti içinden çıktığı yeri çekilinceye kadar onun arkasından baktım. Bir süre her ikimiz de sessizdik; ne kadar zaman geçtiğini bile söylemem olası değildi. Şoktaydım ve seksi dokunuşu, büyüleyici itirafı ve sert hareketi yüzünden hâlâ başım dönüyordu.

“Ara sokakta gördüğün ceset? Gırtlak ve göğsü yarılarak açılmıştı çünkü bir strigoi vampiri kanı doğrudan kalpten almayı arzular. Yani benden kork, Riley,” dedi sakince karanlık-taki yerinden. “Bu ikimizi de hayatta tutacak.”

Nefessiz, oturdum ve soluk alıp vermemin ve kalp atışlarının bilincine varıp her ikisini de yavaşlatmaya zorladım kendimi. Asla utangaçlığımla tanınmadım ya da sessiz kalabilme

becerisiyle, sonuçta birkaç rahatlatıcı nefesten sonra konuştum. “Ben kolay korkmam,” dedim, Eli homurdandı- ya da öyle bir ses çıkardı. “Ama neden ikimizi de dedin?”

Eli inledi, sesi hayal kırıklığıyla yoğunlaşmıştı. “Çünkü eğer kontrolümü kaybedersem ve benden sana zarar gelirse, kontrat bozulur ve Preacher ve ailesi beni yok eder.” Hafifçe güldü. “Ve babam da buna izin verir.”

“Çok iğrenç bir kontrat,” dedim ve Eli cevap vermeyince, şimdilik çenemi kapamaya karar verdim. Zaten odada o varken uyumak oldukça zordu, bir de aramızdaki akım sanki canlı bir varlıkmiş gibi ortada duruyordu. Ve yemin ederim, onun *strigoi* tehditlerine rağmen, bedenim üzerindeki elini ve tenime çok yakın ağzını hatırladıkça, beynimde fırtınalar yaratan sapık düşüncelerimi engelleyemedim. Ne zaman benim bu kadar yakınımda olmuştu? Durulmayan, ayartıcı, vahşi bir arzu, kontrol edemediğim bir arzu içimi doldurdu, her yerime dokunan ellerinin hayali zihnimi istila etti. Ağzını ve dilini tenimde, sertliğini içimde istiyordum, ikimiz çıplak ve terden yapış yapıştık; Eli ayaktaydı, bacaklarını onun beline sarılmışken beni tutup yatak odamın tuğla duvarına dayadı ve sonra yarım saniye kadar, onu eğer o an içime alamazsam oturduğum yerde öleceğimi sandım. Bir şey daha vardı; çok daha derin bir şey, aklımı baştan alan, delicesine seksten daha yakın bir şey ve bu şey beynimi adeta geriye sardı ve durdurdu. Bunu söyleyemiyorum bile, ama beni çok korkuttu.

Karanlığın içindeki Eli’nin boğuk iniltisini duydum -en azından ben inilti olduğunu düşündüm. Sonra başka bir ses

karanlığı geçti bana geldi, açıkça duyuluyordu, alçaktı, ama yine duyduğum. Ten tene değiyordu ve çıkarabildiğim tek sonuç Eli'nın benim müstehcen düşüncelerimi okuduğu ve ikimizi de riske atmak yerine kendi işini kendisinin gördüğüydü. Yanılmış olabilirdim, ama muhtemelen yanılmadım ve bu beni daha da ateşledi. Tüm yapabileceğim orada karanlıkta uzanmak ve Eli'ı düşünmektir. Zihnim, çıplak etimde acı vererek, yavaşça gezinen ellerinin canlı görüntüleri ile doldu, dili ve dudakları boynumu, memelerimi, karnımı ve aşağıları tadıyor, bacakları-mın arasına uzun ve beni arzudan kıvrandıran ıslak bir öpücük bırakıyordu. Elimin harekete geçmesi için düşünmeme bile gerek yoktu, kendime dokunduğum anda geldim. Düşündüğüm kadar kendime şaşırmadım, çünkü bunu, aynı odada sahne gerisindeki esas kahramanla yapmıştım. Gölgelemin içinde onu hissettim; onu duymadım, ama o her yerdeydi.

Yaşamım haline gelen kaosun ortasında bile Eli ile ilgili seksi düşüncelerin aklımın orta yerini işgal etmesi beni rahatsız etti. Sonunda, isyan ederek sürüklendiğim huzursuz, tedirgin ve hafif bir uykuya daldım.

Ertesi sabah söken şafak doğrudan üzerime düştü ve zorla açtığım gözlerim derhal Eli'm en son bulunduğu köşeyi aradı. Artık orada değildi ve gerçekten de bu beni şaşırtmadı. Dik oturup, parmakları-mın boğumları ile gözlerimi ovuşturdum ve ertesi gece hissini yok saymaya çalıştım, özellikle gerçekten sevişmediğimiz için canım sıkılarak. Yine de her nasılsa yeterince gerçek gibiydi. Bunu aklımdan çıkarıp, kalktım ve yeni hayatımın ilk gününe başladım -serseri vampirler grubu

avcısı olarak yaşam. Bu artık kendi hakkımda düşündüğümdü. Cazip, vahşi, çalkantılı, baş döndürücü olan Eli ile seks düşüncelerinin ortasında şaşırtıcı bir sonuca vardım: kardeşime ve bana olanlar konusunda daha fazla sızlanıp ağlayamazdım. Pısırtığın teki olmanın zamanı değildi. Daha dokuz yaşımdan beri sert kızdım ve büyüdükçe daha da sert oldum. Ben bir savaşıyım ve artık kesinlikle savaşma zamanı geldi. Kardeşimi geri istiyordum ve alacaktım, yemin ederim. Bedeli ne olursa olsun. Buna değerdı. Giderek daha da büyüyen Eli'a duyduğum arzu kontrol etmeyi öğrenmem gereken tek şeydi. Ölümlülerin arasında vampirlerin olduğuna gerçekten inanan akıl sahibi kafaya sahip biri büyük olasılıkla onlardan biriyle sevişmek fikrini reddederdi. Onlar doğal değillerdi. Onlar canlı değillerdi. Onların ruhları yoktu, cehennemle lanetliydi. Sözüm ona iddialar bunlardı. Dürüst olmak gerekirse, bunların hepsinin bir boka yaramayan saçmalık olduğunu düşündüm. Ama bu sadece bendim.

Zihnimdeki bu güçlendirici düşüncelerle zıplayıp hemen yırtık bir jean, tişört ve terliklerimi giyip, dişlerimi fırçaladıktan sonra aşağı yollandım. Eli dükkânın vitrininden River Sokağı'na bakıyordu, Chaz yanıdaydı ve ben odaya girince ikisi birden döndüler. Chaz havlarken kıcının tamamını salladı ancak Eli'ın yanında kaldı. Köpeğimin bu soğuk kaytarışını göz ardı edip ondan alacağım intikamı düşündüm. Önceki geceden kalan tüm kaygılarımı üstümden attım; vampir kıcı tekmelemeye hazırdım, Eli'ınkini değil ama Arcos'larınkini ve küçük ahmaklarınkini. Eli geceden benim kadar kolay sıy-

rılamamış görünüyordu. Delici bakışları beni sarstı ve halen önceki gece zihnimde gördüklerini düşündüğünü biliyordum -*evet biliyordum*. Vampir olabilirdi, ama eninde sonunda bu canavar da bir erkekti. Genç, ateşli, arzu dolu.

Eli'a bir gülücük gönderdim. "Önce, Chaz'i dışarı çıkarmalı, sonra yana Preacher'a gitmeli ve tekrar buraya dönüp senin değişimini bitirmeliyiz." Başımla kapıyı işaret ettim. "Geliyor musun?" Arkaya baktım, yoktu.

Kafamı geri döndürdüğümde, Eli, elleri yıpranmış 501'inin ceplerinde, kapıda bekliyordu. "Chaz'i daha önce çıkardım."

Tek kaşımı kaldırıp köpeğime somurttum sonra başımı salladım. "Peki, bravo sana. Gidelim o zaman." Kapıya vardım, ama o yolu kesmişti. "Ne?" dedim, rahatsızlığımı sesime yansıtmamaya çalışarak.

Sessizce kenara çekildi ve dışarı boğucu havaya adımımızı attık. İlk fark ettiğim Jeep'imın yanına park edilmiş sipariş üzerine yapılmış bir çapırdı. Eli'ın olması gerektiğini anladım ve motoru inceledim. Bir Martin Brothers Silverback, titanyum platindi, benzin deposu ile çamurlukları harika siyah kıvrımlı şeritlerle işlenmişti, arka tekerlek büyük, kalın öndeki ise daha küçüktü. "Harika motor," dedim ve ciddiye dim. Ben de hep bir tane isterdim.

"Sürmesi kolay -rahat- zevkli," dedi. "Bu gece onla gideceğiz."

Bunun düşüncesinin bile beni heyecanlandır dığını kendim de kabul ettim. Preacher'da Estelle kahvalt ı hazırlamak için koşuşturuyordu, manevi büyükbabam inceleyen gözlerini Eli

ve benim üzerimden ayırmadı. Bir şeyler döndüğünü bildiğini söyleyebilirdim. Olan herhangi bir şeyden dolayı değil, ama aramızdaki havada bir şey vardı, tehlikeli, elle tutulur bir şey. Ama o buna aldırmadı ve kahvaltımızı bitirince çıktık. *Çayına acaba ne halt karıştırıyorlardı?* Sürekli bunu düşünmekten kendimi alamadım. Onu içmek artık aynı değildi, bu da biraz iç karartıcıydı. Geçmişte sadece çay olduğunu düşündüğüm zamanlarda bu çayı severdim. Belki bir gün, çayı sadece kendisi için değil, hayatımın hatırına içtiğim fikrine alışacaktım.

Eli'ın yenilenmesini çabucak tamamladım; alnı boyunca düzensiz görünmeleri için kâküllerini kırptım, kısmen gözleminin üzerine döküldüler, ona siyah jean, gri yırtık tişört ve asker postallarını giydirttim. Deri parmak bantını bağlamak için ona yardım ettiğimde gümüş madalyonlu bir deri bantı önceden boynuna taktığını fark ettim. Sonra etrafında yürüyüp onu baştan aşağı inceledim ve sonuçlardan çok memnun kaldım. *Hemen hemen.*

Ona uzun uzun dikkatle baktım. “Sana bir pirsing lazım.”

Eli kaşını kaldırdı. “Nereye?”

Yüzünü incelerken kaldırdığı o kaşını bakıp, işaret ettim. “Tam buraya. Küçük bir gümüş halka.”

Beklenmedik şekilde Eli omuz silkti. “Sen ne dersen o olur.” Kapıya göz atıp başını aşağı indirdi. “Kardeşlerim aşağıdalar.”

“Sanırım onlara da bir anahtar yaptırabilirim,” diye mırıldandım merdivenlerden

aşağı koştururken. Kapıyı açtığı anda, Luc, Phin ve Josie

ayakta bekliyorlardı. “Hadi içeri girin,” dedim merdivenleri onların önünde çıkarken. “Abinize bir bakın.”

“Vay,” dedi Phin Eli’nin etrafında dolaşıp saçıyla oynadı. “Karanlık olmuşsun, hmm, Eligius?” dedi, Luc de ona katılıp Eli’nin kışına şaplak attı. “Güzel giysiler,” diye ekledi.

“Bizim gittiğimiz yere sizler de gidiyorsanız, size de aynı-sını tavsiye ederim,” dedim.

“Kıyafetleri denerim ama, kimse saçıma dokunamaz,” dedi Luc, parmaklarına sarı saçlarının buklelerini dolayarak. “Asla.”

“Cici kız,” diyerek güldü Phin, sonra bana döndü. “Benim saçım çok kısa, ancak kıyafetlere eşlik ederiz.”

“Bir de pirsing,” diye ekledim, sonra mutfak çekmecesini açıp not defteri çıkardım. “İşte pirsing yapan başka bir dövme dükkânının adı,” dedim, adresi de yazarak, kâğıdı çelip Eli’a uzattım. “Batı yakasında, Mullet’in evinden uzakta değil. Evi-ne nasıl gittiğimizi hatırlıyor musun?”

Eli bana, simsiyah kâküllerinin altındaki mavi gözlerini dans ettiren harika gülüşünü gösterdi. “Evet, Riley. Anladım.” Josie’ye bakıp “Sen burada onunla kalıyorsun, bücür,” dedi. “Arkasını kolla.”

“Evet!” dedi Josie heyecan içinde. “Sana göstermek için bazı çizimler getirdim.” dedi bana, taşıdığı sırt çantasına hafifçe vurarak. “Laptopumdalar.”

On beş yaşında bir vampirellanın arkamı kollamasına karşı duyduğum şüpheyi saklayıp, başımla onu onayladım. “Harika, dükkân açılmadan önce bir saatim var.” Başımı eğip” Hadi

bakalım,” dedim. Josie laptopunu açmakla meşguldü, bense Eli’nin bakışları ile buluştuğumda o başıyla onayladı.

“Hemen döneriz,” dedi. Göz açıp kapayınca kadar Dupré biraderler gözden kayboldu. Inksomnia’nın arka tarafından, üç motorun birbirine eşlik eden kükremesi yankılandığında Josie’ye bir bakış attım.

“Oğlanlar ve oyuncakları,” dedi çok olgun bir tarzda, kabul etmekten başka seçeneğim yoktu ve güldüm.

“Doğru değil mi?” dedi. Bir an durup Dupréleri düşündüm. Her ne kadar Eli’nin korkunç değişimini görmüş olsam da, Phin, Luc ve Josie’nin aynı şeyi yaptığını düşünmekte zorlandım. Özellikle de Josie konusunda. Bu aynı anda gerçeküstü, fantastik ve kafa karıştırıcı görünüyordu ve beynimin bunu tamamen anlayıp kavrayabileceğine inanmadım.

Başımı çevirdiğimde, sessiz bir çığlıkla nefessiz kaldım. Josie yarım metre ötemdeydi, onun tatlı güzel yüzü şimdi, Gilles ve Eli’da gördüğüm aynı uzamış çeneye, korkunç sivri dişlere sahipti. Beyaz gözleri merakla bana odaklanmıştı, tepkimi alır almaz derhal eski haline, tatlı ergen Josie’ye dönüştü.

“İşte,” dedi aslında, biraz kendini beğenmiş, biraz yaramaz gülümsemesi ile “Artık daha fazla şüphe etmene gerek kalmadı.” Başını eğip tezgâhın üzerinde laptopunu açtı. “Çizimlerimi görmek istiyor musun?” dedi sanki biraz önce benim önümde değişim geçirmemiş gibi.

“Vay,” diye mırıldandım koşan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak. “Tamam, hadi görelim.” Dosyanın içinde gezinip Josie’nin sanatını inceledim -muhteşem, son derece detaylı

Pictish³⁴ sembollerinden kertenkelelere, örümceklere, Notre-Dame'in meşhur vitraylarına yansımış yüzlere kadar. Hepsi de kelimenin tam anlamıyla beni büyüledi.

"Vay, bu kardeşin mi?" dedi Josie oturma odasından.

Başımı kaldırdığımda haziran ayında Tybee Fenerinde çektiğim Seth'in fotoğrafına baktığını fark ettim. "Evet, o Seth," diye cevapladım, sadece ismini duymak bile yüreğimi burktu.

"Tanrım, çok şirin," diye mırıldandı Josie ve fotoğrafa gözlerini dikmeye devam etti.

Gülmeme engel olamadım. "Bunlar gerçekten olağanüstü," dedim ona, çizimlerin üzerinden geçerken. "Yüz elli yaşında olman gerçeğine rağmen, seni çalıştıramayacağım kadar gençsin," dedim, "ama işlerinin bir kısmını yüzde vererek kullanmak isterim. Bunlardan muhteşem dövmeler çıkar."

"Ciddi misin?" dedi Josie coşkuyla. "Bu acayip müthiş olur."

"Güzel, önce annen ve baban onaylasın," dedim, sonra anne ve babasının on dokuzuncu yüzyıl vampirleri olmasının ne kadar komik olduğunu düşündüm. "Dinle -Hazırlanmam gerek. Sen keyfine bak dedim ona ve yatak odama gittim. "Birazdan dönerim."

"Tamam," diye cevapladı Josie.

Acele bir duştan sonra, siyah dar yanları dantelli jean, sırtı T gri Inksomnia atleti, siyah alçak topuklu Mary Jane model ayakkabılar ve siyah dantel tasmamla kıyafet kısmını hallettim. Saçlarımı arkada topladım, ama kırmızı meçli kısımları serbest bıraktım, makyajımı yaptığımda gitmeye hazırdım.

34 Pictish: İskoçya'da yaşamış yerli halk Pictiler. İlk defa Roma kaynaklarında M.S. 3. YY'da bahsi geçen Pictiler'in kültürüne ait

Nyx Josie ile anlaştı, ya da tersi -tahmin ettiğim gibi. Nyx'i red edebilecek bir ruh yoktur- lanetli bir ruh olsa da. Nyx'e kısaca Josie'nin Eli'in küçük kız kardeşi olduğunu söyledim, ona Josie'nin inanılmaz işlerini gösterdikten sonra hemen kaynaştılar.

Eli, Phin ve Luc Inksomnia'ya girdiklerinde, henüz öğleyi geçmişti. Değişimlerinden o kadar etkilenmiştim ki, dövmeyi yarıda kesip onlara hayranlıkla baktım. Beni yanlış anlamayın -daha önce de tamamıyla çok hoştular. Üçü de kayıtsız, kötü çocuk görünümüne sahipti, yıpranmış jeanler, tişörtler, çizmeler. Ya şimdi? Artık dosdoğru Panic Room da takılacaklar ve hiç kimse uyanmayacak, Dupréleri gerçekten kentli/Goth sahnesinin kahramanları sanacaklardı. "Mullet iyi iş çıkarmışa benziyor," dedim üçünü de incelerken. "Gnaw Bone'ın Poster Çocukları."

"Hoş," dedi Nyx beğeniyle ve ben de onu tanıştırdım, Nyx her birini kucakladı.

Phin'in mevcut asker tıraşı giysileri ile mükemmel uymuştu; koyu gri eskimiş pantolon, siyah yırtık tişört, kalın tokalı botlar. Bana doğru yürüyüp sırtı ve dilini dışarı çıkardı. "Offf," dedim yeni gümüş dil topunu incelerken. "Nasıl hissettiriyor?"

"Sana sonra söylerim," dedi memnun memnun sırtarak.

Luc, sözüne sadık kalmış, saçının bir teline bile dokundurmamıştı, göğsünde kavuşturduğu kolları ile dikildi, düşük çok bol jean'i ve sökükle gri tişörtü onu Panic Room'un müdavimi gibi gösteriyordu. Daha yakından bakınca alt dudağındaki gü-

müş halka pirsingi ve kulak memesini süsleyen gümüş topları fark ettim. Güldüm ve beğenimi baş hareketimle de gösterdim. “Hoş.”

Eli arkada dikiliyor, ben erkek kardeşlerini incelerken o da beni dikkatle izliyordu, ta ki tüm dikkatimi ona verinceye kadar. “Buraya gel,” dedim o da yakınımaya geldi. Sol kaşına takılmış küçük gümüş halka itiraf etmeliyim ki ölümüne sekiydi. Başımı salladım. “Aferin.” Dönüp, ordudan bir adamın omzuna işlediğim kabile yılanına başımı eğdim, Duprélere Inksomnia’nın “inlerini ve outlarını” gösteren Nyx’i belli belirsiz dinledim. Josie’nin sanat dosyalarından birini bilgisayara-
rımıza yükledi ve dövme transfer kopyası olarak bastı. Josie ciyaklayarak bunun ne kadar harika olduğunu hepimize ilan etti.

Bir müddet sonra dört Duprénin hepsi bizden ayrılıp iki saatlik vampir öğle uykusu için yukarıya çıktılar. Ben birkaç müşteriye daha dövme yaparken, Nyx işini erken bitirip gitti. Yedinci sınıflara İngilizce öğreten genç kadının kolundaki dikenli kol bantını bitirirken, Eli içeride dolanıyordu. Nedendir bilinmez, bunu çok eğlenceli buldum. Kadına bakım için merhemi ve gerekli bilgileri verirken, Eli’nin beni yakından seyrettiğini gördüm. Kadın Inksomnia’dan çıktı ve Kara Karga gene gakladı ben de kapıyı kilitledim ve KAPALI tabelasını çevirdim. Bermuda şortlar, tişörtler, kapriler giyen turistler telaşla koşuştururken, durup çöken akşama uzun uzun baktım, kap-kara bulutların yukarıda toplandığını ve nehir kıyısına doğru ilerlediklerini fark ettim. İçeriden bile şehrin üzerine karanlık,

uğursuz bir değişimin çöktüğünü hissedebiliyordum. Sebebi, belki bunu sezinlememdi, belki de bunun içinde olmamdı.

Her halükârda, hayal bile edilemeyecek düşmanlarla -kardeşimi esir alanlar- karşılaşma düşüncesiyle adrenalininim bedenimde koşturuyordu ve tam o anda Seth'in ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Hatta kendisinin Seth olduğunu bilip bilmediğinden. Eli aniden yanımda durmaya başladı, varlığı tenimi yakıyordu.

"Bu gece başlangıç olacak," dedi kendinden emin bir sesle. "Eğer herhangi bir tereddütün varsa, söylesen iyi olur." O aşağı baktığı anda, ben yukarı ona baktım. "Bir kere başladık mı, geriye dönüş olmaz ve her şey daha da zorlaşır. Eğer onlar seni algıarlarsa, seni avlarlar. Ve inan bana -seni alıncaya kadar durmazlar."

"Genetik yapımda tereddüt bulunmuyor," diye cevapladım kesin ve korkusuz, hatta onların *Seth ve arkadaşları* anlamına geldiğinden emin olarak. "Kardeşim o pisliklerin elinde olduğu sürece, ben de varım."

Eli beni döndürüp duvara doğru itti, elleri başımın her iki yanındaydı. Siyah saçları, solgun teni, pirsingli kaşı, karanlık bakışı ile daha da tehditkâr... gözüktü bana. "Eğer damarların da dolaşan kanın kokusunu alırlarsa, onları durduramazsın." Başını doğrultup beni gözledi. "Bir grup sırtlan gibi üzerine üşüşecekler. Kardeşinin gücü ve becerisi her geçen gün artıyor. Sadece mideleri insan kanı için hazır değil -evvelki gece seni kurtaran da buydu. Açlar, istiyorlar- ama ne yapacaklarını bilmiyorlar." Kaşlarını çattı. "Şimdilik."

“O zaman bana kendimi nasıl koruyacağımı öğret,” dedim, Eli beni dükkânın tuğla duvarına sıkıştırdıncaya heyecan içimde dalgalandı. Benim arzularımın onun arzuları haline geldiğini biliyordum. Bunu *biliyordum*. O kadar güçlü ve yakıcı hale geldiler ki, koca dövme salonunu üstüme üstüme geliyordu.” Onları yenemeyeceksem, onlardan kaçamayacaksam, bana onları öldürmeyi öğret.”

Eli’in yüzünde inanamayan bir ifade dolaştı. “Eğer seni öldürmeye kalkarsa, kardeşinin kalbine bir hançer saplayabilecek misin?” diye sordu.

İğrenç bir mide bulantısı gırtlığıma kadar çıktı, Seth’i öldürmektense öleceğimi biliyordum. “Hayır,” dedim. Çenemi kaldırıp Eli’in bakışlarını buldum. “Ama Arcos’ları öldürebilirim. O konuda sorun yok.”

Eli birkaç saniye bana dikkatle baktı, ben de olabildiğince sabırla bekledim. Sabır benim hiç sahip olmadığım bir özellikti ve şimdi Eli’in sakin, güçlü, egzotik vücudu bu kadar yakınımda dolanırken sabırsızlığım zirve yapmıştı. Yavaşça benden uzaklaştı.

“Babamla konuşacağım,” dedi. “Ve Preacher ile konuşacağım.” Her ne kadar benden uzaklaşmış olsa da, hâlâ yakındı ve yırtık tişörtünün yakasından onu yakalayıp ağzını benimkine yapıştırma arzumu yuttum. “Bir ölümlünün bir vampiri öldürmesi için bazı yöntemler vardır, ancak bunlar eski usuller-ilkel, midesi kolay bulananlar için değil.” Çenemin üzerinde parmağını gezdirdi ve bakışlarıyla beni tararken ona baktı.

“Senin miden kolay bulanır mı, Poe?

Vücudum beynimden izinsiz tepki verdi ve dizimi Eli'ın apış arasına çaktım. Ölümlülerden onlarca kere aldığı tepkinin aynısı olmasa da, Eli'ın gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve biraz da nefesinin kesildiğini görmek beni büyüledi. Taşak taşaktır, kanımca. Halen tepemde duruyordu ve şeytani bir gülümseme ile ağzı kıvrıldı. Ben de ona gülümsedim. “Hiç bulanmaz.”

Başını salladı. “Serseri sokak dövüşü vampire karşı bir saniye işe yaramaz,” dedi sakın bir şekilde. “En çok onların dikkatini dağıtır. Onları durdurmaz.”

Omuz silkerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. “İkel derken, kalbin tam içine tahta kazık saplamaktan mı bahsediyorsun?”

Gözleri benimkileri hiç terk etmedi. “Hayır, bu sadece Hollywood’da işe yarar. Gerçek hayatta ise bu gümüştür ve sadece kalbe saplanması değil, tamamen içine girmesi gerekir. Sonuç olarak en iyisi göğüs duvarını gümüşle yarmak, içeri girmek ve kalbi dışarı çıkartmaktır.”

Bunu dikkate aldım. “Kulağa iğrenç geliyor, ama yapabilirim.”

Eli boşluğa bakıp kendini beğenmiş bir gülücük attı -tastamam ölümlü erkek davranışı, üstelik bir vampirde daha da seksi görünüyordu. Bana döndü sonra dışarı karanlığa baktı sonra başını eğdi. “Git hazırlan. Bir saat sonra çıkıyoruz.”

“Bir saat mi? Neden o kadar erken?” diye sordum. “Saat yedide Panic Room’a gidemeyiz. Vakit öldürmemiz lazım.” Etrafa bakındım. “Hiç dövme yaptırmayı düşündün mü?” diye sorup onu inceledim. Kabul ediyorum. Ona göz koyduğum ilk andan beri onu dövme yapmak istiyordum.”

Mavi gözleri bana kilitlendi, bir süre istekle üzerimde gezindiler. “Gerçekten mi? Peki neden?”

Kaşlarımı çatıp sert sert baktım. “Kafamdan. Uzak. Dur.”

Hafifçe sırtarak Eli yine uzaklara baktı ve onuz silkti. “Evet, bunu düşündüm.” Desen kitabını eline aldı, sayfaları karıştırdı. “Eğer yaptırmaya karar verirsem, ilk bilen sen olacaksın. Şimdi, git.”

Gözlerimi kısıp, “Yine -beni emirler alan biriyle karıştırdın.” Gitmek için döndüm. “Ayrıca, Panic Room’a gitmek için çok erken. Biraz yol yordam öğren, Dupré.” Eli’nin sessizliği beni yatak odama kadar takip etti, elbiselerimi çabucak çıkarıp attım ve duşa girdim. Sırtıma akan sıcak suyun altında tam olarak ne yaptığımı, neler olup bittiğini tarttım ve eğer tüm bunlar beni biraz korkutmadı dersem yalan söylemiş olurum. Eskiden sürekli partilerken, darmadağın yaşamımda, olaylar umurumda değildi. Yenilmez olduğumu düşünürdüm, hiç kimse ve hiçbir şey beni incitemezdi. Bazılarını iyi benzetirdim ve bundan gurur duyardım. Ama ben o hayatı terk ettim. Şimdi? Yine geçmişe balıklama dalmak üzereydim. Ve Seth’in eskiden takıldığım o klüplerin arka odalarında pis işlere bulaştığını görmek düşüncesi karnımı ağrıtıyordu.

Duştaki süre boyunca, birinin orada bulunduğunu hissettim sanki beni seyrediyordu, Eli aklımı dolduruyordu. Düşün şeffaf cam kapılarından yarı aralık bıraktığım banyo kapısına bakındım, ama onu göremedim. Eli’nin çekimine böylesine kapılmaktan hoşnut değildim; o ölümcüldü; şakağıma tetiği yarıya kadar çekilmiş bir silah tutmak gibi ve silahın ateş alma-

ması için şansa güvenmek gibiydi. Elbette o da bunu biliyordu. Her ne kadar zihnimi okumamasını istedimse de, bunu sürekli yapıyordu. Hareketleri çoğunlukla kontrol edebilsem de özel düşünceleri hiç kontrol edemiyordum. Yani şimdi kendisini duşta, benimle beraber, ıslak, yapış yapış ve tamamen kontrol dışı bir halde istediğimi bildiğinden son derece emindim. Sağduyum devreye girdi de, duşu kapatıp vücuduma bir havluya sardım ve dışarı çıktım. Son bir şeyi daha düşünmeden edemedim. *Acaba daha ne kadar birbirimize karşı koyabilecek-tik?* Belki Eli benden daha uzun süre dayanabilirdi, her şeyin ötesinde, o bir ölümsüzdü. Bense değildim, ne de onun sahip olduğu kontrole ya da dayanıklılığa sahiptim.

Saçımı kurutup açık bıraktım, pek çok saç tutamını minik tokalarla tutturdum. Perçemlerimi olduğu gibi bıraktım neredeyse çeneme geliyorlardı. Yeraltıyla yüzleşecektik, onun için her zamankinden daha ağır bir makyaj yaptım, siyah göz kalemi, üzerine ışık düşünce parlayan mor far. Yakut kırmızısı ruj ve dudak kalemi cildimi olduğundan daha da solgun gösteriyordu, kulübün siyah duvarları ve yanıp sönen ışıkları altında mükemmel etkiyi yaratacaktım. Siyah örümcek ağı küpeler, ortasından gümüş bir haç sarkan siyah dantel tasma, metalik ateş pembesi bikininin üstünü zar zor örten ve göbeğimden beş santim yukarı oturan kısa, dar deri ceket, en çok sevdiğim yanları bağcıklı ikinci-tenim hissi veren deri pantolonum ve siyah onbeş santim sivri topuklu çizmelerim ile Panic Room kostümüm tamamladı. Gümüş toplu birkaç deri parmak bantı, dikenli bilek bantı da ekleyince gitmeye hazırdım. Yatak oda-

mın köşesindeki tam boy aynada son bir incelemenin ardından, küçük deri sırt çantamı kaptım ve odayı terk ettim.

“Tamam, hazırım” dedim oturma odasına adım attığım anda. Eli River Sokağı’na bakan pencerenin önünde ayaktaydı ve bana bakmak için döndü.

Akıl çelen mavi gözleri yavaşça görünümüme kaydı, önce yukarı fırlamış memelerimin şişkinliğine takıldı ve sonra tene yapışan deri pantolonlu bacaklarımda duraksadı. Yavaşça bana doğru geldi ve on beş santim topuklarla dosdoğru gözünün içine baktığımı fark ettim. O vücudumun her santimini incelerken yerimde durdum. Yalan söylemeyeceğim. Çok eğlendim. Bu beni *güçlendirdi*, çünkü onu etkilediğimi biliyordum. Çok iyi. Lanet olası o ateşte yanan tek kişi olmak istemiyordum.

Sonunda, üzerimde uyguladığı uzun ve sessiz göz yoklamasının ardından, Eli’nin bakışları gözlerimi buldu ve aniden o mavi derinliklere demirlemiş “*ilkel erkek şehvetini*” gördüm. “Sen,” dedi usulca, davetkâr sesiyle “çok seksisin.”

Ufacık bir gülücük atıp omuz silktim. “Teşekkürler.” Ben de ona değerlendirmemi sundum, daha önceki gibi ağız sulandırıcı görünüyordu. “Sen de fena değilsin. Hazır mısın?”

Başını salladı ve mutfak masasına ilerledi oradan bir kutu aldı ve bana uzattı “Senin için.”

Tek kaşım kalkmış halde ona şüphe dolu bir bakış attım ve kutuyu aldım. “Bu nedir?” dedim açarken.

“Koruma,” diye cevapladı.

Başımla onayladım. “Bu boy bir kutu oldukça fazla prezervatif alır,” dedim sırtarak, Eli da güldü. Kapağı kaldırınca,

içine göz attım ve düz siyah yarım kaskı görünce şaşırdım, yan tarafında metalik mor dövme deseni kelebek işlenmişti. Dışarı çıkardım ve Eli’ a baktım. “Harika, teşekkürler.” Sırıtıp beğendiğimi baş hareketimle belirttim. “Motorcu şıklığı.”

Kayıtsızca omuz silkti. “Sorun değil. Ben Chaz’ i dışarı çıkarmıştım. Gidelim.”

Chaz’ in kulakları arasındaki tüylerini okşayacak kadar onu beklettim ve sonra dışarı, biten güne adım attık. Eli’ ın Silverback’ inin tek selesi olduğunu hatırlayarak, “Bu motorun tam olarak neresine oturacağım?” diye sordum. Geniş kırım yoktu ama sele kesinlikle bir kişi içindi. Sonra sokak lambasının altındaki motoruna baktığımda bir selenin daha arkaya monte edildiğini gördüm, Eli’ inkilerin tam arkasında da ayak seti konmuştu.

“Pirasing sırasında bunu da yaptırdım,” dedi. “Senin için yer yoktu.”

“Yaa, evet, bunu anladım,” dedim, motora yürüdüm ve seleyi inceledim, sağlamlığını yokladım.

Eli simsiyah yarım kaskını taktı, ben de aynısını yaptım ve motoru çalıştırınca arkasına bindim. Topuklu çizmelerimi ayaklıklara yerleştirdiğimde motorun gümbürtüsünü vücudum boyunca sarsılarak hissettim; kollarımı Eli’ ın beline sardım ve motor hareket etti. Factor’ s Walk’ u geçtikten sonra, sola döndü. Ona dayandım “Yanlış yoldan gidiyorsun,” dedim, Panic Room Williamson’ da Martin Luther King Bulvarı üzerindeydi.

“Öldürecek zamanımız var dedin, doğru mu?” diye cevapladı Eli ve yoluna devam etti. “Önce kontrol etmek istediğim bir şey var.”

Önce President Sokağı, sonra Tybee'ye doğru Otoyol 80 üzerinde giderken, bir on dokuzuncu yüzyıl vampirinin arkasından sınılmış oturduğumu ve başkalarını aradığımızı neredeyse unuttum. Eli'nin kasları ellerimin altında geriliyordu, tişörtünün altından sert karın kaslarını hissedebiliyordum. Çapır kullanan tipik seksi bir erkek gibi görünüyordu; onun ne olduğunu bilmeme rağmen kendimi olayların farklı olmasını, Eli'nin vampir olmamasını ve Seth'in de olanlardan biri haline gelmemesini diler buldum. Dilemek işe yaramıyordu, zaman kayıydı, ama yine de kendimi sürekli bunu yapar halde buluyordum. Bu beni gerçekten bıktırdı.

Otoyol 80'de trafik her zamanki gibi sürünüyordu, yani adaya doğru gidiş oldukça yavaştı. Yağmur düşmek üzereyken hava basıktı; inkâr edilemez kokuyu taşıyor ve hatta güçlendirip yayıyordu, bataklıklardan gelen ağır tuz kokusunu. Cezir zamanı -suların çekildiğini görmeden bunu söyleyebilirdim. Deniz canlılarının çürümesi sular çekildiğinde her zaman yoğunlaşırdı. Su kamışları, istiridye sürüleri biz yanından geçerken, nehir çamurunda görülüyordu.

Tybee'ye giden ana köprüyü geçince, Eli ilk mahalleye girdi birkaç sokak daha ilerledi ve sonra çıkmaz bir sokakta kazıklar üzerine inşa edilmiş bir evde durdu. Eski beyaz bir Caddy ev ile sokak arasındaki araç yoluna park edilmişti. Yere indim, Eli motorun kontağını kapattı, bacağını bezin deposunun üzerinden geçirip oturdu, gözlüklerini çıkardı ve bana baktı.

"Ne," diye sordum etrafa bakınıp. "Burada ne işimiz var?"

"Bilmen gereken bir şey var," dedi, ve sokak lambasının ışığında beni inceleyen gözlerini gördüm.

Ne beklemem konusunda hiçbir fikrim yoktu. “Tamam,” deyip olduğum yerde durdum.

“Preacher’ın halkından birinin değişip değişmediğini sorduğun zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu. “Ben de sana bir ölümlünün değişiminin vampir kanı içmedikçe gerçekleşmeyeceğini söylemiştim.”

“Evet,” dedim, konunun gidişatından hiç hoşnut olmayarak “Ne olmuş?”

“Güzel,” dedi olabildiğince yavaşça. “Bu tam olarak doğru değil.”

Suratına bakıp açıklamanın gerisini beklemekten başka bir şey yapamadım.

“Başlangıçta, Gullah’tan fazlası kullanıldı. Bir ölümlü ile beslenildiğinde, çok fazla kan alınırsa, ölür. Net ve anlaşılır. Ancak ısırlılır ve yaşarlarsa, bazı eğilimler ortaya çıkar,” Tepkimi ölçtü. “Vampir eğilimleri.”

Ağırlığımı diğer tarafa verip başımı kaldırdım. “Peki bunlara neler dahil?”

Eli omuz silkti. “Hepsi kimin ısırıldığına bağlı, ısırının genetik yapısına. Aşırı hız. Yüksek zıplayabilmek, belki bir süre yerçekiminden sıyrılmak. Düşünceleri okumak. Çiğ ete bayılmak.” Tekrar omuz silkti. “Daha yavaş yaşlanarak daha uzun yaşarlar. Daha çabuk iyileşme yetileri olur.”

“Tamam,” dedim, tam olarak anlamayarak. “Etrafta bu tip insanlardan çok var mı?”

“Evet.”

Başımı sallayıp, bu aydınlatıcı haberleri düşündüm. “Anla-

şıldı. Garip ama tamam. Peki biz neden *buradayız*?” Başımla direkler üzerindeki evi gösterdim.

“Ned Gillespie. 1912’de ısırdı, on dört yaşındayken.”

İnanamayarak ona baktım. “Bir çocuğu mu ısırdın?”

Eli başını hayır anlamında salladı. “Josie ısırdı.” Bana baktı. “Ama, o zamanlar, evet -bunu yapardım. İnsan olmayı daha yeni öğreniyorduk, Riley. Elimizde değildi.”

“Peki neden Ned Gillespie’ı görmek için buradayız?” diye sordum çamurun üzerine tünemiş iki katlı eve bakarak.

“O ve Josie... yakındılar sanırım, birbirlerinden vazgeçinceye kadar.” diye cevapladı. “Ned Arcos’ları tanır -elli kilometre öteden bir vampirin kokusunu alır.” Motordan indi. “Belki bir şeyler duymuş ya da bir koku almış olabileceğini düşündüm.” Eve doğru yöneldi. “Hadi gel.”

Eğimli yoldan yukarı yürürken Eli’a göz attım. “Ned beni dehşete mi düşürecek?” Sahip olabileceği eğilimleri sadece hayal edebildim.

“Evet,” diye cevapladı Eli, derin bir nefes alıp onu kapıya doğru takip ettim. Sundurma lambasının altına geldiğimizde, ön kapı açıldı, yirmi beş yaşlarında genç bir adam kapıda duruyordu, uçları dikilmiş çılgın kumral saçları vardı, sarı-siyah Led Zepplin tişörtü ve yırtık jean giymişti. Gülümseyince gözlerinin kenarları kırıştı ve Eli ile yumruğunu tokuşturdu.

“Adamım, ne haber? Çoktandır seni görmedim,” dedi Eli’a, sonra bana baktı. “Vayy, bu bebek de kim?” Eli’a doğru eğildi. “O da kam emici mi? Bu acayip, adamım.” Sonra gözleri ejderhalarıma takıldı. “Kahrolası -güzel dövmeleler.” Etrafımda dolandı, baktı. “Hoş.”

Eli başını sallayıp güldü. “Hayır, Ned. O -bana baktı- bir arkadaş. Ölümlü bir arkadaş.” Başını eğdi. “Ned Gillespie, Riley Poe.”

Ned benimkini sıkmak üzere elini uzattı ve ben buna izin verdim, her ne kadar Ned’i yüz on iki yaşında bir adam yerine genç bir adam olarak gördüğüm için şoktaysamda. *Garip*. “Güzel, Riley Poe, bu Kova burcu çağının doğuşu, sen de ögle düşünmüyor musun? Vampirler, eğilimliler ve ölümlüler hep beraber takılıyorlar. Muhteşem, di mi?”

Hemen Eli’a baktım. “Evet, kesinlikle.” Bir zaman sıçraması ile dosdoğru Bill ve Ted’in muhteşem maceralarından birinin içine düştüğümü düşündüm.

“Peki, hadi mütevazi mekânıma gelin.” dedi. “Girin.”

Eli bana baktı ve bana başıyla yol gösterdi ve içeri ilk ben girdim. Burası yüksek katedral tavanları olan yukarıda bir yürüyüş yolu ile çevrelenmiş açık plan odaydı. Ned arkamızdan kapıyı kapar kapamaz cep telefonu çaldı. Lanet ederek ceplerini yokladı.

“Hemen dönerim,” dedi ve yemin ederim kendi gözlerimle görmesem buna asla inanmazdım -vampirler hakkındaki bilgilerime rağmen, inanamazdım. Ned bir adımda ahşap tırabzanlı yürüyüş yolundaydı- en azından yedi metre uzaktaydı tabii eğer daha fazla değilse. Bir odada gözden kayboldu ve sonraki saniyede yeniden aşağıya atladı. Yere bastığında bana baktı.

“Cevapsız çağrı,” dedi sanki yaptığı son derece normalmiş gibi.

Hayretle kaşlarımı kaldırmaktan başka bir şey yapamadım.

“Dinle, Ned,” dedi Eli. “Son zamanlarda başka bir vampir kokusu aldın mı?”

Ned teatral bir şekilde burnu kaldırıp havayı kokladı. “Evet, ahbab. Aldım. Güçlü olmamasına rağmen -aslında çok zayıf sanırım sahilden uzaktan geliyor. Neden neler oluyor?”

“Arcos’lar,” dedi Eli. “Bir şey duymadın mı, görmedin mi?”

Ned Eli’ya baktı, daha önceki umursamaz tavrının yerini ciddiye aldı.

“Bir grup halindeler. Tam değişime uğramamış gençler, ama bir sürü sorun var ne demek istediğimi anlarsın,” dedi Eli, başını bana doğru eğerek. “Onlardan biri onun kardeşi.”

Ned bana ilgiyle baktı. “Bu berbat.”

“Etrafta onların kokusunu aldın mı?” diye sordu Eli. “Adada?”

Ned başını hayır anlamında salladı. “Atlanta’da oyun kongresindeydim. “Bana bir bakış atıp sırtıttı. “Kent Kanemicilerini yarattım,” dedi, anlamamı bekleyerek. “Bilgisayar oyunu? Biliyor musun, yazılım? Sıkı oyun.”

“Tebrikler,” dedim ve o omzunu silktilti.

Eli ve Ned birkaç kelime daha ettiler ve sonra Ned’den eğer adada Seth veya diğerleri ortaya çıkarsa bize haber vereceği sözünü alarak veda ettik. Kendimi kuşkucu hissettim -Ned bir vampirin onu ısırarak ödüllendirdiği süper güçlerine rağmen kendi küçük yazılım dünyasında yaşıyor gibiydi. “Güzel ve uzun yaşa,” diye haykırdı Ned, ön kapısından biz motora binip giderken. Eli omzunun üzerinden açıkladı. “Büyük yürüyüşçüdür.” Bunu tastamam görebilmiştım -daha Kaptan James Kirk kendi babasının gözünde bir parıltı bile değilken Ned ortalıkta dolanıyordu.

Biz tam President Sokağı'ndan Bay Sokağı'na dönerken yağmur atıştırmaya başladı ve sağanak dibine vurmadan önce Panic Room'a vardık. Sıradan tuğla bir bina olan klüp neon ışıklar ve tabelalardan tamamen yoksundu; giriş sade çift kanatlı mavi bir kapıdan ibaretti ve eğer siz Panic Room'u bilmiyorsanız, asla kendi kendinize bulamazdınız. Ağızdan ağza yayılarak bilinen yerlerdendi ve sadece seçilmiş bir azınlık burada vals yapardı. Panic Room'da pis işler olurdu -uyuşturucular, seks, fahişelik- ancak sahibinin avukatı tam bir pitbuldu. Daha önce mevcut bir neden ve gerekçe olmadan baskın yapıldığı için belediyeyi mahkemeye vermişlerdi, bu olay avukatı para içinde yüzdürmekle kalmamış bir de Savannah Polis Departmanını Panic Room'a baskın konusunda fazlasıyla sakıngan hale getirmişti. Motoru kaldırımın kenarına park edip acele ile girişe yollandık.

“Saçı örülü koca adam kim?” diye fısıldadı Eli kulağıma eğilerek.

Boynuna doğru döndüğümde, yan yana duruşumuzla içimi vuran heyecana şaşırdım. “Nepal'den Zetty, otuzbeş yaşlarındadır, Panic Room'un daimi kapı görevlisi olarak çalışıyor.” Be-line varan siyah saç örgüsü ile Zetty her zaman, uzun kırmızı yak yününden sargı ve parıl parıl eski deri çizmelerin içine sokulmuş siyah şalvar pantolondan oluşan geleneksel Tibet kıyafeti giyerdi. “Eskiden Shiva müridiymiş.” dedim. “Alnına işlenmiş Tanrı sembolüne bak.”

Eli bana doğru baktı. “Evet.”

Zetty'nin alnındaki parlak renkli sarı ve kırmızı kareler ve noktalarla süslenmiş dövme burun kemerine kadar uzanıyordu. Renkli, yuvarlak taş küpeler takmıştı ve geleneksel Nepal ka-

ması göğsüne yerleştirdiği çok renkli el örgüsü kının içindeydi. “Onu bu kamayı kullanırken de gördüm, onun için aptallık etme. Kimse Zetty ile dalga geçemez.”

“Merak etme,” dedi Eli elimi kalçama koyup öne doğru iterek.

Biz yaklaşınca Zetty bana gülümsedi, tanınmasıyla gözleri parladı. Bu öylesi bir bakıştı ki zaten caydırıcı olan yüz hatlarını daha da korkunçlaştırıyordu. “Riley Poe, burada ne yapıyor-sun?” dedi belirgin Tibet aksanı ile omzumu kavrayarak.

Eli derhal gerilip yavaşça önüme geçtiğinde Zetty’nin bakışı benim üzerimden ona kaydı. Zetty kaşlarını çattı.

“Tamam,” dedim Eli’ya sakince, elimi sırtına koydum.” Zetty eski bir arkadaş.” Fedaiye baktım. “Sadece buraya takılıyoruz. Eee, nasılsın Zetty?” diye sordum.

“Şikayet edemem,” diye cevapladı, ancak artık dikkati Eli’nin üstündeydi.

“Güzel, seni görmek harika,” deyip Eli’ı kolundan çektim.

Zetty gözlerine bana döndürdü. “Arka odalardan uzak dur, Riley,” dedi anlamı belirsiz bir tonda “Artık orada senin için bir şey yok.”

Bakışımı Zetty’den başka tarafa çevirdim ve onu geride bıraktık.

“Ona ne oluyor?” diye sordu Eli müziğin yankılandığı küçük girişten klübe açılan başka bir çift kanatlı kapıya ilerlerken. “Sana karşı çok koruyucu görünüyor.”

“Muhtemelen o da senin için aynı şeyi düşünmüştür.” Gü-lümsedim. “Zetty işini sadece işini yapıyor,” dedim ona bir an bakarak. “Berbat yaşamından hep nefret etti, arka odalarda ne

olup bittiğini bilse bile oralara karışmazdı,” diye omuz silktim. “Bir kere hariç. Bir kere beni kötü bir durumdan çekip çıkardı neredeyse birini öldürüyordu.”

“Benim ne olduğumu biliyor,” dedi Eli sakın bir şekilde.

“Bundan şüphe etmem,” diye cevapladım, Zetty’nin zihnini okuduğunu tahmin ederek, dürüst olmak gerekirse, buna da hiç şaşırmadım. Zetty, Nepal’de bir tür mistikti, gizemliydi, müthişti. Her ne sebepten olursa olsun, Zetty’nin benden hoşlanmasına her zaman minnet borçluyum.

Kalabalığa itildikçe, siyah duvarlar ve yanıp sönen ışıklar bizi yuttu, My Dying Bride³⁵’dan “The Raven and the Rose”³⁶ müzik sisteminden gümbür gümbür yayılıp bana doğru uğulduyordu. Eli’nin vücudu benimkine değdi, o beni duman, siyah deri giysiler, gümüş çiviler ve egzotik makyaj denizinin içine yönlendirirken, avucu ve parmakları çıplak tenimi sahiplenerek kalçama yapışmıştı. Panic Room’un bu bölümü “uslu” kısmıydı, dans, müzik, içki ve insanların çoğunluğu. Ama arka tarafta yer alan odalarda -karanlık panik odaları- tamamen başka bir şey hüküm sürmekteydi. Ben tüm bunları yaşadım, buraya geri dönmeyenin beni rahatsız etmediğini söylersem yalan olur. Ve Eli’nin elini tenimde, müziği tüm vücudumda duysam da, içimde huzursuzluk vardı.

“Yanlış olan ne diye soruyordum, ama artık biliyorum,” derken Eli yaklaştı, ağzı kulağımı sıyırdı geçti. Dönüp ona baktım, yüzlerimiz çok yakın, kendimden geçirici, şehvetli. Gözleri büyüleyiciydi ve onlara çekildim. Ona. Ona çekildim.

35 My Dying Bride: 1990’da kurulan İngiliz doom metal grubu

36 The Raven and The Rose: İlk olarak 2001’de piyasaya çıkan “The Dreadful Hours” albümünden bir parça

“Bu kolay tarafı,” dedim nerede olduğumuzu anladığını bilerek. “Kelter Phillips buranın sahibi. Nasıl içeri girileceğini biliyorum, nasıl davranmak gerektiğini biliyorum. Ve arka tarafa kabul edilmek için ne yapmak gerektiğini *kesinlikle* biliyorum.” Ve dudaklarımı Eli’nin kulağına uzattım. “Arcos’ların karanlık işler içinde olduğunu söylemiştin, değil mi? Korkunç vampir ordularını buradan topluyorlar.” Ağzımı bilerek Eli’nin çenesine bastırdım. “Burası onların gelecekleri yer, yemin ederim bu gece kardeşim ya da onu kontrol eden serseriler hakkında bir şey bulmadan burayı terk etmem.” Geri çekildim, kararlı bakışımı Eli’nin bakışına sabitledim. “Geri adım atman gerekecek Eli, inan bana. Bunlar vampir değil, bunlar insan.” Çenemi kaldırdım. “İnsanlarla çok iyi başa çıkabilirim.” Muhtemelen düşünerek, ciddiyetle gözlerini dikti, sonra istemeyerek başı ile onay verdi ve gözleri benimkilere saplanırken alev alevdi. Etkilendi mi, yoksa baştan mı çıktı, bunu söyleyemiyordum. Eli kalçamda kalmaya devam ederken, beni bara doğru yönlendirdi, bir tek viski ısmarladım, beni şaşırtarak Eli da aynısını yaptı. Bardağı kaldırıp ateş suyunu yutarken Eli seyretti, gözleri viskinin geçtiği yolu, gırtlığımdan aşağıya kayışını takip etti. Saf erkek gücü ve temkinli cinsel açlığı gözlerinde parlıyordu, benim içimde dönüp duran heyecan tutkulu ve görüldüğünden çok daha büyüktü. O beni çıldırtıyordu ve ellerimi onun üzerinde gezindirmemek için bilinçli bir çaba harcamam gerekti. Etrafın baştan çıkarıcı karanlığına kapılıp gitmek çok kolaydı, müzik, dayatılan yakınlık, viski -tüm uyuşturucular yerli yerindeydi. Her şeyden önce ben eski bir müptelaydım.

“Biri geliyor ve ondan hoşlanmadım,” dedi Eli, yakınımda

ve bara döndü. Bekledim, kim olduğunu zaten biliyordum. Ve haklıydım.

“Riley Poe, sensin,” dedi gırtlaktan gelen ses. Sırtımdaydı. “Büyümüştün.”

Döndüm ve yanıp sönen ışıkların ortasında geçmişimden bir yüze gözlerimi diktim -asla tekrar karşılaşmayı planladığım biri, ama bu geceye başlarken bunun olacağını biliyordum. Orta boylu Kelter Phillips alışılmış kıyafetini giymişti: siyah deriler, zincirler, çivili bileklikler, boyunluk koleksiyonu ve kel kafasındaki imzası ve siyah keçi sakalı aynı onunla takıldığım zamanki gibi görünüyordu. Benden on yaş büyük ve çok zengindi. Şimdi, Mohavk stili, kaşından başlayıp başının üzerinde devam eden on beş santimlik geniş bir bant görünümündeki büyük dövmesiyle gösteriş yapıyordu. Dövme yedi ölümcül günahın listesi, Eski İngilizce yazıyla siyah olarak işlenmişti, yanlarda sarmaşıklar ve kan kırmızısı güller sıralanıyordu. Kaşının üzerinden başlayan kelimeler. *Erdemi Siktir Et*, sonra, *şehvet*, *oburluk*, *açgözlülük*, *tembellik*, *öfke*, *kıskançlık* ve *kibir* karmaşık bir kaligrafi ile ardından geliyordu. Kahretsin, o her zaman sert çocuk olduğunu düşünürdü. Taze etin kokusunu bir mil öteden alırdı ve ben onun için her zaman ettim -eskiden bunu ya bilmezdim ya da umursamazdım. Geçmiş duyguları bir kenara bırakıp, Kelter’a baştan çıkarıcı bir havayla gülümsedim. Eli yanımda gerildi. “N’aber Kelter?”

Kelter Eli’a merakla baktı ve başını salladı. “Arkadaşın mı?” diye sordu.

“Evet, bir arkadaşım,” diyerek ona güven verdim. Kelter bir erkek arkadaşla yakınlığım olduğunu düşünürse, yerimde

sayardım. Eli'n alacakaranlık yarattığı olduğunu bilse ne düşüneceği aklıma geldiğinde neredeyse kahkahayla gülüyordum.

Eli yanımda sessizce güldü. *Aklımdan çık, aptal*, diye düşündüm. Eli'm bunu duyduğunu biliyordum.

"Benimle gel," diye önerdi Kelter, Eli'ı tamamen yok sayarak ve elini çıplak kalçama yerleştirdiğinde ben ürpermemeye çalıştım.

"Elbette," dedim, doğrudan Kelter'in siyah sürmeli gözlerine bakarak. Bar taburesinden kayıp dans eden insan kalabalığının içinde beni yönlendirmesine izin verdim. Çok uzaklaşmadan, omzumun üzerinden arkaya baktım, Eli gözlerinde ölümcül bir parıltıyla beni seyrederek oturuyordu. *İyi olacağım* dedim ona, zihnimde. Ve kalabalığın beni yutmasına izin verdim. Kendimle dalga geçmiyordum, Eli'n beni görebileceğini, kalbimi dinleyeceğini, onu çağırırsam duyacağını biliyordum.

Ve onun yoluna çıkana Tanrı yardım etsin.

Megadeth'den "Bite the Hand" Panic Room'un içinde gürlüyordu, ben de müzikle beraber baştan çıkarıcı bir şekilde kımıldıyordum, yabancı vücutlar benimle hareket ediyordu. Yan tarafa baktığımda birisinin bize karşı durduğunu fark ettim ve döndüğümde o kişi tekrar kalabalığın içine karışmıştı. Dumanlı karanlığa keskin bakışlarımı diktim. O Eli'dı ve her yerdeydi, aslında yer değiştirdiğini göremesem de, doğan gibi yaklaşıp süzülmesini bir an gördüm. Bir an yüzünü gördüm. Kelter'i paramparça etmek ister gibiydi. *Sinirlenme, Dupré* dedim zihnimde ve dikkatimi uğraşmak zorunda olduğum bok çuvalına verdim.

Kelter ellerini kalçalarımın altına indirip kendine çekerken beni dikkatle inceliyordu, şimdiden yolu yarılamış ve tahrik

olmuştu, viski, marihuana ve sigara kokusu üzerine yapışmıştı. Aniden elleri kıcıma indi, organı bana sürtünüyordu, ağzını kulağıma bastırdı. “Tam burada sikilecek kadar iyi görünüyorsun,” dedi ve bu müstehcen konuşmanın açıkça beni etkileyeceğini düşünüyordu, daha önce, eskiden bunun *olduğunu* düşünmek beni rahatsız etti. Şimdi daha çok midemi bulandırıyor, bunun belli olmaması için çaba harcadım. “Bu dövme lanet seksi,” dedi her iki kolumdaki ejderhalarımın üzerinde gezinerek, sonra tekrar aşağı indi. “Artık tam profesyonelsin, hmm? Kendi işine sahipsin,” derken arkamda hareket halindeydi, kalçalarımı okşarken beni sertçe kendisine çekti. Şimdi den sertti -muhtemelen böyle kalıyordu. Kelter’in aldığı bütün o çöpleri düşününce uyuşturucu repertuarına Viagrayı da eklemesi ve etrafta yirmi dört saat kalkmış halde dolaşması beni şaşırtmazdı. “Arkaya gitmek ister misin?” dedi kulağıma beni kendine döndürerek. “Eski zamanlar, ahh, Riley?”

“Değişir,” dedim yüksek sesle müziği bastırması için. “Arkada neyin var ona bağlı.”

Hiç uyardıktan, Kelter elimi kaptı ve penisinin üzerine koydu, dokunuşumla deri pantolonunun altında titredi. Tepki mi kontrol etmeye çabaladım. cidden çabaladım. Ama Panic Room’daki vahşi, kayıtsız, deliduman günlerimden beri çok şey başımdan geçmişti. Hayalarını sertçe yakaladım, hem yukarı hem dışarı çekip burdum; Kelter’in gözleri büyüdü ve acı içinde nefesini tuttu. Hiç nefes alamadığını söyleyebilirim gırtlığından çıkan ciyıklama ve kısılmış gözyuvarları bir anlam ifade ediyorsa. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Artık kimse beni zorlamıyor,” dedim, Kelter’in işkence çeken yüzüne duygusuzca bakarak. Daha da sıktım. “Dediğin gibi -artık büyüdüm ve buraya yatmak için gelmedim. Artık onun için hiçbir şey takas etmiyorum. Ödeyeceğim. Nakit.” Ateş püsküren gözlerle baktım. “Anladın mı?”

Kelter başıyla beni onayladı çünkü nefes alamıyordu ve onu rahat bıraktım. Öksürdü ve birkaç derin nefesten sonra sonunda bana şüphe dolu gözlerle baktı. “Her zaman sert severdin, değil mi, Poe?”

Omuz silktim ve gitmek için döndüm. Beni durduracağını biliyordum. Durdurdu.

“Tamam,” dedi, neredeyse kolumu tutacaktı ama yapmanın daha iyi olduğunu düşündü. “Hadi.” Başını eğdi ama bana dokunmadı. “Yolu hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim ve onu takip ettim. Terli vücutların ve boğucu sigara dumanının arasından zikzaklar çizerek panik odalarının yolunu buldum. Klübün ana katının arkası at nalı şeklindeydi, loş aydınlatılmış koridorda tuvaletler bulunuyordu. Yarım daire şeklinde uzanıp tekrar ana salona dönüyordu ve arkada çift kanatlı kapıları olan altı küçük oda olduğunu biliyordum -çılgın şeylerin olduğu odalar; seks, fahişelik, uyuşturucu, rol değişimli fanteziler -her şey ama her şey. Sıkışarak koridordaki insanları geçerken, eski halimin yüzeye çıkan anılarından ürktüm. Yanda, arka tarafta bir çift duvara dayanmış yapıyordu, kızın kısa deri eteği kalçalarının üzerine çıkmıştı adamın elleri onun bacaklarının arasında kaybolmuştu. Oradan geçerken kız omzunun üzerinden baktı ve gözlerini devirmeden önce bana hafifçe güldü. Başımı çevirip onu görmemezliğe geldim ve de-

vam ettim. Küçük başka bir grup ortalıkta sallanıp duruyordu, ama özellikle, ayakta duran yalnız bir adam beni gerçekten hiç şaşırtmadı. Eli. Başı eğikti, ama ben geçerken başını kaldırdı, ateşli delici bakışı beni buldu, ardından nefret dolu bakışı da Kelter'i. *Hallettim*, dedim sadece dudaklarımla, ama bu onun bakışını değiştirmede. Tüm yapmak istediğim içeri asıl sahneye girmekti, en azından Kelter'in öyle düşünmesini sağlamak. Pannik odalarında her yaştan serseri kaynıyordu -ancak genellikle ailelerinin nerede ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri olmayan kontrolden çıkmış yeni yetmelerdi. Ve Kelter, o sapık, her zaman, her ne olursa olsun isteneni tedarik ederdi. Arcos'lar için mükemmel askerler. *Eğer ben buna engel olmazsam.*

Kelter çift kanatlı kapıda durdu, cebinden bir anahtar çıkardı ve kilidi açtı. Girmem için başını öne eğdi ve girdim, içeri adım attığımda ağır marihuana kokusu üzerime geldi. Kelter'in ofisine giden başka bir kısa koridorda yürürken gözlerim yandı. Kapıyı açtı ve acele ile bir vücut yanımdan uçtu, bana o kadar sert çarptı ki kendimi duvarda buldum.

"Kahrolası" diye haykırdı Kelter. Karaltı kapıda durdu ve döndü. Karaltı koyu eskimiş jean ve siyah kapüşonlu mont giyyordu ve beyaz solgun yüzü Kelter'e baktı. İçim buz kesti. Bu Riggs Parker'dı. Dosdoğru bana döndü ve gözlerini dikti.

BÖLÜM YEDİ

SAPLANTILAR

Riggs birkaç saniye gözlerini bana dikti, beni tanımadığını hemen anladım. Vahşi bakışı bana bir müptelayı hatırlattı, ya da, daha kötüsünü -açlıktan kıvranan bir hayvanı, çorak arka bahçeye zincirlenmiş ne suyu, ne de yiyeceği olan bir hayvanı. Omuriliğimde bir ürperti hissettim, tam daha fazla dayanamayacağımı düşünürken, o boşluğa baktı sonra Kelter'e odaklandı. *Riggs! Seni sikkafa! Kendine gel!* diye bağırmamaya çalışmak tüm gücümü tüketti. Bunun işe yaramayacağını biliyordum.

“Val diyor ki gelecek sefer beni içeri sokmazsan, ölürsün,” dedi Riggs, yapmacık gülümsemesi ile, sesi sert, korkutucu ve tehditkârdı, küçük plastik paketler dolu dört litre alacak büyüklükte kilitli bir torbayı havada salladı. Genç yüz hatları manyak bir gülümseme ile bozuldu. Tanıdığım Riggs'e hemen hemen hiç benzemiyordu. “Pekala, şuna bir bak,” dedi başını dikip Kelter'i inceleyerek. “Şimdiden ölmüş gibisin, ahbap,” Bana doğru hiç bakmadan döndü ve kapının dışında kayboldu; kendimi yapıştığım duvardan çekip arkasından koştum.

Koridorda bir an durup Riggs'in tekli çelik kapıdan dışarı çıkan görüntüsünü yakaladım. Arkasından hızla koştum. Zihnim her şeyden arınmıştı: Seth'i bulmaktan başka hiçbir şey düşünmedim. Kapıyı hızla çekip çarptığımda metal kol demiri el ayalarımı yaktı, sonra dışarı, karanlığa Panic Room'un arkasındaki ıslak ara sokağa koştum. Yağmur ve çöp bidonu kokusu ile karışmış leş gibi idrar kokusu beni bir nefes hava için zorladı ve dar sokağın sonunda, sokak lambasının altında Riggs'i gördüm. O ve birkaç kişi daha -toplam sekiz olarak saydım- koyu renk kapüşonlu montlar giymişlerdi ve durdular bana geriye bir bakış fırlattılar. Onlardan birinin Seth olduğunu biliyordum, derin bir nefes aldım ve bağırdım. "Se-!"

Gözlerim yuvalarından fırladı, bir anda kendimi boynum ve ağzım sertçe kavranmış bir halde buldum. Bakmadan bunun Eli olduğunu anladım. Riggs ve diğerlerinin yaptıkları şeyler abartısız beni kendimden geçirdi, sersemlemiş halde onları seyrettim. Kulak tırmalayıcı bir dizi çığlık eşliğinde çok büyük sıçramalar, akrobatik hareketler yapıp ağacın gövdesinden yukarı koşup, dallardan, parmaklıklardan, pencere pervazlarından sallanarak çılgın bir sirk topluluğu gibi binadan sokağa doğru dağıldılar. İçlerinden biri yerden bir şey aldı, park etmiş bir arabanın camına fırlattı ve gece keskin alarm sesiyle doldu, ardından yeni yetmelerin gülüşleri geldi. Saniyeler içinde -yalan yok, bir dakikadan daha az sürede- hepsi çatıdaydı. Nefesimi tuttum, çünkü onlardan birinin kardeşim olduğunu biliyordum ve onlar çatının kenarında tehlikeli bir noktada sallanıyorlardı. Sonunda sıçrayıp gözden kaybolunca gecenin karanlığı onları yuttu. Eğer olan biteni bilmeseydim, uçtuklarına yemin ederdim.

“Serbest koşu,” diye konuştu Eli’in sesi kulağıma doğru. Ağzımı serbest bıraktı ama boynumu değil. “Çabuk öğreniyorlar.”

“Onları bütün gecedir izliyoruz,” dedi Josie karanlıktan çıkarak, Phin ve Luc ona eşlik ediyordu.

“Kent serbest stili harikadır,” dedi Luc, başıyla kendini onaylayarak. Göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. “Çookk iyi hale geliyorlar.”

“Ve değişimleri hızlanıyor,” dedi Phin ve Eli’a bakış atarak. “Kardeřlerin canlanması gibi, dūřündüğümüzden daha hızlı.”

Eli’in tutuşundan silkindim ve Seth’in gittiği yöne baktım. “Kardeşim aynı anda sakız çiğneyip yürüyemez bile, “dedim, daha çok kendime ve sonra Eli’a baktım. Güzel yüz hatlarını adeta gölgeyle aydınlık paylaşıyordu, görünen o ki yine aklımdaydı, o bakışlarımı buldu. “Neden burada olmak zorundayız bunu anlamıyorum. Neden arkalarından gidemiyoruz? Onları Arcos’lardan geri alalım ve Preacher’in Seth’i ve diğerlerini alıp Ada’ya götürmesini sağlayalım.”

“Nedenini biliyorsun,” dedi Eli, sakince. “Bunu daha önce konuştuk. Onları öylece yakalamak çok kolay görünüyor ama bu iyiden çok kötü sonuçlar getirir. Ay döngüsünün tamamlanmasına üç hafta kaldı. Elini omzuma koydu. “Arcos’ların canlanmasının bir döngüden daha kısa sürmesinin yolu yok. Biz buna hazır olacağız.”

“Evet, bir de çok yaklaşamayız, Riley,” dedi Phin, duvara dayanarak. “Victorian ve Valerian akıllı küçük piçler. Zayıf olabilirler ama hâlâ ölümcüller. Bekleyeceğiz.”

Bunu dikkate aldım. “Kelter’in ofisinde arkada, Riggs kendisini ofise almadığı için Val’in kızgın olduğundan bahsetti. Sonra plastik torbayı aldı ve koştu.” Duprélere baktım. “Paketleniş tarzına göre hapa benziyorlardı. Muhtemelen OxyContin.” Kollarımı ovuşturdum. “Onu ezersin, karıştırırsın, tüttürürsün -sana eroin gibi kafa yapar.” Hepsi aklımı kaçırmışım gibi bana baktı ama ben de dediğimi biliyordum. Eskiden o paketin aynı-sını ben Kelter’den almıştım. “Val Valerian, değil mi?”

Eli başıyla onayladı. “Evet, sanırım, o bir tür... lider, diyebiliriz. İkinin yaşça büyük olanı. Görünüşe bakılırsa Kelter’i şimdiden sıfırlamış.”

“Uyuşturucu trafiğini nasıl bu kadar çabuk kurdu?” diye sordum. “Arcos’lar daha yeni -”

“Zihin kontrolü, dedi Eli. “Mozolenin kırıldığı andan itibaren Arcos kardeşler tam bir zihin kontrolü uyguluyor. Phillips’e istedikleri her şeyi yaptırabilirler. Orduları tamamlanıncaya kadar durmayacaklar.”

“Valerian cehennem kadar kötüdür,” diye ekledi Luc, ciddi bir suratla. “Acıması yoktur. İşkenceden -”

“Luc, yeter,” dedi Eli.

Volta atmak işe yaracak gibiydi, ben de öyle yaptım, ama çok geçmeden dar sokağın tiksindirici kokusu midemi bulandırdı. “İçerideki çapkın oğlanla ne yapacağım?” dedim, başımla Panic Room’un arka kapısını göstererek.

“Geri dön,” dedi Eli. “Satın almak istediğini düşünmesini sağla, ama bu gece değil -olanlardan sonra değil. Bozulduğunu düşünmesini sağla.”

Luc ve Phin kıkırdadılar, Eli bana kızgınlıkla baktı. “Bu bizim dışarı atılmamızı engeller, kardeşinin ve arkadaşlarının kimi toplayacaklarını daha iyi izleriz. Sadece bunu yap, Riley, Ve burayı ön kapıdan çıkarak terk ederiz. Tibetli koca adamı peşinde istemezsin.”

“Tedarikçiye ulaşmak istiyorsun,” diye ekledi Phin. “Ve odalara. Valerian’ın kardeşini ve arkadaşlarını kullanarak buraya ulaştığı ortada. Sadece orduya daha çok çocuk toplamak için değil ama muhtemelen kurbanları tuzağa düşürmek için.” Bu son kısımda karnıma ağrı girdi.

“Seth’in arkadaşı seni tanıdı mı?” diye sordu Josie, sessizce izlemeye devam ederken.

“Sanmıyorum,” diye cevapladım. “Sanki domuz pirzolasıymışım gibi gözlerini birkaç saniye bana dikti, ama hepsi bu.”

Luc ve Phin kıkır kıkır güldüler; Eli gülmedi. O sadece dik dik baktı, sinirliydi, neden bana bu kadar kızdığını anlayamadım.”

“Hadi, çocuklar, gidelim,” dedi Josie ve ara sokak boyunca başı çekti. Omzunun üzerinden bir bakış attı, sonra durup doğruca bana baktı. “Hoşça kal, Riley. Endişe etme -gözümüz Seth’in üzerinde olacak.”

“Sağlıcakla kal,” dedi Luc, Josie’yi takip ederek, Phin de sırtıttı ve beraberce dar sokakta hızlandılar. Seth ve Riggs’in serbest koşu hareketlerini taklit eden Dupré kardeşleri, her düz çıkıntıyı ya da yüzeyi pek çaba harcamadan sıçramak için kullanırlarken hayranlıkla seyrettim -ve Seth ve diğerlerinden çok hızlıydılar. Sokağın karşısındaki binanın çatısında Josie durdu,

döndü ve el salladı sonra üçü birden karanlıkta gözden kayboldular.

“Hadi gel,” dedi Eli, sesi kızgın ve gergindi.” Şu işi bitirelim ve buradan gidelim. Bu yer beni sinir ediyor.” Kapıyı açtı ve benim için tuttu, ben yürürken bakışları üzerimdeydi. Kelter’in ofisine giderken geriye bakmadım, oraya vardığımda arkama döndüm, Eli gitmişti. Kelter’i içerde masasında buldum, marihuana içiyordu, orası da koridor kadar kötü kokuyordu.

“O küçük serserinin bana borcu var,” dedim kafadan atarak, o anda Riggs’in ardından neden koştuğumu açıklamak için. Kalçamı Kelter’in masasına yasladım. Hamur gibi bembeyazdı ve ne dediğimi gerçekten duyuyor gibi gözüküyordu. Elbette içki ve esrarla kafayı bulmuştu, ama dayanıklılığı genellikle biraz daha yüksekti. “Peki, benim için neyin var?” dedim.

Esrar dumanının içinden bana baktı, ancak önceki kibirlilik artık yoktu. Gerçekten korkmuş görünüyordu ama ona hiç acımadım. “Ne istiyorsun, Riley?” diye sordu. Bir nefes daha çekerken gözleri kısıldı.

“Bu gece, hiçbir şey. O çocuğun yaptıklarından sonra değil. Sonra nasıl? İki düzine Oxys,” dedim, bu bildik kelimelerin dilimi kirlettiğini hissettim. “Bir partiye yetecek kadar. Kuze-ninle hâlâ aran iyi olduğu sürece?” Kelter’in kuzeni Savannah Polis Departmanındandı, evet -kötü polis.

“Bu gece mal bedava.” Kelter masasının çekmecesine ulaştı ve Riggs’in aldığı gibi sadece daha küçüğü, dörtte biri kadar, fermuar kilitli, sigara gibi sarılmış torba çıkarttı. Ayakta duruyordu, masanın etrafında dolandı, benim yanıma eğilerek

uyuşturucuyu uzattı. Almak için uzandığımda, kolumu yakaladı ve sıkıca tuttu. Parmak boğumlarımı şahdamarına geçirme isteğine zor dayandım.

“Oda dört, bebek,” dedi ve diğer elini kalçama getiridi. “Bizim eski odamız, hatırladın mı? Yedi ölümcül günah için hazır olduğunda, bana haber ver. Kuralları hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu ve parmaklarını deri pantolonumun yan bağcıklarından içeri soktu. “Yoksa küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?”

İçimden çığlık attım, dizimi cevizlerine öyle bir geçirmek istedim ki, acısı çok büyük olsun. Ama bunun yerine şakadan sinirli bir yüzle başımı salladım.” Evet, hatırlıyorum. Gerek yok.”

Güldü. “Güzel,” dedi ve sigarasından bir nefes çekti. Koku midemi bulandırdı ve oradan dışarı çıkmak istedim. “Ben bu kadar zamandır kışını temizleyip adam oldun sanıyordum.” Kıkır kıkır güldü, yemin ederim solgun yüzü onu bir hayalet gibi gösteriyordu. “Sanırım yanıldım, ha?” Torbayı elimin içine bıraktı. “Bir kere müptela, her zaman müptela. Görüşürüz, Riley?”

Ona cevap vermedim; onun yerine, uyuşturucuyu cebime sokup ondan uzaklaştım ve arkamdan kapıyı çarparak ofisini terk ettim. Kapının sesi kahkahasını bastıramadı. Ne iğrenç bir bağımlı. Eli gölgelerden çıktığında çift kanatlı kapının yarı yolundaydım. Anında koruyucu el belime gitti. At nalının içindeyken, sanki bir filmde köhne bir klüpte gibiydik; iki adam birbirlerine yakın durup bir sigarayı paylaşıyordu; yarım metre

ötede başka bir çift duvara dayanmış şehvetle yol almaktaydı, kızın bağcıklı deri bluzu tamamen sıyrılmış adamın elleri kızın göğüslerini kavramıştı. İki kız tuvaletin yanındaki karanlık girintiyi mesken tutmuş yüz yüzeydiler, biri diğerinin kucağına yayılmış yiyişip birbirlerini okşuyorlardı. Üstte olan kısa kareli okul eteğiyleydi, dizlerini yukarı çekmiş, tangalı kıcı ortaydı. Yemin ederim, bu zamanda insanlar artık hiç de edepli değiller. Erdemlilik taslayan ya da benzeri biri değilim, ama yapmayın, “Bir oda bulun” diye mırıldandım, ama beni duymalarının yolu yoktu, duysalardı bile umursamazlardı. Eli’nin elinin baskısı beni tüm klüp severleri geçerek, insan kalabalığının dans ettiği ana salona yönlendirdi. Avucu bir kere bile tenimi terk etmedi. Müzikle hareket eden insanlar bana her çarptığında, Eli’nin etimi kavrayışı daha sıkılaştı. Kalabalığın içinde dalgalandıkça, tüm vücudunun benimkini sıkıştırdığını hissedebiliyordum ve benim vücudumda bilinçle buna yoğunlaştı. Bundan hoşlandım.

Kapıya yakın Mullet’e rastladık ve yanında kahküllü, simsiyah kısa saçlı uzun boylu, uzun bacaklı, askılı siyah pantolonlu ve kırmızı atletli bir kız vardı. Goth çizimleri onu Mullet’ten rahat beş santim daha uzun yapıyordu. Çabucak bizi tanıştırdı; sonra biz oradan ayrıldık. Mullet asla kötü işlere karışmamıştı. Gerçekten iyi bir adamdı, ben o kadar pis işlere batmışken, nasıl arkadaşım kaldığını ara sıra merak ederdim.

Kapıda, Zetty bir şeyler olduğunu biliyordu, bir süredir etrafında olmasam da yine Kelter’in pisliğinde olduğumu düşünmesi bana doğru gelmedi. Ama bunun aksi olduğunu da

ona söyleyemezdim. El sallayarak veda ettim ve her şeyi bilen mistik Tibetli gözlerini kapı kapanıncaya kadar üzerimde hissettim.

Dışarıda, biraz evvelki yağmurdan sonra boğucu ve nemli hava kalın bir tül gibi etrafımızda asılıydı, Savannah Nehri'nin tuz bataklıklarından ağır bir koku yayılıyordu. Dışarıda olduğum için rahatlayarak, derin nefes aldım. Panic Room'a, arkama bir göz attım ve böyle alelade bir binanın nasıl bu kadar çok günahı barındırdığına tekrar hayret ettim. Ve ben eskiden, ne kadar da kolay bunun bir parçası olmuştum.

"Bin," dedi Eli, kızgınlık sesini doldurmuştu. Neden bu kadar kızgın olduğunu -özellikle bana- merak edip, sanki aklını kaçırmış gibi ona baktım. Başka bir şey söylemedi, böylece ben de bindim, Bay'e ulaşıncaya kadar Martin Luther'de ilerledik.

"Congress Sokağı'na git," dedim omzunun üzerinden. "Molly McPherson'ın yerine."

Trafik ışığında durdu ve bana bakmak için yarım döndü. Hiçbir şey demedi.

"Çünkü henüz eve gider gibi hissetmiyorum," dedim ve hissetmiyordum. Ev Seth'in olmadığı yerdı ve orada Eligius Dupré olacaktı ve dairemin duvarları üzerime kapanacaktı. "Lütfen," diye rica ettim ve gerçekten de yalvarmak istemiyordum. Eli cevap vermedi, ama sağa dönüş yaptı ve sokağa park edip Molly'nin yerine yürüdük.

Küçük, kendine has İskoç pabında, barmen Martin'in uzun, cilalı maun barında toplanmış kalabalığı selamladım ve sonra

ön canım yanındaki köşe bölümü kaptım ve bir viski daha ısmarladım, Eli karşıma geçti, ağzı sımsıkı, gergindi, kızgınlık ifadesiyle kaşları birleşmişti. Hiçbir şey ısmarlamadı. Parlak gözleri bana çok derinden bakıyordu, genellikle beni benzer tarzda incelese de, bu akşam farklıydı. Orada parlayan farklı bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bilmek istedim. Bunu kendisinin söyleyeceğini düşünerek, bekledim. Bir erkekten beklenmeyecek kadar çok şey, sanırım -bir vampir bir erkekten bile.

Viski geldi, garson gitti ve ben öne eğildim. “Senin ne lanet derdin var?” diye sordum, artık ben de kızgındım. “Benim kardeşim dışarıda, seninki değil.” Kelimenin tam anlamıyla içim yanıyordu ve aniden etrafta suçu üstlenecek başka kişi olmadığından tüm sorumluluğu Eli’ya yükledim. Ağzımı açıp gözümü yumdum. “Tüm hayatım altüst oldu. Bir gün her şey yolunda, kardeşim zeki, güvende ve okulda başarılı bir çocuk, işim çok iyi gidiyor ve mutluyuz annemizin bir psikopat tarafından öldürülmesine ve başarısız babamızın hapiste olmasına rağmen. Ya şimdi? Uyanıyorum ve açıklanamaz şeylerin var olduğunu keşfediyorum, küçük kardeşim hızla onlardan biri haline geliyor. Bir ailenin ana yemeği olmamak için hayatım boyunca içine uyuşturucu katılmış çay içmek zorundayım ve tüm bunları anlamak ve olayları eski haline getirebilmek için çok uğraşıyorum. Bu yüzden bu berbat tavrı bırak.” Ona dik dik bakarak sırtıma dayandım, kalbim hızla atıyordu. “Bunların hiçbirini ben istemedim.”

Eli bana birkaç saniye baktıktan sonra öne eğildi. “Ben bir

şey değilim.” dedi, çok kısık sesiyle. “Ve senin bebek bakıcın olmayı ben istemedim.” Öfkeli gözleri üzerime odaklayarak Fransızca bir şeyler mırıldandı. “Oldu.”

Viskimi kaldırırken gözlerimi onunkilere kilitledim ve bir dikişte bitirdim, cebimden iki dolar çıkarıp masaya bıraktım. “Görevler devredildi,” diye söylendim kızgınlıkla ve kapıya ilerledim. Lanet olası bebek bakıcısına ihtiyacı olacak en son insan bendim; ilk gençliğimde pek çok şey yaşadım ve çoğunluğun yaşam boyu asla karşılaşmadığı sorunların üstesinden geldim. Siktirsin. “Sakin ol, Riley” diyen Martin’e elimi kaldırıp City Market’in gece kalabalığına çıktım. Neredeyse gece yarısıydı, turistler oldukça azalmıştı, ama şehrin sakinleri, SCAD öğrencileri halen etrafta takılıyorlardı ve birkaç saat daha takılacaklardı. Kalabalığa karışamadım, kıyafet seçimimden dolayı sanki dışarıda dikildim. Ayakkabılarla oldukça uzundum ve Eli’in arkamdan gelmek istediğini biliyordum, bu konuda sorunu olamazdı. Yine de, oradan ayrılmak bana bir tür kontrol olarak dönmüştü ama onu kaybettim ve kahrolsun onu geri istedim. Her hareketimin izlenmesinden hoşlanmıyordum. Bu çok boğucuydu.

Molly’nin yerinden uzaklaşıp, Congress’te yürürken, hava biraz daha sakinleşti ve Capote’nin alışılmış müziği etrafta çınılıyordu. Doğruca Johnson Meydanı’na ilerledim ve onu yosunlu meşelerin arasında buldum. Beni görünce, saksafonunu indirdi.

“Artık, bakılacak biri var,” dedi Capote, sırtarak. “Bu şeylerle nasıl yürüyorsun?” çizmelerimi gösterdi.

Ona yürüyüp, yaşlı Gullah'ı kucakladım ve o sırtımı sıvazladı. "Haydi bebeğim, hiçbir şey için endişelenme, duyuyor musun? Preacher'ı dinle ve Duprélerin dediklerini yap." Her şeyi gören bir adamın gülüşü ile kıkırdadı. "Seni uzun zamandır tanıyorum, Riley Poe, birisinin sana ne yapmanı söylemesinden hoşlanmadığını bilecek kadar, değil mi? Ama bu huyunu bastır." Bana baktı. "Onları dinlemelisin."

Capote'ye güldüm ve başımla onu onayladım. "Elimden geleni yapacağım." Başımı saksafonuna eğdim. "Çalmayı bırakma."

"Ha,ha," Capote güldü ve başını salladı. "Asla bırakmam, bebeğim." Tekrar başladı, müziği aynı anda hem sakinleştiriyor hem de aydınlatıyordu. Sonuç olarak, yaşlı Capote bile Savannah vampirlerini tanıyordu. Her nasılsa, buna şaşırmadım. Yavaş ve hafif bir yağmur tekrar çiselemeye başladı, ama umursamadım. İspanyol yosunları sarkan kule gibi uzun meşelerle çevrelenmiş olarak orada durdum ve rüzgârda dalgalanan uzun gri yosunları seyrettim. Sokak lambaları ıslak tuğlalar ve kaygan parke taşları üzerine sarımsı esmer parıltılar düşürüyor onları cam gibi gösteriyordu. Uzun, derin bir nefesle rutubetli ağustos havasını içime çektim. Bu beni neredeyse rahatlatmış, ta ki ağustos böceklerini hatırlayınca kadar, daha doğrusu yokluklarını.

Birbirlerine kollarını dolamış bir çift Capote'nin müziğini dinlemek için onun yakınına yanaşıp durdu. Biraz daha kalıp sonra el sallayarak oradan ayrıldım, Bay'e doğru Whitaker boyunca yürüdüm. Düşüncelerimin konudan konuya atlamasına

izin verdim. Eli'nın bana bu kadar özgürlük sunması beni oldukça şaşırttı, belki gerçekten bebek bakıcılığından bıkmıştı ve bunu yapmayı ret ederek ailesine geri döndü. Onu suçlayamam. Şirrettim. Mevcut durumun beni ezmesine izin verdim ve onu *şey* diye adlandırdım. Elbette Duprélerin *şey* olduklarını ima etmedim, ama o anda, öyle anlaşıldı, belki de öyle anlaşılmasına izin verdim. Neden bilmem ama bayağı ve hastalıklı bir yanımla Eli'nın acı çekmesini istedi. Eli'nın *şey* değil ama *her şey* olduğunu düşündüm. Onu etkileyici, gizemli ve rahatsız edici şekilde benzersiz buluyordum. Ona duyduğum çekim gerçeğe benziyordu ve sadece vampir olduğu için artmamıştı. Aksi şeytan -bazen onun gerçekten vampir olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum. Sıra dışı yetenekleri ve Seth bana saldırdığında yatak odamda geçirdiği değişim haricinde başka bir şeye tanık olmamıştım. O, kardeşleri, annesi ve babası kesinlikle Hollywood vampirlerine benzemiyorlardı. Sevgi dolu, sıradan bir aile gibiydiler. Yine de, bunu *hissettim*. Sırandan değil ama her şey ve daha da fazlası olduklarını hissettim. Riskli koşullar durumu sabit tutuyordu. Bunu biliyordum. Çok yakından onları göreceğimi bildiğim gibi biliyordum. *Onları gerçekten göreceğimi...*

Bryan Sokağı'nı geçtiğim sırada, onları duydum. Riggs, Seth ve diğerleri olduklarını nasıl anladığımı bilemiyorum, ama anladım -belki sebep tiz, belirgin, yeni yetme gülüşleriydi. Karanlığı aradım, Bryan Sokağı'nın aşağısındaydılar, hepsi yedi kişi, bir tür garip dövüş klübü üyeleri gibi koyu renk kapüşonlu montlar giymişlerdi, serbest koşu kapüşon tarika-

tı; kaldırımın üzerinde zayıf bir adamın etrafını sarmışlardı. Adam yalnızdı ve oğlanlar onu taciz ediyorlardı, adamı park edilmiş bir otomobile doğru sıkıştırdılar. Hangisinin Seth olduğunu söylemem mümkün değildi, izlediğim yerden hepsi aynı gözüküyordu. Henüz tamamen vampirleşmemiş, sadece değişimi yaşamakta olan aptal çocuklar topluluğuydular, bu yüzden yönümü değiştirip, gölgelere daldım ve onlara doğru ilerledim. En azından üç küçük kıcı saf dışı edebileceğimi biliyordum belki sonra hepsi kaçar ve adamı yalnız bırakırlardı. Uyuşturucu müptelası ya da değil, orada durup onların adamı öldürmesini veya tuzağa düşürmesini seyredecek değildim. *Her ne yapıyorlarsa.*

Yaklaştığım sırada, çocuklar adamı itip kakarak, onunla alay edip kötü adlar takıp eğlenerek, etrafını sardılar. Adamın uçurtma gibi yükseklerde olduğunu söyleyebilirdim; oğlanların arasında dönüp duruyor hatta onlarla birlikte gülüyordu. Öfkeden deliye döndüm. Adam oğlanların onun için hazırladıklarını hak etmiyordu -ne Arcos'lar tarafından dönüştürülme- yi ne de onların akşam yemeği olarak ölmeyi. Her ikisi de kabul edilemezdi.

Karanlıktan dışarı adımımı atar atmaz geri çekildim ve Eli'nin vücudu beni bahçesinde SATILIK levhası olan tarihi boş bir binanın tuğla duvarına zımbaladı. Tanrım, çok hızlıydı. Acayip hızlı, sessiz ve güçlü. Onu tüm gücümle ittim ve bir santim bile yerinden oynatamadım. Geldiğini bile duymamıştım. Yüz yüze, karşı karşıyaydık, vücutlarımız yakınlık içinde birbirini eziyordu. Tuğlanın çentikleri çıplak sırtıma batarken,

bana baktı ve parmağını dudaklarının üstüne koydu. *Susmamı isteyerek.*

Omzunun üzerinden etrafa baktı, sonra ağzını kulağıma getirdi. “Ne görürsen gör, burada kal,” diye uyardı. Başını kaldırıp, bana baktığında ne kadar ciddi olduğunu gördüm. Başım la onu onaylama anında, yani o kadar hızlı benden uzaklaştı. Hareketiyle havanın yer değiştirdiğini zar zor hissettim.

Bir sonraki nefesimde, Eli oğlanların arasında duruyordu ve ışık hızında bir hareketle müptelayı aradan çekti fırlattı, o da arabanın diğer tarafına iniltiyle beraber güm diye yapıştı. Şimdi oğlanlar Eli’ı çevrelediler, vahşi bir köpek sürüsü haline gelmişlerdi, onu hedef alarak hırhırlıyorlardı; iki sokak lambasının ortasında, uzun bir gölge Eli’ın üzerine düşüyordu ve ona bakarken boğazım düğümlendi, dönüşümünü gördüm. Hepsi hepsi iki saniye sürdü ve korkunç yüzünün, opak gözlerinin, çok uzamış çenesinin ve fırlamış sivri köpek dişlerinin görüntüsünü yakaladım ve içim korkuyla sıkıştı. Anlaması hâlâ zor bir durumdu. *Onların canını yakma!* diye bağırdım kafamın içinde. Kızlarına tekme atılmasını istiyordum, ölmelerini değil. Onlar sadece çocuktı ve içlerinden biri Seth’di. Eli iki tanesini boyunlarından kavramıştı, onların kim olduklarını söyleyemiyordum, ancak yüzleri o kadar solgundu ki, ışık saçan neredeyse parlayan tenlerini tuğlalara dayalı durduğum yerden görebiliyordum. Eli onları yukarıda sallandırdı, ayakları tamamen yerden kesildi, sonra onları fırlattı -her ikisini de fırlattı. Uyuşturucudan dermansız kalmış kullanıcılar gibi sokağa yapışıp kaldılar, sonra hemen sıçrayıp soğukkanlılıkla ona tekrar

saldırdılar. Diğerleri de onları takip etti. Sonra Eli onları bez bebekler gibi fırlattıkça ergen vücutları dört bir yana uçtu; oğlanlar hemen kalkıp ona topluca saldırdılar. Dövüşürken hırıltılar, küfürler, lanetler havada uçuştı; onları canlı bırakmak için Eli'nin kendini ne kadar kontrol ettiğini bilmiyorum, ama bir şekilde bunu başardı. Daha fazlasına katlanamazdım. Belki iki kişi olursak, bu kadar vahşi hareketler yapamazlardı.

Karanlıktan çıkıp sokağa adım attığım anda, kudurmuş oğlanlardan biri beni fark etti ve üzerime saldırdı. Gerçekten *saldırdı* demek istedim. Saniyeler içinde üzerimdeydi ve kendimi sokağın ortasında iki seksen yerde buldum. Kapüşonun altındaki solgun yüze ve bir çift opak göze baktım, Seth olmadığını görünce derin bir rahatlama içimi doldurdu. Başka bir arkadaşıydı, Todd, oğlanı cılız boynundan yakaladım, gıcırdayan ağzını, dişlerini kendimden uzakta tuttum. Avucumun içinde hissettiğim yukarı aşağı çıkıp inen Adem elması bana ondan kurtulmak isteği verdi. Ama çocuk kahrolası bir öküz kadar güçlüydü, onu geri itmek ve kendimden uzaklaştırmak için tüm kuvvetimi harcadım. Yuvarlandım ve çömeldim ve tam da Todd tekrar saldırdığında kaval kemiğimle vurup onu arka üstü düşürdüm. Sanki bunu hiç hissetmemiş gibiydi, tekrar üzerime geldi ve bu sefer iki elimi birleştirip büyük bir yumruk haline getirdim ve bana yaklaştığında salladım ve sonra karın boşluğuna dirseğimi geçirdim. Hala bana doğru geliyordu ve saniyeler içinde beni tekrar arkamdan yakaladı. Bundan ne kadar nefret etsem de, cebimdeki uyuşturucuyu bulup çıkardım ve torbacığı Todd'un önünde boşta kalan elimde salladım; gözleri

benimkilerden ayrıldı ve torbayı kaptı. Sonra ağzına bir gülüş yerleşti ve içim buz kesti. Yumruğu kör edici bir hızla ağzıma geldi; yumruğun yönünü değiştirmeye bile zamanım olmadı. Sıcak sıvı dudağımın üzerine yayılırken, Todd'un beyaz gözlerindeki, nokta gözbebekleri doğruca ağzıma dikilip, büyüdüler. Kahretsin. Kanıma bakıyordu.

Diğer Dupréler karanlıklardan çıkıp, oğlanların üzerine çullandılar; oğlanların Duprélerin ağır bastığını anlamaları topu topu üç saniye sürdü. Todd sıçrayarak benden uzaklaştı, o ve diğerleri sokağın aşağısına doğru gülerek ilerlediler, çıkıntılarda hoplayıp zıplayarak, delice atlayışlar yapıp amuda kalktılar, hareket etmeye koşmaya devam ettiler. Onlardan birinin Seth olduğuna çok zor inanabiliyordum. Seth de, kendisi olduğuna inanamazdı. Phin, Luc ve Josie onların arkasından benzer şekilde uzaklaştılar, ta ki karanlık onları yutuncaya kadar. Sadece sesleri tarihi sokağın binalarında yankılandı.

Bu arada Eli yanımda bitiverdi, *maalesef artık alıştığım* o güzel adama dönüşmüştü; biraz önceki korkutuculuğun tüm izleri silinmişti. Şimdi öncekinden daha da kızgın görünüyordu. Yanan bakışları kanayan dudağımdayken kaşları daha da çatılmış, burun delikleri genişlemişti.

“Burada ne halt ediyorsun, Riley?” diye sordu Eli ve neredeyse beni sokağın karşına fırlatır gibi sertçe çekti. “Sen kimseyi dinleyemez misin? Kahrolası kulaklarında bir şey mi var?” diye sordu. Aşağı bakıp başını salladı ve sonra ellerini ensesinin arkasında kenetledi, gözlerini karanlıklara dikip “Ağzındaki kanı sil, hemen,” dedi neredeyse gürleyerek.

Arkamdan ufak çantamı çektim ve açtım, dudağımdaki kanı temizleyecek bir şey aradım. En altta çiğnenmiş bir çikleti sarmalamış eski bir kâğıt mendil duruyordu; hemencecik onu kullandım.

“Onu yere at,” diye emretti Eli.

Soru sormadan, istediğini yaptım. Yüzümde taze kan olmasının aptalca olduğunu biliyordum. Eli ile uğraşmadım. Şimdi değil.

“İçlerinden biri seni kolaylıkla öldürebilirdi,” dedi bana bakmadan. Sonra bana döndü. “Hepsi beraber sorgu hakimine inceleyecek bir tek parça bırakmazlardı.”

“Ben -,” diye başladım.

“Bir kere daha kendi başının çaresine bakabileceğini söylersen, patlayacağım,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından, konuşmamı keserek. Göz açıp kapayınca kadar yanımdaydı, omuzlarımı sıkıca kavrayıp adeta beni sarstı. “Başa çıkamazsın, Riley. Bununla olmaz. Her ne kadar sıkı biri olduğuna inansen da, bu senin becerilerinin ötesinde.” Sonra beni silkeledi. “Beni duyuyor musun?” Çok yakınımaya geldi, burunlarımız neredeyse bir birine dokundu, gözleri benimkilere gömüldü. “Sana olduğun yerde kal dediğimde, *o kahrolası yerde kal.*”

Eli’a somurtmaktan başka bir şey yapamadım. Haklı bile olsa, paylanmaktan hoşlanmadım.

Beni daha da sertçe sarstı, ifadesi ölümcüldü. “Paylanmaktan hoşlanmaman umurumda değil. Bir daha ki sefere” -yüzü ciddileşti- “dinle.”

“Beni Serbest. Bırak,” dedim, her kelimenin üzerine basarak, mümkün merteye duyduğum kine hakim oldum. Beni bı-

raktı, topuklarımın üzerinde döndüm ve Whitaker'a doğru yürümeye başladım. Eli birkaç adım arkamdaydı. Dilimle, kesik dudağımla oynadım ve Bay'daki yaya ışıklarında duruncaya kadar tek kelime etmedim. "Eğer kardeşlerin Seth ve Riggs'i takip ediyorlarsa, neden hâlâ Arcos'ların nerede güç topladıklarını, yenilendiklerini... bilmiyoruz? diye sordum, hayal kırıklığıyla. "Onlar oğlanları yönlendirmiyor mu?"

"Hayır," dedi açıkça, onun arkasında kalan sokak lambasının ışığı tüm yüzünü gölgede bırakıyordu. "Şafağa kadar gece boyunca oynayacaklar, çatılarda sıçrayacaklar ve güç toplayıp yeni sahip oldukları yeteneklerin ve özgürlüklerinin tadını çıkaracaklar; sonunda farklı yönlerle koşup dağılacaklar ve Arcos'lar hareket etmeye devam edecekler. Oğlanları izlese bile, bizi asla kardeşlere götüremezler. Arcos'lar bunu yaptırmayacak kadar zekidirler. Zayıf olsalar da, onlar da hareket ediyorlar." "Sabır." Başını eğip kaldırdı ve bakışımı yakaladı.

Sokağa bir an arkaya, kaldırımda müptelanın sendelediği yere baktım. "O adamı öldüreceklerdi," dedim bu düşünceden rahatsız olarak.

"Hayır," dedi Eli. "Ya onu Arcos'lar için tuzağa düşürecekler ya da zorlayacaklardı. Evet, her halükârda, ölecekti. Onun gibi insanları -evsizler, uyuşturucu müptelaları, fahişeler- avlıyorlar, çünkü onlar toplum tarafından kolaylıkla göz ardı ediliyor.

"Eğer ailen yardım ederse? Ve Ned? Eğer hepimiz toplanıp Seth ve diğerlerini izlersek, sadece onları kurtaramazmıyız?" dedim sinirli bir şekilde. "Bunu anlayamıyorum."

Eli bana bakarken çenemi parmaklarının arasına alıp, başımı olduğu yerde tuttu. “Gullah büyüsunü unutupyorsun, Riley,” dedi sertçe. “Tam olarak yenileninceye kadar dokunulmazlar, eğer büyüünün sınırlarını aşarsak, kardeşin ve arkadaşları öldürülebilir, anladın mı?”

Nefes almakta güçlük çektim; Eli’in karanlıktaki yüzü, gözlerindeki camısı yansıma -hatta kızgın sesi, hepsi beni başka bir boyuta taşıdı. “Pek değil,” dedim, onun kadar kızgın. “Ama sanırım bunu yapmaktan başka seçeneğim yok, ha?”

Eli’in eli düştü ve geriye çekildi. “Evet, eğer bunu yaparsan işler çok kolaylaşır.”

Tam tepemizde gök gürledi ve hızla koca yağmur damlaları düşmeye başladı. “Hadi gidelim,” dedi ve eve doğru gitmeye başladık. Bay’in üzerindeki arabalar ıslak zeminde ıslık sesi çıkararak ilerliyordu ve Savannah kıyısının sıcaklığı sadece yağmurun sahip olduğu eşsiz koku ile karıştı. Derin derin nefes alıp verdim. Bu bana son normal şey gibi görünüyordu ve onu açgözlülükle içime çektim. Yağmur yoğun ve daha hızlıydı, satıcılar yoluna bile gelemeden, her ikimizde sırlıslık olmuştuk. Sivri topuklu çizmelerimle parke taşlı yoldan ağır ağır yürüdüm, saçım ıslak yosun yığını gibi çok kalın halatlar halinde dökülüyordu, tenim yağmurdan ve daha önce kullandığım losyondan yapış yapış oldu.

Her şey bir anda aklıma düştü: Seth, Dupréler, Arcos’lar, strigoi, Kindred, Kelter ve pis elleri -hepsi beni bozguna uğrattı ve titremeye başladım. Kahrolsun, zayıf olmaktan nefret ediyordum. Sırt çantamı arkamdan çekip deli gibi ev anahtarımı aramaya başladım.

Eli'in vücudu benim vücuduma yaklaştı. "Ne yapıyorsun?" dedi.

Bakışım onunkine akıp gitti, güçlü duygular beni ele geçirdi. Molly'nin yerindeki kelimelerini hatırladım ve bu beni yeniden kızdırdı. "Neden ilgileniyorsun? "dedim hiddetle. "Sen sadece boktan bir bebek bakıcısıydın, değil mi?" Anahtarı buldum ve kilide sokmaya çalıştım, ama titreyen, sinirli ellerim bunu engelledi, içimden lanetler okudum. "Bana olanlar, Seth'e olanlar senin umurunda değil." Sokak lambasının ışığı ile aydınlanan yağmur perdesinin içinden ona tekrar baktım. "Senin için bizim anlamımız yok. Sadece kontratın bir parçasıyız, değil mi, Eli?"

Oluncaya kadar nasıl olduğunu anlamadığım hızlı bir hareketle, Eli çantamı kaptı ve yere fırlattı, sonra beni sertçe Inksomnia'nın arka kapısına, içeri doğru itti ve sıkıştırdı, kaçacak hiçbir yerim yoktu. Varlığını her yanımda hissettim, yağmur yüzüme yağarken, onun saçlarından da yanaklarıma, göğsüme damladıkça; ona kuşkuyla gözlerimi dikmekten fazlasını yapamadım. "Üstümden çekil!" dedim sinir içinde, çatlayan ve derinden gelen sesimi yitirmemek için savaş vererek.

Eli başını sallayıp yüzüme dikkatle baktı. "Hayır," dedi, sesi daha yumuşak, biraz önceki gibi kızgın değildi. Elleri kalçalarıma inerken beni kendisine doğru hızla çekti. Yüzünü daha da yakınlaştırdı. "Ellerimi senden uzak tutabilmek için kendimi ne kadar dizginlediğim hakkında hiç fikrin yok," dedi elleri deri ceketimin altına çıplak göğüs kafesim boyunca kayarken. Dokunuşunun altında ürperdim. "Seni dükkânın ön camından gördüğüm

andan beri istedim, müstehcen arzularının ve düşüncelerinin her biri benim oldu.” Ağırılığıyla bana dayandı, bakışı tehlikeli ve ateşliydi. “Beni düşünüp kendine dokunduğun gece neredeyse aklımı kaybediyordum,” diye kulağıma fısıldadı. “Neredeyse seni alıyordum,” derken bakışı benimkine kilitlendi. “Her saniye seni istedim. Artık kendimi kontrol edemiyorum.” Elleri yağmurdan ıslanmış belime kaydı, kıcımlı kavradı, beni sertliğine çekti ve dayadı, bakışları kararırken ağzını kulağıma eğdi ve şehvetle fısıldadı “Boktan bebek bakıcın olmak bir zevkti, Riley Poe. Ama şimdi, daha fazlasını istiyorum.”

Bok kelimesinin hiçbir halini bu kadar güzel duyumsadım mı acaba, Eli’ın seksi ağzından fısıltıyla dökülen, onun kullandığı anlamda, ihtiyaçla ağırlaşan sesi ve ıslak boynumu yalayan nefesi eşliğinde? Yağmura rağmen istekle kızaran tenim ve tamamen tahrik olmuş halimle, ellerini deri giysimin dışında her yanımda arzuladım. Onu içimde istedim ve bunun getireceği sonucu da, Eli olduktan sonra, umurumda bile değildi. Hisler kontrolü ele geçirince, olabileceklerin tehlikesi ve korkusu kolaylıkla unutuldu. Arzum, düşünmekten kendimi alamadığım cinsel zevk sonsuzluğu, ve bunların her birinde, Eli düşüncelerimi istila ederek son sözü söylüyordu. Onu davet ettim, istekle karşıladım ve kontrolü almasına izin verdim.

Mükemmel, ateşli, kıvrımlı dudakları benimkilerin etrafında dolanıyordu, deri ceketimin fermuarını tutup yavaşça aşağı çektiğinde gözleri tepkimi izledi, göğüslerimi yukarı kaldıran seksi pembe bikini üstü ve karnım ortaya çıkmıştı. Dokunuşu ile nefesimin kesildiğini duyduğunu biliyorum -bunu onun

gözlerinde görebiliyordum. Deri pantolonum düşük belliydi ve göbeğimin tam beş santim altındaydı, Eli tek eliyle yağmurdan ıslanmış tenimi ve karın kaslarımı keşfe çıktığında, diğeri beni ceketimden kurtardı. Ona yaslandım, yukarı uzanıp parmaklarımı ıslak saçlarının arasında gezdirip ensesini kavradım ve bir anda hareketsiz, birbirimize bakar kaldık. İki saniye içinde beni öldürebilirdi, coşturan baştan çıkaran kanım için ve bu umurumda bile değildi. Ellerini vücudumun üzerinde tuttuğu sürece, korku aklımdan çıkıyordu. Elini göğsümde, mememin üzerinde gezdirdi ve kalbimin üstünde tuttu. Yüreğim elinin altında çılgınca atıyordu. Aklımdan ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu bilmek istediğimden de emin değildim. Ama umarsızlık ve huşu benim zihnimi doldurdu; birisine hiç bu kadar çok ihtiyaç duyduğumu hatırlayamıyordum bile -gerçekte içim istekle, arzuyla sancıyordu ve bunun nedeninden bile emin değildim. Ama şimdi olmalıydı. Ve Eli olmalıydı.

Yağmur yüzüme düşerken, Eli başını eğdi ve ağzını benimkine bastırdı.

Uyumu tam olarak hissettim ve temasla nefesim kesildi. Aramızdaki elektrik hızla çoğaldı, yoğun, elle tutulabilirdi. Eli beni öperken bedenimi sertçe duvara yasladı, her iki eli vücudumu terk edip saçlarıma daldı ve başımı kavradı. Benimkine karşı onun dili, nefes almak için, daha fazlası için mücadele ettim. Karnının sert kaslarını hissetmek için tişörtünden yukarı kaydardım. Dudakları ağzımın üzerindeyken inledi, sonra onları aralayarak kulağıma değdirdi. “İçeri,” dedi, sesi karanlık, tehlikeli, sınırdaydı. “Şimdi.”

Benim hareketimi beklemeden, Eli yüzümü kapıya döndürdü; anahtarı kilide sokmak için uğraşıyordum. Arkamdaydı, Eli'nin bedeni benimkini sıkıştırdı, önü arkama dayalıyken, parmakları saçlarımı yana itti, dudakları boynumu aradı ve elleri belimden kalçalarımaya kaydığında beni kendisine çekti. Dokunuşu ile kaçınılmaz, saf ihtiyaç beni kasıp kavurdu, hem de o kadar çok ki bir vampirin ağzının boğazımda olduğunu bile düşünemeyecek kadar -uyuşturucu gibi eşiz bir kanı taşıyan damarı zar zor örten tenim. Doğruyu söylüyorum, o noktada bunu önemsemiyordum. Umurumda değildi.

Sonunda, anahtar kilide girdi. Yerden çantamı aldım, kapıyı açtım ve içeri daldık. Eli'nin elleri asla bedenimden ayrılmadı, kapı kapandığında çanta elimden düştü ve kapının arkasına yığıldık, benimkine yapışmış vücudu ile birbirimizi tatmaya doyamayan dillerimiz dolanmıştı. Birden onu her yerimde hissettim; baştan aşağı bedenimdeki her bir sinir ucu ısı ile doldu taşı, onun eşsiz tadış şekli beni arzudan çıldırttı, ellerim yalvardı ve sabırsız parmaklarımı pantolonunun düğmelerinin üzerine kaydırdım. İkimizde de yumuşaklıktan eser yoktu. Eli'ı ben *dün* istedim.

“Yukarı,” diye kulağıma mırıldandı ve ben daha ilk basamağa adım atamadan beni tekrar kendine çekti, ağzını benimkine doğru eğerken iki eli de yüzümdeydi, beni uzun uzun öptü, sonra geri çekildi ve sadece dükkânın vitrininden gelen ışık gözlerini aydınlattı, daha karanlık neredeyse siyahtılar. Bir çift gözde bu kadar derin bir arzuyu asla görmemiştim. “Sarı” dedi, boğuk, gırtlaktan gelen sesiyle ve kollarımı boynuna

sardığında beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladım. Dairem on altı basamak yukarıdaydı ve o beni merdivenler boyunca aralıksız öptü.

Yukarıda, kollarından kaydım ve birlikte karanlığa devrildik, koridora, odama... Dudaklarımız kenetlenmiş, aç bir halde kendime yeniden tuğla duvara yaslanmış buldum, parmaklarım ümitsizce Eli'nın pantolonunun düğmelerini kavramış bir kaçını çözmüştü. Yukarı kaldırdığım tişörtünü, başının üzerinden hızla çekerek çıkardı. Avuçlarım çenesini, karnındaki güçlü kasları adeta yaladı ve elimi pantolonunun içine, sert penisinin üzerine kaydırđım, dokunuşumla acı çekermişçesine gırtlğından bir inilti koptu, diğeri elimle kıcını kavrayıp, onu sertçe kendime çektim. Bakışları benimki ile birleştğinde, gözleri karanlık, sabit, tehlikeliydiler ve arzu içinde kaybolmuşlardı. Bu beni daha da baştan çıkardı.

Tek kelime etmeden, Eli ellerini karnımın üzerine, göğüslerime kaydırđı ve tek bir kopça ile bağılı bikini üstünü çabucak çözdü, omuzlarımla üzerinden çekip, çıkardı ve yere bıraktı. Aynı anda ağız ağızıma, elleri göğüslerime uzanmıştı ve ben kör eden tutkuyla bedenimi ona doğru ittim. Yeterince yakın olamıyordum, yeterince hızlı da -sadece tenine gömülmek istiyordum. Onu tamamen, her yerde, üzerimde istiyordum.

Eli ellerini, becerikli parmaklarını belimden aşağıda pantolonumun düğmelerinde gezdirdi, o her bir düğmeyi açtıkça ben beklentiyle titredim. Çizmelerimi tekmeleyip çıkardım, o da aynısını yaptı ve sonunda, giysilerden ve yasaklardan arınmıştı. Kalan tek şey ince siyah g-stringdi; bu ağırlıksız, baştan

çıkarıcı olması gereken giysi bile bir zırh gibi geliyordu, parçalayıp atmak istedim. Eli aklımı okudu, elini aşağı götürdü, bunu benim için yaptı ve paramparça kumaşı yere fırlattı.

Fransız balkonundan azalarak gelen ışıktaki birbirimize bakarken, artık gölgeler ve karaltılardan başka bir şey değildik. Eli'nin elleri kalçalarımın, kışımaya kaydı, gözleri dikkatle beni izliyordu. "Arkanı dön" dedi, sesi ne bir fısıltı ne de bir gürlemeydi, ama ikisinin arasındaydı. Kulaklarımdan daha çok kafamın içinde duyuluyordu ve istediğini yaptım, artık yüzüm duvara dönüktü.

Elleri uzun saçlarımı yana itti; parmakları belimde gezindikten sonra yavaşça sırtımdan yukarı çıkıp ejderhalarımı keşfetti ve omuzlarımdan devam ederek kollarımdan aşağı indiler, dudakları ve dili boynumu, omzumu tadarken parmaklarını benimkilere geçirdi. İstekle ürperdim. Ve bu, aramızda gerçekleşen tek nazik hareketti. Kör edici bir hızla beni döndürüp yatak odamın duvarına, tarihi tuğlalara zımbaladı ve beni çılgınca öptü, her emiş, her yalayış, her tat umarsızdı. Ben de aynı heyecanla nefes nefese onun hiddetine kapıldım. Kalçaları kaslı ve dardı, ellerimi kışının etrafına kaydırıp onu kendime çektim. Eli'nin elleri her yerdeydi, her kıvrıma her vadiye dokunuyordu ve sertliği hızla uyluğuma çarpıyordu, boğazımdan bir inilti yayıldı ve aşağı ulaşip onu buldum, kaygan pürüzsüz organımı avuçladım. Tek bir hareketle, kolayca beni kaldırdı, kumlu tuğlalar sırtımı sıyırıyordu, bacaklarımı beline doladım ve o içime girdi. Eli'm gırtlğından gelen derin inilti beni titretirken, o Fransızca mırıldandı. Tanrım, o kadar ıslaktım ki, ihti-

yaçla aklım başımdan gittiğinde, Eli üç sert vuruşla beni tatmin etti; yaşamımda tattığım en şiddetli orgazm vücudumu sarsarken, gözlerimin arkasında ışıklar patlıyordu. Eli içimde gidip gelmeye devam etti, ağzı omzum ve boynumun arasındaki çukura gömülmüştü, iniltileri boğuldu, yoğun ve sert bir orgazm-la vücudu üzerimde, içimde kasıldı. Güçlü elleri benimkileri kavradı, kollarımı duvara dayarak iki yana açtı, parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Bunları takip eden öpücük neredeyse beni yeniden en başa döndürdü, önceki çılgın öpüşten farklı, yavaş ve erotikti ve bu sefer Eli kendini ağzımın boynumun her santimini tatmaya verdi. Hiç konuşmadan ve ben ona sarılmaya devam ederken geriye doğru yürüdü, döndü ve beni yatağın üzerine yatırdı. İkimizden başka anlatılabilecek hiçbir şey yoktu; her şey hâlâ taptazeydi, umarsızca baştan çıkarıcıydı ve tüm bedenim zevkten inliyordu. Bir an gözlerim kapalı kaldı, açıldıklarına Eli üzerimde ayakta duruyordu ve ben hareketsiz kalakaldım. Gözleri donuklaşmıştı -ama aşağıya bana, büyük bir açlıkla bakarken abartısız ıslıl ıslıl parlıyorlardı.

“Eli” dedim ihtiyatla, ve o hareket etmeyince bunu tekrarladım, ancak bu sefer daha güçlü bir şekilde. “Eli!” Ağzımdan başka bir kelime çıkmadı. Korktum. Kendini kontrol etmek için çaba harcadığını söyleyebilirdim.

O derhal döndü, giysilerini yerden kaptı ve gözlerimin takip edemediği bir hızla gitti. Artık aklım ve bedenim, Eli ile henüz paylaştığım baş döndürücü cinselliği kavramaya başlamıştı, onun kontrolünün ne kadar sürebileceğinden emin olmadığını defalarca söylediğini anımsadım. *Güçbela* dayanmıştı. Yine

de, beni şaşırtan, sadece odamdan çıkması değildi, dairemde de gitmişti. Beni tamamen yalnız bıraktı -Arcos kardeşler ve onların büyüyen kapüşonlu tarikatları için korumasız bir av olarak...

Çarşafların altından kayıp, yukarı uzandım, tavan pervanesini düşük moda getirdim ve zihnimi başıboş bırakarak, gözlerimi kapattım. Koca bir kızdım ve yirmi beş yıl boyunca, defalarca cehennemin içine girmiştım. En çirkin şekillerde kullanıldım; reddedilme ve terkedilme bana yabancı değildi. Eli'ı çıkıp giderken görmek beni acıtmadı dersem yalan söylemiş olurum, ama bunu anladım. Sanırım bu konuda diğer kızlar gibi değilim. Ağlaklık benim repetuarımda yok. Yıllar geçtikçe açgözlü omamayı öğrendim; yaşamın zevklerinden küçük parçalar al -alabildiğin kadar, alabildiğin zamanda- başka bir şansın olmayabilir.

Yan tarafıma dönüp, uzandım, yastıklardan birini aşağı çekip çıplak bedenime dayayıp kucakladım. Uyku beni sürükleyip götürmeden önce, Eli ile yaşamımın son saatini yeniden yaşadım ve sonra başka bir erkeğin beni asla onun gibi tatmin edemeyeceğini anladım. Onun bedenine, ağzına, dokunuşuna cevap veriş tarzım... hiç kimse hiçbir zaman bu noktaya ulaşmamıştı. *Asla...* Ne dediğimi biliyordum, siz de ne dediğimi biliyorsunuz. Kızgın mı yoksa bu tecrübe için müteşekkire olmam mı gerektiğinden emin değildim. Bir parçam -içgüdülerim- Eli Dupré ile aramda vahşi, çılgın seksten daha derin bir şeyin olduğunu biliyordu. Ama, şimdi bunun üzerinde durmak iyi olmayacaktı ve bu pekala yalnızca benim kanım olabilirdi.

O neredeyse dönüşüme girmişti, neredeyse kontrolü kaybetmişti. Cidden diyorum ki -yaklaşık iki yüzyıl yaşamıştı, kafi miktarda tecrübesi vardı ve yaşayacağı son orgazm olmayacağımdan da emindim. Bir anlığına, çok hoş bir düşünceydi, ama dediğim gibi aptal değildim. Belki sınırlarda uçuk, kesinlikle bazen biraz sapık ama asla aptal değil. Ben savaşçıydım. Bunun da üstesinden gelecektim.

Sonunda uykuya yenik düştüm. Eli dairemi terk etse bile, yakınlarda olduğunu biliyordum. Bir gecelik ateşli, çöşkulu seksin evlilik teklifi olmadığını biliyordum. Benim istediğim teklif değildi. Ama Eli'ı biraz tanıdıysam, beni korumasız bırakmayacağını biliyordum. Dışarıda, bir yerdeydi. Bunu biliyordum. İzliyordu. Aynı vampirlerin var olduğu gerçeğinden habersiz olduğum zamanki gibi.

Sabahın ilk saatlerinde, şafaktan önce abartısız beni boğan bir korkuyla uyandım. Boğazım sıkılmış gibi öksürüyordum, kalbim sertçe kaburgalarımın çarpıyordu, adrenalin damarlarım boyunca artarak ilerliyordu. Oturdum, nefes almaya çalıştım ve kabus görüntüleri hızla geri geldi. Terimin yüzüme yapıştırdığı perçemlerimi kulağımın arkasına ittim ve gözlerimi oğuşturdum, hatırlamaya çalıştım.

Rüyada, *nerede olduğumu söyleyemiyorum, uzun gölgeler sokak adlarını ve bina tabelalarını karanlıkta bırakıyordu, ama terk edilmiş, neredeyse kıyamet sonrası gibi bir yerdi. Her şey gri, renksizdi -ben hariç. Kızıl ve fuşya meçli siyah saçlarım, beyaz tenimle yırtık dondan çıkmış gibiydi; kısa deri etek, yüksek topuklu deri çizmeler ve ceket giymiş halde hızla çatlak,*

kırık dökük kaldırımdan koştum. Kaldırım boyunca park edilmiş birkaç araba da metruk binalar gibi terk edilmişti. Hızla nereye gittiğimi bilmiyordum, ama bir şeyin beni takip ettiğini biliyordum. Belki birden fazla. Karanlıklardan, çatıların tepesinden gizlice yaklaşıyorlardı. Arkama baktı, sadece bir an, önüme döndüğümde, o oradaydı. Genç, erkeksi, mükemmel güzellikte ve çok çok güçlü; bana inanılmaz yakınlığı onun için yanmama sebep oluyordu. Baştan çıkarırcasına dudaklarını yaladı ve o hızla ağzını ve dilini bacaklarımın arasındayken gözümün önüne getirdim, vücudumun dağılıp dizlerimin orgazmdan sarsıldığını hissedinceye kadar beni tutkuyla yaladı. Bunu istemedim-ama başka çarem yoktu, kabul ettim. Onun cazibesi beni çıldırttı; her zaman bana musallat olacağını biliyordum ve beni kovalamayı asla bırakmayacağını. Benim üzerimde gücü vardı. O Eli değildi.

Şaşkınlıkla biraz uyanık kaldım, ama rüyaların en canlısını hatırladıktan sonra bile, her nasılsa tekrar uykuya yenik düştüm. O beni kirli hissederek bırakmıştı, o beni yoğun arzu ile bırakmıştı. Şafak henüz söküyordu, yatağımdan çıktığım sırada Fransız balkonunun kapılarının açık olduğunu fark ettim. Daha önce kapalıydı.

Odayı boydan boya geçip kapıları kapadım ve kilitledim sonra da duşa girdim. Sıcak su vücudumdan aşağı akarken, kendimi tükenmiş hissettim, enerjim harcanmıştı. Duştan çıkınca, hemencecik sörf şortumu ve atlet giyip saçlarımı kuruttum ve oturma odasına girerken kısa bir an durdum. Kanapenin üzerine yayılıp televizyon seyreden Phin Dupré idi, Chaz'ın

başı kucağındaydı. Odaya girince, ikisi de bana doğru göz attılar ve Phin bana Eli'inkiler gibi gözlerle bakıyordu.

“Sanırım yeni bakıcı sensin, hmm?” diye sordum, her ne kadar cevabı biliyor olsam da. Saçlarımı at kuyruğu olarak toplarken Phin ile göz göze geldim, sonra televizyona bir baktım. “*Kayıp Çocuklar?*” diye sordum, düz ekranımda oynayan seksenlerin kült vampir filmine gönderme yaparak.

Phin kendinden emin, bana güldü. “Muhteşem film,” dedi. “Klasik.”

Başımı sallayıp, sııttım ve bir vampirin kült vampir filminde hoşlanmasının komik oluşu beni etkiledi. “Evet, öyle.” Eli’ın nerede olduğunu sormak istedim, ama yapmadım. Bunu kendime sakladım ve ne olacaksa olacak diye düşündüm. Daha öncede söylediğim gibi dökülen sütün ardından ağlayan bir tip değildim.

“Evet öyle, yeni bebek bakıcısı benim,” dedi, sonra Chaz’ın kulaklarının arasını okşadı ve ayağa kalktı. Köpeğime bir bakış attım, bana yegane yanıtı kanapenin üzerinden küçük bir kış sallama oldu.

“Ne yaptın, köpeğimin beynini mi yıkadın?” diye sordum, Chaz’e kaş çatarak.

“Ne? Hadiii, köpekler beni sever,” dedi Phin ve bana doğru geldi. Başını kaldırıp, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eli’ı kızdıracak ne yaptın?” Ben daha cevap veremedim, kavrama yüz hatlarında dolaştı. “Ah, önemli değil.” Başını salladı ve Fransızca bir şeyler mırıldandı, çenesini sıvazladı ve bana daha da yakından baktı. Tekrar başını salladı. “Kahretsin.”

“Bak,” dedim ve dosdoğru Eli’ın kardeşine döndüm. “Burada neler döndüğünü bilmiyorum, ama kardeşimi geri almak için bir oyun planının olması gerekli. Eğer bu değiştiyse, bana sadece söyle-”

“Değişmedi,” dedi Phin.” Tam olarak değil.”

Parmak arası terliklerimi ayağıma geçirdim. “Bu ne demek oluyor?”

“Babam ve Preacher senin eğitilmene karar verdiler,” dedi, “Eli’ın ısrarı üzerine. Daha çok güvenlik amacı ile.”

Bu fikri düşününce, aslında en başından beri istediğim şey olduğunu fark ettim ve elbette Eli da bunu biliyordu. “Harika. Vampirler bana vampir öldürmeyi öğretecek. Ne zaman başlıyoruz?”

Phin kıkır kıkır güldü. “Bugün. Bu gece sokaklarda biraz dolaşacağız ve yarın gece birkaç kişi ile beraber Panic Room’a gideceğiz, eğer sen bunu yapabilirsen. Bu sefer, Luc ve benimle takılıyorsun.”

“Bana uyar,” diyerek cevapladım, Eli’ın bıraktığı boşluk çok daha büyük görünse de. Orada durdum, düşünüp taşındım, sonra kapıya yürüdüm. “Hadi, Chaz -”

“Ben onu yeni çıkardım.”

Durdum ve arkama bakmadım. “Hayatım üzerindeki kontrolüm hiçliğe doğru gidiyor,” dedim. “Çılgın köpeğimi bile yürüyüşe çıkaramıyorum.” Kapıya yürüdüm ve kendimi dışarı attım, Phin hemen arkamdaydı.

“Üzgünüm,” dedi Preacher’a giderken.

“Senin hatan değil,” dedim, her ne kadar birinin hatası olmasını istesem de.

Da Plat Eye'a giderken parke taşlarını geçiyorduk ki, Phin yaklaştı. "Eee, Riley?" diye gelişi güzel söze başladı. "Arkadaşın Nyx hakkındaki hikaye nedir?" Kıkırdadı.

"Oldukça seksi."

Onu önce bakışlarımla tersledim. "Bunu düşünme bile, kirpi."

Phin kısacık saçlarını sıvazlayıp sırtıttı. "Sadece söylüyorum."

Kahvaltıdan sonra -Preacher'ın ters bakışları karşısında kırk beş dakika oturmamak zorunda kalmıştım- Plat Eye'dan ayrıldık. Hava almaya ihtiyacım vardı, böylece Chaz'i alıp nehir kenarında yürüyüşe çıktım ve sonraki hamlelerime kafa yordum. *Eli olmadan* diye düşündüm ve düşüncelerimi okumak üzere etrafta olmadığı için çok memnum oldum.

Yanımda Chaz ile nehir kıyısında yürüdüğümde, gökyüzü bulutluydu, dün geceki yağmurun kalıntısı göğe asılı kalmıştı. Tuğlalar yağmurdan ıslanmış, kararmıştı ve ağır havayı dağıtacak hafif bir esinti bile yoktu. River Street Sweets'den gelen tanıdık yanık şekerli pralin kokusu etrafa yayılmıştı ama bu basit zevkin bile hoşuma gitmediğini fark ettim. Dışarıda ve etrafta az insan vardı, turistler Savannah River Queen'in ve dükkanların resmini çekiyorlardı. Pazarları çoğu işyeri kapalıdır, kimileri akşama doğru açılır, bu nedenle etraf tenhaydı, bu da benim işime geldi. Keyifsizdim ve kimseyle uğraşmak istemiyordum- özellikle de bir yabancıyla.

Düşüncelerim biraz öncesine, Preacher'dayken, Phin'in eğitim sırasında neler öğreneceğimden az da olsa bahsettiği

zamana gitti. Ben zaten dövüşmeyi biliyordum; bu bir artıydı. Gerisini Dupré Evi'nde babasından öğreneceğimi söyledi. Preacher bana sert sert bakıp kendi adamlarından ikisinin evde sürekli benimle kalacağını bildirmişti. Aptalca görünüyordu; eğer vampirler evi beni- küçük bir ölümlü- öldürmeye karar verirse yapabileceklerine oldukça emindim ve kimse onları durduramazdı. Bu güven ile ilgiliydi. Dün gece Eli'a güvendiğin gibi, şimdi de Duprélere güveniyordum. Gerçekten -seçeneğimiz yoktu. Benim seçeneğim yoktu. Seth uğruna yaşamım? Kahretsin evet, o anda.

Eve dönünce, Nyx'i çabucak aradım, sonra siyah likra yoga pantolonu, beyaz fitilli bir atlet ve bir çift siyah Adidas spor ayakkabı giyerek değiştim, at kuyruğumu sıktım ve Phin ile dairemi terk ettim ve Dupré Evi'ne yollandım. Son derece ender bulunan kanı olan bir ölümlü doğruca vampir evine gitmeye gidiyordu. Evet, kahrolası aklımı kaybetmişim. Yine, yeniden.

BÖLÜM SEKİZ

KURBAN

Dupré Evi'nin arka girişine adım attığım anda Eli'ın orada olmadığını biliyordum. Her nasılsa, dört yüz metre kareden daha büyük alana oturmuş tarihi binanın her köşesinde, onun yokluğunu hissedebiliyordum. Bunun beni rahatsız etmemesine çalıştım ama olmadı.

Phin ile içeri girdiğimizde Gilles, Elise, Luc ve Josie ana salondalardı. Arka tarafta dikilen Jack ve Tuba'yı -Preacher'ın yeğenlerinin çocukları- hemen fark ettim. Her ikisi de iri yarı adamlardı ve her ikisi de kemerlerine her zamanki gibi pek çok kese takmıştı. İçlerinden birinde mezarlık toprağı olduğuna bahse girebilirdim. Onları başımla selamladım ve Duprélere merhaba dedim.

"Tekrar hoş geldin, *chere*," dedi Gilles. Görünümü bir önceki karşılaşmamızdaki kadar aristokrattı, bu da garipti. O kadar gerçek görünüyordu ki. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti ve o anda ortada uçuşan düşüncelerime hâkim olabilmeyi çok istedim. Zihnimi okumakta en az Eli kadar kötüydü.

“Seninle yalnız konuşmak isterim, eğer izin verirsen?”

“Elbette,” dedim ve beni koridora yönlendirdiğinde onu izledim. Jack ve Tuba da aynısını yaptı. Her ikisine de dönüp elimi kaldırdım. “Ciddiyim, baylar.”

Hiçbiri memnun gözükmese de kapıda durdular.

“Oldukça cesur, genç bir bayansın, Riley Poe,” dedi, Gilles, antrede. “Sonuç olarak büyük oğlum senin hakkında yanılmış.”

Bu itiraf dikkatimi çekse de, tepkimi oldukça bastırdım. “Ah? Öyle mi, neden?”

Gilles’in yüzünde her şeyi bilen yumuşak bir gülüş belirdi. “Hayatım, benden bir şey saklamana gerek yok.” Çenesini sıvazlayıp bana baktı. “Bu yapabileceğin bir şey değil,” dedi gülerek. “Yine de çabanı takdir ediyorum.” O önümde adımlarken, ayak sesleri antrenin parke zemininde duyuldu. “Eligius dün gece yaptıklarını bana itiraf etti.”

Bu günlerde o kadar çok yerin dibine geçiyorum ki. Daha önce dediğim gibi -erken yaşlarda milyonlarca aşâğılık ve ah-laksız deneyimim olmuştu ve tüm utancımın pencereden uçup gittiğini sanıyordum. Ancak Gilles Dupré oğlunun benimle yaptıklarını itiraf ettiğini söylediğinde? Offf! “Umarım her şeyi anlatmamıştır,” dedim.

Gilles’in mavi gözleri parladı. “Aynı seninki gibi onun zihnini de okumak benim için çok kolay, *chere*.” Başını eğdi. “Senin kara dostlarınla Ada’da. Düşündü ki... Tazelenmeye ihtiyacı var, sanırım böyle diyebiliriz.”

Kuşkuyla gözlerimi diktim. “Kanında daha fazla hoodoo otlarına ihtiyaç duyduğunu mu söylüyorsunuz?”

“*Oui*. Sana karşı açık olabilir miyim?” diye nazıkçe sordu, Gilles.

Küçük bir kahkaha atıp, “Elbette,” diye yanıtladım, sanki daha fazla açık olabilmış gibi.

“Dün gece Eligius seni neredeyse öldürüyordu, Riley Poe. Seninle beraber olarak ve seni canlı bırakarak... Senin kavrayabileceğinden çok daha fazla güç harcadı. Bu nedenle sorumluluğunu bırakıp gitti ve yine bu nedenle Phin onun yerine geçti.” Başını kaldırdı, beni, gözlerimden ötesini ve ruhumun derinliklerini inceler gibiydi. “Eligius seni seviyor ve ben senin de onu sevdiğini biliyorum.” Yakınıma gelip parmağıyla yanağımı okşadı. “Ama bir vampir birini sevdiğinde, bu farklıdır. Derindir. Ve sonu kötü biter, *chere*,” dedi sakince, gözlerinde acımayla. “Bizim türümüz ve ölümlüler arasında, bu her zaman böyledir.” Cümlesinin ardından döndü ve beni antrede yalnız bıraktı.

Boğazımdaki düğümü çözmek için kendimi zorladım, sonrasında ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Gilles’in haklı olduğunu düşündüm. Eli ile benim aramda işler nasıl yürürdü? Her vampir romanında, her vampir filminde mevcut olan asırlık bir neden: vampir asla yaşlanmaz ve ölümlü kadın ihtiyarlar, ölür. Yine aynı eski hikâye. Çok klişe, ama çok çok *doğru*.

“İlk derslerin için hazır mısınız?” dedi, Phin, iç karartıcı düşüncelerimden beni çıkararak.

“Kesinlikle,” diyerek cevapladım ve kendisini takip etmem için başını eğdiğinde derin bir nefes alıp onu takip ettim, aynen Jack ve Tuba gibi.

Dupré Evi'nin en üst katında dövüş sanatları minderi, takım kikkoks mankenleri, boks kum torbası, çalışma topu ve ne olduklarını teşhis edemediğim daha bir sürü başka alet edevatla dolu devasa bir salon bulunuyordu. Luc ve Josie odanın bir ucundaki minderin üzerinde üç adet tam boy mankeni hazırlıyordu. Diğer uçta ise uzun bir masanın üzerine farklı şekil ve büyüklüklerde gümüş bıçakların dizildiği bir tabla yerleştirilmişti.

Phin'e meraklı bir bakış attım. "Yani eğitimim gerçekten usta bir bıçak atıcısı haline gelmem üzerine mi?" diye sordum.

Phin kıkırdadı. "Bir tür." Kısa bir an bana bakıp, "Nasıl hedef alacağını, nasıl fırlatacağını ve koşarken, atlarken, yuvarlanırken hedefi nasıl tutturacağını öğrenmen gerekiyor." Pis pis güldü. "Kulağa nasıl geliyor?"

Omuz silktim. "Bir vampir ailesinin bir ölümlüye vampirleri nasıl öldüreceğini öğretmesi kadar çılgınca."

Gülüşü büyüdü. "Biz vampir değiliz. Bizler alacakaranlık yaratıklarıyız. Biz... Özeliz."

Böylece sonraki birkaç saat paslanmaz çelikten alıştırma bıçaklarının nasıl atıldığını izlemek ve sayısız defa fırlatmakla geçti. Fransa'da el işçiliği ile üretilen ve Dupré Evi'ne kargo ile gönderilen saf gümüş bıçaklar sadece diğer vampirleri öldürmek amacı ile kullanılıyordu ve kilit altındalardı.

"Tamam. Bugünkü amacın sadece mankenlerdeki işaretlere isabet ettirmek, kalp elbette, mesela Arcosları ki." Luc benim yanıma sokuldu, çelik bıçağı elime oturttu, parmaklarını be-

nimkilerinin üzerine kapattı, böylece kısa kabzayı kavradım ve o, elim tam kulağımın arkasında kalacak şekilde, kolumu kaldırdı. “İşte böyle,” dedi. “Kolunu tam olarak germeden ve hedefe nişan almadan bıçağı atma.”

“Anladım,” dedim ve öğrettiği gibi yaptım. Bıçak oda boyunca uçtu ve dosdoğru mankenin alınına isabet etti.

“Kalp, Riley,” dedi Phin. “Kalbe nişan al.”

“Aldım,” dedim ve hepsi kıkırdadı. Bir saat sonra, en sonunda hedefi tutturmuştum. Kolum yerinden düşecek sandım, o kadar ağrıyordu.

Daha sonra Phin ve Luc beni teste aldılar, mevcut dövüş becerilerimi ölçmek için... İşte bu, kendimi mükemmel olarak ispat ettiğim kategoriydi. Elbette, Phin ve Luc benim olabileceğimden kat be kat güçlü ve hızlılardı.

“Nefesin bile kesilmedi,” dedim, zorla nefes alarak, gözlerimi etrafımda daireler çizen Luc ün üstünde tutup hamlesini bekledim.

“Çok iyi, ha?” dedi sırtarak, yakışıklı yüzü tamamen benimkine sabitlenmişti. “Vampir bonusu.”

Kaşımı kaldırdım ve başımı eğdim. Uzun perçemlerinin gözüne düşmesini önlediğine işaret ederek, “Bu saç bandını nereden aldın?” diye sordum. “Seksenlerden mi kaldı?”

Luc’ün ifadesi bozuldu ve elini bandına kaldırdı. “Hey, ben...”

Alttan gelen güçlü bir ani tekme ile Luc’ün ayağına vurdum ve kışının üstüne düşürdüm. Sonra onu takip edip ata biner gibi karnına oturdum. Kardeşleri gülerken, Luc kendisini yendiğim

gerçeğini nezaketle kabul edip teslim olmuş halde, kollarını yana açarak yere serildi. “İyi hamle, ölümlü,” dedi, ardından soluksuz tek bir hareketle yerinden sıçradı, beni döndürüp sırtüstü yatırdı ve üzerime oturdu. Sırıttı. “Saç bandından nefret etme.”

Ayağa zıpladı, bana doğru eğildi ve elini uzattı. Elini tuttum ve sonra sert bir tekme ile bacaklarını yerden kestim ve Luc tekrar minderdeydi.

“Ahbap, havlu atabilirsin,” dedi, Phin.

Luc bana bir bakış attı ve sırtıttı, “Seninle dalga geçtiğimi biliyorsun değil mi?” dedi. “Güven kazanman için.”

Bir kahkaha attım. “Ya evet, sen öyle diyorsan.”

Yuvarlanıp ayağa kalktı, bu sefer benim kalkmama yardım etmesine izin verdim. Terimi sildim.

“Çok iyi bir dövüşçüsün,” dedi Luc, kollarını çıplak kaslı göğsünde kavuşturarak. “Yine de, biraz daha zorlaştıralım.”

Omuz silktim. “Tamam, sen nasıl istersen.”

Luc pis pis sırtarak tüylerimi ürpertti. *Bu* onu ve Phin’i güldürdü.

Sonunda zıplayıp, yuvarlanıp, bıçak atmayı koşarken yapmaya sıra geldi. Tanrım, pratik yapmaya ihtiyacım vardı. En azından beni meşgul tutacaktı ve beynimin bir bölümü tüm bunların biraz da zihnimi Seth’den uzaklaştırmak için olduğunu düşündü. *Ve Eli’dan.*

Gerçek şok akşama doğru geldi. “Hey, Luc, neden sen ve Phin hareket eden hedefler olmuyorsunuz? Dedi, Josie, gülerek. “Sanırım bu harika olacak.”

Bunun beni neden şaşırttığından emin değilim, ama şaşırttı ve sanırım dehşet apaçık yüzümden okunuyordu.

“Hayır, cidden, sorun değil,” dedi Luc ve antrenman bıçağını dosdoğru Phin’e fırlattı. Etine gömülüşünü gördüm, kabzasına kadar.

“Hey!” diye haykırdım. Phin onu göğsünden çekerken, bıçağı döndürdü ve Luc’e geri fırlattı. Luc havada yakaladı. Ortada kan yoktu, vampirler kanamazlar, kanarlar mı?

“Tamamen gerçek gümüş değil, unutma,” dedi, Josie, pencerenin denizliğine tünemişti, daracık kota бүрүнmüş bacaklarını ve All Stars’larını sallıyordu. “Antrenman bıçakları keskin ama sahte çeliktir. Bunun için antrenman bıçağıdır.”

Ona bir an baktım, sonra da Eli’in erkek kardeşlerine. “Bu beni çok rahatlatmış.”

Hepsi kahkahalarla güldü.

Sonraki iki saat hareket eden hedefler üzerinde çalıştım ve midem kolay bulanmadığı için memnundum. En başında canlı bir varlığa -teknik olarak olmasa da- keskin bir bıçak atmaya alışmak biraz zaman aldı, Luc ve Phin canlı değillerdi ve ben çok ıskaladım.

Phin duvardan sekip düşen bıçağa gülünce, ona döndüm. “Cansız mankenleri vurmak hareket edenlerden çok daha kolaydı.” O tekrar güldü.

Alıştırma yorucuydu. Nişan almam iyiydi, kolum titremiyordu -bunu Elise ile izlemeye geldiklerinde Gilles söyledi- en sonunda birkaç kere hedefimi vurdum -Luc ve Phin’i. Jack ve Tuba kapının yanında bir çift fedai gibi dikiliyorlardı ve iz-

leyen bakışları üzerimdeydi. İri yarı ve sessiz, gerçekten göz korkutuculardı. Duprélerin ayarı olduklarına ikna olmamıştım, yine de bunu Preacher'a asla itiraf etmedim. Belki de Gullah büyüünde aslında benim düşündüğümünden daha fazlası vardı, Preacher tarzı büyü. O ve ailesi kesinlikle alışılmadık Gullahlardı.

İlk eğitim günümün son dersi, ben bıçağı fırlatırken Luc ve Phin'in yer değiştiren takım oyuncularını olmasını içeriyordu. Biri hareket eden hedef olacaktı, diğeri arkamdan gelecekti.

Salonun arka tarafından koşmaya başladım, Luc ve Phin beni yan taraftan kuşattılar, alıştırma bıçağımı Luc'e nişanladım ve fırlattım, sonra Phin üzerime doğru saldırınca gözlerimi onun üzerinden ayırmadım. Başımı eğip onu savuşturdum, yuvarlandım ve koşarken ayaklarım popoma değdi, ancak o çok daha hızlıydı. Vücudu güçlü bir darbeye bana çarptı ve ben büyük bir gümbürtüyle minderin üzerine düştüm. Bana bakan gözleri zaferle ışıldadı. "Yüzyıldır bu kadar eğlenmemiştim," dedi, pişmiş kelle gibi sırtarak.

"Benden uzak dur," dedim, nefes almaya çabalarken.

"Bir daha," dedi Luc.

İnledim.

Sırtım kaç kere minderini buldu, saymayı unuttum. Benim için ağır bir antrenmandı, Dupréler için ise çaba gerektirmeyen. Tüm dersleri bir güne tıktırmışlardı. Açıkçası şu andan itibaren her gün aynı şeyi yapacaktım. Ancak bekleyebilirdim.

Monterey Square'den eve, yanımda Phin ile koştum, günbatımı henüz yaklaşıyordu. Hafif bir meltem meşelerden sarkan

yosunları sallandırmaktaydı, tarihi semtte sıralanmış antika ve hediyelik eşya mağazalarının vitrinlerine bakan turistlerden uzaklaştım. Bir hayalet turunu geçerek koştuk, el fenerini sallayan tur rehberi Kolonyal giysiler içindeydi ve farklı heykellere odaklanan turistlerin karanlığı aydınlatan dijital kamera ışıklarıyla parlıyordu. Yanından geçerken, içinde birbirine sokulmuş bir çift bulunan at arabasını fark ettim ve arabadaki kadın aşağı bakıp bana güldü. Aklımdan geçen ilk düşünce: *Gerçekten neler olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok, var mı?* Ne kadar da bilmiş olmuştum. Phin sırtıttı.

Acele bir duştan sonra, yine aceleyle bir kutu hazır makarna yedim ve Phin'in önerdiği gibi üzerimi değiştirdim: rahat, içinde hareket edilebilir giysiler. Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değildim ama işimi şansa bırakmadım: düşük, kalçalarımın altına oturan bol jean, siyah fitilli atlet ve eskimiş Vans ayakkabılarım. Saçımı tepede atkuyruğu yaptım, bol pantolonum dizlerime düşmesin diye bir kemer geçirdim ve işte gitmeye hazırdım. En azından öyle olduğumu düşünüyordum. Her zaman beklenmeyi beklemeyi çok hızlı öğreniyorum. Dört tane ağır kesici hap aldım, bu vücudumun Dupré antrenmanından sonra çekeceği ağırları önlemek içindi çünkü onları şimdiden hissetmeye başlamıştım. Karanlık çöktükten sonra çıktık, Luc ve de Josie bize katıldı.

İlk saat boyunca sadece sokaklardaki turistlere karıştık. Pazar geceleri haftanın geri kalanına göre genellikle daha yavaştır ama Savannah atmosferini yaşamak isteyen koca bir avuç dolusu insan tarihi semti adımlıyordu. Kendimi kapüşonlu

montlar giymiş suç işleyen çocuk kalabalığını saplantı derecesinde arar buldum ama izleri bile yoktu. Büyük meydanların hepsine gittik, Broughton Street'in doğusunu ve batısını yürüdük, Starbucks'ın içinde bile dolandık. Mullet ekstra-uzun kız arkadaşıyla oradaydı ve ayrılmadan önce onlarla birkaç saniye konuştum.

Kendimizi Panic Room'un iki blok ötesinde küçük bir ara sokakta bulduğumuzda neredeyse gece yarısıydı ve işte o an gözüme iliştiler. Bir araya toplanıp, sokak lambasının yanı başında kaldırımın üzerine diz çökmüşlerdi, kendilerini tamamen yerdeki bir şeye kaptırmışlardı. Öne çıktığımda Phin kolumdan tuttu.

"Olmaz, Riley," dedi. Phin ve biz hepimiz karanlığın içinde hapsoldük. "İzle, yaklaşma, yoksa önceki geceyi hatırlamıyor musun?"

Ona bir an baktım. "Evet, hatırlıyorum." Todd beni öldürmüş olabilirdi.

"Her gün daha güçleniyorlar," dedi yanımda duran Josie. "Ve Seth artık seni tanımıyor."

Bunu zaten biliyordum -Eli defalarca söylemişti. Ancak her nasılsa şimdi beni daha kötü sarstı ve içimi acıttı. Kardeşimin beni tanımayacağı fikriyle göğsüme bir ağrı yayıldı. Oğlanların her birini inceledimse de hangisinin Seth olduğuna karar veremedim.

Tam o anda, oğlanlardan biri yer değiştirdi ve çok net olarak ne ile uğraştıklarını gördüm; bir *vücut*. Hantal siyah botlarının büyüklüğü nedeni ile erkek olduğunu düşündüm; ölü

olup olmadığını ise anlayamadım. Bu düşünceyle midem bulandı ve buna engel olmak istedim. Orada oturup, kardeşimin o kirli kaldırımında yatan adamın kanını emmesini seyretmem kesinlikle mümkün değildi. Hareket ettim ve bir el beni aniden durdurdu.

“Ölülerin kanını içemeyiz,” dedi, Phin, çelik gibi kavrayışıyla beni sıkıca tutarak. “Bizim için öldürücüdür. Onun için uyuşturucu kullanıyorlar.”

“Sakinleştirmek ve zapt etmek için,” dedi Josie açıkça.

Yüzümde ne kadar renk kaldıysa, onun da kaybolduğunu hissettim. “Onu öldürecekler mi?” diye sordum, duyacağım cevaptan korkarak.

“Hayır,” dedi Luc. “Oluşum tamamlanmadan ilk cinayetlerini işleyemezler.”

“Adamı Arcoslara götürecekler ve Arcoslar onu öldürecek,” diye açıkladı Josie.

Takibeden ilk an, zar zor bir hareketle sağ ayağımdan sol ayağıma geçişimi oğlanlardan biri duydu. Kapüşonluların bir çoğu yoluma atıldı, ancak özellikle birine sokak lambasından yüzünü iyice görebileceğim kadar ışık düştü. Seth’in olağandışı solgun yüzü ve parlayan gözleri sertçe bana dikildi; ağzının kenarından kan akıyordu. Tepki gösterdim ve bir hamle yaptım. Ve Seth aynı anda hücum etti. Artık gözlerinin derinliğini görebileceğim kadar yakındı; çıldırmış, anlaşılmaz, yabancı-bir zamanlar tatlı ve sevgi dolu olan kardeşimden hiçbir şey kalmamıştı. Diğerleri ayakta durup bakıyordu, etrafımızı saran enerji patladı, saldırmaya hazır olduklarını biliyordum.

“Kahretsin, onu buradan götür!” diye bağırdı, Phin. Josie hemen beni kaptı, o kadar güçlü ve hızla çekti ki kolumun yerinden çıktığını sandım, beni sürüyerek götürdü, arkamızda başlayan kavgayı duyabiliyordum. Hızla koştuk. Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Ya koşmak ya da sürüklenmek. Eli’nın kız kardeşini takip ettim ve çalılıkların arasından yan bahçenin içine yuvarlandım. Dikenli ve sert otlar çiyden ıslak ve soğuktı. İkimiz de yukarı sıçrayıp yolu geçtik ve koşmaya başladık.

“Geri dönüp onlara yardım etmelisin,” dedim nefes nefese. “Dosdoğru eve gideceğim, söz. Ama yediye karşı iki, vampirler için bile şanssız bir oran.”

Josie durdu ve bana sert sert baktı. “Söz mü?” diye sordu, sonra kaşını kaldırdı “Yemin et.”

Başımınla onayladım. “Yemin ederim. Şimdi, git.” dedim.

Saniyenin yarısı kadar beni izledi, şüphe yok ki bana olan güvenini tarttı, sonra harekete geçti. Bense eve doğru aksi yönde koştum. İçimden bir ses bana, kal ve dövüş derken, beynim cehennem olup gitmemi söylüyordu -bir yavruyla bile asla baş edecek güçte değildim- nerede kaldı bir grup yavruyla. Kaçmak içimi yiyip bitiriyordu -bu doğamda yoktu. Ancak üç Dupré beraberce Riggs ve diğerleri ile dövüşebilirdi ve benim varlığım kesin ve öldürücü şekilde dikkat dağıtırdı -üstelik her iki taraf için de. Sokak lambalarının altında hızla ve hırsyla koşarken Vans ayakkabılarım taş döşeli kaldırımı dövüyordu, Duprélerin kardeşimi yanlışlıkla incitmemeleri için dua ettim.

Martin Luther kavşağından dönüp River Street’ten yukarı koştum, batı yakasında ışıklar ve canlılık doğu yakasındaki

kadar yoğun değildi, ama oraya oldukça çabuk ulaştım. Parke taşlı sokaklarda hızlanıp, eski Atlantik Paper Company'yi solumda bırakıp, Hyatt'ı geçtim. Artık yavaş olan koşu tempomla nehir kenarındaki yürüyüş yolunu kat ettim. Omzumun üzerinden bakıp kapüşonlu kimseyi görmeyince nefesim kesik yürümeye başladım. Yerdeki kurbanın kim olduğunu merak etmekten kendimi alamadım; yüzünü görmediğim için memnundum. Seth'in solgun yüzünü aklımdan asla atamayacağımı biliyordum ve çenesinden damlayan kanı... çok korkunçtu. Ciğerlerimi patlatarak çığlık atıyor gibi hissettim, bir şeye vurur gibi hissettim -kusacak gibi hissettim. Tekrar koşmaya başladım- *deli gibi* koşmaya. Çok az insan Pazar gecesi ve gece yarısı dışarıdaydı -River Street'te bile- ve yürüyüş yolu benim hükmüm altındayken, alçak duvarın üstünden atladım ve nehre yöneldim. Inksomnia'nın karşısındaki bölümde durdum, korkuluğa yaslandım, kustum. Asla ama asla kardeşimin nasıl görüldüğünü unutamayacaktım, farkında olmadan yaptıklarını da. Bundan nefret ettim. *Hepsinden* nefret ettim.

Metal korkuluğu kavrayıp, orada nefes nefese dikildim. Gece havası sakindi, suyun çekilmesi bataklığın kokusunu keskinleştirirken, Dafuski Island'dan nehre kadar istiridye sürüleri patlayan kabarcıklar çıkarıyordu. Sivrisinekler ordular halindeydi ve ısırıkları ensemde bir tane patlattım. Kahretsin, sivrisineklerden nefret ederdim. Korkuluktan uzaklaşıp, iç tarafa döndüm - ancak kardeşimin boş, donuk gözlerinin içine bakakalınca nefesim kesildi, sarsılarak durdum.

Orada donup kaldım; gözlerim büyüdü ve Seth'e bakışları-

mı dikince içim titredi. Kardeşimden korkuyor olmaktan nefret ettim. Ama korkuyordum. Neredeyse ölü gibi görünüyordu, teni o kadar solgun ve saydamken, gözleri tamamen farklı bir yeşil tonunda -hemen hemen beyaz- dudakları ise siyahımsı maviydi. Çenesinde yol bulan kan kurumuştı. Bakışı boynumda, şahdamarımda sabitleşince burun delikleri kabardı ve ben bir adım geriledim. Gırtlığından yayılan ve artık kulağa insani gelmeyen bir sesle, yavaşça bana doğru ilerledi. Tekrar donakaldım ve o durdu. Beni tanımadığını biliyordum, sadece beni gördüğü için takip ettiğinden oldukça emindim. Josie ve diğerleri de Seth'in beni ve geçmiş hayatını hatırlamayacağını birçok kez söylemişlerdi. Yoksa Josie yanılmış mıydı?

Etrafımızı saran hava elektriklendi; Seth ve ben ikimizde gerindik, ikimiz de hamle yapmak üzereydik -bunu hissedebiliyordum. Yavaşça geriye birkaç adım daha attım, etim korkuluğu yalayınca kadar, sonra da ellerim metali sımsıkı tutarak kavradı. "Seth," dedim sessiz, sakince ve gözlerim dosdoğru onun gözlerindeydi; dikkatini elimin hareketine değil yüzüme vermesini umarak. Eğer yapmam gerekirse, nehre de atlayacaktım, lanet olası, kanallarda dolaşan boğa köpekbalıklarına rağmen- turist dergilerinde ve broşürlerde bahsedilmeyen başka bir konu. Yavaşça nefesimi içime çektim ve bu küçük hareket bile kardeşim tarafından fark edildi. Kendini geri çekti ve üzerime doğru sıçradı. "Seth" dedim yüksek sesle ve o adeta çarpılmışçasına silkindi. Göğsü hızla inip kalktı, bir insanınkinden çok daha hızlıydı ve Adem elması doğal olmayan bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu- sanki bir şeyi çok süratle tekrar tekrar yutar gibi.

Sonra yüzü gerildi, gözleri büyüdü ve bir saniye sonra, benim üzerime atıldı. Bir solukta bacaklarımı trabzandan sarkıttım ve ben kendimi bırakmadan, Seth'in bedeni o an... bana gelişini durdurdu. Sıkı kavrayışımı sağlamlaştırdım ve trabzanda asılı kaldım, ellerim terlemeye başlayıp parmaklarım soğuyup hissizleşene kadar. Hiçbir şey olmadı. Orada neden durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bekliyor muydu ya da? Daha otuz saniye geçmeden, boğa köpekbalıkları ile yüzmenin bu gecenin finali olacağına karar vermiştim. Sonra Phin'in yüzü korkuluğun üzerinde belirdi, bir eliyle aşağı ulaşıp benim elimi kavradı ve beni yukarı hiç çaba harcamadan ama kuvvetle çekti. "Riley -sen ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Önce ona baktım sonra da etrafa. "Kardeşıme ne yaptın?" diye sordum onun sorusuna aldırmadan, hala beni saran korkudan kurtulmaya çalışarak.

Lambanın ışığında, Phin'in pürüzsüz solgun yüzü ve ışıkla vurgulanan keskin hatları, kirli sakalı çenesinin üzerine toz gibi serpilmiş olsa da, parlıyordu. Farklı saç rengi olmasına rağmen Eli'a çok benziyordu. Başını doğrulttu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yürüyüş yoluna, batı yakasına doğru bir an baktım. Hiçbir şey görmedim. "Josie'den ayrıldım ve buraya koştum, durdum ve korkuluktan aşağı kustum." Phin'e baktım. "Geri döndüğümde, Seth tam arkamdaydı." Bakışlarını buldum. "O beni tanıdı, Phin. Bunu gördüm."

Phin'in suratı sertleşti. "Donuk gözlerinde, demek istiyorsun? Seni tanımadı Riley. Oluşumun bu kadar geç bir evresinde bu olmaz." Başını salladı. "Mümkün değil."

Kollarımı göğsümde kavuşturup yukarıya, bulutlara girip çıkan ve gittikçe büyüyen yarım aya bakıp iç çektim. “Beni tanıdı. Bana saldırdığında ona adıyla seslendim,” -Phin’e baktım- “o geri çekildi ve durması gerekmediği halde durdu.”

Phin çenesini sıvazladı. “Peki nereye gitti?”

Seth’in durduğu yere göz atıp, omuz silktim. “Üzerime geldi, bacaklarımı korkuluğun üzerinden geçirdim ve o anda yok oldu.” River Street’in her iki yakasına bakındım. “Adama ne oldu? Arka sokaktakine?”

Başını sallayan Phin dirseğimi kavradı. “Bunu kurcalama Riley. Onu götürdüler, muhtemelen Arcoslara. Hadi, gidelim,” dedikten sonra alçak sesle Fransızca bir şeyler mırıldandı. “Eğer seni yalnız bıraktığımı öğrenseydi, Eli beni iyi benzetirdi,” dedi kendi kendine, pek tabii bunu ben de duydum.

Parke taşı sokakları ve eski trolleybüs raylarını geçtikten sonra kaldırıma çıktık ve benim evimin yanındaki dar ara sokağa yürüdük. “Neden ki?” diye sordum sahte bir mahcubiyetle, bunun da farkındaydım ama umurumda bile değildi. Nedenini duymak istiyordum. Dik beton merdivenlerden Factor’s Walk’a çıkarken Phin bana kurnaz bakışlarını çevirdi.

“Evet, sıkı benzetirdi,” diye cevap verdi, bana merakla bakmaya devam ederek.

“Neden kustun?” Ona baktığımda elini kaldırdı. “Ah, boşver.”

“Tamam,” dedim, anahtarı cebimden bulup çıkarırken, basamakların tepesine tırmandık ve satıcılar yoluna saptık. Arka kapıya ulaştığımız an, Eli’in beni bu kapıya dayayıp sertçe öpü-

şünün görüntüleri zihnimi darmadağın etti -ve daha sonra yaptıkları; elleri, ağzı, içimdeki vücudu- beni istila ettiler. Bunu garipten de garip buluyordum, üstelik Eli'ı bu kadar kısa zamandır tanıdığımı düşününce. Ama bana yıllar gibi geliyordu. Bakire değildim, daha önce seks yapmıştım. Ancak, o gece Eli ile olan seks değildi. Benim için başka bir şeydi, adlandıramadığım, nereden geldiğini bilemediğim ve daha önce asla tatmadığım bir şey -ve muhtemelen bir daha asla yaşayamayacağım. Bunu olduğu gibi kabullendim ve diğer her şeyi beynimden çıkardım.

Anahtar kilide soktuğumu duyar duymaz Chaz havladı; dışarı çıkması gerekiyordu. Tasma kayışını kapıp onu biraz yürüttükten sonra, gecenin geri kalanı için içeri yollandık. Fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç yaptım, ben yerken Phin tezgâhta oturuyordu.

“Babam, canlanmanın son haftasında işini kapatman gerekeceğini söylüyor.” diyerek ağzından baklayı çıkardı. “Sana daha önce söylemem gerekiyordu ama unuttum.”

Lokmayı daha ısırırken, dik dik ona baktım. “Asla,” ısır-dım ve çiğnemeye devam ettim. “Ben izne çıkarım, ama Nyx dükkânı idare edebilir. Benim için, işin en yoğun olduğu zaman ve senin aksine, ben zengin bir aileden gelmiyorum.”

Phin gülümsedi. “Oldukça çekici bir pazarlık olduğunu itiraf etmeliyim. Ancak babamız her birimize yatırım yaptırttı -Josie'ye bile. Yani hepimiz kendi paramızın sahibiyiz.” Bu sefer güldü. “Microsoft.”

“Sosyal güvenlik kartın var mı? Ya sürücü ehliyetin?” diye sordum ve bir ısırık daha aldım. Bunu süt kutusundan uzun bir yudum takip etti ve ona baktım. “Motorunun sigortası?”

Pis pis sırttı. “Elbette,” dedi. “Biz vergi de ödüyoruz.”

Başımı salladım ve tabağımı lavaboda suyla çalkaladım. “Tüm bunları nasıl hallettiğinizi bilmek bile istemiyorum.”

Phin kıkırdayarak tezgâhtan atladı ve kanepeye gömüldü. Ona ya da Luc’e bakınca dünya yansa umurlarında olamayacak iki ateşli genç olduklarını düşünürdünüz. Ama ben, onları savaş alanında gördüm. Ve onlar üst düzey savaşçılardı.

“Bugünkü dövüşte oldukça etkileyiciydin,” dedi ben odadan çıkarken. “Gerçekten”

Ona dönüp sırttım “Yaa? Sen de öyle, Dupré, İyi geceler.”

Phin tam bir erkek kahkahası patlattı, iyi geceler diledi ve televizyonu açtı.

Eskiden masum insanların kanını emdiğini, sürekli kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Duştan sonra, saçımı ıslak bırakıp başımın tepesinde topladım, yerinde durması için bir bantla sarmaladım. Önce üzerime bir iç atleti ve siyah erkek şortu geçirdim sonra da iç geçirdim. Yorgun ve ağrılar içindeyken, zihnim canlanma evresinde gördüğüm küçük kardeşim ve Eli’a olan isteğim -ihtiyacım- etrafında dönüp duruyordu. Tazelenmek -bu da ne demekse- için Ada’ya gittiğini öğrenmek beni şoke etmişti. Benden uzaklaşmak için kendine fazlası ile hakim olması gerekmişti, Gilles’in sözleri belki de uyarısı kafama dank etti. “*Şafak söktüğünde kötü söker, chere. Bizim türümüz ve ölümlüler arasında, bu her zaman böyledir.*” Sürünürcesine yatağa girerken, balkonumun kapalı kapılarına bir daha baktım ve Gilles’in kulağımda hâlâ çınlayan sözleriyle uykuya yenik düştüm.

Uykumun en hafif anında, başka bir rüya bilincimi ele geçirdi ve kendimi karanlık, sisler içinde olan özel bir klipte buldum -ne orayı biliyordum, ne de müdavimlerini tanyordum. Bu bir maskeli balo muydu? Cadılar Bayramı mı? Yoksa temalı parti mi? Herkes Victoria dönemi tarzında değişime uğramış kıyafetler içindeydi; kadınların gece elbiseleri son derece kısaydı, göğüslerini kaldıran ve göğüs uçlarını gösteren dekolterileri ile önden ve arkadan yırtmaçlı etekleri hareket ettiklerinde çıplaklıklarını sergiliyordu. Genç erkekler farbelalarla süslü kadife fraklar ve önden bağcıklı pantolonlar giymişlerdi ama bağcıklar gevşek, çoğunlukla da açıktı; bazıları açıkta-ki bir memeyi emerken kendilerini tatmin ediyordu. Tema orji miydi? Çalan müzikse garip bir karışım, bir klavsenin eski tellerinden yayılan seslere Gregoryen rahiplerinin ilahisi eşlik ediyordu. Aşağıya kendime baktım, diğerleri ile aynı şekilde giyindiğimi fark ettim. Benim göğüslerim ve göğüs uçlarım da açıktaydı ve eteğimin altında külotum yoktu. Kimse benim fark etmiş gibi görünmüyordu ve durduğum köşeden uzaklaşıp, bir çıkış aramak için göğsümü kollarımla kapatarak kalabalığın etrafında dolandım. Neden orada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, sadece kaçmak istediğimi biliyordum.

O aniden yolumu kapadı; onu daha önce gördüğümü biliyordum ama adını bilmiyordum. O Eli değildi. Siyah saçlı bir kadın yanında duruyordu ve yüzünü onun omzuna gizlemişti, daracak pantolonun bağcıkları içinde dolaşan parmakları onu okşuyordu. Adam güzeldi, kusursuzdu; vücudumu tarayan bakışının takıldığı her yerde, tenim yandı, arzuyla ürperdi. Elini

yanındaki kadına doğru kaldırdı ve kadının sertleşmiş göğüs ucunda başparmağını gezdirdi. Bunu hissettim ve zevkten nefesim kesildi. Şehvetli ağzı bir gülüşle kıvrıldı, kadına eğildi ve fısıldadı. “Beni sev,” Kadının eli pantolonundan içeri kayıp onu avuçladı, yavaşça yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Bunu da hissettim, gösterişli sertliği elimdeydi. Bakışı asla benimkini terk etmedi ve beni böylesine tahrik etmesinden nefret ettim. Kaçmak istedim. Hareket edecek gücüm yoktu. Kadına fısıldadı “Tadıma bak,” Kadın sırtı bana dönük olarak onun önünde diz çöktü, onu özgür bıraktı ve ağzına aldı. Erkekliğini kendi ağzımda hissettim ve kadının gidip gelen başını izlerken bacaklarımın arası ıslandı. Yoğun ve güçlü bir istekle gözlerini bana dikti. Yerimden kımıldayamıyordum, baştan çıkan gülüşünü bana sunarken, fısıldadı “Düzülecek kadar iyi görünüyorsun,” sonra dudaklarını yaladı ve bana nefes kesen bir orgazm gönderdi; ardından kendisinininkiyle gözleri devrildi. Ondan nefret ettim; ona daha yakın olmak istedim. İşte o an kadın yana kaydı ve çıplak sırtının bir kısmı gözükte. Aynı anda ben kendi ejderha dövmemi tanıdım, döndü ve bana baktı, parmağının ucuyla kibar bir şekilde ağzını sildi. Kadın bendim. Diğer müdavimlerin hepsi bana bakmak için kendi orjilerini bir an durdurdu. Ben gözümü açıp kapadığımda, yüzleri o canavarlarınkine dönüştü, yerinden fırlamış abartılı çenelerinden çıkan sivri dişleriyle üzerime saldırdılar. Korku beni sardı ve koşmaya başladım, hızlı daha hızlı ve her şey anlamsız bir kasvete büründü. Ve artık Victoria döneminin³⁷ orjisinde

37 Viktorya Dönemi: Kraliçe Victoria hükümrانlığındaki İngiltere’de ahlaki açıdan son derece muhafazakâr dönem 1837-1901

değildim ama sık ağaçlı uzun gölgelerle dolu karanlık bir ormandaydım. Ben bir avdım...

“Riley!”

Adımın yüksek sesle söylenmesiyle, rüyanın beni ağ gibi saran karanlığından kurtuldum, nefes nefese öne doğru fırladım ve çelik eller beni yakalamak için oradaydı. Kalbim acımasızca atıyordu, soluğum kesilmişti, birine... sımsıkı sarılmıştım. İlk önce Eli olduğunu düşündüm. Hâlâ karanlıktı ama hemen onun Phin olduğunu anladım.

“Dur,” dedi Phin, sırtımı okşayarak beni rahatlatmaya çalıştı. “Yavaş ol, kızım, senin neyin var? Kalp krizi geçireceksin.” Tekmeleyerek üzerimden attığım bacaklarımı örten çarşafı üzerime çekti.

“Kötü rüya,” dedim ve birdenbire yorucu bir halsizliğin beni alt ettiğini hissettim. Yastığımın üstüne düştüm. Daha önce olduğu gibiydi -hiç gücüm kalmamıştı.

“Bana anlat,” dedi. “Bu her zaman iyi gelir.”

“Teşekkür ederim” dedim kalp atışlarım yavaşlarken gözlerimi kapattım. “Ama bilmek istemezsin.” Ben bile bilmek istemiyordum, ama maalesef biliyordum. Tamamını hatırlıyordum. Ve korkunç garipti. *Adam kimdi?* Orjilerle işim olmamıştı, üstelik birine bile bir kere katılmamıştım. Neden içinden çıkmadığım rüyasını görüyordum? Edepsiz Poe. Çok edepsiz.

“Bunlar kapalı ve kilitliyen uyumalısın,” dedi Phin, baktığımda kalkmış, balkon kapılarını kilitliyordu.

“Uyumadan önce kapadım ve kilitledim,” dedim ona ve o bana şüphelye baktı. “Yemin ederim.”

Phin kapıları mandalladı ve yatağımın ayak ucuna oturdu, ensesini sıvazlayarak “Bu,” dedi, “iyi değil.” Başını yukarı kaldırdı. “Rüya ne hakkındaydı, Riley?”

Gözlerimi kırptıştırıp loş ışıkta ona baktım.

“İçeri girip, bilgiyi kendim almayayım,” dedi başımı işaret ederek.

İçimi çektim. “Peki. Ama uyarmadı deme. Çok garipti. Ve gördüğüm ilk rüya değildi.” Kaşını kaldırdığında, sözüme devam ettim. “Bunlar sadece... esrarengiz cinsel rüyalar. Birinde muhteşem seksi bir adam beni... bilirsin?” Phin öbür kaşını da kaldırdı. “Evet işte ondan, pekala, bana dokunmadan yapabiliyordu.” Ellerimi gözlerimin üzerine koydum. “Tanrım, Phin-daha fazla detay vermem gerekiyor mu?” Utangaç değildim, ama bazı şeyler kişiseldir. “Porno bir rüyanın bilmen gereken şey olduğunu sanmıyorum.”

Çenesini sıvazladı. “Ah, evet. Rüyalarındaki aşağılık detayların her birini bana anlatman gerektiğini düşünüyorum. Tüm açıklığıyla. Hiçbir şeyi atlama.” Öne doğru eğildi, elinde hayali not defteri ve kalemiyle kaçık bir psikiyatr gibi, başıyla hafifçe onayladı. “Başlayabilirsin.”

Ona bir yastık fırlattım. “Odamdan dışarı çık, sapık. Uyukum var.”

Bana baktı, sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı. “Bana *ihtiyacın* olursa, burada içerde olacağım.” Onun salonda kendi kendine güldüğünü duydum. Espri anlayışı olan bir vampir. Hoş.

Gecenin geri kalanı olaysız geçti; müthiş erotik rüyalar yoktu, kilitli kapıların açılması yoktu, falan filan ve böylece her za-

manki Pazartesi sabahına uyandım. Phin ve ben Inksomnia'dan içeri girdiğimizde Nyx küçük bir kır köpeği gibi etrafta hopla-yıp zıplıyordu ve Seth hakkında bir güncelleme istedi.

Nyx beni sımsıkı, ezici kollarına çekti, sonra bana baktı. "Riley, Seth'in daha ne kadar orada kalması gerekiyor?" diye sordu ve en yakın arkadaşıma yalan söylediğim için suçluluk içimi kemirdi. Seth'e bayılırdı ve onun sözde uyuşturucu rehabilitasyonu yüzünden çok üzüldüğünü biliyordum. Gerçekte neler olduğunu bilseydi -hayır, bununla asla baş edemezdi. Nyx baş edemezdi. Güven verdiğini umduğum bakışım onunkini buldu. "Yakında evde olacak, Nyx. Oradan gerektiğinden çok erken çıkmasını istemeyiz, değil mi? Ben de ona sarıldım. "Bana güven -Bunun onun sonuncu korkunç tecrübesi olmasını istiyorum. Bu nedenle ben de onunla birlikte olmaya Ada'ya gideceğim.

Nyx'in gözleri büyüdü. "Ne zaman?"

"Bir iki gün içinde. Bugün randevu sahiplerini arayıp yeni bir planlama yapmam gerekli." Ona bakarak başımı kaldırdım. "Dükkânı yalnız idare edebilir misin? Ah, bir de Chaz'e bakabilir misin? Eğer sorun olursa, o zaman Estelle ve Preacher'a-"

Nyx imzası olan 'başparmaklar yukarı' hareketiyle bana onay verdi. "Elbette yaparım! Sorun yok." Gülümsedi, heyecanlandığında yaptığı gibi elleriyle konuştu. "Senin, küçük adamınla beraber olmaya gittiğini görmek beni memnun ediyor. Şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

İç çektim. Maalesef, bu ilk defa olmayacaktı. "Onu gerçekten özledim."

“Biliyorum,” dedi, sonra üzüntüsünün içinden gülümsedi. “Ben de öyle. Ve sen doğru olanı yapıyorsun.” Hazırlanmaya başladı. “Pekala, Eli nerede?”

Omuz silktim ama ismini duyunca içim burkuldu. “Burarlarda. Belki birazdan gelir. O zamana kadar,” dedim onun dikkatini Eli’den uzaklaştırarak, “Kardeşine işin püf noktalarını göstermeye ne dersin? İlgi alanları birbirine benziyor.”

“Elbette” dedi ve yanma gelmesi için Phin’e el salladı. “Hadi, öğrenecek çok şey var... konu dövme olunca.”

Son iki haftadır tüm yaşadıklarımın sonra, gün her zamankinden çok yavaş ilerliyordu. Dövme randevularını takip eden iki haftaya yerleştirmek için müşterileri durmadan aradım ve sadece yirmi iki tanesinden biri farklı bir sanatçıyı denemeye karar verdi. Günün geri kalanını Nyx’e yetecek kadar malzemeyi sipariş etmekle geçirdim, böylece dövme yaparken bir de stokla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ayrıca birkaç dövme de yaptım, ve iyi bir sanat eseri üretmek için kendi cehennemimi yeterince uzun bir süre bir kenara bıraktım. Kolay değildi ama becerdim. Inksomnia benim tutkum olmuştu, Preacher ve ailesi sistemimi uyuşturucu ve ahmaklıktan temizledikten sonra normal bir hayat sürmemi sağlayan kurtarıcımdı. Şimdi? Kalbim burada değildi. Seth’in eski bir tür garip vampir canlanması yaşadığını ve kısa zamanda acımasız bir canıye dönüşeceğini bilmek yaşamımın geri kalanına el koyuyordu. O çocuğu her şeyden daha çok seviyordum, hayatımızı tekrar yoluna koymak için de ölürdüm.

Saat altıda, Nyx bekleme bölümündeki düz ekran televizyonu açtı; o her zaman memlekette ne olur olup bittiğini öğren-

mek isterdi. Ya ben? Çok depresif, sırf bu yüzden haberlerden uzak duruyorum. Bugüne kadar, ümitsizce yalvaran bir kadının sesi dükkânda patlayınca kadar. Odayı geçip, Nyx ile beraber televizyona baktığımda yüreğim parçalandı.

“Lütfen,” dedi kadın hıçkırıklar içinde bir adama yaslanarak -Kocasını olduğunu düşündüm. “Eğer birisi Jared’i gördüyse, lütfen -Ben... sadece oğlumu geri istiyorum.” Kamera Jared Porter’ı tanımlayan muhabiri aydınlattı; bir metre yetmiş dört santim boyunda, aşağı yukarı altmış üç kilogram ağırlığında, kısa sarı saçlı ve kahverengi gözlü. Crime Stoppers programının ekranında oğlanın bir fotoğrafı görüldü, içim buz kesti. Jared neredeyse bir haftadır kayıptı ve en son gece on bir de arkadaşlarıyla River Street’ten çıkarken görünmüştü.

“Zavallı anne,” dedi Nyx başını sallayarak. “Korkunç olmalı.”

Jared Porter’ın Seth ve diğerlerine katıldığından kuşku yoktu. Bu beni hem çok kızdırdı hem de o serserileri alt etme kararlılığımı katladı.

Nyx dükkânı kapamama yardım etti, sonra da ailesi ile yemek yemeğe Wilmington Island’a yollandı. Tam Phin ve ben yukarı çıkacakken Luc ve Josie geldi. Çabucak duş alıp giyindim -bu sefer gardrobumu Josie ile beraber alt üst ettik. Bana küçük bir kız kardeşi hatırlattı ve çocuğun hakkını vermeliyim -müştiş bir zevki vardı. Eskitilmiş bir daracık jean ve sırtında örümcek ağı deseni bulunan bir siyah atlet bulup çıkardı.

“Hoş,” dedi ve her ikisini de bana uzattı. “Ben de gitmek istedim,” dedi, surat asarak. Saçımın yarısını tepede yarısı-

nı aşağıda topladı, perçemlerimi ise uzun ve dağınık bıraktı. “Ama babam şimdilik seni oğlanlarla yalnız bırakmam gerektiğini söyledi.” Bana baktı, kaşları bitişmişti. Göğüslerime bir an göz atıp, sonra bana baktı. “Babam beni değiştirdiğinde biraz daha büyük olmayı istedim.” Sonra kendine baktı. “Hiçbir zaman senin gibi memelerim olmayacak. Her zaman tahta göğüslü olacağım. Berbat.”

Gülümsedim. “Sana berbat geldiğini biliyorum,” dedim ve sonra Eli’nın sözlerini hatırlayınca yüzüm kızardı. “Ama memeler değer olmaktan çok her halükârda sorun yaratıyor. Bazen giysilerin içine girmekte zorlanıyorum. Tam bir baş belası.” diyerek sıırttım. “Sana bir şey diyeyim mi. Neden bir tasma kolye almıyorsun? Ben de sürüsüyle var.”

“Harika, teşekkürler!” dedi ve yine çekmecelere daldı. “İçlerinden herhangi biri?”

“Elbette,” dedim ve denizci mavisini All Stars’larımı kaptım ve oturma odasına yollandım. “Hazır mısınız?” dedim pence-
renin kenarında durup dışarı bakan Luc ve Phin’e. Döndüler ve ben şunu belirtmek zorundayım; seksi olduğunuzu düşünen her hangi bir erkeğin tepkisi bir durumdur. Yüz yaşını geçmiş iki vampirin iştahlı bakışı ise bambaşka bir tecrübedir. Utanmadan itiraf edebilirim ki egomun tavan yapmasından hoşlandım.

“Lanet olsun, Riley,” dedi Luc, vampirden daha çok kurt gibi görünüyordu.

“Bir daha lanet olsun,” dedi Phin ve bana sıırttı. Tüm detaylarını asla anlatmasam da, rüyalarımı hatırlıyordu. Anlat-

mam gerekmiyordu, düşüncelerime girip çıktığından emindim. Bunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Başımı salladım. “Sapıklar. Bunlar sadece jean ve atlet. Hadi gidelim. Arabayı ben kullanıyorum.” Her ikisine de hayranlık dolu bir bakış attım. Luc yıpranmış bir jean, bedenini saran siyah bir tişört ve siyah çizmelerini giymişti. Phin cebinden zincir sarkan dar kesim siyah bir jean, siyah All Stars ayakka-bılar ve gri uzun kollu ağ tişörtü ile bir bütündü. “Bu arada, siz de oldukça seksisiniz,” diyerek kapıya yöneldim. Chaz’ın başını okşadıktan sonra -Josie onu dışarı çıkarmıştı- dışarı çıktım, Dupréler de beni takip etti.

Önce Josie’yi Dupré Evi’ne bıraktık ve Martin Luther King yolunu takip ettik.

Plan Panic Room’a gitmek, sonra da başka bir alternatif klüp olan Morgue’a uğramaktı. Eğer vaktimiz olsaydı Asylum da sıradaydı. Tanrım oldukça uzun zamandır bunlardan hiç birine gitmiyordum. Ancak Seth ve diğerleri bu karanlık klüplere kurban bulmak için -söylemekten nefret ediyorum- takılıyor-du. Sırf bu yüzden, mevcut tereddütlerime rağmen korkularımı bir kenara atmam gerekiyordu. Bırakmak kolay olmamıştı, bir daha başlarsam, her şey biterdi. Eğer temiz olmak, hayatımı toparlamak ve Seth’e iyi bir yaşam sunmak istiyorsam beni baş-tan çıkarabilecek her şeyi kesip atmam gerektiğini anlamıştım. Mesela, bazıları, Mullet gibi? Onlar yüksek sesli, kafa sallatan müziğin, dansın ve içkinin katkısız eğlencesi için gidiyorlardı. Ben de öyle başlamıştım, ama sonra başka bir şeye dönüştüm -daha yasal yaşa ulaşamamış, kendini kontrol edemeyen, çok

önemli klüp müdavimi... Bir daha gitmek için isteğim bile yoktu. Garip.

Martin Luther King’de yol alırken daha sonra da Williamson’a döndüğümüzde gece havası üstü açık Jeep’im de bize eşlik etti. Sokağın River Street’e yakın bir tarafına park ettim ve indik. Daha çok Duprélerin her ikisini de şaşırtmak için, sütyenime birkaç banknot sıkıştırmıştım, Jeep anahtarı da cebimdeydi. Luc ve Phin’e Zetty hakkında uyarılarda bulundum.

Girişe gelmeden hemen önce, Phin beni durdurdu. Bakışı ciddiye. “Preacher bize senden bahsetti, anlarsın -sen daha gençken. Eğer içerisi seni boğarsa, sadece bir kelimen yeter.”

“Phin’e gülümsedim. Gerçekten de düşünceli bir vampirdi. “Sorun yok. Gullah bir kere içimi temizleyince, alışkanlık bedenimi terk etti. Ama dikkatin için teşekkürler.”

Zetty beni önceki geceki gibi selamladı, Luc ve Phin’i ise eli sadık Tibet hançerinin üzerindeyken selamladı.

Luc ve Phin sadece bir birlerine bakıp omuz silktiler.

Kapıları ittiğimiz anda, Five Finger Death Punch’tan “Bad Company” çevresel ses düzeni yoluyla darbe darbe yayılıyordu. Sigara, vücut terine karışmış alkol ve ot kokusunun tiksindirici bileşimi yüzümüze çarptı. Kelter’in beni bulacağını biliyordum. Benim kokumu alabilirdi, bu da beni korkutuyordu. Luc bara gidip bana bir içki ısmarladı, Phin ile ben de dans eden -ya da yaptıkları her ne ise- insan güruhuna karıştık.

Müziğe ayak uydururken Phin de bana ayak uydurdu. “Yaşlı bir erkek için çok güzel hareketler bunlar,” dedim kulağına

ve o da güldü. Çılgınca dans eden özgür ruhlu genç bir adam gibi görünse de Arcoslar konusunu ne kadar ciddiye aldığını biliyordum.

Gülerken, Riggs'i, Seth'i ya da diğer çocuklardan birini arayan bakışları kalabalığı tarıyordu. Ara sıra gözlerindeki karanlığı bir an yakalayabiliyordum... dehşet vericiydi. Aynısını Eli'nın gözlerinde de görmüştüm. Onları hafife almak olmazdı. O kadarını biliyordum.

Bir kaç dakida daha dans ettik, sonra bara yaklaştık. "Seni yalnız bırakıyoruz, ama yakınlarda olacağız," dedi Phin. "Tüm yapman gereken beni düşünmek, o zaman geleceğim." Başımı evet anlamında salladım, o ve Luc uzaklaştılar. Siyah duvarlar ve yanıp sönen ışıklar Panic Room'un içini gerçeküstü bir rüya gibi gösteriyordu, bu kadar çok insanın kendini kaybetmesi benim için sürpriz sayılmazdı. Bu klübün suçu değildi -müzik harikaydı, insanlar klüplerde her gün içiyor ve hayatları alt üst olmuyordu. Bu, masum hayatları cehenneme çevirip, en karanlık çöplüklere mahkûm eden o küçük ekstrayı ekleyen Kelter gibi bok çuvallarının hatasıydı.

Aşağı yukarı kırk dakika geçmişti, Riggs, Seth ya da diğerlerinden eser yoktu ve Kelter daha ortalarda gözükmemişti. Olağandışı bir durum gözüme ilişebilir diye klübün arka tarafına doğru bir yürüyüş yapmaya karar verdim. Bardan uzaklaştım ve kalabalığa karıştım.

At nalına varmam için geçen dört dakikada kıcıma dokunan her elden bir dolar alsaydım, müthiş zengin olurdu. Ancak dokunan elin sahibini bulmayı sadece CSI ekibi becerebilir-

di. Herkes suçlu gözükiyordu. Kadın ya da erkek fark etmez, alışılmadık suçlular. Böylece her olası pandikçiyi cehenneme gönderme isteğimi susturdum ve kalabalıkta hızla ilerledim. At nalına bir kere girince, kadınlar tuvaletindeki sırayı ve duvara yaslanıp birbirini mıcıklayan malum çiftleri atlardım ve ofis kapılarına kuş uçuşu ulaştım. Kapıları denedim, kilitliy-diler ve tam dönüp gidecekken sertçe durduruldum. Arkamda bir kız dikiliyordu. Neredeyse benim kadar uzundu ve beline kadar gelen yol yol siyah ve pembe boyalı platin sarısı saçları vardı. Baştan aşağı siyah deriler içinde, simsiyah makyajlı ateş püsküren gözleriyle bana baktı. Belki on sekiz yaşında bile değildi.

“Eğer Kelter’i arıyorsan, o burada değil,” dedi sertçe, beni baştan aşağı, kusur bulmak amacıyla süzerken. Nefret yüzünde gezindi. “Seni geçen akşam burada onunla beraber gördüm,” dedi ve sigarasını dudaklarına götürüp içine çekti. Dumanı yüzüme üfledikten sonra bana doğru eğildi. “Defol, orospu,” diye fısıldadı, nefesi yerli bira ve sigara kokuyordu. “Kelter benimdir.”

Neredeyse boğuluyordum ve bu dumandan değildi, her hangi birinin Kelter Phillips’i bilinçli olarak isteyebileceğine inanmadım. Bu acayip gülünç bir durumdu. Onun için gerçekten üzülsem de, hafifçe sırttım. “Merak etme -onu istemiyorum.” Onu iterek geçtim ve yanından uzaklaştım, Panic Room’un çıkışına yeterince hızlı gidemeyeceğimi düşündüm. Gözlerinden çıkan hançerler yol boyu beni takip etti -sırtıma çarptıklarını hissedebiliyordum.

Phin ve Luc benimle ortada buluştular ve beni çıkışa yöneltiler. Ayrılırken Zetty bana gözlerini dikti ve başının tek hareketiyle beni uğurladı. Biz geçerken tuttuğu kapıyı arkamızdan sıkıca kapadı.

“Neşeli bir arkadaş” dedi Luc. “Bu gece burada bir numara yok. Bir sonraki durak.”

Dışarıda hava ağırlaşmış öncesinden çok durgun ve daha boğucu hale gelmişti. Jeep’e bindik ve Martin Luther King’e çıktık. “Morgue” diyerek bir önceki cümleyi tamamladım ve on beş dakika sonra Drayton’da garaja park ettik ve dar ara sokaktaki girişe yürüyorduk. Yine -seyahat broşürlerinde “Gece Hayatı” başlığı altında listelenen türde yerlerden biri değildi. Morgue sıkı particilerin yeri ve kendilerini Vamp-Goth diye adlandırmaktan hoşlanan çeteler klübe hakimdi, kadınlar ve erkekler birbirinden farksızdı, ve sadece midesi bulanmayanlar, kendine çok güvenli -ya da deli- olanlar girmeye cesaret edebilirdi. Bazılarını tanıyordum ve onlar oldukça sıkı tiplerdi -muhtemelen çoğuna dövme yapmıştım. Diğerleri sadece özenliydi, parti kılıklı ve dikkat çekmek için gürültü yapan tipler. İçlerinden herhangi birinin vampirlerin gerçekte var olduklarına *gerçekten* inanıp inanmadıklarını düşünmekten kendimi alamadım. Ya da bu sadece bir düşünce miydi? Canlandırma mıydı? Eğer inanıyorlarsa, dövme dükkânım üzerine bahse girerim ki hiç biri onların Dupréler gibi olduklarını düşünemezdi.

Panic Room’un aksine, Morgue’da yeni bir sahip hüküm sürüyordu; bu da benim içeri torpilli girişimi engelledi -bir parçam da buna minnettar oldu. Ancak bir Kelter ile baş ede-

bilirdim. Her halükârda bir torpile de ihtiyacım yoktu. Klüp karanlıktı ve gümbür gümbür atıyordu. Duman perdesinin içine adımımı atıp, kalabalığın arasından duvar kenarındaki boş bir noktaya ilerledim. Phin benim etrafımda döndü ve başını kulağıma eğdi.

“Etrafa dağılacaksınız ve bakalım kapüşonlulardan her hangi birini göreceksiniz miyiz,” dedi. “En fazla kırk dakika diyelim. Sonra dışarıdayız.” Bana bakışı ciddiydi. “Bana ihtiyacın olursa, sadece düşün.”

“Tamam,” dedim, ve Dupré kardeşlerin birbirlerinde ayrılıp kalabalıkta gözden kayboluşlarını izledim. Pazartesi gecesi için, güruh çok yoğundu. İnsanlar Morgue’a sardalyeler gibi tıkmıştı ve ben kalabalığın çevresinde bir kenara konuşlandığım için müşterileri taradım ve merkeze doğru kaydım. İçerdeki karanlık ve yanıp sönen ışıklar uzağı görmeyi oldukça zorlaştırıyordu, böylece dans edenlerin arasına girip çıktım pandikçi pek çok eli püskürttüm, görüşüm klübün diğer tarafında odaklanmıştı. Bacak aramdaki bir el -evet, bacak aramda- aniden beni durdurdu ve ben tepki verdim. Özel mülküne dalan bileği kaptım, sertçe yukarı çektim ve saldırganı etrafımdaki sıkıca bir birine dolanmış gruptan ayırdım. Ya on dokuz ya da yirmi yaşlarında genç bir adam, saçları dik dik ve siyah boyalıydı, kolsuz siyah tül atlet giymişti ve neredeyse siyah gözleriyle bana dimdik bakıyordu. Boyunun yan tarafındaki koskoca dikenli tel dövmesi dikkatimi çekti; ortadaki çıplak kadın dikenli tele sarılmıştı ve gözlerinde korku -ya da zevk hangisi olduğunu söyleyemiyorum- bakışı vardı. Tapon bir işti, bence.

Adam yüzünü bana doğru yaklaştırdı. “Ne istediğini biliyorum,” dedi muhtemelen baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü gırtlaktan gelen sesiyle.

Kolunu bıraktım. “Şüphem var,” deyip döndüm. “İğrenç sapık.”

Arkamdan üzerime abandı ve doğru yere yerleştirmek için kalçalarımı kavradı.

“Kimi aradığını biliyorum,” dedi kulağıma ve sonra yaladığı kulak mememin üzerine sıcak bir ıslaklık yayıldı.

Durdum ve omzumun üzerinden ona baktım. “Bu doğru mu?” dedim, inanmadığımı saklayarak. “Tam olarak ne biliyorsun?” Belki de Seth’i ya da oğlanlardan birini görmüştü. Kontrol etmeye değermişti.

“Buradan, bebek,” dedi. “Beni kalabalığın arasından öne doğru iteledi; elleri halen kalçalarımındaki yerini koruyordu. Ellerini çek,” diye hırladım, güldü ama ellerini çekti. Yürüdüğümüz sırada, yüzlere bakmaya devam ettim, ama hiç biri tanıdık gelmedi -Phin ya da Luc bile meydanda yoktu. Sonunda, kalabalıktan kurtulduk ve kurtulduğumuz anda adam beni hazırlıksız yakaladı ve dış kapıya itti. Bir sonraki saniye o arkama yapışmıştı ve o halde kapının dışına ara sokağa yuvarlandık. Koca hantal botlarıyla tekmelediği kapı arkamızdan kapandı ve o artık üzerimdeydi, ön tarafım binanın yamru yumru, renkli boyalı betonuna çarptı, bu adam sert penisini benim üzerimde zımparalıyordu, ağzını boynuma gömmüş, bir eli göğüslerimde, diğer eliyle apış aramı taciz etmekteydi. “Aradığın benim, doğru mu?” dedi kulağıma homurdanarak.

Ah, Poe. Salaksın.

“Yanlıs,” diye bağırdım ve kahkahası zar zor duyuldu. Beni oldukça iyi zımbalamıştı, ama ben uzun, güçlü ve atletiktim. O boynumu emerken bacaklarımı yukarı çektim, ayaklarımı duvara bastırdım ve sertçe ittim. Beraber arkaya düştük ve ben düştüğüm yerden fırladım. O daha kıcını toplayamadan, çenesini tekmeledim ve başı geriye gitti; ağzından kan akıyordu. “Orospu,” diye gürlledi ve yine kanadı. “Aptal orospu.”

Adrenalin patlaması yaşıyor olmalıydı, çünkü kedi gibi zıplayıp üzerime atıldı. Gölgelelerin içinden hızla çıkan biri onu boynundan yakaladı, benim beynim bu görüntüyü algılamakta zorluk çekti. Sapığın bedeninin çöp bidonuna uçuşunu ve büyük bir gürültüyle çarpışını seyrettim. Bir saniye sonra, Eli karanlıktan aydınlığa çıktı, öfke maskesi yüzündeydi, gözleri aydınlanmıştı, ama henüz donuk değillerdi. Yaklaştı ama bana dokunmadı.

“Ne halt ediyorsun, Riley?” dedi, karanlık, sert, kızgınlıktan titreyen sesiyle. “Ne?” Parlayan bu gözler bana baktı, beni tutsak etti. Deneseydim de yüzümü başka tarafa çeviremezdim. Allahtan, bunu o yaptı. İki eliyle boynunu tutup gözlerini gökyüzüne dikti. “*Tu me fais mourir,*” diyerek Fransızca mırıldandı, tabii ben ne dediğini yine anlamadım. “Beni öldürüyorsun,” açıklaması arkadan geldi, sonra derin bir nefes alıp bana baktı. “Sen. Beni. Öldürüyorsun.”

Çöp bidonuna doğru bir an bakıverdim. Sapıkta bir kımıldanma yoktu. “*Onu öldürmedin, değil mi?*” diye sordum.

Eli’ın daha da çileden çıktığı yüzünden okunuyordu. “Hayır. Ama yapmalıydım.”

Eli’ı görünce kalbim kanatlanıp uçmadı dersem yalan söylemiş olurum. Sadece iki gün olmuştu ama bana sonsuz gibi gelmişti. Benim için ultra duygusal ötesi ve sizi temin ederim gittikçe bu duruma alışıyordum. O umurumda olmasın istedim. Bunun anlamı yoktu ve her şeyi daha zorlaştırıyordu -özellikle Gilles’in uzaklaşmam için bana verdiği açık uyarıdan sonra.

“Ne yaptı?” dedi Eli, daha yaklaşıarak.

Sırtımı döndüm ve kapıya yöneldim. “Aman Tanrım, Eli -kafamdan uzak dur.” Elim metali kavradıktan çok kısa bir süre sonra Eli arkamdaydı, beni durdurdu, beraber geçirdiğimiz gecenin anısı, bedenime değişti -şimdi de yaptığı gibi, başımı döndürdü, duyularım yükseldi. Onun bana dokunduğu düşüncesiyle kalp atışım hızlandı ve nasıl dokunduğu düşüncesiyle de nefesim sıklaştı, hareket etmeye cesaretim yoktu.

“Gittim, özür dilerim, Riley” dedi kulağımın yakınında. “Seçeneğim yoktu.”

Nefes almaya, sesimi toparlamaya çalıştım. “Evet, biliyorum.”

Tam o anda Phin sokak tarafından dar aralığa geldi; sarı çöp bidonunun yanında yatan adama kısa bir bakış attıktan sonra bana döndü. “Neden beni çağırmadın?”

Omuz silktim. “Sıkıldım. Ayrıca -kimi aradığımı bildiğine beni inandırmaya çalıştı. Ben de kontrol etmeye degecek bir yalan olduğunu düşündüm.”

Phin gözlerini devirdi ve ellerini yukarı kaldırdı. Evet. Gözlerini *deviren* bir vampir. “Bunu bir daha asla yapma. Ayrıca -biz de çocuklardan üçünü gördük.” Phin Eli’a bir bakış attı.

“Yeni bir çocukla beraberdiler -biraz daha büyük, ama on sekizden de büyük değil. Tam bir baş belası. Nehre doğru yollandılar. Orada pek çok depo var. Luc peşlerinde.” Bakışı Eli’ne döndü. “Pek çok çete de orada takılıyor. Döndüğüne sevindim.” Koluna hafifçe vurdu.

“Pekala o zaman, gidelim,” dedim ve ara sokağın yukarısına döndüm. Beni çelikten bir pençe durdurdu ve Eli’a bakmak için başımı çevirdim. “Ne?” diye sordum, dokunuşuyla kolumdan bedenime dağılan heyecanı saklayarak. Muhtemelen bana ait her düşünceyi okuyamazdı.

“Benimle kalıyorsun,” dedi direk.

İtiraz etmediğimi söyleyebilirim, üstelik ona yakın olmamın onu daha çok istememe yol açmasına rağmen. Bunları geçip mücadele etmeliydim. “Pekala,” diye cevapladım. “O zaman kışını kaldır. Kardeşimin nerede takıldığını görmek istiyorum.”

Eli olduğu yerde kaldı, okunmayan yüzüyle dik dik baktı. Zihin okuma yeteneğine sahip olmak kesinlikle harika olurdu, çünkü duvar gibi bir poker oyuncuna benziyordu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. İyi bir şey olabilirdi, benim düşündüğüm şey de olabilirdi.

“Tam-mam,” dedi Phin alayla. “Gidelim.”

Tarihi semtin üç şeritli karanlık sokaklarında turistleri, şehirlileri arkada bırakarak yürüdük, sonra zincirden bir korkuluğu atlayıp nehir kıyısındaki endüstriyel çöplüklere geldik. Yaşlı iki adam nehir kıyısına oturmuştu, sigaralarının ateşi karanlığa parlak turuncu noktalar koyuyordu. Bizim yaklaş-

mamızla başlarını çevirdiler, baktılar ama ilgileri kendilerinde kaldı. Büyük olasılıkla evsiz ve zararsızdılar. Phin yavaşladı ve cebine uzandı, titreşen telefonunu çıkarıp mesajı okudu. “Luc buradan aşağıda üç adet depo olduğunu söylüyor. Morgue’dan çıkan üçü dahil toplam dokuz çocuk orada.”

“Eğer dokuzu da canlanma evresini tamamladıysa, elimizde koskoca bir vampir sorunu var demektir,” diye fısıldadım. “Kahretsin.”

“Hepsi aynı evrede değiller,” dedi Eli. “Ama yine de bu bir problem. Büyük problem. Eğilimleri her geçen gün geliyor, kardeşinin arkadaşını son gördüğümde, son derece güçlüydü. Ve de hızlı.”

Bataklıktan daha çok çürümüş deniz yaratıkları kokan, çamurlu, pis otlarla kaplı arsayı geçtik ve binaya yaklaştık. Evet, boş bir depo, aynı filmlerdeki gibi. Boş bir depodan asla iyi bir şey çıkmaz.

“Luc orada,” dedi Phin ve onun durduğu yere yollandık. Metal yapının bir ucundan diğer ucuna bir dizi kirli pencere uzanıyordu ve eski bir metal varilden titrek bir ışık yayılıyordu. Daha iyi görebilmek için pencereye yaklaştığımda, Eli beni geri çekti ve arkasına zımbaladı. Kaşlarımı ancak sırtına çat-tım, onu zorlamanın benim için hiç de iyi olmayacağını bili-yordum. Sadece gereksiz bir gürültüye yol açardı.

“Buradalar,” dedi Eli kısık sesle. “Arcoslar. Onları hissedebiliyorum.”

“Daha önce burada değildiler,” dedi Luc. “Onları hissetmedim... duyum seninkinden iyidir.”

“Sorun değil,” dedi Phin. “Eli haklı -şimdi buradalar. Güçsüzler, ancak canlılıkları artıyor. Muazzam bir şekilde.”

“Şimdi on dört kişiler, dokuz değil,” dedi Luc pencereden dikkatle bakarken.

Eli bana bir an baktı. “O gece mezarlıkta kaç kişiydiler?”

“Kardeşim dahil dört,” diye yanıtladım. “Ve şimdi on dört kişiler.”

“On iki, içerideki diğer iki kişi Arcoslar,” dedi Eli, boynunu uzatıp kardeşlerine bakarak. “Bu iyi değil.”

Bir erkek çığlığı sessizliği deldi geçti.

Ne olup bittiğini görmek için pencereye sıçradım; bu çığlık ruhunuzu parçalayacak türdeydi. Onu içimde *hissedebiliyordum*. O dehşet içindeydi. Eli beni geri çekti.

“Riley, yapma,” dedi usulca. “Artık çok geç.”

Bir parçam -besbelli hasta parçam- görmek istiyordu. Ne tür bir belayla uğraştığımı görmek istiyordum. Eli’nın kollarından kurtulmaya çalıştım ama o hızla yeniden tuttu. Yüzünü benimkine yaklaştırdı, gözleri kara bir parıltıyla beni deldi.

“Hayır dedim.”

Ben yine de mücadele ettim. “Bir şey yapmamız gerek!” diye tısladım.

Eli’nın kollarımı saran parmakları gerildi. “Söyledim. Çok geç.” Tekrar sıçradığımda, öfke yüzüne yerleşti. “Gerçekten görmek istiyor musun, Riley?” Beni sarstı. “İstiyor musun?”

“Evet!” dedim öfkeyle fısıldayarak “İstiyorum.”

Neredeyse başımı yerinden uçuran bir hareketle Eli beni etrafında döndürdü. Puslu cama rağmen, varilde yanan ateşten

ıkan ışık sayesinde zar zor  adam seebildim -diğerlerinden iriydiler. İkisi çırpınan adımı tutarken diğerinin ağızı adamın boğazına kök salmıştı. Kurtulmaya çalıştıkça adamın bacakları kasılıyor, tekmeler atıyordu; diğerleri -çocuklar- seyrediyorlardı. Sonra, bulunduğum uzaklıktan bile, saldırganın yüzünün değışimini, uzun sivri dişlerin ağızından çıkışını ve direnen adamı tutanlardan kaçırışını ve kudurmuş köpek gibi paralayışını izledim. Önce boynu. Sonra göğsü. Adamın çığlıkları ağıldayarak boğuldu ve kesildi, ben az daha öğürüyordum. Ağızım kurudu. Pencereden uzaklaşmam için Eli beni zorlayınca yada kadar titremeye başladığımı bile fark edememiştim. *Çok, çok fazla kan...*

“Buradan gidelim,” dedi Phin.

Tüm gücüm vücudumdan akıp gitmişti; tüm hayatım boyunca hiç bu kadar zayıf ve çaresiz hissetmemiştim -bir kere hariç, annemi öldürölmüş bulduğum gün. Onu kollarıma alıp, sertçe sarstığımı, uyanması için bağırdığımı hatırlıyorum. Hatıraları sevmedim. Bundan nefret ettim. Aman Tanrım, her tarafta kan vardı. Bu adamın hiç şansı olmadı. *Ve Seth bunun ortasındaydı.*

Jeep’i park ettiğim gara ya geri yürürken Eli ve ben sessizdik. Sormadan Eli direksiyona geçti ve sürdü. Luc ve Phin oğlanları izlemek üzere arkada kalmışlardı, ama bu beni çok az rahatlatıyordu. Zihnim binlerce yöne koşturuyordu; öfkeli, kızgın ve öldürmeye hazır olmak istiyordum. Ama ödüm kopmuştu. Kahretsin ödüm bokuma karışmıştı. O adama yaptıkları...

Yolda ilerlerken başımı koltuğ a yasladım, sevdiğim şehir artık bana aynı görünmüyordu. Her şey daha karanlık,

tehditkâr, itici görünüyordu. Daha doğrusu ölümü davet edici gibi. Her zaman sevdiğim İspanyol yosunları zayıf ve cansız sarkıyordu; karanlık her köşe, her dar sokak, her girift siyah dövme demir parçası kötülüğü çağırıyordu. ve kapalı göz kapaklarımın arkasında olanları baştan sona tekrar görebiliyordum. Seth'in yüzü önümde belirdi ve hızla değişim geçirdi ve ağzını bir yabancıнын boynuna gömdü. Parmaklarımın içiyle gözlerime bastırdım, kendimi görüntülerden kurtarmaya çalıştım. Ama gitmediler.

"Riley," dedi Eli ve bir an sonra eli bacağımdaydı. Onu orada istedim. Onu orada istemedim. Daha çok istedim; hiçbir şey alamadım. Nasıl bakarsam bakayım, bunda kaybeden bendim. Kardeşimin... eğilimleri olacaktı. Ve sadece Arcoslar yok edilebilirse ve oğlanlar rehabilitasyona Ada'ya götürülürse. Yine de zihnim gördüğümü asla unutamayacaktı. *Asla*.

Eli'in Bay Street'ten geçtiğini zar zor fark ettim sonra Victory'ye döndüğünde de hiçbir şey düşünmedim. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. O sürerken ılık bir rüzgâr üzerimi yalayıp geçti, beynimi istila eden görüntüleri engellemek için gözlerimi kapadım. Bir işe yaramadı.

Ve Eli yetiştii, parmaklarını benimkilere geçirdi, elimi tuttu ve bu basit hareket beni rahatlatı. Gözlerimi açıp başımı ona çevirdiğimde onu bana bakar halde buldum, ve bu da beni rahatlatı. Bakışını yeniden yola döndürdüğünde, ona bakmaya devam ettim. Profili o kadar mükemmeldi ki, seksi çenesine değen uçuşan siyah saçları, etkileyici alnı, vücudumda harika-

lar yaratan şehvetle kıvrılmış dudakları. Her nasılsa bunlar da beni sakinleştirdi. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Bana bakmadı, ama gülümsedi. “Hiç fenere gittin mi?”

Güldüm ve başımı salladım. “Ben burada büyüdüm ve tabii ki oraya gittim. Neden?”

Önce tam bir erkek kahkahası attı sonra da bana bir bakış yolladı. “Ukala olarak mı doğdun, yoksa bu iyi özellik yıllar içinde mi gelişti?”

Gülümsedim. “Kapa çeneni.”

Eli kıkırdayarak sürmeye devam etti. Tybee’ye ulaştığımızda fenerin yanındaki boş park yerine girdi. Gecenin bu saatinde sahil ıssızdı ve burayı böyle severdim. Motoru durdurdu bir an öylece oturduk; kuma çarpan köpüklü dalgalar, geceyi dolduran rüzgârın ışıltısı, siyah gökyüzüne dizilen yıldızlar, suyun üzerine düşen yarım ay ve deniz yulaflarını hışırdatan meltem.

Neredeyse mükemmel bir gece, korkunç kan emicilerin şehri ele geçirmesi dışında.

“Şehri ele geçirmeyecekler,” dedi Eli, düşüncelerimle samimiyet kurduktan sonra. Bana bakmak için koltuğunda döndü. “Ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Riley.”

Yumuşak, küçük, alaycı bir kahkaha attım. “Hakkında endişe duyduğum ben değilim, Eli, ve sen bunu biliyorsun.”

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen zaman içinde, Jeep’in dışında, kapımda dikiliyordu. Sessizce kapıyı açtı, emniyet kemeri çözdü ve beni dışarı çıkardı. Hafif bir kuvvetle beni tampona dayadı ve ellerini vücudumun iki yanına yerleştirerek beni yakaladı. Bakışları birkaç saniye yüzümde dolandı.

“Evet, biliyorum,” dedi sakince. “Ne kadar güçlü olduğunu herkes bilsin istiyorsun, her zaman.” Bir eliyle çenemi kavrayıp başını bana yaklaştırdı. “Sen hassas bir insansın, Riley,” dedi, eli boynuma kayarken. “Çok hassas, çok narin, öldürmesi çok kolay.” Parmakları boynumu sıktı. “Bunu ne zaman kalın kafana sokacaksın?”

Sabit bakışımı ona diktim. Ancak bir anda önlenemez olan gerçekleşti -nefret ettiğim şey; Eli Dupréyi tanıdığımdan beri daha sık olduğu bariz bir şey. Gözyaşları göz pınarlarımı doldurdu ve sonra yanaklarımdan süzüldü. Çenemi kaldırdım. “Asla,” dedim kararlı ama çatlak sesimle.

Eli’nin gözleri önce alev aldı sonra yumuşadı. Eli gevşedi, boynumdan yukarı kaydı, saçlarıma daldı ve alnını benimkine eğdi. Hoş, topraksı ve eşsiz kokusunu içime çektim ve kollarımı beline doladım.

“Sana bir şey olmasına izin veremem,” diye fısıldadı kulağıma. “Benim için çok önemli hale geldim, Riley.” Geri çekilip bana baktı, karanlıkta gözleri kararak büyüdü. “Anladın mı?”

“Pek değil,” diye fısıldadım, evet, anlamamıştım. “Ama kardeşim canlanmayı yaşarken bir köşeye sineceğimi düşünüyorsan, delisin demektir. Dikkatli olmaya söz veriyorum.”

Eli’nin yüz hatları gerginleşti, çenesi seğirdi ve içini çekti ama içinde tuttuğu bir şey vardı ve bu onun tartışmak istediği bir konu değildi. Bana birkaç saniye gözünü diktikten sonra başı ile feneri gösterdi. “Haydi.”

Fenerin anahtarını nasıl ele geçirdiğini Eli’a sormadım, sadece onu takip ettim. İçeride elimi tutup, gölgeler içindeki

zeminde beni yönlendirdi. “İlk Fresnel merceğini yerleştirdiklerinde sahildeydim,” dedi. “Harikaydı. Her zaman fenerleri sevdim. Beni büyülüyorlar.”

Güldüm. “O kadar yaşlı olduğunu hep unutuyorum.”

“Evet, doğru,” dedi.

Merdivenlere geldik. “Seninle yarıştım, ama eminim hile yapar ve beni yenmek için vampir güçlerini kullanırsın,” dedim ve başımı uzatıp dönerek yukarı çıkan sonsuz basamaklara dikkatle baktım. “Seth ve ben hep yarıştık. Tepeye kadar yüz yetmiş sekiz basamak,” güldüm ama üzüntüyle. “O her zaman kırmızı kart görürdü.” Bir kere daha, yeniden, paniğin beni ele geçirdiğini hissettim, Eli beni kurtarmak için buradaydı.

“Bacaklarını belime sar,” dedi yaklaşarak. “Ve sarıl.”

Yaptım, kollarımı boynuna doladım. Yüz yüze, vücut vücudaydık ve içimdeki heyecan da tepeye tırmanıyordu. Eli zihnimi okudu, ağzı ağzımı buldu ve beni öptü. Başımı döndüren uzun, yumuşak, duygusal bir öpücük. Kokusu gibi tadı da güzeldi ve ben bunun ölümlü kokusu gibi olmadığını biliyordum. Bu sadece alacakaranlık yaratıklarının sahip olabileceği bir kokuuydu. Ve Eli buna sahipti.

Eli dudaklarımı bir bir ağzının içine çekip dilini dokundurarak öpüşü bitirdi ve yedi adımda yüz yetmiş sekiz basamağı çıktı. Evet, yedi. Döner merdivenlerde, birinin üzerinde asılıyken, böyle hızlı bir seyahat? Gittiğim her lunapark gezisinden daha iyiydi.

Başım döndü, adrenalinim patladı ve her nasılsa Eli’ a duyduğum arzu üçe katlandı. *Dörde.*

Tepede, Eli beni platforma bıraktı ve dış balkona çıkan kapıyı açmaya gitti. Rüzgâr sert, tuzlu, mükemmel ve... günahkârdı. Tek kelime etmeden kapıyı arkamızdan kapadı ve beni korkuluğa çekti, orada kollarını her iki yanıma dolayıp beni arkamdan sardı. Kabul etmeliyim -Eli'nin vücudu tarafında kısıtılmaktan hoşlandım.

"İyi," diye fısıldadı. "Buna alış artık."

Ürperti bedenimi vurduğunda karanlık Atlantik'e baktım. Balıkçı teknelerinin sessizlik içinde yanıp sönen ışıkları ve ayın su üzerine düşen yansıması dalga dalga yayılıyordu. Yakın bir yerde, bir istiridye sürüsü balonlar çıkarırken, rüzgar her daim mevcut iyot kokusunu burun deliklerime taşıdı.

"Burayı daha önce paylaştığımızı düşünmek garip," dedi Eli, ellerini belime kaydırırken. Ağzı kulağımın altındaki hassas bölgeyi arıyordu -vampir olduğu için korunması gereken bir bölge, ama korunmadı. Onun bana her şeyi unutturabilme yeteneği vardı. "İkimiz, aynı şehirde ama tamamen farklı dünyalarda," diye fısıldadı. Beni döndürdü, sırtımı korkuluğa dayadı ve bana baktı. Ay ışığı gözlerini aydınlattı. "Artık aynı dünyadayız."

Ağzının benimkine inmesini beklemem gerekmedi, bu anında oldu ve dokunuşunun yarattığı yakıcı arzu elini bana ilk değdirdiğindeki, dilini ilk sunduğundaki gibi tazeydi. Temim yanıp kavruldu ve dili tattığında, dişleri ısırduğunda ve o alt dudağımı emdiğinde heyecanım uzaya fırladı. Atmosferde ve Eli'da kaybolup onu öptüm. Ellerimi gömleğinin altına kaydırıp kaslarını okşadığımda, ağzımın kenarına soludu. Saçıma

gömdüğü parmakları ile başımı yüzünün karşısında tuttu ve bana baktı.

“Seninle konuşmak, seni rahatlamak için seni buraya getirebileceğimi düşündüm,” dediğinde sesi gergindi. Daha yakınlara eğildi. “Ama tüm düşünebildiğim içinde olmak.” Beni öptü, dudakları çenemde gezindi. “Ve içinde kalmak,” diye fısıldadı dudaklarıma değerek.

“ Rahatladım, öyleyse gidelim,” dedim aceleyle, çünkü ben de aynısını istiyordum.

Eli kahkahayla küçük bir öpücük verdi, elimi kaptı ve beni Tybee Feneri’nin merdivenlerinden aşağı indirdi.

Fenere bir daha aynı gözle bakmadım.

Daireme dönüş hem bedene acı veren hem de hiç bitmeyen bir işkenceydi. Konuşmadık -her halükârda kelimelerle konuşmadık. Eli her seksüel düşüncemi okuyordu, ve ben bunu biliyordum, onun için zihnimi özgür bıraktım. Bu çok kolaydı ve oldukça eğlenceliydi. Elimi nasıl da bacaklarında ve o malum yerde gezdirmek istediğimi düşündüm ve daha düşüncemi tamamlayamadan, Eli elimi eline aldı ve bacağına koydu. Koltuğumun izin verdiği kadar ona yaklaştım ve burnumu boynunda gezdirdim, kulak memesini ağzıma aldım, emdim, bacaklarında dolaşan elim erkekliğini kavradı. Yavaşça pantolonunun düğmelerini çözdüm ve elimi içeri kaydırdım, acıyla inlemesi, dudaklarındaki adım ateşin bir anda bacak aramı bulmasını sağladı. O kadar kıızıttım ki, Inksomnia’ya varamayacağımızı düşündüm. Vardık -zar zor.

Park ettik ve Eli yetişip emniyet kemerimi çözdü ve beni kucağına aldı, birbirimizi öper, tadar, içimize çekerken ağız-

larımız birbirinde erimişti. Jeep'ten çıkarken, her nasılsa kapıdaydık; birimiz -Eli ya da ben hatırlayamıyorum- kapıyı açtı ve bir kere daha, içeri duvar kenarına yığıldık. Öpüşü şiddetliydi, her şeyi göze almıştı ve biz orada bir an dahi duramadık. Beni merdivenlerden yukarıya doğru yatak odama taşıdı. Gürültüyle kapıyı tekmeleyip çarptı. Odayı geçti ve beraber yatağın üzerine düştük, her bir elbise parçası yeri buluncaya kadar arzudan kıvranarak birbirimizi avuçladık. Öpüşlerimiz artık nazik değildi, çılgıncaydı ve kendimizi kontrol edemiyorduk. Eli her yerime dokunuyordu, beni kendi üzerine çekerken parmaklarını kalçalarımaya daldırdı ve ben ona bindim ve uzun sertliğini dibine kadar içime aldım. Başım arkaya düştü, Eli'nin beni tamamladığı duygusu içimi sardı ve zevkten nefessiz kaldım. Kalçalarımı bırakan elleri göğüslerimi avuçladı, kollarımda ejderhalarımaya gezindi ve uyluklarımı okşadı.

Bir sonraki an, beni döndürdü ve artık o benim üstümdeydi, ağırlığını kollarına vererek içimde gidip gelmeye başladığında başını eğip ağzını ağızıma bastırdı. Bacaklarımı ona sarıp onunla beraber hareket ettim; ağzı benimkini bıraktığında yüzünü boynuma gömdü. Ellerimi saçlarına geçirdim ve orgazm yoğunlaşırken çılgıncım Eli'nin adıydı, sonra gözlerimin ardında havai fişekler patladığında, nefes nefese geldim. Eli aynı anda benimkini de güçlendirerek kendi mutluluğunu buldu ve bedenlerimiz zevkten kasılırken rahatlama devam etti. Ortak orgazmımız yavaşça çözüldü ve Eli'nin ağzı dudaklarıma kaydı. Elleri saçlarımanın arasında, başımı nazikçe avuçlamış halde beni öptü. Bakışlarımızı kilitlemeye yetecek kadar geri çekildi.

“Benim,” diye fısıldadı dudak dudağayken, beni yine öptü.
“Sen *benimsin*.”

Karanlığın içinde, bir vampirin gözlerinin içine baktım, parmağımı ağzında gezdirdim. “Hayır, sen *benimsin*.”

Birkaç gün sonra kendimi tazelenmiş hissettim. Daha önce kendimi katatonik hissederken, artık birilerini benzetmeye hazır hissediyordum. Depoda gördüklerimden dolayı bu fazla sayılmazdı. Orada olanlar kesinlikle dehşet vericiydi. Korkunçtu. Ve, oldukça garip, sebep Eli ile muhteşem ilişkim değildi, ama yine de bana ciddi bir güç verdiğini kabul etmem gerekli. Ama yok, o da değildi. O adamın hayatı ve o lanet depodaki çocukların hayatları için hissettiğin büyük sorumluluktan neden, denizci Zac, parktaki kadın için -sadece ölümsüz, iki şeytani yaratık güçlerini yenilesin diye katledilen herkes için. Tepem attı. Bu, katliamı sonlandırma sorumluluğundan daha derindi. Canavarları yok etmek. Bir şey yapmak istedim, kırımın üzerine oturup beklemek değil.

Geçen her gün, kardeşimi daha çok özliyordum. O kadar yakındık ki; sanki bir parçam eksikti, sanki bedenimin bir uzvunu kaybetmiştim. Göğsüm gerçekten, fiziksel olarak acıyordu -özellikle nerede olduğunu, ne yaptığını ve neye dönüştüğünü bildiğim için. Odasına her göz attığımda, bedenim uyuşuyordu. Seth kalan, kan bağı olan tek aile ferdimdi. Tanrım, küçük kardeşimi geri istiyordum.

Beni öldürmeye karşı önlem almak için Eli’nın Ada’ya kaçışına ve tehdidin her zaman mevcut olmasına rağmen, onu istedim. Her şeyi göze alarak. Hayatta erkeksiz yapamayan

zayıf biri gibi görünmekten nefret ettim. Kahretsin. Birbirimiz içindik. Bunu hissettim. Ve bunu istedim. *Onu* istedim. Ve o beni istedi- bunu saklamak için hiç de çaba göstermedi. Ölümsüz olması umurumda değildi, benden çok daha uzun yaşayacak olması umurumda değildi. Yine de Gilles'in sözleri sürekli kafamda çınliyordu- bunu sanki beni arzularımın içine gömülmekten korumak için özellikle yapmaya devam etse de. Aslında düşünceyi kafama o sokmuştu. Kelimenin tam anlamıyla, eğer Eli'ı meşgul etmezsem, aklının oyunda olacağını söylemişti. *Ne* diyelim? Zordu -beni yanlış anlamayın. Yaşamım boyunca ellerimi bir adamdan uzak tutmak asla bu kadar zor olmadı. Daha da kötüsü, umursamıyormuş, beni rahatsız etmiyormuş gibi gözükmek zorunda kalmamdı. Kahretsin, umurumdaydı, Kendi iyiliğim için bu çok fazlaydı. Ve o beni etkiledi. Evet. Hep etkiledi. Kimle dalga geçiyorum? O bunu biliyordu. Adam özgürce düşüncelerimi belliyordu.

Sonraki birkaç gün mesafemi korumayı çok iyi becerdim, aslında Eli buna izin verdi. Şehvet tuzağına düşmeyip, misyona odaklanmamız gerektiğini açıkça ortaya koydum. Eli da sıkı bir gayret gösterdi, babasının teşviki ya da zoruyla; benden uzak kaldı ve Phin bebek bakıcım olmaya devam etti.

Rüyalar devam ediyordu.

Dairemde geçireceğim iki gece daha vardı. Seth'in canlanmasının kalan kısmını Dupré Evi'nde geçirmem konusunda anlaşmıştık, eğitilmek üzere. Eğer bir gerçek varsa, o da işkolik olduğumdur ve evet Arcos'ları alt etmeme yarayacaksa kıcımlı bile eğitirim. İki gece de rüya gördüm; rüyaların türü

sebebi ile onları kendime sakladım. Çok yoğun, erotik aynı zamanda uçuk derecede sapıkçaydı ve bir parçam her gece Eli'ı düşünerek yatağa girdiğim için rüyaların üzerime üşüş-tüğünü düşündü. İlk gece, depodan sonra kendimi yine Panic Room'da buldum. Arka odalardan birinde, tamamen çıplak bacaklarım ve kollarım ayrılmış, yatağa bağlanmıştı -bu da *hiç* yapmadığım bir şey. Ben kontrolü çok severdim, en azından öyle sanıyorum... *O* oradaydı -her zaman aynı yakışıklılıkta, kusursuz, sıra dışı adam- bana gözlerini dikmekten başka bir şey yapmadı. Kafamın içine edepsiz şeyler fısıldadı; bana dili ile yapmak istedikleri, kaç farklı pozisyonda içimde olmak istediği ve bu uyuşturucu gibiydi. Panik odalarından kaçmak, kurtulmak ve aramıza olabildiği kadar uzun mesafe koymak istedim; önce onu içimde istedim. Bu delilikti. Bu rüya adam bana bir kere bile fiziksel olarak dokunmamıştı. Daha sonra kendimi bir günahkâr kadar suçlu hissettim.

Ertesi gece kendimi sahilde bir lunaparkta buldum --bir tür Coney Island, sanırım. *O* beni parkta takip etti, yavaşça ama sürekli. Aynalar evine daldım, sadece onu orada bulmak için ve o beni seyrediyordu. Aynalara baktığımda, bizi gördüm, çıplak ve sarmaşdolaştık. Kaçmak için koştum, o kadar hızlı koştum ki göğüs ağrısı ile uyandım. Tuhaf, her ikisi de tuhaftı. Bu adamı hayatımda hiç görmemiştim ve onun hakkında tüm bildiğim beynimi kontrol etmekte uzman, küçük bir abazan kurbağa olduğuydu.

Yataktan devrilerek çıktım ve her zamanki gibi hazırlandım. Sadece bir müşterim vardı ve sonra Duprélere gidecektim

-Gullah korumalarımın eşliğinde. Nedenini bilmiyorum ama onlarla güvende hissediyordum. Biliyorum bu çılgınca geliyor, ama Duprélerin ölümsüzlerin farklı bir soyu olduklarına inancım kesindi... etraftaki diğer ölümsüzlerden farklı. Ayrıca, Estelle bana özel içkimle dolu teneke bir matara vermişti.

Siyah file çorap kolluklarımı takıp, beyaz yıpranmış atletimi giyip üzerime jean'imi çektikten kısa bir süre sonra arka girişten gelen sert bir çarpma sesi beni yerimden sıçrattı. Oturma odasını adım attığımda, Phin beni seyrediyordu. Omuz silktim ve ne olup bittiğine bakmak için aşağı koştum. Kapıyı açtığımda şaşkınlık içinde kaldım -ve geriledim- çünkü bir daha asla gözümün değmesini bile istemediğim birini gördüm.

"Evet, Bayan Poe," dedi Dedektif Claude Murray. Gözleri beni rahatsız edecek kadar yakından bakıyordu. Her zaman yaptıkları gibi. "Görüyorum ki, çok büyümüşsün."

Onu inceledim. "Ve ben, hâlâ bu takım elbiseyle sardalye gibi paketlenmiş olduğumu görüyorum."

Pis pis sıırttı -hâlâ tütün çiğniyor gibi görünüyordu- ve başını salladı. "Büyümüş ama hâlâ ukala, tahmin et?" Saatine baktı. "Bazı sorular için merkeze küçük bir gezinti yapman gerekiyor, küçük bayan dar pantolon."

"Neden?" dedi Phin omzumun üzerinden. Dalgalar halinde yayılan gerginliğini hissediyordum. Phin masum görünebilirdi, ama masumdan başka her şeydi. Claude'un kollarını parçalamasının beş saniyeden kısa süreceğini biliyordum.

Claude Phin'i görmemezliğe geldi ve bana sert sert baktı. "Öğreneceksiniz. Gidelim."

Küçük bir kahkaha attım. “Seninle aynı arabaya bineceğimi sanıyorsan, bu geç yaşta bunadın demektir, Murray.” Askıdan anahtarlarımı aldım. “Neden sorgulanmam gerekiyor?” diye sordum, sırt çantamı arkama asarken.

Claude Murray, ellilerinin ortalarında, kır saçlı, her saniye daha da şişmanlayan bu adam bana kötü bir bakış attı. “Geçmişin o küçük kışını ısırmak için geri geliyor gibi, Poe,” dedi sessizce. “Eski erkek arkadaşın Kelter Phillips, şehir morgunda daha yeni ortaya çıktı.” Bakışı vücudumu taradı ve abartısız yeni bir duşa ihtiyacım varmış gibi hissettim. “Ve kız arkadaşına göre, onu canlı gören son kişisin.”

BÖLÜM DOKUZ

UYANIŞ

Kelter için yüzümde oluşan şok ifadesini, sapık Murray'nin farkettiğinden oldukça emindim, hatta bu haberi iletmekten zevk aldığından daha da emindim. Bu asla sevilen birinin kaybı sebebiyle değildi. Birinin beklenmedik ölümü her zaman şok yaratır -Kelter gibi bir bok çuvalı olsa da. Aslında bu kadar uzun yaşadığı için şaşırmıştım.

Polis merkezine giderken Dedektif Claude Murray ile geçmiş hukukumu Phin'e açıkladım. Güneş gözlüğümünden trafik ışıklarına bakarken söze başladım. "Pislik Claude eskiden beri bana takıktı -evet, bunu biliyorum. Henüz bir çocuk olsam da, sapık olduğunu anlıyordum. Hoşlandığı tek çocuk olmadığımı da eminim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Phin, aynı Eli'inki gibi sesi sertleşmişti.

Omuz silktim. "Bilirsin. Kelepçe takarken ya da çıkarırken uzadıkça uzayan dokunuşu ve her yalnız kalışımızda saçımı ellemesi, bana sürtünmesi, bu tür şeyler." Alayla güldüm. "Sa-

nırım o zamanlar küçük bir keş olduğum için, bundan yakasını kurtarabileceğini düşünüyordu. Kurtardı da. Eskiden özellikle ondan çok korkardım. Ya şimdi dersin, sonunda bir-iki gece hapis olsa bile onu bir güzel benzetirim.”

Phin sessizce yolcu koltuğunda oturdu ve dinledi, artarak büyüyen kızgınlığı yüzüne vurdu ve artık ben, Dedektif Claude Murray’nin Duprélerin bir ömürlük kara listesinde olduğunu biliyordum.

“Hey,” dedim ve kolunu yumrukladım. “Neyse. Endişe etme. Artık koca bir kızım, küçük çılgın bağımlı bir yeniyetme değilim, tamam mı?”

Kısa bir an bana baktı, gözlüklerinden gözlerini göremesem de kaşlarını çatıldığını biliyordum. “Tamam.”

Jeep’i park edip birkaç çeyrekliği parkmetreye attım ve Phin benimle merkeze yürüdü. Duvara dayandı, kollarını göğsünde kavuşturup bekledi, bense içeri yöneldim. Arkama baktığımda cep telefonunu çıkarmıştı, Eli’ı aradığını biliyordum. Hadi ama... Phin omuz silerken ben koridor boyunca ilerledim.

Elbette yolu biliyordum ve işlerin on yılda pek değişmediği de belliydi. Claude beni koridorun sonunda bekliyordu -merkezin içi bana fena halde ortaokulu hatırlattı, kirli beyaz beton duvarlar ve yer karoları, üzerine küçük kahverengi isim tabelaları vidalanmış tahta kapılar. Ve... Tuhaf kokuyordu. Bu esrarengiz tuhaf koku eski, istenmeyen anıları canlandırdı. Polis memuru sorgu odasına kadar bana eşlik ederken Claude bana bakıp gülüyordu ve ben sessizce içeri girip oturdum.

“Demek eski arkadaşlarla takılıyorsun, Bayan Poe?”

“Hayır. Sadece bir iki kadeh içki içmek için uğradım.”

Claude omzuma doğru eğildi. “Barda cilveleştikten sonra, Kelter Phillips ile arka odalara girdiğini gördüğünü söyleyen bir kadın var. Ve arka tarafta neler olduğunu *bizim* bildiğimizi elbette biliyorsun.”

Ona ters ters baktım. “Konuya gelin Dedektif. Evet, ben o gece onu gördüm, ama yüzlerce başka kişi de onu gördü. Ben çıktığımda, o bayağı canlıydı.”

“İspat edebilir misin?”

“Kesinlikle. Neden kapı görevlisi Zetty’ye sormuyorsunuz? Çıkarken beni gördü.”

“Biriyle birlikte miydin?” Yüzüme bakmak için etrafımdan dolandı. “Ah, daha açık sorayım. Soyadını bildiğin biri ile mi birlikteydin?”

Pis herif. “Evet.”

Claude göz kırttı ve bekledi. “Peki, bana bir isim verecek misin?”

Gözünün içine baktım, Eli’ı bu konunun içine çekmek istemiyordum ama... “Eligius Dupré, bütün gece onunla beraberdim.”

“Onunla konuşmamız gerekecek.”

Gözümü bile kırpmadım. “Sorun değil. Şimdi gidebilir miyim? Randevum var.”

Claude’un ince dudaklı sırıtışı, tütün lekeli dişleri üzerinde yavaş yavaş yayıldı. “Eminim vardır.” Başını eğdi. “Gitmekte özgürsün. Ama uğrayıp etrafa bakmamız gerekebilir.”

Ayağa kalkıp omuz silktim. “Misafirim ol. Saklayacak hiç

bir şeyim yok.” Tiksintimi yansıttığını umduğum bir bakış attım. “Sonra Claude, çok daha sonra.”

Dışarı yürüdüm ve kapının arkamdan çarpmasına engel olmadım. Bekleme bölümüne ulaştığımda, Eli kızgın görüntü-süyle, Phin ve Luc’un yanında dikiliyordu. Ona doğru ilerledim. “Özür dilerim -ama Panic Room’dan ayrıldığımızda birisi ile beraber olup olmadığını bilmek istedi.” Kendimi berbat hissettim. “Seninle konuşmak istiyor.” Sesimi alçalttım. “Onu öldürdün mü? Kelter’i?”

Eli hiçbir şey demedi ve ben bunun hayır demek olduğunu sezdim. Bankoya yürüyüp memur ile konuştu ve birkaç saniye içinde başka bir memur sorgu odasına doğru ona eşlik etti.

Phin’e baktım. “Ona söyledin mi?”

“Evet.”

“Hepsini mi?”

“Evet.”

İç çektim, onun bunu yapacağını biliyordum. Ama Eli’nin Murray’e kızgınlığını saklayabilmesinin yolu yoktu. Şaşırtıcı şekilde, birkaç dakika sonra Eli uzun adımlarla geldi, gözleri benimkilere yapışmıştı ve hâlâ sinirliydi. “Hadi buradan çıkalım,” dedi.

Öğle sonrası nispeten çabuk geçti ve Murray’dan, başka bir ses çıkmadı. Nyx ve ben randevuları hallederken, Eli ve çocuklar ortadan kayboldular. İş günlerinde her zaman parti havasında giyinirim, müşteriler benden bunu beklerler. Bu da sanatım gibi ünümün bir parçasıdır. Sonuç olarak ben de muhteşem bir kıyafet giydim; şarap rengi deriden, kolsuz, belden yukarısı

deri bağcıklı mini bir elbise ve diz üstü siyah deri çizmeler. Siyah düz kadife tasma kolye ve onu tamamlayan kadife bileklikler görünümü tamamladı. Müşteriler fazlasıyla hoşnuttu. Nyx sonraki gün izin almaya karar verdi, anne ve babasıyla beraber Wilmington Island'da bir aile işi ile ilgilenecekti; işini benden biraz önce bitirdi; saat neredeyse yedi olmuştu. Kuru-kafa ve çapraz kemik desenli omuz çantasını alınca yanıma geldi, bana sımsıkı sarıldı. "Seni özleyeceğim," dedi ve bana o büyük, yuvarlak her zaman kocaman açılan mavi gözleri ile baktı. "Hiç bir şey için endişelenme. Eğer polis burayı kontrol etmeye gelirse, ne yapıp edip burada olacağım."

"Teşekkür ederim," dedim kollarını okşayarak. "Her koşulda yarın öğleden sonraya kadar buralarda olacağım. Ve yardımını gerçekten takdir ediyorum, Nyx. Bir şey olursa beni cep telefonumdan ara."

Vedalaştık, Nyx ön kapıdan çıktığında Gene şiddetle gakladı. Her zamankinden daha erken kapadım, tüm randevularımı iptal etmiştim ama yine de bazı yarım kalmış işlerle ilgilenmem gerekiyordu. KAPALI tabelasını döndürdüm, perdeleri çektim ve Linkin Park çalarken sesi açtım. Bilgisayar başındaydım, Nyx için son tasarımlarımdan bazılarını transfer kâğıdına basıyordum ki Eli'nin varlığını hissettim ve başımı kaldırıp baktım. Kollarını göğsünde kavuşturup kapının kasasına dayanmış, beni seyrediyordu.

"Hey," dedim, ilgisizce, dönüşünden beri gözükmeye çalıştığım gibi. İşime devam ettim. Eli kapıdan uzaklaştı ve öne yürüdü, kendini külçe gibi kanepeye bıraktı. Tasarım albümünü alıp sayfalarını karıştırmaya başladı.

“Bugün o dedektifi öldürmek istedim.”

Başımı kaldırıp baktım. “Evet, daha önce ben de aynı şeyi düşündüm,” dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. Transföri kağıtlarını topladım ve arkadan aydınlatmalı doktorların röntgenlere bakarken kullandığına benzer cama astım. Orada durup hataları inceliyordum ki birden Eli’ı tam arkamda hissettim.

“Hayır,” dedi sakince. “Anlamıyorsun. Onu öldürmek istedim.”

Geriye döndüm ve onun kızgın bakışı ile karşılaştım. “Neden?” Ve o an gün boyu Eli’ı çileden çıkaran öfkeyi gördüm.

“Çocukken sana yaptıkları yüzünden,” dedi. “Ve bugünkü düşünceleri için.” Onun gözleri benimkileri deldi. “O kadar kolay olurdu ki.”

Elimi Eli’ın göğsüne koydum. “Centilmenliğini takdir ediyorum. Gerçekten... Ama o sadece aptal bir ölümlü. Ben onunla başa çıkabilirim.” Güldüm. “Bana güven.”

Etrafımızdaki hava duruldu; Eli’ın bakışı karardı. “Bana dokunduğunda ne hissediyorsun?” diye sordu ve elimi kalbinin üzerine kaydırды. “Herhangi bir şey?”

Bu yok saymaya çalıştığım bir şeydi; kolay olmamıştı. Aramızdaki şey elle tutulabilirdi, tehlikeliydi ve tanıştığımız anda bunun cinsellikten daha derin olacağını biliyordum. Ona ait olduğumu, oldukça ciddi bir şekilde söylemişti. Ben de ona aynısını söylemiştim, ancak bu konudan bir daha söz edilmemişti. *Benimsin* gerçekte ne anlama geliyordu? Elimi indirdim ve uzaklaştım. “Bilmiyorum, Eli.”

Eli isteği ile beni şaşırtmadan önce sessizlik birkaç saniye

Inksomnia'nın içini doldurdu. "Bana dövme yapmanı istiyorum."

Ona baktım, onu tarttım. "Dövmeler ömür boyu kalır -ve senin için, bu oldukça uzun bir süre." Başımı kaldırdım. "Ne istediğini biliyor musun?"

Eli bakışını benden ayırmadı. "Evet." Boynundaki madalyonu tuttu. "Bu, bu bizim aile armamız."

Başımı madalyonun üzerine eğerek tasarımı ve detayları inceledim. Daha önce onun farkına varmamıştım ama şimdi onu büyüleyici buluyordum. Bir zambağın tam ortasında, bir çift hançer tutan bir grifon³⁸ dikenli sarmaşıkla kaplanmıştı. Altta da, Dupré adı. Ona baktım. "Bu muhteşem."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Sırttım, onu kolundan yakalayıp sandalyeye doğru itekledim. "Otur." Bir kurşun kalem ile desen defterimi kaptım, birkaç dakika içinde çizimin tamamı kâğıdın üzerindeydi -aşağı yukarı bir portakal büyüklüğündeki haliyle. Eli'a gösterdim ve o da başıyla onayladı.

"Mükemmel," dedi.

Çizimi taradıktan sonra transfer kağıdına bastım ve bakışı benimkilere kilitli kalmış Eli'in yanına geri döndüm. "Nereye?" diye sordum.

"Kürekkemiklerimin arasına," dedi sırtını dönerek. "Siyah mürekkep ile."

Kalbim daha da hızlı çarptı ve başımı evet anlamında salladım. "Tişörtünü çıkar ve başlayalım."

38 Grifon: Kartal başlı aslan gövdeli ejderha

Eli tişörtünü başının üzerine çekti ve dövme masasında sırtüstü döndü. Derisini antiseptikle yavaşça sildim ve kurumasını bekledim, sonra transfer kâğıdını basılı tarafı altta kalacak şekilde doğrudan kürekkemiklerinin arasına bastırdım. Dul’u çalıştırdım, eldivenlerimi taktım, mürekkebi doldurdum ve Eli’nın kulağına eğildim. “Biraz acıtabilir.” Sandayeme yerleştim.

Kıkırdadı. “Evet, tamam.”

“Gülmek yok,” diyerek uyardım. Transfer kağıdını sıyırp çektim ve işe başladım. Eli geri çekilmedi bile. “Güzel,” deyip çizime odaklandım. Kabul ediyorum, çok havalı bir tasarımı ve ben harika bir dövme yapmak istiyordum. Büyük oğlanın kaslı sırtına Dupré armasını becerikli elimle işliyordum. Böylesi samimi şartlarda Eli’a dövme yapmak erotik olmanın ötesindeydi -nefes alışım sıklaştı; kalp atışlarım hızlandı. Üzerine eğildikçe göğüslerim ona sürtünüyordu, eldivenler olsa bile tenimin onunkine değmesi beni tahrik etti. Kokusu dalgalar halinde yayılıyordu ve ben onu ciğerlerime çekiyordum ve bu da beni tahrik ediyordu. Dövmeyi tamamlamak bir saat kırk dakikamı aldı ve yemin ederim bitmesini hiç istemedim. Ama, sonunda bitti ve çok çarpıcı görünüyordu.

Eli’a el aynasını tuttum, döndü ve eserimi gözden geçirdi. “Güzel,” dedi beğeniyle ve bana döndü. “Harika bir sanatçısın.”

Omuz silktim. “Teşekkürler,” dedim, sonra derin bir nefes alıp, Eli ile sadece aynı odada olmanın içimde uyandırdığı yoğun cinsel heyecanları uzaklaştırmaya çalıştım. Temizlik ya-

parak kendimi oyaladım ve Widow'u kapadım. Odada boylu boyunca yürüdüm, bu sürede Eli'nın gözlerini hep üzerimde hissettim.

"Neden benden kaçırıyorsun?" dedi, beni izleyerek. Tişört-süz. "Bu sen değilsin."

Şalteri indirip arka taraftaki merdivenlere yürüdüm. "Hak-lısın Eli. Bu ben değilim. Ama bu, ikimiz için en iyisi olduğu-nu hissettiğim şey."

Merdivenlere tam ulaştığımda beni yakaladı. "En iyisi ol-duğunu mu hissediyorsun yoksa benden korkuyor musun? Ol-duğum şeyden iğreniyor musun?" Beni kendisine doğru çekti, ateşli ve düşmanca bakışı beni çarptı. "Gerçek ne, Riley?"

Ona sert sert baktım. "Bırak beni. Merdivenlerde tartışma-yacağım."

Eli adeta yanmış gibi kolumu bıraktı. "Hadi, o zaman."

Bu basamakları çıkararak ve kendimi tekrar Eli Dupré ile da-iremin duvarları arasına hapsederek en tehlikeli bölgeye girdi-ğimi biliyordum -özellikle Gilles beni uzak durmam konusun-da uyardıktan sonra. Ancak tartışmanın ve olayın etkisine ka-pılınca yapılacak tek şeymiş gibi göründü. Aramızdaki gerilim Tybee'den sonra geçen birkaç günde neredeyse dayanılmazdı ve aslında amacım, onunla ve tüm ailesiyle aynı çatı altında kalmadan önce bu konuyu halletmekti. Onun önünde ağır ağır yürüdüm, gözlerinin kıçımda olduğunu çok iyi biliyordum; umursamadım. Dairenin içinde, ağustosun en sıcak günlerin-den biri pencerede batarken, uzun ve belirsiz gölgeler odadan, çatı kirişlerinden geçiyorlardı. Ne kardeşimin ne de köpeğimin

burada olduğu bir anda aklıma düştü; sevdiğim her şey gitmişti ve hiçbir şey bir daha aynı olmayacaktı. Eli’ a sözlerimle saldırdım. “Benden tam olarak ne bekliyorsun? Yalan söyleyemem -sürekli zihnimi okuyorsun, böylece seni *her zaman* ne kadar çok istediğimi zaten bildiğine eminim. Lanet olası bir hastalık gibi ya da bir büyü. Olduğun şeyden ötürü senden korkmadığımı biliyorsun. Bunu *biliyorsun*.”

Gözleri ve sesi yumuşadı. “Korkmalısın.”

“Malı, meli, malı,” dedim, adeta çocuk gibi. “Sanırım ne kurallara uymak ve ne de doğru tercihler yapmak doğamda var.”

Eli yaklaştı, gözleri benimkilere kilitlendi. “Seni düşünmeden duramıyorum. O geceyi düşünmeden duramıyorum. Her iki geceyi de.”

“Ah, anlıyorum,” dedim ve manzaralı pencerenin yanındaki pufun pelüş minderine gömüldüm. Ölümlü ya da vampir her iki erkek türü de çükleri tarafından idare ediliyordu, görünen buydu. “Yani sen sekse kafayı taktın?”

“Seninle sekse,” diye açıkladı Eli, bana daha da yaklaşarak. “Sadece *seninle*.” Duvara doğru yaslanınca vücudu etrafımı sardı. Halen bana dokunmamıştı, ancak ben irademin göçtüğünü hissetmiştim. “Hareket ediş tarzın, sesinin tınısı,” dedi iç gıcıklayan gizemli sesiyle. “O gece beni hayal edişin, sana yapmamı istediklerin ve kendine dokunuşun. Kokun -kullandığın parfüm ya da şampuan değil,” dedi, saçımdan uzun bir perçemi burnuna doğru kaldırıp kokusunu içine çeke çeke. “*Sen*.” Ellerini sıkıntıyla saçlarına geçirdi. “Seni izledim, Riley -tanışma-

mızdan daha önce bile. Sen... Beni etkiledin ve kendimi senin pencerede, senin odanın içinde buldum.” Gözleri benimkileri aradı. “Bu *seninle* ilgili.”

“Odamın içinden beni mi izledin?” diye sordum, alçak ve titrek sesimle. Düşüncesi beni korkuttu. “Neden?”

“Sen beni etkiledin,” dedi, vücudu benim vücuduma sürtünürken. “Mecburdum.”

Kalbim şimdiden daha hızlı atıyordu ve normal nefes almakta zorlanıyordum. Göğsündeki kaslara, karnındaki baklavaların keskinliğine ve yüzüne gözlerimi dikmekten kendimi alamıyordum; gölgeler daha da uzadı ve oda neredeyse karanlıktı. Yine de onun hatlarını gösterecek kadar yeterli gerçeküstü ışık mevcuttu. Kapkara saçları alnına dökülmüştü, ışıldayan mavi gözleri ile konuşan dudakları beni büyülemişti; mükemmel şekilde ve dolgundular ve onların tenimdeki anısı onun için yeniden yanıp tutuşmama neden oldu. Sadece uzayan sakalları ile gölgelenmiş çenesi solgun tenini kusursuz ve çekici kılıyordu. Parmaklarım ona dokunmak için can attılar. Kalbim onu arzuladı. Aklım başımdan uçtu gitti.

Gözlerini üzerimden alamadan, Eli yakınlaştı, elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. “Tekrar soruyorum. Bana dokunduğunda ne hissediyorsun?”

Elini benimkine sarıp kalbine bastırduğunda gözlerim kapandı. “Tenimde, içimde bitmek bilmeyen, doyamadığım, beni çıldırtan bedensel bir enerji hissediyorum,” dedim, sessizce. Göğsüm düzensiz nefesimle hızla inip kalkarken ona baktım. “Bir saplantı. *Seni* hissediyorum.”

Eli daha da yakınlaştı ve avucunu benimkine bastırdı. “Ama kalp atışı yok.”

Ayağa kalktım, ellerimi Eli’nın kalçalarında kaydırıp onu henüz boşalttığım koltuğa yönlendirdim. Boynunu kavrayıp kucığına oturdum, bacaklarımı onun iki yanına kaydırıp sırtında kilitlediğimde deri mini eteğim yukarılara çıktı. Sessizce oturdu, tamamen hareketsizdi ve atan bir kalbi olsaydı tam da şimdi deli gibi çarpacağını biliyordum. Gözleri benimkileri ararken, elleri kalçalarımın üzerinde gezindi.

Göğsüne avucumla dokundum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. “Kalbim ikimize de yetecek kadar atıyor.” Ağzına değecek şekilde fısıldadım, “Sadece... Beni öldürme, tamam mı?” Ellerimi ipeksi saçlarına geçirip onu yumuşakça öptüm ve ben ağzını keşfederken o hareketsiz oturdu. Altıdağını yavaşça emdim, sonra dilimi dişleri üzerinde gezdirdim ve avucuma değen çenesindeki kirli sakal beni tahrik edip ona daha da yaklaştırdı. Elimi boğazından aşağı kaydırdım ve o ellerini çıplak kalçalarımın üzerine götürdü, beni sertçe kendisine çekip öpüşü şiddetlendirdi. Dili benim dilimi yaladığında zihnim tamamen durdu, ağzı dudaklarımın üzerinde tutkuyla hareket ederken ellerinin her dokunduğu yer beni onun için yanıp tutuşturdu.

“Senin olduğumu söylediğinde ciddi miydin?” diye sordu sessizce.

Gözlerinin içine baktım. “Ciddi olduğumu biliyorsun.”

Eli kalktı ve beni hâlen bırakmamış olmasına rağmen, kucığından kaydım ve arkamı döndüm, parmaklarımı onunkilere

geçirdim ve ısrarla onu odama çektim. Tek kelime etmeden izledi, ama yürürken beni kendine, sırtımı önüne, yaklaştırdı ve elimi bıraktı, parmaklarını kalçalarımın üzerinde kaydırıp beni kendisine degecek şekilde sımsıkı sardı; belime bastırdığı sertliğinin verdiği hisle ıslandım, istekle doldum ve ona yaslanıp kımıldandım, kollarımı yukarı uzatıp onun boynunun etrafına sardım. Elleri yukarı doğru kaydı, elbisemin pürüzsüz yumuşaklığı üzerinde yavaşça gezindi ve göğüslerimi kavradı, ince derinin üstünden bile içimde dalga dalga heyecanın yayılmasına neden oldu, beni daha da tahrik etti. Ağzı boynumda gezinirken kalbim umutla çarptı. Ona tamamem güvendim. Onu bütünüyle istedim.

Yatak odamda, Eli durdu ve beni kendisine sımsıkı bastırdı; adeta beraber eridik. Dükkândaki iPod'u kapatmayı unutmuştum ve müzik aşağıdan yükselip havalandırma yoluyla yukarı geliyordu. Karanlık artık gölgeleri ele geçirmekteydi. Loş ışık sadece yüz hatlarımızın üzerinde gezinip detayları karartırken, başka her şeyi diğer duylara teslim etti... dokunmak, koklamak, tatmak. Eli'da kendimi kaybettim; o benim için bir ölümsüz değildi, o bir vampir değildi. O... *İhtiyaçtı*.

"Eli," dedim, adını yüksek sesle söylediğimin farkında bile olmadan. Elleri beni keşfederken onun karşısında gevşedim; işkence gibi bir yavaşlıkla, elbisemin göğüs kısmındaki bağcıkları çekti ve göğüslerim dışarı fırladığında Eli'nın avuçları onları kapladı. Etim ısındı, sonra ise yandı ve elleri kalçalarımın doğru yavaşça gezinerek indi ve orada elbisemi daha yukarı çekerek kalçalarımı okşarken kıcıımı kabaran erkekliğine yas-

ladı. Kulağımın içine inledi; bu sesle neredeyse geliyordum. Elleri uyluklarımın içine ve daha yukarı hareketlendiğinde kalçalarım yükseldi; parmakları içime kaydı ve ıslaklığıma yavaşça yerleştiler. Başım geriye onun göğsüne düştü, bedenimi kontrolü ele geçirdi, ama o elini çekti ve orgazm durdu. Neredeyse kendime dokunuyordum, arzu ve ihtiyaçla çıldırmıştım. Ellerimi durdurdu ve sıkıca tuttu.

“Yapma,” dedi kulağıma. “Daha değil.”

Titremeyi kendim durdurabilemeyi istedim ama bu neredeyse hiç işe yaramadı. Ama Eli çevik tek bir hareketle beni kaldırdı ve boylu boyunca yatağa bıraktı. Üç tane yastık yakalayıp arkama yığdı, elbisemi kalçalarımın üzerine itti ve külodumu yavaşça çekti. Vücudumdaki her sinir ucu zevkle uğulduyordu; güçlü elleri uyluklarımdan yukarı kayarken onları ayırdı ve başını eğip diliyle beni tattı, ben patladım, gözlerimin arkasında kıvılcımlar uçtu ve ellerimi onun saçlarının arasına itip, orada bıraktım. Parmakları kalçalarımı sıkıca sararken, tadımı daha derinlerde aradığında, zevk bedenimi ele geçirdi. Orgazmım tamamlanmadan önce, o uzaklaştı ve benim bir ipucuna daha ihtiyacım yoktu. Onu içime almak için ölüyordum ve onu takip ettim.

Bu defa, ihtiyacım dizginlenemeyecek kadar güçlüydü -buna o sebep olmuştu, bunu o becermişti. Yerlerimizi değiştirdik. Onu sırtüstü yatağa ittim, elbisemden ve çizmelerimden kurtuldum ve pantolonun her düğmesini maharetle çözerken bacaklarının arasına diz çökmüştüm. Kendimi vahşi bir hayvan gibi hissediyordum ve Eli dışında hiçbir şey ve hiç kimse beni

asla tatmin edemezdi. Sadece onu altımda çıplak bulmak için, onu bile şaşırtan bir şiddetle, kotunu çekip çıkardım. Sonra ona baktığımda, karanlıktaki gözleri, camsı siyah kürelerden başka bir şey değilmişler gibi görünüyordu. Elimi hem kaya gibi sert hem de pürüzsüz penisinin üzerine kaydırırken gözlerimi gözlerine dikmiştim, onu ağzımın içine çektim, titredi, inledi ve bu beni yeniden ıslattı. Daha fazla dayanamayacaktım. Geriye çekilip önce bir bacağımlı sonra diğerini yerleştirip üzerine yerleştim ve tamamını içime aldım. Eli'nın içimi doldurduğu hissi, nefesimi kesiyordu; zorlukla nefes alabiliyordum. Beni sımsıkı kavradı, sırtüstü yatırdı ve yavaşça üzerime uzandı. Gözlerimin içine bakarak ellerini ellerime kenetledi ve kollarımı başımın üzerine kaldırdı.

“Bana güveniyor musun?” diye sordu, iç gıcıklayıcı kısık bir sesle.

Evet,” dedim boğuk bir sesle fısıldayarak. “Güveniyorum.”

Eli hayatımda gördüğüm en şehvetli hareketle, kollarıyla beni tamamen sardı ve üzerimde hareket etmeye başladığı sırada beni sıkıca tuttu. Vücutlarımızın her santimi birbirine karışırken o hızlandı. Birlikte hareket etmeye başladık ve iki seferdir ertelediğim orgazm sonunda patladı. Durduramadığım kasılmalarla boşaldığım sırada Eli'a tüm bedenimle kenetlendim. Vücudu benimkiyle birlikte kımıldarken sarsılmalarını kendi içimde gibi hissedebiliyordum. Yavaşladı, durdu; ama üstümden kalkmadı, kolları hâlâ vücudumu sıkıca sarıyordu. Öylece yattı, tamamen hareketsiz ve sessiz.

Çok sessiz.

Kahretsin.

Ben de Eli gibi hareketsizleştim; neredeyse nefes bile almıyordum. İki dakika kadar sonra -ki bu çok çok uzun bir süreç- hafif bir nefes aldım. “Eli?” diye seslendim, fısıltı bile denemeyecek kadar alçak bir sesle.

Cevap vermedi.

Ah, lanet olsun.

Sonra yavaşça başını kaldırdı. Bir çift saydam göz bana baktığında rahatladım. Seksi ağzında çarpık bir gülümseme vardı. “Harikasın.” Beni öptü. “*Benimsin.*”

Omzuna bir yumruk attım, bana bakıp güldü ve başını omzuma yasladı. Sonra, hâlâ birbirimize sarılmış yatarken, Eli Dupré bana doğru yaklaştı ve tutkulu anlarımız sırasında ihmal edilmiş olan dudaklarımın her bir santimini keşfetmek için beni yavaşça ve nazikçe, uzun uzun öptü. Sonra parmağını melek kanadıma götürdü ve mabedime ilerleyen kenarları boyunca parmağını yumuşakça dolaştırdı. “Sen çok farklısın, Riley Poe,” dedi. “Yüzüne karanlık bir saflığın izi,” eliyle bir kere daha okşadı, “ve içine rahatsız edici bir şefkat duygusu kazanmış.” Elini kalbimin üzerine koydu. Eli Dupréyle aşkın belli belirsiz harika tarifi. İşte o an sonsuza kadar mahvolduğumu anladım.

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum,” dedi, dişleriyle alt dudakımı yakalayarak. “Beni çüküm yönetmiyor.”

Gülmeye başladım ve o beni hemen susturdu, dudaklarıyla,

diliyle ve sonra yanıma uzandı, beni yakınına çekti ve kolunu belimin üstüne sardı. Çenesini başımın üstüne yasladı. “Uyu,” dedi. “Uyandığında burada olacağım.”

Bir süreliğine de olsa mutlu ve tatmin olmuş bir halde gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Hayatımda ilk defa el üstünde tutulduğumu ve ertesi sabahı da yaşamaya layık görüldüğümü hissediyordum.

Eli’la seviştikten sonra bir rüya beni nasıl ele geçirebildi bilmiyorum, ama *kendimi bir at arabasında, pencereden dışarı, kocaman ağaçlardan, kararmış yapraklar ve taşlardan oluşan sık bir ormana bakarken buldum. Her şey karanlık ve kasvetli görünüyordu. Atlar dört nala koşuyordu, tehlikeli bir şekilde bir uçurumun kenarına yönelmişlerdi ki araba yön değiştirip gölgelerin içine doğru, ormanın derinliklerine daldı. Atlar yavaşlayıp tırıs gitmeye başladı ve ben sırtımı arkamdaki yastıklara yaslayıp gözlerimi kapattım. Ne kadar öyle kaldığımı bilmiyorum ama gözlerimi tekrar açtığımda, karşımda oturuyordu. Siyah binici pantolonu, uzun siyah çizmeler ve boğaz kısmında ve manşetlerinde beyaz fırırlar olan şarap rengi kadife bir ceketle oturmuş beni izliyor, çözmeye çalışıyormuş gibi yoğun bir dikkatle inceliyordu. Yanında oturan kumral saçlı kadının başı göğsüne yaslanmış, yüzü görünmüyordu, eli ni sahiplenir gibi adamın kalçalarına koymuştu; uyuyor, diye düşündüm. Hiç hareket etmediği için anlamak zordu. Bakışları baştan çıkarıcı bir şekilde üzerimde dolaştı, utanmaz ve cüretkâr, ve gözleri hâlâ gözlerimdeyken -çünkü bakışlarımı çeviremeyecek kadar güçsüzdüm- eğildi ve kadının kulağına fısıldadı*

ama söylediklerini kafamın içinde gayet net bir şekilde duyabiliyordum. “Pantolonumun bağcıklarını çöz.” Kadının sadece eli hareket etti, ve bağcıkları, bunu daha önce birçok kez yapmış gibi ustalıklarla çözdü. İzlemek istemedim; ama bakışlarımı çeviremiyordum. “Dokun bana,” diye fısıldadı bir kez daha, ve bir kez daha kelimeleri bana söylemiş gibi kafamın içinde duydum. Kadın elini yavaşça pantolonunun içine sokup okşadı; sertleştiğini kendi avcumun içinde hissedebiliyordum, kendimden geçmiş bir halde oturdum. İzlemem hoşuna gidiyordu, şiddetle başımı çevirmek istiyordum ama bunu yapacak gücüm yoktu. “Sür beni.” Kadın eteklerini kaldırıp ata biner gibi üzerine otururdu, sırtı hâlâ bana dönüktü. Adam üstünde gidip gelen kadının omzunun üzerinden bana bakıyordu ve ben onun benim bacaklarımın arasında olduğu hissiyle boşaldım. Gelmek istemiyordum; ama orgazmın beni ele geçirmesini engelleyememiştim. Yüzü zayıflığı karşılarında zevkle kasıldı ve sonra kadının bluzunu aşağı çekip sırtını çıplak bıraktı. Ben onun sırtından yukarı doğru tırmanan ve kolunun üstünden kıvrılan tanıdık dövmesine korkuyla baktığım sırada kadın başını arkaya doğru çevirip bana baktı. Yüzü soluktu -çok soluktu- ve dudakları kan kırmızısı, gözleri matlaşmıştı. O bendim. O sırada arabanın dışındaki hareketliliği fark ettim. Yamyak çeneli sivri dişli kanatlı yaratıklar etrafta uçuyordu, yüzleri korkunç yaratıklar gibi bozulmuştu. İçeri, bana baktılar. Açtılar ve benim özel kanımı istiyorlardı -bunu biliyordum. Tekrar dönüp ona baktığımda bana gülümsedi, üst çenesinden aşağı doğru iki sivri diş uzadı ve nazik bir hareketle kadının

boynunu yana doğru yatırıp dişlerini ona batırarak içmeye başladı. Acıyı kendi boynumda hissettim. Yaşamın içimden hızla çekilip gidişini hissedebiliyordum. Kanatlı yaratıklar arabanın camlarına vurmaya, keskin çığlıklar atmaya, bana ulaşmak için pençeleriyle cama vurmaya başladılar. Bir çığlık attım...

“Riley!”

Kalbim deli gibi atarak, nefes nefese yerimden fırladım. Tüm vücudum sanki bir triatlon koşmuşum gibi ağrıyordu. Kalktığım hızla tekrar yastıkların üstüne düştüm. Derin bir nefes almayı denedim ama nefes nefese kalmıştım. Sonra Eli’ı gördüm, üzerime eğilmişti, mükemmel çizgilerine endişe kazınmıştı.

“Sorun nedir?” diye sordu ve elini kalbimin üzerine koydu. “Sakin ol, Riley. Nefes al.” Elini üstümde tuttu ve bu garip bir şekilde işe yaradı.

“Rüyalar,” dedim, nefes alıp verişim yavaşlıyordu. “Çok acayıpler. Onları sevmiyorum.”

“Ne rüyası?” diye sordu ve o anda yüzünün bir tarafı camlı kapıdan gelen ışıkla aydınlandı. Dönüp baktım ama kapı açık değildi.

Başımı iki yana salladım ve elimle gözlerimi kapattım. “Dört tane falan oldular,” dedim, neredeyse hesabını şaşırmıştım. “İğrenç, açık saçık ve erotikler.”

Eli’nin sesi ciddileşti. “Anlat bana.”

“Utanç vericiler,” dedim, verdiğim tepkiye kendim bile şaşırmıştım. “Üstüne alınma -rüyalarımı kontrol edemiyorum

ve bu rüyalarda gönüllü olarak da bulunmuyorum.” Anlatmaya başladım. “Kaçmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama garipler -hep aynı adam var, çok çekici, ve o... diğer kadınlarla açık saçık konuşuyor, onlara kendini okşatıyor.” Yüzüne baktım. “Anlıyor musun? Ve... bunun karşısında tahrik olmamı izliyor.”

Eli kuşkuyla bana baktı. “Başka?”

Derin bir nefes aldım. “Sonunda her seferinde korkunç bir şey oluyor. Ölüm. Vampir işi ölüm. Ve hani şu açık saçık konuştuğu kadın var ya? Arkasını dönüp bana baktığında, ben oluyor. Vücudunda benim dövmelerimden falan var.”

Eli elleriyle saçlarını geriye taradı, oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı.

“Bana onu tarif et.” Sesi gergindi.

“Ben... bilmiyorum,” dedim ve birden onun hakkında pek de bir şey bilmediğimi fark ettim. “O sadece... göz kamaştırıcı. Çok güzel, daha doğrusu. Uzun koyu renk saçlar. Koyu renk gözler.” Eli’a baktım. “Bütün hatırlayabildiğim bu.”

Eli yavaşça yataktan kalktı ve yürüdü; dışarıdan gelen ışık kusursuz, çıplak vücudunda keskin gölgeler oluşturuyor, karnındaki baklavalara vuruyordu ve ben sanırım hayatımda hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim. Tuhaf porno rüyalarındaki o adamdan çok daha güzeldi.

“Teşekkürler,” dedi Eli, yüzüme bakıp hafifçe sırtarak. Odanın içinde hızlı hızlı yürümeye devam etti. “Bu iyi değil, Riley.” Yatağın kenarına oturdu ve saçımı kulağımın arkasına doğru kıvrıdı. “Bunu babama anlatmalıyız.”

Elimle alnıma vurdum. “Tanrım, Eli. Dalga mı geçiyor-sun sen benle? Önce Gilles seviştiğimizi öğreniyor -o lezzetli lokmayı bulmak için beynine girdiğini biliyor muydun? Ve şimdi de ona porno rüyalar gördüğümü mü anlatacaksın?

“Evet.”

Ayağa kalkıp yüzüne baktım. “Neden?”

Eli’ın bakışları endişeliydi. “Çünkü. Bu kulağa Arcos’lardan biri gibi geliyor.”

Bunu düşününce bir an midem bulanır gibi oldu. “O nasıl rüyalarımı ele geçirebiliyor?” Gözlerimi ovuşturdum. “Çok... gerçekçiler.”

Eli başını çevirdi ve uzun bir süre yüzüme baktı. “Bura-ya geldi. Strigoi’nin kanından olduğu için. Onlar ölümlüler-in rüyalarını ele geçirme gücüne sahiptirler.” Başını iki yana salladı. “Senden oldukça etkilenmiş olmalı.”

“Neden?” diye sordum, içim şimdiden buz kesmişti.

Eli parmaklarıyla serbest kalmış bir tutam saçımı tutup yüzümden kaldırdı. “Seni kolaylıkla öldürebilir ya da alabil-irdi. Ama zayıfken, rüyaları yönlendirmekten başka pek bir şey yapamaz.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Victorian olmalı. Kardeşi rüyalarla zaman kaybetmeyecek kadar kötüdür. O olsa senden hoşlansa da hoşlanmasa da sonunda seni öldürürdü.

“Ama gücü gelişti, öyle değil mi?” diye sordum ve Eli parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Neden hâlâ rüya görmeme neden oluyor? Ve sen hemen yanımda otururken bunu nasıl yapabiliyor? Benim kim olduğumu nasıl bilebiliyor?”

Eli'nın bakışları yüzümde dolaştı. "Bilmiyorum. Ama sana tutulmuş. Ve Strigoiler güçlü varlıklardır, Riley." Beni göğsüne doğru çekti ve yastıkların üzerine yatırdı. "Gecede bir kereden fazla rüya görüyor musun?"

"Şimdilik hayır," diye cevap verdim, kolumu belinin üzerine atarken. "Ve tutulmak pek de uygun bir kelime değil. Saplantı haline getirmek daha uygun bence."

"Haklısın. Şimdi, tekrar uyu. Ben yanımdayım."

Bir süre sessizce yattım, düşünceler kafamda uçuşup duruyordu ve sonra uyku beni tekrar ele geçirdi ve neyse ki bu sefer Victorian beni yalnız bırakmıştı.

Uyandığımda sabah güneşinin parlak ışığı camlı kapıdan içeri süzülüyordu. Yüzüstü yatıyordum ve Eli'nın parmaklarının sırtımda, ejderha dövmemim her bir detayını takip ederek dolaşan yumuşak ve erotik dokunuşuyla uyarılmıştım. Birbirimizi keşfettik, dokunarak, öperek; yatağımın yumuşaklığında başladık, kendimizi yerde, tahta döşemenin üstünde bulduk ve en son duştaydık. Eli benim uzun saçlarımı yıkadı ve ben de onun deli gibi seksi siyah saçlarını. Saçlarını sabunla kızılderili saç gibi tepeye kaldırdım ve birlikte güldük. Daha önce bir adamın beni bu kadar ilgi ve istekle yıkadığı hiç olmamıştı. Ve daha önce hiçbir adamın ertesi sabah benimle birlikte gülecek kadar yanımda kalmadığına da kesinlikle emindim. Eli anormal bir durumdu, kalbimin kendini tamamen açmasından korktuğum bir durum.

Ben önce bitirdim ve Eli sıcak suyun altında biraz daha keyif yapmak istiyordu. Üzerime bir hipster külot, bir gece-

lik ve terliklerimi geçirdim ve İpod ev sistemini kapatmak ve Dupré malikânesine götüreceğim birkaç parça şeyi almak için koşarak dükkâna indim. Kitaplara baktığım sırada arka kapının vurulmasıyla irkildim. Bütün o dar-takım-elbiseli ihtişamı ve yüzündeki pis sırtışıyla Dedektif Claude Murray'ın orada dikildiğini gördüğümde pek de şaşırmadım.

“İçeriye bir göz atmamın senin için bir sakıncası var mı?” diye sordu. “Saklayacak bir şeyin yok, öyle değil mi?”

Kapıyı açıp elimle işaret ettim. “İçeri buyurun. Dükkân bu tarafta.” Önden yürüdüm, Claude'un bakışlarını kıcımda hissedebiliyordum. Kapının kapanma sesini duydum ve Claude'un gergin adımları beni takip etti. Ben işlerime devam ederken dedektif de yavaş yavaş Inksomnia'yı incelemeye başladı.

“Senin küçük bir kaçık olduğunu her zaman biliyordum, Bayan Poe,” dedi, sanat kitaplarına göz atarken. Başını kaldırıp gülümsedi. “Şimdi büyüdüğüne göre bahse varım ki artık daha da acayip olmuşsundur, öyle değil mi?” Çalışma masası ve bilgisayarına doğru yöneldi. “Randevu defteri yok mu?”

“Yirmibirinci yüzyıla hoş geldin, büyükbaba,” dedim. “Artık her şey bilgisayarda.” Onun dükkânımda olmasından ve eşyalarım dokunmasından hoşlanmamıştım. Gitmesini istiyordum.

“Sakıncası var mı?” dedi, kel kafasını ekrana yaklaştıırken. “Sadece geçen cumayla ilgili dosyaları aç.”

Bunu yaparken ona yaklaşmak zorundaydım, içimdeki öfkeyi bastırıp söylediğini yaptım. Oturum açtım, müşteri

randevu dosyasını çıkardım -orada ne bulacağını düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu gerçi- ve ekranı ona doğru çevirdim. “Keyfini çıkar.”

Bir saniye sonra Claude arkamdan dolanıp kıcıma sürtündü. Olduğum yerde zıpladım ve o güldü. “O serseri kıcının her hafta düzenli olarak hapishanemde olduğu o günleri hatırlıyor musun? Kafan iyiydi, uçurtma gibiydin hani?” Dondum kaldım ve o üzerime doğru eğildi. “O zamanlar işleri düzeltmek için kimi olsa becerirdin.”

Masamın üstüne bir çeyreklik büyüklüğünde streç filme sarılmış küçük bir şey attı ve elini popoma götürdü. “Şimdi ne dersin?” dedi, kısık sesi ve sesinden de kısık nefesiyle. “Eski günlerin hatrına?”

Ona karşı koydum; bunun yüzünden kıcımın hapsi boylayacağını biliyordum ama bu umrumda bile değildi. Karnına bir dirsek attım; yere düşer düşmez parmaklarımı birleştirip elimi sıkı bir yumruk yaptım, salladım ve yumruğu tam Claude’un burnuna indirdim. Geriye doğru sendeledi ve yüzünden süzülen kanı sildi. Şok olmuş ya da şaşırmış gibi görünmüyordu; sanki daha da tahrik olmuş gibiydi. “Sen küçük haşın kaltağın tekisin, öyle değil mi?” dedi sırtarak, “Bunu ödeyeceksin.”

Ve beni şaşırttı. Hiç beklemediğim o anda tek hamleyle ağzıma yapıştı, dudağımın yarıldığını hissettim ve toplarına dizimle tekmeyi bastım. Claude’un buna karşılık verecek zamanı olmadı; hatta dizlerinin üzerine düşecek zamanı bile olmadı.

Birden Eli ortaya çıktı. Öfkeden çılgına dönmüş bir hâldeydi ve ben korku içinde onun dedektifi boğazından yakalayıp havaya kaldırmasını izledim. Yüzü buruş buruş oldu, çenesi yamuldu ve sivrilmiş azı dişleri ağzından dışarı uzadı. Gözleri saydamlığını kaybedip matlaştı ve Claude Murray'nin sidiği bacaklarından yere doğru süzüldü. Eli yüzünü dedektifin yüzüne yaklaştırdı. "Onu. Yalnız. Bırak," diye hırladı. Sesi kendi sesi gibi değil, karanlık ve tehditkârdı. Claude'un nefesi kesildi, tıkanı ve gözlerimizin önünde yüzündeki kan tamamen çekildi. Vücudu sarsıldı, kasıldı ve sonra hareketsizleşti. Çok çok hareketsizleşti. Cansız gözleri gözlerime baktı. Her yerim buz gibi olmuştu. Eli onu yere bıraktı. Dedektif korkudan ölmüştü.

Orada titreyerek dikildim, Eli da titriyordu. Yüzü normale döndü, dişleri tekrar kısalıp ağzının içine girdi. Öfkesi yavaş yavaş yatıştığı sırada gözleri hâlâ mattı. Hiçbir şey söylemeden öylece evimin içinde yerde yatan SPD dedektifine baktım.

"Kardeşlerimi çağır," dedi Eli gergin bir sesle ve arkasını döndü. "Preacher'ı çağır." Masanın üstündeki malı alıp cebine attı.

Aklım başımda değildi ama söylediği gibi yaptım. Önce Preacher'ı aradım ve sonra da Phin'i. İlk önce Preacher geldi.

Vekil büyük babam arka kapıdan içeri girip doğruca yanıma geldi. "Bana ne olduğunu anlat kızım," dedi ve başparmağıyla dudağımdaki kanı sildi. Ona Panik Odası'nı, Kelter'i ve önceki gün sorgulandığımı anlattım.

"Dedektif, Eli duştayken geldi. O... ortalığa bir göz atmak istedi." Elimle boynumun arkasını ovuşturdum. "Sonra, bilmi-

yorum -benimle açık saçık konuşmaya başladı, ve sonra beni ellemeye başladı.” Preacher’a doğru baktım ve Gilles dahil diğer üç Dupré erkeğinin de gelmiş olduğunu ancak o zaman fark edebildim. “Ona karşı koydum -bir dirsek attım ve sonra da onu yumrukladım.” Eli’a baktım. Gözleri neredeyse normale dönmüştü ama hâlâ sessiz ve deli gibi öfkeliydi. “Onu Eli öldürmedi,” dedim telaşla. “O yapmadı. Sanırım... o Eli’in değiştiğini görünce kalp krizi geçirdi.”

Preacher Gilles’le Fransızca bir şeyler konuşmaya başladı. Neden söz ettiklerini anlayamıyordum.

“Preacher babama Murray’nin sana çocukken yaptıklarını anlatıyor,” diye açıkladı Phin. Ona başımla teşekkür ettim.

Gilles’e baktım ve o da bana baktı. “Merak etme, *chère*; her şey yoluna girecek. Bir alacakaranlık yaratığının kendine ait olana siz ölümlülerin hayal edemeyeceği boyutlarda değer verdiğini ve meydan okunduğunda onu şiddetle koruyacağını yakında öğreneceksin.” Eli’a, yerde yatan dedektife ve sonra tekrar bana baktı. “Artık düzenli olarak öldürmüyoruz; bu durumda ise, bu önlenemezdi.” Gilles ve Preacher bir kenara çekilip Fransızca konuşmaya devam ettiler. Eli beni kolumdan tuttu.

“Yukarı çık, Riley,” dedi. “Josie ve annem yoldalar.” Arkasını dönüp dedektife baktı. “Şimdi işleri halletmeliyiz. Elinin tersiyle nazıkçe yanağıma dokundu. “Kendimi tutamadım.”

Elimi eline götürdüm. “Evet, Biliyorum.” Gözlerimiz kısa bir an için birbirine kenetlendi. Daha önce hiç, bir erkeğin

bakışının tüm ağırlığını, o an Eli’la olduğu gibi üzerimde hissetmemiştim. “Bana her şeyin iyi olacağını söyle,” dedim. Bunu söylemesine ihtiyacım vardı.

“Olacak,” dedi. “Sana söz veriyorum.”

Sonra arkama bile bakmadan oradan ayrıldım. Daha fazlasını görmek istemiyordum. Dedektifin cesedinden, arabasından ya da onun Inksomnia’da olması ve burada ölmesiyle ilgili herhangi bir izden nasıl kurtulacaklarını düşünmek istemiyordum. Eli’a güvenmek zorundaydım ve bir kere daha şaşırarak fark ettim ki ona gerçekten de güveniyordum. Daha yukarı çıkmamıştım ki Josie, Elise ve Estelle’in gelip mutfağıma oturmuş olduklarını fark ettim. Bütün enerjimin tükendiğini hissediyordum. Masaya oturdum, Estelle bana çay demledi ve biz, iki vampir, bir Gullah kök doktorunun eşi ve ben oturup birbirimize arkadaşlık ettik. Bu, o kadar garipti ki neredeyse bir kahkaha atacaktım. Ve peki bunun garip olduğunu düşünüyorsam, daha sonra, Duprélerin evinde kalırken ihtiyacım olacak birkaç şeyi almak için hep birlikte Wal-Mart’a gitmemize ne demeliydi? İşte bu çok acayipti. Otomatik kapıdan girdiğimiz sırada, ilan panolarının önünde duran, otuzlarının ortasında ya da kırklı yaşlarının başında bir kadın dikkatimi çekti. Elindeki fotoğrafı raptiyeyle mantar panoya tuttururken yüzündeki ümitsiz, kederli ifade içimi burktu. Dakikalarca o fotoğrafa bakmasını izledim ve bakışlarını fotoğrafa kadar takip ettim -Seth’in yaşlarında genç bir çocuktuktu bu, Atlanta Braves yazılı bir beyzbol şapkası takıyor ve dünyada bundan daha güzel bir şey yokmuş gibi gülümsüyordu. Kadın çocuğun fotoğraftaki yüzünü okşadı

ve oradan uzaklaştı ve ben o panoya bakmaya devam ettim. Fotoğraflardan üçünde Seth'in arkadaşları vardı. Ve oraya asılmış daha bir sürü fotoğraf vardı.

“Yakında geçecek, *chère*,” dedi Elise, elini omzuma koyarak. “Çocukları başlarına bir şey gelmeden bulacağız ve bu işi halledeceğiz. Kocam, Eli ve kardeşleri, karanlık arkadaşların, onlar hiçbir zaman başarısız olmazlar.”

“Çok doğru, bebeğim,” dedi Estelle, ve yanık tenli koluyla kar gibi beyaz koluma girdi. “O çocuklar çivi gibidir. Asla pes etmezler. Preacher da asla pes etmez, işte bu kadar.”

Josie merakla beni izliyordu. Sadece dinleyerek çevresinde olan bitenleri böylesine içine çekip özümseyebiliyor oluşu beni çok etkilemişti. O bile bana gülümsedi. “Endişelenme.”

Günün ilerleyen saatlerinde, dairemde eşyalarımı topladığım sırada Savannah'nın en iyilerinden, Dedektif Claude Murray'nin ölümüyle ilgili haberler geldi. Uzun süreli birkalprahatsızlığından muzdaripti. Cenazesi iki gün içinde olacaktı. Bu işin nasıl ve neden olduğunu düşünmedim. Sadece rahatlamıştım -ve biraz da suçluluk duyuyordum. O kaçık adamdan nefret ediyordum ve Eli'in değişimi karşısında pantolonuna işeyerek gebermiş olmasına hiç de üzülmemiştim. Hem de hiç.

Sonraki birkaç gün boyunca Dupréler beni hayatımda yaptığım sıkı antrenmanlarla çalıştırdı. Gündüzleri yukarıdaki kulede kalıyordum ve herkes bana bir şeyler öğretiyordu, ailenin her bir üyesinin sunacak özel bir şeyleri vardı. Josie bana son akrobasi tekniklerini öğretti; artık bir duvara doğru koşup, tırmanıp, tam bir takla atabiliyordum. Kendimi güçlü,

enerjik ve canlı hissediyordum. Matrix Reloaded'daki şu adımlar gibi hissediyordum kendimi. Bana Neo deyin. Ben O'yum. Daha doğrusu, Luc kıcımlı yere yapıştırana kadar öyleydim. Bilirsiniz ya, bir tekmeleyip yumruklayan ve kavga ederken deliye dönen o dövüş kulübü çocukları vardır ve bir de Luc gibi neredeyse tamamen hareketsiz kalmayı başarabilen ve sizi bütünüyle hazırlıksız yakalayıp bir anda baygın hâlde yere serenler. Bana birkaç hareket gösterdi ve hemen çalışmaya başladım. Birkaç kere benim kazanmama izin verdi.

Phin harika bir atlama ve yuvarlanma ustasıydı. Tabii bunda şimşek hızında hareket edebilmesinin de payı vardı ama o gerçekten de iyiydi -güçleri olmadan da iyi, hatta çok iyi bir serbest koşucuydu o. Kulede olmadığımız zamanlarda dışarıda, Dupré Evi'ndeki her türlü yassı ve düz yüzeyde, dışarıdaki binalarda ve duvarlarda çalışıyorduk. Bu konularda doğuştan yetenekliydim ve atletiktim ama bir serbest koşucunun hareketlerindeki mükemmelliğe ulaşmak biraz zaman alacaktı. Yine de ilk defa çatıya ulaşmayı başardığımda bir pon pon kız gibi ciyak ciyak bağırdım.

Elise bıçak atmada usta bir nişancıydı, en iyisi tarafından eğitilmişti, yani kocası tarafından. Tanrıya şükür ki ikisi de hareketli hedef kullandığım çalışmalar sırasında bana katılmadılar. O küçük tatlı kadına bıçak fırlatmamın imkânı yoktu -gerçi o göz açıp kapayıncaya kadar bir boğazı ikiye ayırabiliyordu.

Tabii ki bana kalırsa hepsinin içinde en ustası Eli'di. Evet, *hepsinin* içinde. Hatta kuledeki minderlerin üstündeyken de,

değilken de diye de eklemeliyim. Deli gibi hızlıydı, ve bıçakla hedef vurmada annesiyle aşık atıyordu. Sanırım onlar kadar uzun yaşadığınızda uğraştığınız işleri iyi yapmaya başlıyordunuz. Benim yüz yıla yakın bir antrenman geçmişim yoktu ama son derece azimli bir kalbim vardı. Kardeşime yardım etmemin tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Uyanışlarını tamamlamaya bu kadar yaklaşmışlarken Eli, biraz daha antrenman yapmadan çocukların yanma gitmeme hayatta izin vermezdi. Sıkı çalıştım, her gün ve sabahtan akşama kadar. Dördüncü güne geldiğimde kendimi biraz yorgun hissetmeye başlamıştım. Normal bir yorgunluk değildi bu, hasta falan olacakmış gibi hissediyordum. Her yerim ağrıyordu ve bu ağrılar antrenmanlardan ya da Eli'la seks maratonlarımızdan kaynaklanabilecek ağrılardan farklıydı. Şikayet ediyor gibi görünmemek için bu konuyu kendime sakladım. Sonuçta ben de etrafta bir mızımız istemezdim.

Duprélerin evleri devasa büyüklükteydi; içeride kims-eye rastlamadan günler geçirebilirdiniz, tabii eğer istediğiniz buysa. Vampirler olarak günün ortasında iki saatlik bir uyku çekiyorlardı. Bunun dışında her zaman uyanıktilar, oraya bura-ya gidiyor, Savannah halkına katılıyorlardı. Elise antikacılara bayılıyordu. Gilles atış poligonuna gitmeyi seviyordu ve kocaman bir silah koleksiyonu vardı. Koleksiyondaki bütün parçalar çok göz alıcıydı.

Ben Eli'la kalıyordum; bu en başından beri belliydi. Oraya vardığımız ilk an eşyalarımı taşıyıp beni doğruca üçüncü kattaki batı kulesine, kocaman bir yatak odasına götürmüştü.

İçeride büyük bir şömine, üzerine karışık desenler oyulmuş bir yatakbaşı ve sütunları ile uçuşan beyaz perdeleri olan kocaman bir yatak vardı. Oda kusursuzdu. Gilles ve Ellis birinci kattaydılar; diğerlerinin odaları ikinci kattaydı. Evde çalışan Philippe'in odası birinci katın arka tarafındaydı ve o da yedi gün yirmidört saat Duprélerle kalıyordu. Fena bir adam değildi ve ne zaman baksam onu dövmelerimi incelerken yakalıyordum. Bana kalırsa bu çok komikti. Bahse girerim kendi de bir tane yaptırmak istiyordu.

Gündüzlerim acemi kampında çalışarak, Parris Adası tipi kötü vampirleri haklama eğitimleriyle doluyken, gecelerim tarihi bölgenin en karanlık, en köhne yerlerini dolaşıp çocukları aramakla geçiyordu. Arcos'lar her gece farklı bir yere geçiyordu ve bu da onları takip etmeyi iyice zorlaştırıyordu. Ama neyse ki hep aynı şeyleri yapıyorlardı; çocukların bela aradığı karanlık yerlerde mutlaka birkaçına rastlardınız. Uyuşturucu, alkol ve hatta kadın satıyorlardı. Bir keresinde iki fahişenin öldürülüşüne korku içinde tanık olmuştum; ve birçoğunu da onlara yem olmaktan biz kurtarmıştık. En karanlık ruhların güneş battıktan sonra nerelerde takıldığını bilirdim; eskiden ben de onlardan biriydim. Kelter Phillips'in ölümünden sonra Panik Odası kapılarını kapatmıştı. Şimdi hem Morgue hem de Asylum ağzına kadar doluydu. Her ikisine de gittiğimiz zamanlarda Eli nadiren gözünün önünden uzaklaşmama izin verirdi. Dövüşebildiğimi biliyordu, birkaç kez Luc'un kışına tekmeyi bastığımı görmüştü. Gerçi Luc benimle dövüşebilmek için yeteneklerini ölümlülerin düzeyine indirmişti, ama ol-

sun. Eli yine de bana ve vücuduma karşı aşırı korumacıydı. Biri kıcıma ellese hemen bunu kimin yaptığını bulmak için kalabalığı dağıtırdı. Gerçekten. Geçmişimde bu pisliklerle sık sık uğraşmak zorunda kaldığım için bunlar beni artık pek de rahatsız etmiyorlardı. Bu adamlar acınacak hâldeydiler ve bir pisliğin kolunu arkasına bükme ya da kız gibi viyaklayana kadar bir çift cevizi sıkmak bana hiç de zor gelmiyordu. Eli sadece başkalarının bana dokunmasından hoşlanmıyordu ama bana söylemese de tam bir baş belası olmam hoşuna gidiyordu. Bunu biliyordum.

Duprélerin evindeki üçüncü gecemde, Eli babasıyla konuşmak için beni küvetin içinde ıslak halde bırakıp gitti. “Geç kalmayacağım,” dedi, beni okşayan gözleri içimi ürpertiyordu. “Bekle beni.”

Muzipçe gülümseyerek ona baktım. “Hiçbir yere gitmiyorum.” Genelde köpüklü banyolar yapmaktan hoşlanan şu kızlardan değildim, ama kahretsin işte. Bu sıradan bir küvet değildi. Deli gibi kocaman, bakır bir küvetti. Böyle bir şeyi kim geri çevirebilirdi ki? Gözlerimi kapattım ve başımı arkamdaki yastığa dayadım. Uyuya kalmak istememiştim, gerçekten, ama kaldım.

Başka bir vampirin yuvasında olmanın, rüyaları uzak tutacağını umuyordum. Ne yazık ki tamamen yanıliyormuşum. Daha da kötüsü, dedektifle olan o olaydan sonra, olanları Gilles’e anlatmayı da unutmuş gibiydik. Daha doğrusu, bunu Eli unutmuştu ve buna çok şaşırılmışım. Ben unutmamıştım, sadece yaşayacağım utançtan kurtulmak istiyordum. Sanırım

Eli, benimle birlikte kalmaya başlayınca ve rüyalar da kesilmiş gibi görününce işin peşini bırakmıştı. Ama işte şimdi geri dönmüşlerdi.

Karanlık ve sık bir ormanda koşuyordum. Etrafımdaki her şey gri, kasvetli, renksizdi, ama orman canlıydı. Koştum, korkmuştum, ayaklarım çıplaktı ve uzun siyah saçlarım arkamda dalgalanıyordu. Soluk tenimin üstünde ince saten askılı, incecik, uçuşan bir gecelik vardı. Hafif bir yağmur başladı. Kısa süre sonra gecelik tamamen ıslanmış, şeffaflaşmıştı ve ben hâlâ koşuyordum. Ama bir şeye doğru mu koştuğumu, yoksa bir şeyden mi kaçtığımı bilmiyordum. Korkmuştum. Ağaçların yanından geçerken onu fark ettim. Yüksek siyah çizmelerin içine sokulmuş siyah binici pantolonu ve kollarında fırırlar ve yakasında danteller olan beyaz ince bir gömlek giyiyordu. Kusursuz ve soluk teni saçlarının koyu rengiyle tam bir zıtlık içindeydi ve koyu kahverengi gözleri koşarken beni izliyordu. Onu arkamda bıraktığımı sandığım anda başka bir ağacın ardında belirliyordu ve sonra başka birinin. Ama hareket bile etmiyor gibiydi. Bu sefer tek başınaydı. Başka bir kadın yoktu. Sadece o, ben ve orman.

Hayır, başka birini daha hissedebiliyordum -başka bir adamı. Onu göremiyordum, ama orada olduğunu, bizi gizlice izlediğini biliyordum. Kuru yaprakların altında saklanmış bir ağaç köküne basıp düşene kadar koşmaya devam ettim. Bir anda yanımdaydı, kalkmama yardım etti ve ona baktığımda güzelliği karşısında nefesim kesildi. Başımın tepesinde, ormanın üstündeki o çığlıkları o zaman fark ettim. Kanatlı,

dişli yaratıkların geri döndüğünü ve beni istediklerini biliyordum. Ve artık onun kim olduğunu da biliyordum. Victorian. Bunu bildiğimi öğrenmesini istemedim. “Eğer kardeşinin serbest kalmasını istiyorsan, bana gelmelisin,” dedi ve gözleri saydamlığını kaybederek matlaştı. “Seni kendime istiyorum. Sana bütün o gösterdiklerim benim rüyalarımı. Bana gel, Riley Poe ama diğerlerine söyleme. Yalnız gel ve ben de kardeşini o lanetten kurtarayım. Onun hayatına karşılık seninki.” Artık tamamen ıslanmış olan kumaşın üstünden göğsümü okşadı, ürperdim. “Buna pişman olmayacaksın.” Göğsümün üstüne kan kırmızısı bir gül goncası bıraktı...

Telaşla gözlerimi açtım ve hâlâ o dev banyoda tek başıma yattığımı fark ettim. Su durgunlaşmış, köpükler dağılmıştı. Yere kadar uzanan pencereden içeri bir esinti girdi, başımı çevirip suya baktım, az kalsın kalbim duracaktı. Kan kırmızısı gül goncası hemen yanımda, suyun üstünde yüzüyordu. Victorian’ın sözleri kulağımda yankılandı. *Onun hayatına karşılık seninki.* Tüylerim diken diken oldu, gül goncasını kaptım ve küvetten çıktım. Diğerleri onu fark etmeden buraya nasıl girebilmişti? Bu tüyler ürperticiydi. Gerçekten de tüyler ürperticiydi. Bana neden bu kadar kafayı takmıştı ki?

Bu ancak son çare olabilirdi. Önce Duprélerin yolunu deneyecektim. Kardeşim bulunduktan sonra da ortalarda olmak istiyordum. Ama en sonunda, iş buna kalırsa? Evet, kahretsin ki evet, Seth’in hayatına karşılık kendiminkini verirdim. Bütün gücümle o depodaki Arcos’ları gözümün önüne getirmeye çalıştım. Yüzlerini ayrıntılı göremeyeceğim kadar uzaktaydılar

-en azından değişene kadar öyleydiler. Ama rüyalarımıdaki o etkileyici adamın -Victorian'ın- depodaki o çocuklardan biri olduğuna inanmakta zorluk çekiyordum. Onlar -Gilles ne demişti? Yirmi-bir, yirmi-iki yaşlarındaydılar. Yirmi-bir yaşında biri hakkında erotik rüyalar mı görüyordum yani? Ah, tanrım.

Söylediğim gibi: Her günüm antrenmanla geçiyordu. Yeni yeteneklerimin hiçbirini kesinlikle hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmak istemiyorsam da, sıkı çalışıyor ve iş bir dövüşe kalırsa yaptığım antrenmanların işe yaramasını umuyordum. Geceleri sokaklarda koşuyor, kulüpleri ve kulüplerin dışındaki ara sokakları izliyor, terk edilmiş binaları araştırıyorduk. Depodaki o geceden beri bir daha Arcos'ları bulmayı başaramamıştık ve zaman doluyordu. Yakında tamamen canlanacaklar ve Seth'in uyanışı sona erecekti. Öldürecekti. Bir katile dönüşecekti.

Sokaklarda koşmaya bir son verdiğimizde Duprélerin evine dönüyorduk ve Eli ve ben doğruca küçük saklı cennetimize gidiyorduk. O, zihnimi başımdaki sorunlardan uzaklaştırabilen tek şey, beni rahatlatabilen tek ruhtu. Eli'la sevişmeyi anlatabilecek bir sözcük yoktu; bunu birçok kez denemiştım ama sözcükler hep eksik kalıyordu. Adam resmen aklımı başımdan alıyordu. Sadece görüntüsü bile beni tahrik etmeye yetiyordu. Elleri ve ağzı beni kendimden geçiriyordu. Bu sadece seks değildi. Bu... anlatamadığım bir şeydi. Hiçbir zaman bitmesin istediğim ama ne yazık ki biteceğini hissettiğim bir şey.

Rüyalar rüya olmaktan çıkıp ben uyanırken de olmaya başladıklarında işin artık kontrolden çıkmak üzere olduğunu

biliyordum. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama Victorian bir şekilde kafamın içine düşünceler sokuyordu -görüntüler, hayaller, istekler. Başlarda arkamı dönüp kimin konuştuğunu bulmaya çalışıyor ve sonunda tek başıma olduğumu görüyordum. Sözler her zaman baştan çıkarıcı oluyordu. *Benimle gel. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Sana dokunmama izin ver. Beni içinde hisset. Öp beni. Al beni. Beni sonsuza dek sev.*

Kelimeler kafamda dönüp duruyorlardı; ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ya da ona cevap versem beni duyup duymayacağını. Ona hiç cevap vermedim ve bu olanları kimseye anlatmadım.

Preacher, Duprélerin evine yanında bir düzine Gullahla birlikte geldiğinde zamanımızın azaldığını biliyordum. Bütün bunlar bittiğinde Fransızca öğreneceğime içimden yemin ettim. Preacher ve Gilles ne zaman bir araya gelse sadece Fransızca konuşuyorlardı.

“Uyanış gerçekleşmek üzere,” dedi Josie yanımda durmuş onları dinlerken. Geldiklerinde gece için yola koyulmak üzere hazırlanıyorduk. “Preacher Arcos’ların neredeyse tamamen canlandıklarını söylüyor.” Josie bana baktı. “Seni kesinlikle korumamız gerektiğini söylüyor.”

Deri pantolonum ve deri çizmelerimle üstüme yapışan siyah kolsuz tişörtümü üstüme geçirdim ve deri ceketin altındaki ceplere ve kılıflara bir sürü gümüş bıçak zulaladım. Evet, bu kadar deriyi ağustosun ortasında giyiyordum. Cehennem kadar sıcaktım ama bunlar korunmamı sağlıyordu. Eli bıçakları üstüme yerleştirdi ve girmeleri gereken yere büyük gelenleri de

oraya kendi sığdırdı. Her iki çizmemde de ikişer bıçak vardı. Kendimi kesmemek için dua ettim. Evden ayrıldığımızda güneş daha yeni batmıştı.

Motorlarla Whitaker'a çıktık. Yolda bir çok yerde durduk ama şansımız yaver gitmiyordu. Ne Riggs'den, ne Seth'ten ne de Arcos'lardan bir iz vardı. Limanı kontrol ettik; hiçbir şey yoktu. River Caddesi'nin batı ucundaki depoları bile kontrol ettik. Hiçbir şey. Neredeyse bütün gece koştuk ve hatta Eli bir kez Ned Gillespie'ye uğradı, o da Tybee bölgesinde hiç vampir hareketliliği olmadığını söylüyordu. Eve döndüğümüzde güneş neredeyse doğmak üzereydi ve biz tek bir kapüşonlu bile bulamamıştık. Uyanışın gerçekleşiyor olduğu düşüncesi karşısında midem yanıyordu. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Ve işte *bu* yüzden bir plan yaptım.

Aklımı kaybetmişim. Bir kere daha. Ama kardeşim için her şeyi yapardım.

Mutfağın içindeki ufak bölüme geçtik. Gilles ve Elise kendilerine birer bardak "V8" doldurdu ve ben de karşılırlarına oturup gözlerinin içine baktım. "Kanımın Victorian ve Valerian'ı saklandıkları yerden çıkarması için, o otları kullanmayı bırakmak istiyorum."

"Hayır," dedi Eli hemen, ama benimle konuşmuyordu. "Hayatta olmaz, Baba."

Eli'nin itirazlarını duymazlıktan geldim ve Gilles'in açık mavi gözlerinin içine baktım. "Lütfen. İşe yarayacağını biliyorsun. Ve artık zamanımız kalmadı." Ellerini ellerimle sıkı sıkı kavradım ve ona yalvardım. "Kardeşimi geri istiyorum. Lütfen."

“Bunu yasaklıyorum,” dedi Eli öfkeyle. “Riley, kesinlikle olmaz.”

Gilles’in bakışlarında tereddüt yoktu; onun kimseden onay alması gerekmiyordu. “Sen korkusuz bir savaşçısın, *ma chère*, dedi, gözleri gözlerime kilitlenmiş halde. “O özel otları içmeyi bırakmanın senin için ne anlama geleceğini tam olarak anlıyor musun?”

“Evet,” dedim.

Eli beni sıkıca tutup iskemleden hızla kaldırdı. “Hayır, Riley, anlamıyorsun!” dedi öfkeyle. “Sen hiç iki hafta boyunca aç susuz bırakılmış bir it sürüsü gördün mü? Az da olsa yiyebilecekleri her şeye ne yaparlar biliyor musun?” Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “İşte Arcos’lar da sana böyle yapacak; ve tabii Seth ve diğer çaylaklar da.” Beni sarstı. “Anlıyor musun?”

“Oğlum, bırak onu,” dedi Gilles. “Ama söylediklerinde haklı, tatlım. Bu tehlikeli. “Biz” -eliyle ailesini gösterdi- “Preacher’ın bize de kesinlikle daha fazla doz vermesi gerekecek.”

“Baba, bunu cidden düşünmüyorsun değil mi?” dedi Eli.

“Bu onun kararı, senin değil.”

Buna karar vermek için düşünmem bile gerekmiyordu. “Evet. Yapmak istediğim bu.” Eli’a baktım. “İyi olacağım. Bu işin bitmesini istiyorum, Eli. Kardeşimi başına bir şey gelmeden geri almak istiyorum.”

Eli bana duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ve alaycı bir kahkaha attı. “Aman tanrım, Riley.” Ellerini boynunun arkasında kenetleyip oradan uzaklaştı. “Kahretsin.”

“Öfkesi seni endişelendirmesin, *chère*,” dedi Elise. Senin de gördüğün gibi, sana karşı çok korumacı.”

“Ayrıca, dedi Gilles. “Otlar sisteminden bir günlüğüne de olsa çıktığında kanın eski etkisini gösteremez hale gelecek. Belki sadece gerektiği kadar gücü kalacak.”

“Bu içimi rahatlattı,” dedim ve gözlerinin içine baktım. “Teşekkür ederim.”

Biyolojik saatim ergen döngüsüne geri dönmüştü; bütün akşam otur, bütün gün uyu. Tek sorun Eli’nın bana kızmış olması ve bütün gün uyumama izin vermeyecek olmasıydı. Öğleyin beni fikrimi değiştirmek için gözü dönmüş bir hâlde, öfkeyle kaldırdı ve seks dahil her şeyi denedi. Ama hayır, ne kadar ikna edici olursa olsun, fikrim değişmeyecekti. Öncekin-den daha da tepesi atmış bir hâlde odadan çıkıp gitti. Birlikte kulede çalıştık ve beni fena benzetti.

Preacher, yanında Dupréler için hazırladığı malzemelerle eve geldi -bu o gün üçüncü kez oluyordu. Kafayı çekmek bu olsa gerekti. Phin bir bardağı daha mideye indirirken kaslı karnını tuttu. “Şiştim.”

Bu bana hem garip hem de çok komik geliyordu. “Vay be. Sadece kanımı içmeyesiniz diye gizli otlarla kafayı bulmak ha. İyiymiş.”

Phin sırttı, Luc sırttı. Josie sırttı.

Eli hâlâ uzak duruyordu.

Akşam olduğunda, hazırдық.

“Bir şey daha var, *ma chère*,” dedi Gilles. “Bunun için beklemelisin. Erken yaparsan çocuklarımın, ben ve Elise’in ve

karanlık akrabalarının bile kontrol edemeyeceği bir çılgınlığa neden olabilirsiniz.”

“Tamam,” dedim. “Nedir o?”

Belimden bir bıçak çekip çıkardı. “Bununla kendini kesip kanını akıtmalısın. Kanın sulanmış haliyle her zamanki etkiye sahip olmayacaktır.”

“Harika,” dedim ve başımı salladım. “Tamam.”

“Eli’nin işaretini bekle,” diye beni uyardı. “Anladın mı?”

Başımla onayladım. “Merak etme.” Gümüşle ve bir vücut dolusu baştan çıkarıcı 0 Pozitifle donanmış halde, Eli’la birlikte dışarı çıktım. Gergindi; öfkesi içinde kaynayıp duruyordu ve bu dışarıdan çok belli oluyordu.

“Tam olarak sana söylediğim gibi yapacaksın, Riley,” dedi, motorda arkasını dönüp bana bakarak. “Böyle yapacağına yemin etsen iyi edersin.”

“Endişelenme,” diyerek onu rahatlattım. “Söz veriyorum, seni bekleyeceğim.”

Morgue’a ve Asylum’a baktık ve Decay 11 adındaki yeri bulana kadar elimiz boş dolaştık. Burası, Doğu Broad’da terkedilmiş bir garajdaki, batakhaneydi. Bana yabancı bir yerdi, ergenlik günlerimde yoktu. Nerede olduğunu öğrenebilmek için birkaç telefon etmem gerekti. Sonunda bir zamanlar bir araba tamircisi ve yağ dükkânı olarak çalışan metal bir binanın içinde orayı bulduk. İçeri sinmiş bayat motor yağının kokusunu hâlâ alabiliyorduk. İçeri girdiğimizde sıra dışı bir şey fark etmedik -en azından ilk başta. Bara doğru yanaştım ve bir çocuğun telefonda Bonaventure’daki bir partiden söz

ettiğine kulak misafiri oldum -ona göre korkak tavuklara göre bir parti değildi bu.

“Harika bir partiye benziyor,” dedi, bana bakıp sırtarak. “Evet, yola çıkmışlar bile. Ben de arkandan geliyorum, ahbap. Bu gece burası berbat.” Telefonu kapattı, cebine koydu ve bana doğru yaklaştı. “Hey, bebek. Birlikte bir partiye gidelim mi?”

Kısa kahverengi saçları ve güzel mavi gözleriyle fena sayılmazdı, başımı iki yana salladım. “Teklifin için sağ ol ama biriyle beraberim.”

Başparmağıyla hafifçe çeneme dokundu. “Yazık. Fikrini değiştirirsen Bonaventure’deyim.” Sırtarak yüzüme baktı ve gitti. Kapıya yaklaşıp kadar kalabalığın arasından geçip gidişini izledim. Bir göz atmaya değer diye düşündüm, özellikle de zamanımız gittikçe azalırken. Bonaventure Mezarlığı’na bu saatte girmenin tek yolu vardı, o da gizlice girmekti. Demir parmaklıkların üzerinden atlayarak. Pantolon giydiğim için şanslıydım. Bu gece ayışığı yoktu.

Eli tam onu çağıracağım sırada ortaya çıktı. Elini sırtıma koyup bana doğru eğildi. “Duydum. Hadi gidelim.” Yüzüme baktı. “Unutmadan söyleyeyim, o adam az daha bir parmağından oluyordu.”

Bundan en ufak bir şüphem bile yoktu. Dışarıda Phin ve Luc’la buluştuk ve Gilles, Elise ve Josie’yle de Bonaventure’de buluşacaktık. Kaldırımında ilerledik, motorlara bindik ve Wilmington Nehri’ne doğru yola çıktık. Motorları Otuzaltıncı Cadde’nin tam Bonaventure Caddesi’ne döndüğü noktada bıraktık ve mezarlığa giden yolun geri kalanını yürüdük. Ayın büyük beyaz küresi

mezarlığın üzerine puslu bir ışık veriyordu. En azından ortalık zift gibi kapkara olmayacaktı. Daha kapıya yaklaşmamıştık ki nehirden kahkalar yükseldiğini duyduk. “Arkada nehir tarafındalar,” diye fısıldadım Eli’ a doğru eğilerek. “Da hell taşı orada.” dedi. Yüzüne baktım “Bunu neden yapsınlar ki?”

“Bir nedeni yok,” dedi Eli, kolumu tutarak. “Belki bu onlar için zafer anlamına geliyordur. Küçük saçma isyankâr bir hareket işte. Kim bilir?” Bana baktı, yüzü gergindi. “Bu işi hiç sevmedim ve şu anda burada olmanı istemediğime de adım gibi eminim.”

“Bir düzineden fazlalar,” dedim ve siz sadece altı kişisiniz; ve bir de ben varım.”

“Sadece ikisini öldürmemiz gerekiyor -Arcosları,” dedi Phin. “Ayrıca, Preacher’ın oğulları da arabayı park ediyorlar.”

Dönüp baktım ve gerçekten de o sırada Preacher kamyoneti tam da motorların arkasına park ediyordu. Araçtan sekiz kocaman adam indi ve bize doğru gelmeye başladılar. “Tamam. Harika,” dedim. “Gullah, büyükbabam vampir savaşıma bir torba toz getiriyor. Şimdi rahatladım işte.”

“O sandığından daha güçlüdür,” dedi Eli. “Güven bana. Kendini senin düşündüğünden çok daha iyi idare eder.”

“Umarım haklısındır,” diye cevap verdim. Hâlâ endişeliydim. Preacher burada olmak için fazla yaşlıydı.

Eli beni sıkıca tuttu ve kendine doğru çevirdi. “Bu iş çirkinleşebilir Riley. Gerçekten kötüleşebilir. Bana verdiğin sözü unutma.”

“Biliyorum,” diye cevap verdim. “Unutmam. Ben hazırım.”

Eli gözlerimin içine bakıyordu. “Korkunun kokusunu alabiliyorum.”

“Peki ya özel kanımın kokusunu alabiliyor musun?” diye sordum ve kahretsin ki evet, korkuyordum. Ağzından salyarak akan aç bir köpek sürüsünün ortasında koşturup duran ayaklı bir biftek karikatürü gibiydim.

“Hayır,” dedi sakince. “Alamıyorum.”

Duprélerin Mercedes’i park etti ve Gilles, Elise ve Josie arabadan çıkıp bize doğru geldiler. “İşte o an geldi,” dedi Gilles, bütün konuşulanları duymuş gibi. O ve Elise karanlığın içine dalıp kayboldular. Bunu kendi gözlerimde görmesem inanmazdım -Gilles ve Elise bir vampir dövüşündeydi. Josie düşüncelerimi okumuş olmalıydı ki yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana baktı.

Particiler Bonaventure’a kısa süre önceki o gece benim yaptığım gibi parmaklıkların üzerinden atlayarak girmiş olmalıydılar. Ama ben bu sefer bir grup genç, serbest koşucu vampirle birlikteydim. Kapıların üzerinden hoplayıp öbür tarafa o kadar hızlı geçtiler ki başım döndü. Onları takip ettim -onlara göre daha yavaş ve tam arkamda Eli’la birlikte. Duprélerininkilerden çok daha yavaş da olsalar yeni yeteneklerimle gerçekten gurur duyuyordum. İçeri girdikten sonra demir parmaklık boyunca sürünerek nehirden gelen kahkahaları izledik ve arka tarafa doğru ilerledik.

“Ortalık tam bir kan gölüne dönecek,” dedi Luc, etrafa bir göz atarken. “Bunu hissedebiliyorum.”

“Biz o çaylaklar gibi değiliz, deneyimliyiz,” dedi Josie. “Onlar için hazırız biz.”

Mezarların arasından yürüdüğümüz sırada ay ışığı, meşe ve kızılçık ağaçlarının arasından süzülüyor, tarihi mezar taşlarıyla Bonaventure’ın mermer heykellerinin üzerine vurup uzun gölgeler oluştuyordu. Hafif bir esinti yüzümü sıyırıp geçti ve sallanıp duran yosunları fark ettim, nehrin kenarında hışırdayan otların, sahile vuran suyun sesini duyabiliyordum. Hâlâ ağustosböceği ya da cırcırböceği ve hatta kurbağa sesi bile gelmiyordu. Tenimin buz gibi olduğunu hissettim, içim üşüyordu. Luc gibi benim de içimde kötü bir his vardı. Eli düşüncelerimi okumuş olmalıydı ki parmaklarını sırtıma götürdü.

Sessizce ilerledik ve elleri iki yana açılmış, yüzünde kederli bir ifade olan genç bir kızın mermer heykelinin yanından geçtiğim sırada içimi bir ürperti kapladı. Gölgelerin üzerine düşüş şekli yüzündeki kedere tehditkâr bir ifade katıyordu sanki. Karanlık, korkutucu, ve... doğru gelmiyordu işte. Daha önce bir mezarlıkta hiç korkmamıştım, ama bu gece çekiniyordum. Çok gergindim. Temkinliydim. Adrenalin bedenimi kasıp kavuruyordu, bunca zaman kapalı durduktan sonra serbest kaldığı için heyecanlıydı.

Sen bana aitsin.

Başımı iki yana çevirip kelimeleri kimin söylediğini arıyordum ki kafamın içinden geldiklerini anladım. Bu oydu. *Victorian*. Artık sesini nerede olsa tanırdım.

Evet, benim. Benimle gelersen ortalığın kan gölüne dönmesini engelleyebilirsin.

Eli'a baktım; neler olup bittiğiyle ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. Luc, Phin ve Josie'nin de.

Sesimi sadece sen duyabilirsin. Dupréler de büyücü arkadaşın Gullah da beni duyamaz. Sadece sen, aşkım. Eğer buna şimdi bir son vermezsen kardeşin bu gece ölecek. Benimle gel. Seni arzuluyorum, Riley. Bedenini arzuluyorum. Verdiğin karşılıktan senin de beni arzuladığını biliyorum. Sana sahip olmalıyım. Yemin ederim, buna asla pişman olmayacaksın.

Etrafıma bakındım; nehrin yakınında yanan ateşin güçsüz titrek alevinden, tehditkâr mezar taşlarından ve gölgeler içindeki karanlık ağaçlardan başka bir şey göremiyordum. Kalbim küt küt atmaya başladı ve Eli arkasını dönüp bana baktı.

“Kalbinin deli gibi çarptığını duyabiliyorum,” dedi yanağını okşayarak. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Ben iyiyim,” diye ısrar ettim. Bir süre daha yüzüme dikkatle baktı ve sonra yolumuza devam ettik. Tuzlu su kokusuyla karışmış boğucu, nemli hava, mezar taşlarının üzerinde bir sis gibi asılı duruyordu. Nehrin kenarında yanan ateşe tutulmuş gibi çatlamış dallar vardı. Bira kutuları açılmış, biralar etrafa saçılmıştı, kahkahalar yükseliyordu. Acele etmeliydik.

Benim olmak senin kaderin, Riley Poe. Bana karşı koyamazsın. Seni rüyalarda izledim ve zevk titreyişlerini hissettim. Birden fazla kere geldin. Hatırlıyor musun?

Ona cevap vermedim. İstedim, ama vermedim.

Fark etmez. Zaten düşündüğün her şeyi duyabiliyorum. Ve şimdi o önündekiyle sevişiyorsan da, çok yakında onu unutacaksın. Benim dokunuşumdan, dilimden başka hiçbir şey düşü-

nemez olacaksın. Sonsuza dek. Benim için yanıp tutuştuğunu biliyorum. Seni izledim.

Tam o anda etrafımızda bir kargaşa patlak verdi. Kapüşonlu çocuklar ağaçlardan ve mezar odalarından fırlayıp atlamaya ve ateşin başında eğlenen grubun üstüne çullanmaya başladılar. Grubun içtiği otun kokusu rüzgârla bize kadar geliyordu. En az onbeş çocuk şimşek gibi hareket ederken her yerim buz kesti, Seth'in de aralarında olduğunu biliyordum. Ateşin başındaki çocuklar küfür etmeye başladı, biri bir kutu bira fırlattı. Çocuklar -çaylak olanlar, yavaş yavaş yaklaşıyorlar, diğerleriyle oynuyorlardı. Ve sonra her şey başladı.

Kapüşonlu bir çocuk bir meşe ağacının alçak dallarının birinden sarkıp particilerin tam ortasına doğru alçaldı. Henüz görmeye hazır olmadığım bir güçle çocuklardan birini kaptı ve hızla yukarı çekti. Ortada yanan ateşin titrek alevinde ağzından sipsivri dişlerin çıktığını görebiliyordum. Genç yüzü buruş buruş oldu ve dişlerini çığlık çığlığa bağırان çocuğun boğazına geçirdi.

Sonra çığlıklar başladı.

"Şimdi gitmeliyiz," dedi Eli. Yüzüme baktı. "Beni bekle."

Ateşin başında büyük bir arbede yaşanmaya başladı. Partici grup kaçmaya çalışıyor, çaylaklar önlerine fırlayıp onları kovalıyor ve Dupréler de onların etraflarını sarıyordu. Luc iki çaylağı nehre ve bir diğerini de ateşin uzağındaki bir mezar odasına fırlattı. Josie daha genç bir kapüşonluyla dövüşüyordu -yüzünü göremesem de her nedense onun kardeşim olduğunu düşünüyordum. Phin üç kapüşonlunun birden üstüne çullan-

miştı ve arkasında da Eli vardı. Eli çok hızlı hareket ediyordu. O kadar hızlıydı ki gözlerim onu takip edemiyordu. Delirmiş gibi dövüşüyordu. Üç kapüşonluyu seri atışlı bir roketatar gibi fırlattı. Preacher'ın akrabalarından bazılarının ve Gilles ve Elise'in de kavgaya girdiğini gördüm. Her şey çok gerçeküstü, çok inanılmazdı. Bacaklarım yumuşayıp lastik gibi olmuştu, hareket edemiyordum. Çılgınlık yükseldi.

Bana gel, Riley. Bütün bunları hemen şu anda durdurabilirsin. Buradayım, sağ tarafında, taşların ilerisinde. Bana gelirken ölümleri durdurabilirsin...

Hareketlerimin kontrolü bende değilmiş gibi sağa doğru yöneldim. Eli'ın beni affetmesini umuyor ve bunun için içimden dua ediyordum, ama o masum çocukların, rızaları dışında dönüştükleri şey yüzünden katledilmelerine izin vermem mümkün değildi. Lanet olsun ki buna imkân yoktu.

Eli, Luc, Phin ve Josie hep birlikte kapüşonlulardan ve ot içen çocuklardan oluşan grubun içine daldılar ve Gilles ve Elise de onlara katıldı. Ortaya çıkan sahne bir ortaçağ savaş filminden fırlamış gibiydi. Bir saniye daha beklemeyecektim. Ne Gullah ne de Eli için. Eli, Arcosları oldukları yerden çıkarıp kendime çekmek için artık kendimi kesmem gerektiğini, onlardan birinin hemen yanımda beni beklediğini fark etmemişti ve Duprélerin de kan gölüne bir son vermeye niyetleri yokmuş gibiydi. Bunu yapmak bana kalmıştı. Tek bir hareketle belimdeki gümüş bıçaklardan birini bulup çıkardım ve Victorian'ın sesine doğru ilerledim.

İşte böyle. Bana gel. Buradayım, seni bekliyorum.

Sonra koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, ama kamp ateşinin başından geceye yükselen çığlıklar havada öylece kalıyor, bana büyük bir acı veriyorlardı. Dönüp arkama baktım ve çaylakların çılgınca saldırılarına devam edişlerini korkuyla izledim. Çığlıklar geceye, mide bulandırıcı metalik kan kokusu tuzlu havaya karışıyor ve kemikler çatırdıyordu. Tanrım, çok geç kalmıştım. Hepimiz çok geç kalmıştık. Karanlığın içinde tökezleyerek, bilmediğim bir yere giden uzun kirli bir patikadan ilerledim. Artık bilmiyordum. Tek istediğim çaylakları ölümlülerden uzaklaştırıp yanıma çekmekti ve Victorian bu konuda bana yardımcı olacaktı. Victorian ve tabii bir de Eli ve ailesinin takip edeceğini bildiğim kanım.

Tam o anda, büyük bir meşe ağacının arkasında bir şeyler hareket etti. Olduğum yerde donup kaldım, nefesim sıklaştı, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kaburgalarım vuruyordu. Bıçağı kavrayıp sertçe çektiğim sırada bakışlarımız karşılaştı. Acıyı hissettiğimde hafifçe inledim. Güçlü kanım avucumdan aşağı süzülüp üzerinde durduğum mezar taşı ve pisliklerin üzerine damlıyordu. Ama bakışlarım sadece ona kilitletmişti. Victorian'a. Çaylakların kanımın kokusunu alıp peşimden gelmesi için dua ettim.

"Geleceğini biliyordum," dedi ve ayışığının altına doğru ilerledi. Rüyalardaki gibi güzeldi; ondokuzuncu yüzyıl kıyafetleri giyiyordu, önden bağlanmış koyu renk bir binici pantolonu, dalgalanan beyaz bir gömlek ve uzun siyah çizmeler; ve koyu renk saçları arkasından gevşek bir kuyrukla toplanmıştı. Ay ışığı, mezarlığın üzerine puslu bir ışık yayıyor, muhteşem

yüzünde gölgeler oluşturunuyordu. Yüzü aynı rüyalarımındaki gibiydi, kusursuz ve soluk. Hareket edemiyordum, dehşet içindeydim. Gülümsedi, yüzü daha da ince bir güzelliğe bürünmüştü. Yirmi bir yaşından çok daha büyük görünüyordu.

“Hadi gidelim,” dedi ve elini uzattı.

“Hayır,” dedim, konuşmaya çalışarak. “Bunu durdurabileceğini söylemiştin. Kardeşim ve diğerleri?”

“Senin Dupréler olayı kontrol altına aldılar. Her şey düzelecek, yemin ederim. Hadi, şimdi gidelim. Eğer kardeşim –”

“Eğer kardeşin, ne?” dedi arkamdan karanlık ve tehditkâr bir ses. Çok yakındaydı, sesi içime işliyordu.

Hızla arkamı döndüm ve Victorian’la eşit güzellikte başka bir genç adamla karşılaştım. Ama onun kıyafetleri moderndi. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, soluk ten, ama bir yandan da ondan farklıydı. Daha sertti. Acımasızdı. Bunu görebiliyordum. Sessiz bir çığlıkla Eli’a seslendim ve tanrıya şükür ki sesimi duydu.

“Riley!” Eli nehir tarafından bağırdı. Ne kadar hızlı olursa olsun zamanında yetişemeyeceğini biliyordum.

Valerian’ın bakışları birden değişti, gözleri arkaya doğru yuvarlandı ve havadaki kokuyu içine çekti. Birden kanayan elimi gördü. “Bu oyuncağı kendine mi saklamayı düşünüyordun, Tory?” diye sordu kardeşine. Valerian’ın ağzından iki keskin sivri diş çıktı ve saydamlığını kaybedip matlaşan gözlerini gözlerime dikip bana doğru ilerledi. “Paylaşmayı hiç sevmez.”

“Hayır!” diye bağırdı Victorian ve kardeşinin göğsüne vurdu.

Artık çok geçti, Valerian elimi ağzına almış tüm gücüyle emiyordu. Victorian onu üzerimden itti ve Valerian bir mezar taşının üstüne düştü. Ama göz açıp kapayana kadar tekrar ayağa kalkmış bana doğru geliyordu. Gözleri tamamen beyazdı, göz bebekleri yoktu. Kemerimde takılı duran bıçağa uzandım ve onu tuttuğum anda Valerian bileğimi o kadar sert bir hareketle yakaladı ki kemiklerimin çatırdadığını duydum, soluğum kesilmişti. Bıçak yere düştü ve acı her yanıma yayıldı. Gözkapaklarımın arkasında yıldızlar uçuşmaya başlamıştı. Hareket edecek ya da kaçacak vaktim yoktu; kontrol tamamen onun elindeydi. Bir koluyla beni tuttu ve ağzı boynuma doğru alçaldı. Sivri dişleri tenimi delip geçtiği an bir çığlık attım. Çok derine battılar; dişlerinin geçtiği her bir santimi hissedebiliyordum. Vücudum sarsılmaya başladı. Üç saniye boyunca kanımı bütün gücüyle emdi.

Ansızın, Valerian üstümden çekilmişti. Orada, tam karşılarında Eli duruyordu. Değişim geçirmiş, korkunçlaşmıştı. “Bırak onu,” diye emir verircesine bağırırdı ve ona doğru ilerledi.

Valerian bir kahkaha attı ve o da değişim geçirdi ama Eli’den farklı görünüyordu. Çok farklı. Kanatları vardı ve teni gümüş rengiydi, o çok... iğrenç görünüyordu, insan gibi bile değildi. Eli’ı itti; Eli da onu itti ve ikisi havada karşı karşıya gelip dövüşmeye başladılar. Valerian Eli’ı bir mezar odasının üstüne fırlattı; ama o bir saniye bile geçmeden düştüğü yerden kalkmış Valerian’ı boğazından yakalamıştı.

“Benimle gel,” dedi Victorian benim olduğum taraftan. Sesi öncekinden daha karanlıktı. Onun da gözleri değişmişti ve şimdi dikkatle kardeşinin boğazımda bıraktığı deliklere ba-

kıyordu. “Affet beni. Ben... buna karşı koyamıyorum,” dedi ve bir anda keskin, uzun dişleri dışarı doğru uzadı. Kardeşininkiler gibi onun dişleri de tenimi delip geçti ve bir damarın derinliklerine kadar indi. Gücümü tamamen kaybetmiştim ve büyük bir acı içindeydim. Hareket edemiyordum. Kanımı içerken vücudumu neredeyse bir sevgiliye sarılır gibi sıkıca kendininkine bastırıyordu. Bir elini göğsümün üstüne koydu ve diğeriyle beni belimden nazıkçe kavradı. Kanımı içişi... farklıydı. Kollarının dokunuşu aşk doluydu, sert ve acımasız değildi. Ama ben yine de ölüyordum. Bunu hissedebiliyordum. Victorian’ın kanımı emerkenki aceleciliğini hissedebiliyordum. Nefes alıp verişim zayıfladı, kalp atışlarım daha da yavaşladı. Gözlerimi açık tutmak için çok çaba sarf etmem gerekiyordu.

Victorian beni bir anda bıraktı ve yere düştüm -sert düştüğümü biliyordum ama ne kadar sert olduğunu daha sonra anlayacaktım. Tek bildiğim sert bir şeyin üstüne çakıldığımdı. Bunu kimin yaptığını bile bilmiyordum. Orada yüzüm mezarlığın ıslak yosunlarına ve çam ağaçlarından dökülmüş nemli dikenlere gömülü hâlde yattım. Kalp atışım yavaşlıyor, nefes alıp verişlerim seyrekleşiyordu. Bulanık görmeye başladım ve hatırladığım son şey vücudumun yerden kaldırılmasıydı. Biri beni taşıdı ve bunun kim olduğunu bilmiyordum. İyice bozulan görüşümle etraftaki kaosu gördüm; yerde yatan cesetler, kan, uzun esmer insanlar, donuk, mat gözler ve gölgeler. Kendimi çok hafif hissediyordum, ağırlıksız gibi ve nefes alış verişim iyice cılızlaşmıştı. Kardeşimi istiyordum. Eli’ı istiyordum. Sonra, karanlık beni tamamen içine aldı. Karanlık ve dayanılmaz, akli uyuşturan bir acı.

BÖLÜM ON

EĞİLİMLER

Gözlerim yavaş yavaş aralandı, gözkapaklarım üzerlerine çelik ağırlıklar konmuş gibi ağırlaşmıştı. Görüşümü ve zihni- mi temizlemek için gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Her şey puslu, gerçeküstüydü ve tüm bedenim yanıyordu. Eklemlerim de, tenim de yanıyordu. Birden vücudumdaki yoğun ağrıyı fark ettim ve acıyla iki büklüm oldum.

“Uyanmışsın,” dedi derinden gelen, umutsuz, nazik bir ses kulağımın hemen yanından. “Riley?”

“Onu rahatsız etme, oğlum,” dedi tanıdık bir ses. “Kız daha yeni kendine geldi, değil mi ama? Çekil başından. İyice kendine geldiğinde ben sana haber veririm.”

“Hiçbir yere gitmiyorum, Estelle,” dedi ses.

“Ah,” dedi tanıdık ses. “İnatçının tekisin. Ben de gidip diğer hastalarımı bir bakayım o zaman.”

Tüm bedenime yayılan acıya rağmen gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Görüşüm hâlâ bozuktu, hayal meyal bir

adam görüyordum. Bakmaya devam ettikçe görüşüm düzelme-ye başlıyordu. Sonunda kapkara saçlar gördüm ve soluk, açık renk bir ten. Çok güzeldi. “Eli.”

“Buradayım,” dedi kulağıma eğilerek. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Birden olanları hatırlamaya başladım ve başım dönmeye başladı. “Seth?”

“O burada,” dedi Eli. “İyileşecek.”

Bir anda bütün bedenime koca bir dalga gibi yayılan bir rahatlama hissettim ve derin bir nefes aldım. “Teşekkürler.”

“Şimdi,” diye konuşmayı sürdürdü, parmaklarıyla kolumu okşuyordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Her ne kadar damarlarımdan ateş fişkırıyormuş gibi hissediyorsam da, bir bebek gibi görünmek istemiyordum. “İyiyim.”

“Sen berbat bir yalancısın, *chère*,” diye fısıldadı Eli. “Estelle’e söylerim. Sana ağrıların için bir şeyler verebilir.” Yumuşak dudakları alnıma değdi. “Hemen döneceğim.”

Hareket edemiyordum; vücudum sanki sertleşmiş ve ağırlaşmış gibiydi. Ama duyularım iyi çalışıyordu ve... tuzlu su kokusu alıyordum. O ağırlaşmış tuzlu su kokusu değildi bu; taze, keskin tuz kokan bir havaydı. Hafif bir esinti yüzümü yalayıp geçti ve anlayamadığım bir şeylerden süzülüp gelen güneşin sıcaklığını üzerimde hissettim.

“Adadasın bebek,” dedi başka bir tanıdık ses.

Gülümsedim. “Preacher.” Eline uzanmaya çalıştım ama hareket edemiyordum.

Elini uzattı ve nasırlı avuçlarında elimi sıkıca tuttu. “Yaş-

lı bir adamın yüreğini ağzına getirmeyi iyi biliyorsun,” dedi. “Seni neredeyse kaybedecektim, bebeğim. Eli, kardeşleri, anesi ve babası olmasaydı...” Cümlenin sonunu getirmedi. “İyileşir iyileşmez seni bir güzel pataklayacağım.”

Tekrar gülümsedim. “Kollarımı tek başıma kaldırmayı başarır başarmaz bunu yapabilirsin.”

Nihayet, bulanık görüşüm düzelmeye başlamıştı; Preacher’ın yakışıklı, esmer yüzüne baktım. “Ne oldu?” Ada’da, üstü açık bir kulübenin içinde, bir yataktaydım. Başımın üstünde martılar bağırlıyor, okyanusun kokusu beni içine çekiyordu. Burası sanki... cennet gibiydi.

Preacher bana bakıp parmağıyla burnuma hafifçe vurdu. “Bu sevgili Eli’ın anlatacağı bir hikâye. Kendinden geçtiğinde o hemen yanındaydı.”

“Beni kim fırlattı?” diye sordum.

“Ben,” dedi Luc, ayağa kalkarken. “Daha önce hiç, çok hafif olduğundan şikayet eden olmuş muydu, Riley?”

Süzülen güneş ışınlarının arasından kısık gözlerle ona bakıp gülümsedim. “Kollarımı kaldıramadığım için, senin için zihnimden bir kuş uçuruyorum,” dedim. “Sağol, Luc.”

“Sorun değil, tatlım,” diye cevap verdi.

Estelle, elinde... hazırladığı her neyse onunla ve yanında Eli’la içeri geldi. Hazırladığı karışımdan bana bir yudum içirdi, bardağı Eli’a verdi ve odadan çıktı. Eli yanıma oturdu. “Ne hatırlıyorsun?”

Birkaç saniye düşündüm. “Ağabeyin beni fırlatıp atana kadar olan her şeyi,” dedim. “Valerian’a ne oldu?”

Eli’ın bakışları sertleşti. “Öldü.”

Rahatlamıştım. “Peki ya Victorian?”

Eli bir süre boşluğa baktı ve sonra gözlerini tekrar gözleri-ne çevirdi. “O ölmedi, ama gitti. Ned onu bulamıyor.”

“Ah,” dedim. “Hatırlıyorum... cesetler gördüğümü hatırlı-yorum. Ve kan.”

Eli’ın yüzü ciddileşti. “Valerian’ın çaylaklarından bazı-ları nehrin oradaki çocuklardan birkaçını öldürdü. Toplam altı tanesi; ve altısı da Victorian’la birlikte kaçtılar. Biz, buraya getirmek için seni ve diğerlerini toparlarken, Phin ve Luc da etrafı temizledi.”

“Bunu nasıl başardınız?” diye sordum, hayatları artık o ca-navarlara ait olan masum çocukları aklımdan çıkarmaya çalışarak.

“Kolay olmadı. İlk defa birini öldürecek olan çaylaklar çok kuvvetli olurlar. Ama bir yolunu bulduk. Hepsi buradalar.”

“Riggs? Todd?” diye sordum ve sonra televizyonda kayıp oğluyla ilgili biraz bilgi alabilmek için yalvaran o çaresiz an-neyi hatırladım. “Jared Porter?”

“Evet, onlar da burada. Hepsi iyiler, Riley.”

Kendimi tutamıyordum; gözlerim yaşlarla doldu. Yüzümün kenarından süzülüp yanaklarımdan aşağı saçlarımin üzerine döküldüler ve ben elimi kaldırıp yüzümü bile silemiyordum. “Seth’i görebilir miyim?” diye sordum sesim titreyerek.

“Daha değil,” dedi Eli ve parmağıyla gözlerimden akan yaş-ları sildi. “Onun tedavisi seninkinden biraz daha uzun sürecek.”

Gözlerine baktım. “Vücudumu neden kımıldatamıyorum?”

Eli yatağının yanında yere diz çöktü ve bana doğru eğildi. Tanrım, hayatımda daha önce hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim. Onun gerçekten benim olduğuna inanamıyordum.

Soluk yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. “Demek beni kendinin sanıyorsun ha?”

Gülümsedim. “Seni pislik. Sana bir tane patlatırdım ama... Neden kollarımı kaldıramıyorum ben?”

Eli’nin yüzündeki gülümseme kayboldu. “Mezarlıktaki o gecenin üstünden bir haftadan fazla zaman geçti, Riley. Sen ısırıldın. İki Arcos kardeşin, ikisi de kanını içti. Onların zehrinin bir bölümü sana da geçti.”

“Zehir de mi var?” diye sordum korkuyla. “Bana bir zehir olduğundan hiç söz etmemiştin.”

Yüzünde tekrar ufak bir gülümseme belirdi. “Evet, zehir de var. Eğilimlere neden olan da bu. Fazla almadın, ama biraz aldın, hem de çok güçlü iki strigoi vampirinden.”

Yüzümü buruşturdum. “Peki... bunun anlamı ne? Hayatımın sonuna kadar felçli mi kalacağım?”

Eli başını iki yana salladı. “Hayır, o kadar da değil. Bu bazı eğilimlerin olacağı anlamına geliyor, Riley. Sen ve Seth, ikinizin de bazı eğilimleri olacak, ama seninkiler biraz daha... farklı olacak.”

Aklıma Ned Gillespie geldi.

“Evet, Ned gibi. Sadece... biraz daha farklı.

Düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. “Lütfen cevap vermeden önce düşünmeyi bitirip sözcükleri sana söylememi bekleyebilir misin?” diye sordum gülerek. “Şimdi. Nasıl farklı?”

Eli kolunu yukarı doğru kaldırdığı dizine yasladı. Parmakları saçlarımla oynuyordu. “Bunu ancak zaman gösterecek. Şimdi bunun için daha çok erken.”

Olanları zihnime yerleştirmeye çalıştım. Gerçekten de aklımın tek seferde alamayacağı kadar çok şey vardı. Çok şey olmuştu ve bunlar çok kısa bir zamanda olmuştu. “Küçük kardeşim güvende ve iyi olduğu sürece,” dedim, “Başka bir şey istemem.”

“Hiçbir şey mi?” diye sordu Eli bana doğru yaklaşırken. Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

“Beni öpebilir misin yoksa bu çok mu tehlikeli olur?” diye sordum.

“Kim için tehlikeli?”

Gülümsedim ve yüzümde ciddi bir ifadeyle ona baktım. “Teşekkürler, Eligus Dupré. Kardeşimi kurtardın ve ben sana hayatım boyunca minnettar kalacağım.”

Eli bana doğru eğildi, saçlarımı yavaşça arkaya attı ve yüzümü iki elinin arasına aldı. “Başka bir seçeneğim yoktu,” dedi sakince ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Beni incitmekten korkuyormuş gibi nazıkçe öptü. Yumuşak ama sahipleniciydi; harikaydı ve ben bu anın tadını çıkardım. Eli’nin kendine has tadı ve kokusu beni baştan çıkarıyordu ve hareket edebiliyor olsam onu kendime çekip bir daha asla bırakmazdım. Kafasını kaldırdı ve dikkatle gözlerimin içine baktı. “Bu doğru mu?” diye sordu pis pis sırıtarak.

“Evet,” diye cevap verdim. “Bu doğru.”

Bakışları ciddileşti ve gözümün içine bakmaya başladı. “Benim,” dedi sakın bir sesle. “Sen benimsin, Riley Poe.”

Ürperdim. Bir adamın, bana aynı zamanda hem bu kadar sahiplenici hem de bu kadar romantik bir şey daha söyleyebileceğini sanmıyordum. Gülümsedim.

Eli ne düşündüğümü biliyordu.

Estelle'in hoodoo ilacı etkisini göstermiş, gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Ellerim Eli'nin parmakları arasında uykuya daldım. Ama bedenim uyurken bile, beynim çılgınca çalışmaya devam ediyordu. En azından ben bunun beynim olduğunu sanmıştım. İlk başta. Ama sonra tanıdık bir ses düşüncelerimi bastırdı.

Senin için geleceğim, Riley Poe. Damarlarında akıp duran o güçlü kanın tadı damağımda. O benim içimde, aynı senin içinde de benim zehrimin olduğu gibi. Artık benim bir parçamsın. Sonsuza dek birlikte olmak bizim kaderimiz. Senin için geleceğim...